GENTRY LEE

POSLOVÉ RÁMOVÝCH SVĚTŮ

BARONET

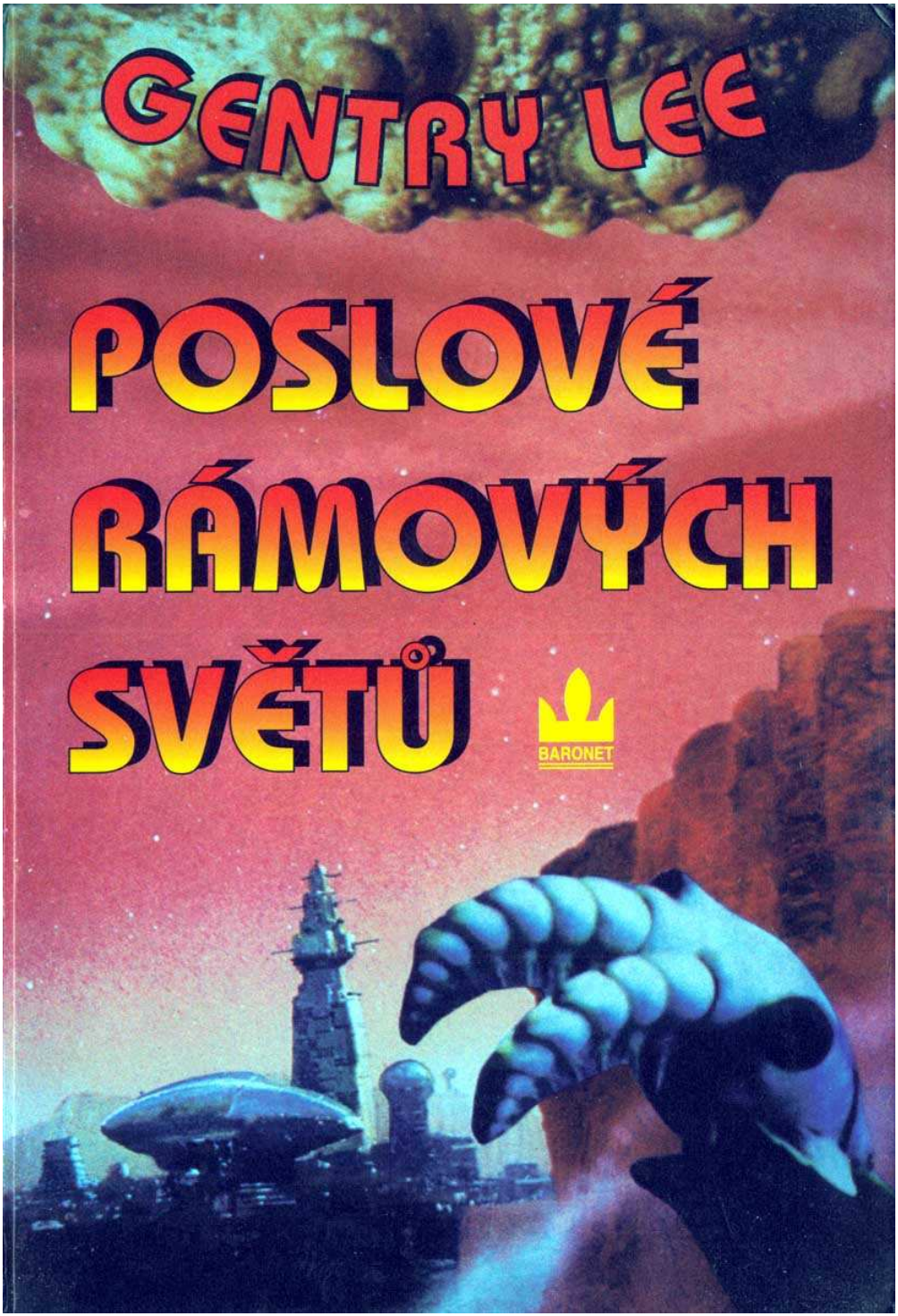

Vydání první.

Copyright © 1995 by Gentry Lee
Published by arrangement with Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Široká 22, Praha l
v roce 1996 jako svou 168. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Bright Messengers vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc., New York, v roce 1995.

Český překlad © 1996 Jana Pavlíková.
Přebal a vazba © 1996 Valentino Sani a Baronet.

Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Praha.
Vytiskla a svázala Severografie Most s.p., Obchodní 249, Most.

ISBN 80-85890-60-7
BARONET Praha 1996

Věnováno Stacey, mé ženě
a zároveň nejlepšímu příteli.

Předmluva

Když jsem dočetl tuto knihu, cítil jsem se jako letecký instruktor, který právě poslal žáka do oblak na první sólový let a teď s ústy dokořán přihlíží, jak jeho učeň předvádí jednu skvělou ukázku vysoké akrobacie za druhou. Gratuluji, Gentry: Nechce se mi téměř uvěřit, že od chvíle, kdy jsme začali společně prozkoumávat vesmír, neuplynulo ani celé jedno desetiletí.

Je to opravdu teprve osm let, co mě můj agent, zesnulý Scott Meredith, vytrvale přesvědčoval, že se musím setkat s mužem jménem Gentry Lee? Měl jsem před sebou celou řadu plánovaných projektů a vůbec jsem nedychtil po seznámení s potenciálním novým spolupracovníkem. Ale pak začal Scott vypočítávat nejrůznější doporučení: Gentry působí v Laboratoři tryskových pohonů, je hlavním inženýrem projektu Galileo. Předtím pracoval jako ředitel vědeckého oddělení mise Viking na Mars, kde měl na starosti plánování a analýzu výsledků. Toužil informovat veřejnost o tom, co se děje ve vesmíru, založil proto společně s Carlem Saganem televizní producentskou společnost a vznikl seriál Kosmos.

Řekl jsem si: toho člověka musím poznat. Gentry nasedl do letadla na Srí Lanku a to ostatní už je historie. Výsledkem naší spolupráce jsou tři knihy, navazující na *Setkání s Rámou: Návrat Rámy, Zahrada Rámova* a *Ráma tajemství zbavený*.

Během práce na posledním dílu, *Ráma tajemství zbavený*, který vyšel v roce 1994, vytvořil Gentry tolik fantastických postav a situací, že nám bylo jasné jedno: máme v rukou úplně nový svět, který si žádá další probádání. Ale já jsem neměl čas ani energii, abych na této výpravě Gentry mu pomohl. S klidem a nesmírnou spokojeností jsem tedy mohl říct: „Je to všechno tvoje.“ Výsledek toho všeho držíte právě v rukou, a ujišťuji vás, že je to na 99,999 procent Gentry. (Podařilo se mi objevit několik nepatrných detailů.)

I ti, kdo nečetli Rámanskou ságu, mohou plně vychutnat toto nové dílo, ačkoli znalost předcházejících knih mu samozřejmě dodává nový rozměr. Nejpozoruhodnější čin, který Gentry dokázal uskuteč-

nit, je zřejmě to, co Somerset Maugham označoval za nejobtížnější úkol pro spisovatele – vytvořit postavu, která představuje téměř absolutní dobro. Gentrymu se navíc podařilo připojit k ní stejně oddaného bezvěrce, jako jsem já, jen o něco tolerantnějšího k takové ničím nezkalené svatosti.

Doufám také, že po přečtení budete stejně nedočkaví jako já, abyste se dozvěděli, co se přihodí v příštím díle, nazvaném *Noc dvojího úplňku.*

Arthur C.Clarke
Colombo, Srí Lanka
20. října 1994

Slovo autora

Rád bych na tomto místě poděkoval všem, kteří mi poskytli pomoc a podporu v době, kdy jsem psal tento román, zvláště své ženě Stacey a své vydavatelce Jennifer Hersheyové. Obě mi při nesčetných příležitostech trpělivě naslouchaly. Chtěl bych také poděkovat Stacey a svým sedmi synům – Cooperovi, Austinovi, Robertovi, Patrikovi, Michaelovi, Travisovi a Hunterovi – že naplnili můj život láskou, radostí a bohatstvím a usnadnili mi tak trnitou cestu k sebeovládání, nezbytně nutnému pro to, abych se mohl ponořit do světa vlastní fantazie.

Jennifer Hersheyová sehrála při zrodu tohoto románu významnou úlohu. Její skvělé postřehy bezpochyby přispěly ke kvalitě díla. Bezvýhradně věřila v úspěch „Poslů“ a pomohla mi tak překonat nejednu obtížnou překážku.

Mé díky patří také Janice Dworkisové, nadšené přítelkyni, která mi poskytla cenné připomínky k prvnímu konceptu knihy, a Arlene Jacobsové, s níž jsem konzultoval některé medicínské problémy spojené s narozením Marie.

Největší poděkování však dlužím svému učiteli a příteli, Arthuru C. Clarkovi, jehož velkorysost mi umožnila, abych se vydal v poměrně pokročilém věku po spisovatelské dráze.

Velký chaos

1

Sotva slyšitelný zvuk budíku v náramkových hodinkách Beatrici okamžitě probudil. Temnota dosud nepředala vládu svítání. Beatrice tiše vyklouzla ze spacího pytle a opustila vyhřáté lůžko v zadním koutě velikého stanu. Vydechla, spatřila, jak se pára z jejího dechu v mrazivém vzduchu sráží v bílé obláčky, a lehce se otřásla chladem. Zamnula si dlaně a přitiskla ruce k měkkému bavlněnému spodnímu prádlu, které jí sloužilo i jako pyžamo.

Shýbla se pod lůžko a vytáhla modrý hábit svého řádu a modrý čepec s tenkým bílým proužkem. Ve složené kutně byl zabalen kartáč na vlasy a sponky. Několikrát si pročísla dlouhé světlé vlasy, pak je svinula do pevného uzlu a upevnila sponkami. Během několika vteřin se oblékla, po špičkách proběhla mezi lehátky, na kterých spali její kolegové, a vykradla se ze stanu.

Jakmile byla venku, zamířila ráznými kroky k přírodní kapli o čtyřicet metrů dál, na vzdálenějším konci ostrůvku. Za vodou se táhl Hyde Park a rozlehlý stanový tábor, který spravovala Beatrice a další kněži a kněžky řádu sv. Michaela. Ostrůvek uprostřed jezera Serpentine byl jejich malým soukromým rájem.

Beatrice poklekla k modlitbě před krucifixem a menší dřevořezbou, která znázorňovala mladého muže stravovaného děsivými plameny. Oheň ho obklopoval zezadu i shora. „Milý Bože," modlila se jako každé ráno, „dej, ať dnes svou prací přispěji k Tvému dílu a dovol mi dělit se s ostatními o Tvou věčnou a všezahrnující lásku. Ve jménu svatého Michaela, který nám pomohl pochopit Tvůj božský záměr. Amen."

Pokřižovala se a poodešla pár metrů napravo od kaple. V místě, kde byla tráva poněkud povadlá, se posadila na zem a zaujala polohu lotosového sedu. V dáli před sebou viděla, jak na vrcholcích některých výškových budov v City blikají světla. Dýchala hluboce a pravidelně. Zavřela oči. Když soustřeďovala své vědomí k meditaci, na

okamžik se jí před vnitřním zrakem mihl obraz zasněženého svahu před rodným domem v Minnesotě.

Ve 4.40 se znovu ozvalo naléhavé zapípání náramkového informátoru. Čas ukončit meditaci. Sestra Beatrice vstala, protáhla se a stiskla jedno z mnoha tlačítek, která obklopovala displej miniaturního datoru. Na displeji se objevil její denní rozvrh pro tento den, 22. únor 2141. Den koupání George Birthingtona, připomněla si se záblesk ústměvu příhodu z dob střední školy. Zběžně pročítala, co všechno ji čeká v příštích sedmnácti hodinách. V 8.30 schůzka se zástupci městské rady – na programu jednání je žádost řádu o rozšíření útulku v Kensington Garden; ve 14.00 ji čekají přispěvatelé v Esheru, odpoledne schůzka ve výcvikovém centru ve Wimbledonu…

Beatrice si všimla, že v pravém dolním rohu displeje bliká žluté světélko. Upozorňovalo ji, že počítač v noci přijal zprávu priority B. Alespoň že to není priorita A, pomyslela si při vzpomínce na událost starou dva týdny. Tehdy ji vzbudili uprostřed noci a musela se zabývat případem ženy, jedné z obyvatelek útulku, která se pokusila zabít svého manžela.

Beatrice vyvolala z paměti vzkaz. Byl věcný a strohý. „Fyzický konflikt mezi dvěma mladíky. Pakistánec a Ir. Sektor Dell, 22.25. Oba zraněni, jeden těžce. Zasedání vyšetřovací komise určeno na 11.00. Předsedající – sestra Beatrice.“

Doufám, že to není zase nějaký rasový incident, pomyslela si Beatrice a povzdechla si. Přešla pontonový můstek, který spojoval ostrůvek Serpentine s parkem. Uvažovala nad tím, proč lidská snášenlivost mizí tváří v tvář utrpení a nedostatku. Mělo by tomu přece být naopak. Beatrice si vzpomněla na jedno z kázání sv. Michela – o strachu a předsudku. „Strach uvolňuje a vynáší na povrch naše nejhorší pudy,“ říkal tenkrát. „V takové chvíli bychom si měli připomínat, že jsme jen o málo lepší než opice, a ne o trochu horší než andělé.“

Každé ráno, poté, co skončila meditaci, procházela sestra Beatrice, čilá a svěží, ohrazenou oblastí Hyde Parku, kde našlo útočiště téměř 7 000 bezdomovců. Stanové městečko uprostřed Londýna se zrodilo přibližně před dvěma lety. Zpočátku to byl jen hlouček plátěných příbytků na malé louce. To, že církevní řád získal oprávnění provozovat podobnou komunitu v samém centru Londýna, bylo ze strany úřadů aktem zoufalství. Od konce zimy 2139 byl Londýn stej-

ně jako mnoho světových velkoměst zavalen lavinou problémů, které s sebou přinesla celosvětová krize známá jako Velký chaos. Po ulicích se potulovaly tisíce lidí bez přístřeší a bez zaměstnání. Narůstala sociální krize, šířily se nakažlivé choroby, poslední pozůstatky ekonomické struktury byly nemilosrdně pustošeny. Daňové odvody městu v průběhu ekonomické krize drasticky poklesly a magistrát neměl sebemenší možnost získat finance na pokrytí nákladů spojených s ubytováním, ošacením a stravováním rostoucího počtu bezdomovců.

V této situaci se na londýnské úřady obrátili zástupci řádu svatého Michaela ze Sienny, odštěpené katolické sekty vzdáleně spřízněné se svatou církví římskou. Příslušníci tohoto řádu se řídili principy, které hlásal mladý prorok Michael, umučený v červnu 2138. Michaelité navrhli, že zřídí pro bezdomovce a nezaměstnané útulek, který nebude městu stát ani penny. Žádali jediné: aby jim magistrát poskytl vhodnou oblast a ochranu před byrokratickou netečností úřadů.

Představitelé města se celému plánu nejprve vysmáli. Nicméně pod tlakem předních obchodníků a průmyslníků, kteří zdůrazňovali nutnost řešit naléhavý problém rostoucího množství lidí, potulujících se dnem i nocí ulicemi, úřady nakonec michaelitům váhavě povolily založit uprostřed Hyde Parku nevelké stanové městečko.

Projekt, na který město zpočátku pohlíželo jako na opovážlivý a nebezpečný experiment, se ukázal být neobyčejně úspěšným. Členové řádu, kteří složením řeholního slibu zasvětili svůj život službě ostatním lidem, teď dokazovali, že oplývají nezměrnou energií a vzácnou obětavostí. Po počátečních obtížích vznikla dobře organizovaná komunita, která vykazovala skvělé výsledky. Nejenže mnozí bývalí bezdomovci získali jídlo, oblečení a střechu nad hlavou a nemuseli se už potulovat ulicemi Londýna. Optimismus michaelitů, kteří všichni pracovali dobrovolně a bez nároku na mzdu, udržoval v komunitě plamínek naděje a pomáhal rozptýlit zoufalství.

V prvních měsících tohoto úsilí michaelité založili zprostředkovatelnu práce, která sídlila přímo v táboře a snažila se jeho obyvatelům najít zaměstnání. Ačkoli šlo zpočátku převážně o místa dočasná, mnozí lidé, kteří byli nuceni žít v Hyde Parku, získali společně s prací – byť třeba nádenickou – také dávno ztracenou úctu k sobě samým. Zprostředkovatelna brzo rozšířila svou působnost a snažila se přemluvit drobné obchodníky v okolí, aby ty obyvatele tábora, kteří ze svých dočasných zaměstnání obdrželi výborné posudky, přijali do

práce na plný úvazek. Beatrice byla jednou z toho půltuctů naivních michaelitů, kteří měli před dvěma roky dost odvahy navrhnout městu Londýnu založení stanového městečka. V dalších týdnech se celou svou energií vrhla na organizaci, výstavbu a řízení obtížného projektu. Sama přišla s nápadem vyčlenit oddělení pro děti a postarala se o mnohá další vylepšení, která byla základem úspěchu celé akce. Michaelité pod jejím vedením zorganizovali v oblasti vnitřního Londýna ženské kluby, které sympatizovaly s jejich snahami a pomáhaly shánět nezbytné finance, určené na nákup zařízení a na rozšíření celé komunity.

Teď, uprostřed mrazivé temnoty únorového rána, rázovala sestra Beatrice, pětadvacetiletá modrooká dívka, svou obvyklou cestou kolem stanového městečka a velmi dobře si uvědomovala překážky, které ještě stále stojí v cestě úsilí michaelitského řádu. Na pahrbku na cestě Buck Hill Walk, která půlila sektor v západním cípu parku vyhrazený dětem, se zastavila a zadívala se na vyrovnanou řadu dvanácti ohromných stanů, která se táhla podél vody napříč rozlehlým trávníkem. Na listině čekatelů je zapsáno víc než tisíc dětí, blesklo jí myslí, a my je nemáme kam umístit. Většinou dodnes bloumají ulicemi a spí na hromadách kartónových krabic, které je alespoň trochu chrání před mrazem. Pohlédla přes jezírko směrem ke Kensington Garden. Dokázala si jasně představit změny potřebné k tomu, aby se tato oblast mohla proměnit v novou dětskou vesničku. Jediné, co potřebujeme, je prostor, pomyslela si.

Když došla k severovýchodnímu rohu Hyde Parku, blízko Marble Arch, seběhla po dlouhém schodišti dolů, do jasně osvětlených podzemních prostor. Než město předalo tuto část parku michaelitům, sloužily sály dnešní nemocnice jako podzemní parkoviště.

„Dobré ráno, sestro Beatrice.“ Lékař v modrém hábitu vstoupil do místnosti, která fungovala jako ambulance a příjem. Pohlédl na hodinky. „Přesná jako vždy,“ pousmál se.

„Jak to vypadá, bratře Bryane?“ zeptala se Beatrice.

„Není to tak zlé,“ odpověděl. „Až na tu bitku jsme měli klidnou noc.

Podal jí dva výpisy z počítače. „Ten mladý Pakistánec je stabilizovaný,“ pokračoval. „Nůž vnikl hluboko do střev. Zastavili jsme krvácení a pak jsme ho převezli do londýnské nemocnice.“

„A ten druhý?“ otázala se Beatrice.

„Nic vážného,“ odpověděl bratr Bryan. „Obvyklé lacerace a kontuze.“ Zasmál se vlastnímu doktorskému žargonu. „Šrámy a modřiny,“ opravil se. „Nechali jsme si ho tu přes noc na pozorování.“

Sestra Beatrice rychle přelétla oba papíry a znovu pohlédla na lékaře. „Žádný nový případ tuberkulózy?“ zeptala se.

„Nic,“ odpověděl bratr Bryan. „To už je devět dní za sebou bez pozitivního nálezu… Držíme palce. Zdá se, že důkladné prohlídky, které jste nařídila, se konečně začínají vyplácet.“

Za cenu toho, že jsme z tábora vykázali víc než sto padesát lidí, dodala Beatrice v duchu pochmurně. U většiny z nich se ještě ani nezačaly projevovat první příznaky nemoci.

„Nezdá se, že by epidemie ve městě ustupovala,“ povzdechla si teď. „Před dvěma dny jsme jednali s londýnským zdravotním výborem. Tenhle specifický kmen bakterií je rezistentní na všechna běžná léčiva. Vlhko a zima to všechno ještě zhoršují. Musíme dál dodržovat karanténu pro všechny nově příchozí a čekat na kompletní ověřené výsledky testů.“

Beatrice se rozloučila s lékařem a zamířila dlouhou chodbou k dětskému oddělení. Tiše otevřela dveře. Rozlehlá místnost byla temná. Na každé straně uličky stálo deset lůžek.

Beatrice se pousmála, když v temnotě zaslechla tichý dětský hlásek, jak volá její jméno. „Zase jsi dneska tak brzo vzhůru, Elise?“ Vzala za ruku devítileté děvčátko.

Holčička se usmála. „Čekala jsem na vás, sestro Beatrice. Chtěla bych se vás na něco zeptat.“

„Na co?“

„Víte jistě, že mi po neštovicích nezůstanou na obličeji jizvy?“

„Samozřejmě, Elise,“ odpověděla Beatrice. „Když mi bylo pět, taky jsem dostala neštovice. Bylo to příšerné. Měla jsem skvrny po celém obličeji… A teď se podívej,“ řekla a posvítila si malou kapesní baterkou přímo do tváře.

„Tak dobře,“ pronesla po chvilce černovlasá dívenka. „Asi vám věřím.“ Naklonila se k Beatrici a objala ji.

„Ještě něco,“ zašeptala Elise rychle, když se mladá žena zvedla k odchodu. „Budete dnes večer zpívat při nešporách?“

„Budu, ano,“ připustila Beatrice po krátkém zamyšlení.

„Hrom do toho,“ vzdychla Elise a zavrtěla hlavou. „Tak to vás neuslyším. Nepustí mě odtud dřív než zítra.“

Sestra Beatrice vyšla z nemocnice a zamířila na severovýchod, podél plotu, který se táhl rovnoběžně s Broad Walk. Na druhé straně vysokých mříží, tam, kde se park nejvíce blížil čtvrti Mayfair, cvičili na pěšině známé jako cestička milenců první odvážlivci, kteří se vydali do mrazivého rána. Byla to jedna z mála částí parku, která dosud zůstala přístupná všem obyvatelům Londýna.

Když došla na Serpentine Road, pohlédla na hodinky a zrychlila krok. Vstoupila do malého mlžného ostrůvku, který se držel nízko při zemi. Měla ráda strašidelnou tichou bělost ranní mlhy, která měnila Hyde Park v cizí a tajuplné místo, kde se stromy a sochy objevovaly jen v nejasných obrysech a mizely jako duchové, sotva přešla kolem. Napravo před sebou zpozorovala v mlze podivný geometrický útvar, který objímal nízké větve velikého stromu. Prstenec zdálky vypadal jako ohromná obruč nebo pneumatika. Průměr středového otvoru přesahoval výšku lidské postavy.

Beatrice, puzena zvědavostí, zvolnila krok a nespouštěla oči ze záhadného obrazce. Došla blíž a proti lampě napůl skryté za mohutným kmenem jasně spatřila dva široké soustředné prstence složené z tisíců pozoruhodně malých bělostných částeček podobných krůpějím. Zdálo se, že každá částečka září vlastním světlem. Zvolna tančily a vznášely se uvnitř prstenu.

Co by to jen mohlo být? pomyslela si Beatrice zmateně. Záhadný zářivý kruh obalený mlhou se dal do pohybu a vznášel se směrem k ní. Sestoupila ze stezky a udělala dva kroky k záblesků, které se třpytily a mihotaly v ranní mlze. Prstenec světla se okamžitě prudce zarazil a několik vteřin zůstal viset ve vzduchu před ní. Beatrice, na chvíli jako hypnotizována světelnými body tančícími uvnitř záhadného objektu, sebrala odvahu a přistoupila blíž. V tu chvíli ji oslňující záblesk jasného světla přinutil zamhouřit oči.

Když je znovu otevřela, rozprostírala se kolem ní docela obyčejná mlha. Neviděla žádné jasné body, vůbec nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo prstenec jiskřivých tančících částic. Beatrice stále viděla vnitřním zrakem obraz, který se jí otiskl na sítnici v okamžiku záblesku. Vypadalo to, jako by každá z tisíců jednotlivých drobných kapiček uzavřených v záhadném kruhu náhle explodovala světlem.

Sestra Beatrice přelétla pohledem park. Neviděla nic neobvyklého. Zaváhala jen několik vteřin a pak pokračovala v cestě. Rychlým krokem zamířila na pontonový most, který vedl k ubikacím michaeli-

tů. Dávno před tím, než dorazila ke koupelnám, zřízeným v prostorné budově těsně vedle obytného stanu, uvažovala už o tom, že světelný obrys v mlze byl výplodem její vlastní bujné fantazie.

2

„Každý večer, když jdu spát," ozvala se Vivien ze sousední sprchy, „říkám si, že si nařídím budíka a půjdu ráno s tebou. Vím, že by to pro mě bylo zdravé. Ale vždycky to dopadne stejně. Hovím si v teplém spacáku a představuju si, jaká bude venku ve tři čtvrtě na pět zima a tma…"

„Nic si z toho nedělej." Beatrice zvýšila hlas, aby přehlušila šum vody. „Od té doby, co pracujeme spolu, už jsem ti to říkala tolikrát: Nečekám, že se ke mně přidáš dřív než v šest. A vzhledem ke tvé nátuře je i to velká oběť."

„To teda sakra je," souhlasila Vivien. Vystoupila ze sprchové kóje a shrábla z vyrovnané hromádky dva ručníky. Energicky si začala sušit vlasy. Byly v koupelně samy dvě. „Víš," řekla Vivien po chvíli, „v mém dřívějším životě byly dny, kdy jsem před šestou ještě ani nešla do postele… Aspoň ne spát,"

„Nepřipomínej mi to," zarazila ji sestra Beatrice. S děkovným kývnutím vzala ručník, který jí Vivien podávala, a vesele se na svou asistentku usmála. „Někdy vlastně nemůžu pochopit, že ses vůbec rozhodla vstoupit do našeho řádu."

Sestra Vivien se uchechtla. „Pro mě je to absolutně bláznivé pořád. Každé ráno, když si oblékám modrý hábit a ten legrační čepec, kladu si otázku: Jsem tohle opravdu já? Nebo úplně někdo jiný, kdo nemá nic společného s Viktorií Edgeworthovou, vychovanou na zámku Woodrich v Essexu?"

Přešla k jedinému zrcadlu v koupelně, zavěšenému na stěně právě před východem ze sprch. Beatrice si stále ještě frotýrovala vlasy, když se její obraz objevil v zrcadle vedle ní. Mléčně bílé tělo Beatrice vytvářelo pozoruhodný kontrast ve srovnání s temně bronzovou kůží Vivien. „Holá," ozvala se Vivien škádlivě, „vypadáš báječně. Jestli tě tyhle nábožné kecy někdy omrzí, mohla by sis skvěle žít."

Sestra Beatrice se lehce začervenala a odstoupila od zrcadla. Zrovna se chystala říci Vivien o tom zvláštním světélkujícím prstenci, který viděla v mlze, ale vtom se otevřely dveře a do koupelny

vstoupily další dvě dívky, příslušnice michaelitského řádu. Beatrice se rozhodla raději vyčkat jiné vhodné příležitosti.

Vivien vylovila z koše označeného MEDIUM čisté prádlo a z vedlejší nádoby nový modrý hábit. „Doufám, že ses neurazila, B," řekla Vivien, když se připojila k přítelkyni. „Občas to prostě nemůžu vydržet, být pořád tak ctihodná."

„Nikdo od tebe nečeká, že budeš dokonalá." Beatrice si přetáhla přes hlavu čisté roucho. Obrátila se a pohlédla vážně na Vivien. „Ale očekáváme, že budeš mít stále na paměti, kým a čím jsi… A že půjdeš ostatním příkladem."

„Ach ach," opáčila Vivien ve snaze zmírnit výtku humorem. „Hádám, že být kněžkou řádu sv. Michaela znamená, že už nesmím obdivovat přirozenou krásu božích tvorů."

Beatrice se proti své vůli zasmála a potřásla hlavou. „Někdy jsi nenapravitelná, drahá přítelkyně."

„Takže mi odpouštíš?" ptala se Vivien. Nečekala na odpověď, skočila zpátky před zrcadlo a upravovala si čepec. „Zajímalo by mě," pronesla hlasitě, „jak by tuhle hučku nosila má jamajská matka. Když jsem ji posledně viděla, to bylo o Vánocích, prohlásila, že ten hábit je prima, ale klobouk že mám zahodit."

Obě ženy společně přešly pontonový most a vydaly se do hlavní části parku. Mířily k táborovému ústředí, které bylo umístěno v budově bývalé policejní stanice – městská policie se odsunula, když park převzali michaelité.

„Minulou noc se u Dell strhla rvačka," vysvětlovala Beatrice, již plně soustředěná na povinnosti, které ji tento den čekaly. „Pověřili mě řízením vyšetřovací komise, která je stanovena na dnešek v 11.00 dopoledne. Chci se teď zastavit ve videolaboratoři. Mohla by ses sejít s bratrem Timothym a ujistit se, že můj návrh na rozšíření tábora v Kensington Garden je připraven… Sejdeme se za čtvrt hodiny na snídani."

Vydala se k nenápadné šedivé budově postavené kousek stranou od cesty. Z kapsičky na zadní straně náramkového informátoru vylovila drobnou čtvercovou identifikační kartu a zasunula ji do snímače, který nahrazoval kliku. Dveře se otevřely a Beatrice vstoupila do rozlehlé místnosti přeplněné computery, videomonitory a dalším elektronickým vybavením. Sestra Melissa jí vyšla vstříc a vedla ji ke kabině s obrazovkou.

„Některé úseky celého incidentu se odehrály v dosahu kamer 407 a 408," začala Melissa vysvětlovat. „Seřadila jsem ti nahrané sekvence… Bratr Thomas z bezpečnostního oddělení si záznam pečlivě prohlédl a může ho komentovat."

Starší muž se skotským přízvukem přistoupil blíž. „První záběry," ukázal na monitor, „byly pořízeny ve 22.05. V tu dobu seděl pan Bhutto u vodopádu v Dell a hovořil se slečnou Macmillanovou. Teď je oba vidíte na obrazovce. Bhuttovi je dvacet tři let a bydlí v rodinném stanu B-19, na jih od vodní nádrže. Celých šest měsíců to byl vzorný rezident, z jeho záznamu vyplývá, že se zúčastnil neobvykle vysokého počtu dobrovolných akcí a má výborné posudky ze zaměstnání. Slečně Macmillanové je jednadvacet, má lůžko ve stanu F6, v sekci severně od koncertního pódia, vyhrazené pro svobodné ženy. Není tu dlouho."

Přestože videozáznam byl němý, Beatrice mohla z pohybů a mimiky obou mladých lidí snadno usoudit, že se jedná o přátelský rozhovor. V průběhu první sekvence se jeden druhého nedotkli, nicméně některá gesta slečny Macmillanové byla bezesporu vyzývavá.

„Jejich chování se během dalších deseti minut nezměnilo," pokračoval bratr Thomas. „Pak se začali líbat."

Záběry druhé sekvence byly roztřesené a nejasné, ale jakmile si Beatrice zvykla na horší kvalitu obrazu, mohla bez obtíží sledovat děj. Pan Bhutto se naklonil a nejistě přitiskl rty na ústa slečny Macmillanové. Dívka ho objala pravou paží kolem krku a přitáhla ho k sobě. Vášnivě se líbali a v tu chvíli záznam skončil.

„Selhala jedna součást snímacího zařízení," vysvětlovala sestra Melissa. „Další záběry vznikly poté, co se systém automaticky přepojil na záložní okruh."

Tentokrát byl obraz na monitoru o poznání ostřejší. Úsek, který kamera zaznamenala o tři minuty později, ukazoval oba mladé lidi, jak se dál líbají. Pak vstali a zamířili k odlehlému koutu pár metrů od vodopádu. Když nahrávka skončila, poslední snímek zamrzl na monitoru.

„Tohle je poslední dobrý záběr, kde jsou pan Bhutto a slečna Macmillanová spolu," řekl bratr Thomas. „Až se kamera znovu vrátí k tomuto sektoru, budou už většinou z dohledu, za tamtou skupinou stromů… Chtěla bys něco vidět znovu, sestro?"

„Ne, zatím ne," odpověděla Beatrice. „Můžeme pokračovat."

„Tuhle sekvenci natočila jiná kamera. Uvidíme pana Malonea s přáteli, jsou právě za lesíkem severně od Dell. Od předchozího záběru uplynulo šest minut… Mimochodem, sestra Melissa prohlédla celou videodatabázi a hledala záběry s Maloneovým kódovým číslem. Objevila dva další záznamy, oba z minulého týdne, na kterých pan Malone krátce rozmlouvá v jídelně se slečnou Macmillanovou. Abychom šetřili čas, nezařadili jsme tyto nahrávky do sestřihu.“

Na obrazovce se objevil statný mladý Ir. Bundu měl stejně červenou jako tváře. Přicházel po zarostlé stezce k jezírku pod vodopádem. Volně kráčel mezi dvěma kamarády a všichni tři se hlasitě smáli.

„V této oblasti není dobré světlo,“ pokračoval bratr Thomas ve svém komentáři. „Proto jsme záběry značně zvětšili. Všimněte si té tmavé věci, která vykukuje Maloneovi z kapsy u kalhot. To je rukojeť nože, který pak použil ve rvačce jako zbraň.“

Obrazovka na okamžik potemněla. „Allanu Maloneovi je devatenáct, pochází z Londonderry,“ doplnil údaje bratr Thomas. „Jako nezletilý byl jednou zatčen za napadení. Bydlí s matkou a se dvěma sestrami v jednom z nových rodinných stanů podél Rotten Row, na sever od fotbalového hřiště.“ Ozvalo se krátké zakašlání. Beatrice se na něho letmo ohlédla. Podle toho, jak měl zarudlé oči, se dohadovala, že byl vzhůru celou noc a připravoval materiál pro tuto schůzku. „Teď se podívej, co se stalo, když Malone poprvé uviděl Bhutta a Macmillanovou.“

Tři mladíci prošli záhybem pěšiny a jejich pozornost upoutala scéna nalevo. Sebejistý úsměv se Maloneovi rychle vytratil z tváře. Svraštil obočí a oči se mu zúžily. Pak obrazovka opět zčernala.

„Z dalších osmdesáti sekund naneštěstí nemáme žádné záběry,“ řekl bratr Thomas. „Poslední sekvenci překopírovala sestra Melissa zpomaleně, protože tady se děje příliš mnoho věcí najednou.“

V levé polovině obrazu se objevili Bhutto a Malone v zuřivé rvačce. Oba Irčanovi kamarádi postávali opodál a povzbuzovali přítele křikem. Vpravo stála slečna Macmillanová, rozcuchaná a neupravená, sukni a blůzu zmačkanou. Spěšně si přehodila kabát přes ramena a sotva se jakž-takž oblékla, utekla a zmizela ze záběru. Rvačka trvala ještě asi třicet sekund. Oba muži divoce a často uskakovali a jen zřídkakdy se některému podařilo zasáhnout protivníka. Ani jeden z nich neměl zjevnou převahu. Pak Bhutto zasadil Malo-

neovi tvrdou ránu do spánku. Mladý Ir vytrhl z kapsy nůž a vrazil jej soupeři do břicha.

Kamera zaznamenala proud krve, který vytryskl z rány. Bhutto se chytil za břicho, ruce zalité krví, a zhroutil se k zemi. Allan Malone a jeho kamarádi na okamžik ztuhli, pak se otočili a utekli.

Když záznam skončil, sestra Beatrice zůstala chvíli mlčky sedět. „Potřebuješ ještě něco?“ zeptala se sestra Melissa.

„Ne, myslím že ne,“ odpověděla Beatrice a vzala si videokostku, kterou jí Melissa podávala. „Oba jste jako obvykle odvedli dokonalou práci. Moc vám děkuji.“

S těžkým srdcem se zvedla k odchodu. V duchu si rychle sestavovala seznam toho, co všechno ještě musí udělat před zasedáním komise, a přemýšlela, jestli lidé vůbec kdy dokáží žít vedle sebe v souladu, bez sporů a válek. Ani na chviličku si nepřipomněla neobvyklý zážitek z ranní procházky, záhadný zářivý vzor v mlze.

Ačkoli ještě nebylo ani půl sedmé, v jídelně už se tvořila fronta. Bylo nepříjemně chladno, a tak se obyvatelé tábora namačkali do jídelního stanu a čekali uvnitř. Zástup se kroutil v ostrých zatáčkách jako fronta v zábavním parku.

Modře oblečení michaelité stáli společně stranou v mnohem kratší řadě. Obě skupiny se mísily před přístupem k samoobslužnému pultu.

Vivien podala Beatrici podnos. Společně se posouvaly podél stolu. Hned za nimi stála mohutná černoška. Žertovala se svými dvěma dorůstajícími syny a společně si vybírali džus k snídani. „Tak vidíš,“ oslovila právě černoška staršího chlapce. Její angličtina měla zpěvavý karibský přízvuk. „Můžeš bejt černej a stejně se dát k těm svatejm Michaelům. Podívej se na tudle dámu.“

Sestra Vivien se otočila a usmála. Starší hoch na ni hleděl trochu překvapeně. „Vy ste dokonce hezká,“ řekl náhle. „Tak proč chcete bejt něco jako jeptiška?“

Černoška šťouchla syna lehce do zad. Vivien zajiskřily oči a typickým způsobem pohodila hlavou. „Mladíku,“ pronesla slavnostním tónem, „je pro mne ctí, že smím sloužit Bohu a celému lidstvu.“

Chlapec se tvářil rozpačitě. „No né,“ pronesla černoška ve snaze změnit předmět hovoru, „koukej, toho chleba.“

Na čtvercovém stole naproti bylo rozloženo osm různých druhů chleba, všechny pečlivě popsány a označeny. Chléb tvořil základ všech jídel v táboře. Potřebné obilí pěstovali michaelité v bioformačních sklenících v Kentu. Každý druh pšenice byl geneticky upravován, aby obsahoval určité množství nezbytných vitamínů a vlákniny.

Dva mladí michaelité, muž a žena, stáli za stolem, krájeli další a další bochníky chleba a pomáhali obsluhovat nově příchozí. Černoška i její chlapci zaváhali tváří v tvář nepřeberné nabídce.

„Jste tu noví?“ vyptávala se sestra Vivien, sotva si celá rodina naplnila podnosy.

„Jo,“ odpověděla žena. „Bydleli sme v prázdným skladišti dole u řeky, když se rozneslo, že berete do tábora nový lidi. Skoro dva měsíce sme byli na seznamu, fakt. Už sem to chtěla vzdát. Škoda, že ste museli vyhnat všecky ty nemocný chudáky, ale pro nás to byla klika.“

Beatrice se naklonila blíž a pohlédla ženě do tváře. „Jak dlouho trvalo, než vás přijali?“ zeptala se.

„Skorem tři dny,“ odpověděla černoška. „Kluci skučeli a otravovali, že sou zavřený, víte, v těch dvouch stanech dole u řeky, ale já jim povídala, že to bude stát za to. Když nám doktoři konečně řekli, že sme čistý a mužem zůstat v táboře, skákala sem radostí.“

Poslední úsek jídelního pultu, po šťávách, chlebu a skromné nabídce čerstvého ovoce a zeleniny, obsahoval všechny možné obilniny, teplé i studené. Džbány horké kávy a čaje stály vždycky na dlouhých dřevěných stolech, u nichž všichni jedli. Beatrice si vzala misku vařené rýže a nasypala do ní směs exotických koření. Vivien si namátkou vybrala ovesnou kaši.

„Jediné, na co bych dnes po ránu opravdu měla chuť,“ řekla tiše Beatrici, „jsou dvě vajíčka na měkko a párek s hořčicí.“

„Maso nepotřebuješ k tomu, abys byla zdravá,“ poučovala ji sestra Beatrice, „a kromě toho představuje neefektivní využití globálních zdrojů. Jeden kus vepřového nasytí jen sto lidí; ale k vykrmení prasete se spotřebuje tolik zrní, kolik by stačilo k nasycení dvanácti set lidí.“

„Ale párky jsou tak dobré…“ namítla Vivien a její hlas se vytratil, když pohlédla do Beatriciných přísných očí.

Beatrice se posadila a rychle se pustila do snídaně. Vivien si zatím nalila šálek kávy a pozorovala přítelkyni. „Co se děje, B?“ zeptala se po chvíli. „Vypadáš napjatě a roztržitě…“

„Na tom plánu rozšíření musíme ještě před schůzí pracovat. Máme na to sotva hodinu. V jedenáct je ta zatracená komise, takže to zase naruší tvou výuku. Bratr Hugo mě tím pověřil jen proto, že nerad dělá nepopulární rozhodnutí. Odpoledne musím mazat med těm zazobaným dámám z Esheru… Nikdy není čas udělat něco pořádně…“

Zarazila, se, když ji Vivien vzala za ruku. „No tak,“ řekla Vivien s úsměvem. „Uvolni se. Copak jsi mi vždycky neříkala, že nemůžeme konat Boží dílo, pokud se nezbavíme stressu?“

Beatrice přestala jíst a pohlédla na přítelkyni. „Nejspíš si to zase moc beru,“ připustila. „Ráno na procházce jsem dokonce měla halucinace. Chvíli jsem myslela…“

Nedořekla, zhluboka se nadechla a pomalu počítala do deseti. „Díky, Vivien,“ řekla a stiskla ruce spočívající na jejích uprostřed stolu.

3

Půl hodiny po snídani sestra Vivien vsunula svůj identifikační štítek do snímače, po několika vteřinách ho znovu vyňala a vstoupila do malého domku vedle hlavního vchodu na Exhibition Road. Beatrice už na ni čekala. Bratr Martin oběma podal identifikační karty a vrátil Beatrici váleček se záznamem návrhu.

Obě ženy prošly bezpečnostní zónou na Serpentine Bridge. Přes ramena měly přehozené modré šály. Už v chůzi Beatrice zasunula nahraný váleček do kapsy hábitu.

„Myslela jsem, žes jim upravený návrh poslala přes televideo,“ poznamenala Vivien.

„Taky že ano,“ souhlasila Beatrice. „Tohle je moje rezerva – pro případ, že by něco nevyšlo.“

Míjely řadu prochladlých, převážně otrhaných lidí, kteří chtěli požádat o přijetí do stanového tábora. Několik michaelitů procházelo podél fronty, hovořili s lidmi a povzbuzovali je. Sestra Beatrice se na okamžik zastavila, aby si mohla promluvit s jedním z kněží.

O pár minut později už bok po boku přešly Kensington Road a vstoupily do čtvrti Knightsbridge. Na chodníku k nim přiběhl malý žebrák, chlapec sotva desetiletý a chvějící se zimou, a natahoval obě ruce. Beatrice se k němu sklonila. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se měkce.

„Wills,“ odpověděl chlapec po chvilce váhání.

„To je pěkné jméno,“ pochválila ho. „Podívej, Willsi, když půjdeš kousek s námi, do té kavárny na rohu Prince Consort Road, postaráme se, abys dostal snídani. Ale žádné peníze pro tebe nemáme.“

Hoch se nervózně ohlédl. „Jen pár drobných, slečno, pěkně prosím.“

Beatrice důrazně zavrtěla hlavou, pohladila chlapce po vlasech a šla dál. „Mám hrozný vztek, když vidím, jak někteří lidé zneužívají své děti,“ svěřila se Vivien. „Vsadila bych se, že otec nebo matka nebo nějaký jiný dospělý příbuzný toho chlapce teď číhá v úkrytu někde za rohem. Wills nemá šanci nechat si něco z toho, co se mu podaří vyškemrat. Další důvod, proč je rozšíření dětského tábora tak důležité.“

Ještě než dorazili k Albertově muzeu, zahnuly doleva a kráčely podél řady penziónů. Všude visely tabule s nápisy „K pronajmutí“ a „Velké snížení cen“. Provoz tu nebyl téměř žádný.

Na Brompton Road se ukázalo několik aut. Už bylo světlo, ale zatažená obloha s nízkými mraky dodávala ránu šedavý nádech. Dobře polovina obchodů byla zavřená – oběti neúprosné ekonomické deprese. Ve vchodech některých opuštěných obchodů si tuláci postavili z kartónů roztřepané příbytky. Na chodníku poblíž improvizovaných obydlí stály obvykle nákupní vozíky. Veškerý svůj majetek tito lidé přechovávali ve velkých igelitových pytlích na odpadky, opřených o výlohu.

„V Hyde Parku je sedm tisíc lidí.“ Beatrice zoufale zakroutila hlavou. „Dalších deset tisíc bydlí v různých útulcích roztroušených po celém městě. Ale podle posledního odhadu Timesů jen v Londýně žije víc než sto dvacet tisíc lidí bez přístřeší. A jejich počet stále roste.“

„Kam to jdeme?“ zeptala se Vivien náhle, když Beatrice zabočila na Beuchamp Place.

„Do nové správní budovy na Walton Street. Schůzi tam přesunuli kvůli tisku…“ Beatrice pohlédla doprava a zarazila se. Vivien náhle nešla po jejím boku.

Dívka zůstala stát jako solný sloup uprostřed chodníku. „Tohle přece není jen tak,“ vrtěla hlavou. Pokřižovala se a vzhlédla k těžkým ocelovým mrakům nad sebou. „Je to Tvá vůle, Pane? Posíláš mě zpět do dějiště mých zločinů, abys mi ulehčil rozhodování? Nebo za tím stojí lstivost sestry Beatrice?“

Beatrice pohlédla na svou asistentku a nechápavě svraštila obočí. „Je to něco málo přes rok,“ připomněla jí Vivien, „co jsme se poprvé setkaly, ani ne padesát metrů odtud. Jeden z mých zákazníků mě doprovázel zpátky do agentury. Klečeli jste s bratrem Madisonem přesně tady na tom chodníku a balili jste do dek nějakého nešťastného vandráka, který zůstal venku a skoro zmrzl.“

„To bylo tady?“ Beatrice se trochu udiveně rozhlédla. „Vůbec si nevzpomínám, kde se to stalo.“

„Přešli jsme na druhou stranu, abychom se vám vyhnuli.“ Vivien pokračovala stále vzrušeněji. „Přitáhla jsem si minkovy kožich víc ke krku. Zákazník, jeden z těch bezcílných Arabů, kteří mají spoustu prachů, ale jinak už žádné ctnosti, pro které by mohli být spaseni, se smál nahlas, když vám ten vandrák vyklouzl z náručí a znovu padl na chodník… Dívala jsem se, jak se skláníš a snažíš se toho muže zase zvednout. Na okamžik se naše oči setkaly… Nikdy na to nezapomenu. Cítila jsem se tak zbytečná, k ničemu, úplně bezcenná.“

Beatrice se vrátila ve svých stopách a stanula vedle přítelkyně. „Když jsem se toho večera vrátila do svého oblíbeného bytu v Mayfairu, plakala jsem,“ pronesla Vivien přemítavě. „Neměla jsem tušení, proč pláču, ale nedokázala jsem přestat.“ Potřásla hlavou. „Skoro o čtyři měsíce později, po tvém projevu ve škole Marlborough, jsem za tebou zašla.“

„Jsem ráda, že jsi to udělala,“ řekla Beatrice po krátké odmlce.

Obě ženy se objaly uprostřed ulice, až se po nich kolemjdoucí ohlíželi.

„Pojďme,“ pobídla pak Beatrice Vivien. „Musíme přednést zastupitelstvu náš návrh.“

„Byla jsi skvělá,“ prohlásila Vivien, sotva došly na Beuchamp Place. Vracely se do Hyde Parku. „Nemůžu uvěřit, jak jsi to všechno

dokonale zvládla, dokonce i ty lidi od tisku. Pokaždé mě něčím překvapíš.“

„Díky, Vivien,“ pousmála se sestra Beatrice. „Měla jsem pocit, že to jde celkem dobře. Jen se zlobím sama na sebe, že jsem ke konci zasedání byla tak strohá k paní Shieldsové. To bylo úplně zbytečné.“

„Ale ta si to zasloužila,“ namítla Vivien. Musela téměř běžet, aby stačila Beatricinu rychlému tempu. „Ta ženská je pompézní mrcha. Kdyby mohla, naházela by všechny bezdomovce do Temže a zapomněla na ně.“

„Bojím se, že to by udělali mnozí,“ souhlasila Beatrice. „A nás by tam nejspíš naházeli s nimi. Jednají s námi jen proto, že jim nabízíme levné a přijatelné řešení neřešitelného problému.“

„Překvapilo tě, že vlastní rozhodnutí odložili až na odpoledne?“

„Vlastně ani ne. Pan Clarke sice sliboval, že souhlas obdržíme už dnes ráno, ale z otázek, které kladla paní Shieldsová a její nohsledové je jasné, že plán na rozšíření má stále značné množství odpůrců. Zvlášť poté, co jsme se neomluvili za to, že přijímáme tolik příslušníků národnostních a náboženských menšin… Rada zastupitelstva nutně potřebuje odpolední uzavřené jednání, přinejmenším proto, aby vyvolala zdání, že návrh zvažuje.“

Obě ženy minuly dvůr, kde si hrála skupinka dětí oblečených do školních uniforem. „To jsou ty šťastnější,“ podotkla Beatrice, „a ani si to neuvědomují. Nemohu se dočkat, až budeme mít pro naše děti pořádné hřiště.“

„Takže si myslíš, že návrh přijmou?“

„Myslím, že ano. Většina proslovů, které na dnešním jednání zazněly, byla poplatná politickému taktizování. Kdykoli se na schůzi objeví zástupci médií, je to vždycky stejné. Každý člen rady se snaží dostat do zápisu, že vyjádřil své obavy nebo výhrady k některému bodu návrhu – pro případ, že by projekt skončil katastrofou. Nikdo z nich vlastně nechce, aby byl park Kensington Garden uzavřen pro veřejnost, ale vzhledem k okolnostem je jim jasné, že nemají na vybranou. Množství bezdomovců je prostě ohromné.“

Došly na Brompton Road a Beatrice zahnula vlevo. Kráčela stále velice rychle. „Mohly bychom se někde zastavit a dát si něco k pití?“ zeptala se Vivien.

Beatrice pohlédla na hodinky. „Ne," odpověděla. „Zbývá nám sotva dost času, abychom se připravily na jednání vyšetřovací komise v jedenáct."

Sestra Vivien poklusávala vedle ní. „Beatrice," lapala po dechu, „proč myslíš, že se ti reportéři nakonec ptali na tolik osobních věcí?"

Beatrice pokrčila rameny. „Dělají to vždycky, zvlášť ti od televize. Myslí si, že soukromý život je pro diváky zajímavější než prohlášení nebo názory… Snažila jsem se na podobné otázky neodpovídat a donutit je, aby se soustředili na náš řád a jeho úsilí, ale vždycky se to nepodaří."

„Dokážu docela dobře pochopit, proč se o tebe tak zajímají," řekla Vivien. „Rozhodně jsi neobyčejný člověk. Neexistuje mnoho žen ve tvém věku, které by dokázaly přednést svůj návrh městské radě s takovým úspěchem, jako ty dneska."

„Šlo to přece docela dobře, ne?" opáčila Beatrice s úsměvem. „Jakmile jsem začala mluvit, cítila jsem se báječně,"

Bok po boku, ponořeny v mlčení, spěchaly ulicemi. „Někdy si lámu hlavu nad tím," ozvala se Beatrice konečně, „jaký by býval můj život, kdybych nevstoupila do řádu. Jestlipak bych ještě zpívala? Možná bych se byla rozhodla pro jinou životní dráhu. Možná bych mohla uspět jako učitelka, nebo ve styku s veřejností, nebo třeba i v politice… Rozhodně ráda mluvím k lidem…"

Nečekaně prudce se odmlčela. Sestra Vivien nezahlédla znepokojený výraz na tváři své učitelky.

„Myslím, že bys mohla dokázat skoro všechno, Beatrice," řekla obdivně. „Máš ohromné nadání pro spoustu věcí." Pocítila na paži jemný dotek dlaně. „Opravdu si vážím tvé poklony, Vivien," řekla Beatrice tiše. Zvolnila krok. „Ale je právě tak nevhodná jako neskromná pýcha, kterou jsem právě pocítila. Téměř jsem přesvědčila sama sebe, že já jediná mám zásluhu na tom, že můžeme rozšířit tábor v Kensington Garden. Taková samolibá pýcha je hřích, Vivien. Potřebuji tvou pomoc, abych se před ní uchránila. Kdykoli budeš mít pocit, že jsem nemístně pyšná na to, co dělám, musíš mi připomínat, že má vítězství jsou vítězstvím Božím a že bez Jeho vůle nedosáhneme ničeho. Jinak má služba Bohu ztratí svůj smysl."

Vivien najednou neměla ponětí, co říci. „Pokusím se, Beatrice," podařilo sejí vykoktat. „Ale bude to těžké. Stále si myslím, že jsi opravdu velice zvláštní žena."

4

Když se Beatrice a Vivien vrátily do budovy ústředí v Hyde Parku, bratr Darren už na ně čekal. Darren byl úředník, který měl na starosti organizaci a všechny administrativní záležitosti spojené s dnešním zasedáním komise.

„Už jsem si myslel, že se nevrátíte," vyhrkl a spěšně vedl obě ženy do malé kanceláře. „Máme velký problém."

„Jaký problém?" ptala se Beatrice. „Co se děje?"

„Ta rvačka z minulé noci. Rozrůstá se to jako lavina. Už je z toho exemplární případ," oznamoval mladý kněz vzrušeně. „Celá irská komunita je vzhůru nohama. Pan Malone a jeho společníci ve svých výpovědích uvedli, že pan Bhutto se právě snažil slečnu Macmillanovou znásilnit a že udělali jen to, co bylo nutné, aby ji ochránili."

„A co výpověď slečny Macmillanové?" zeptala se Beatrice.

„Nevyjádřila se moc jasně o tom, co s panem Bhuttem dělali, než začala ta bitka," odpověděl Darren, „ale nezmínila se o žádném sexuálním napadení. Naproti tomu výpověď pana Bhutta oplývá detaily. Prohlásil, že jejich „intimní polibky" násilně přerušil pan Malone, který ho bez jakéhokoli důvodu napadl zezadu a začal ho tlouct do hlavy. Bhutto tvrdí, že se pouze bránil. Nemohli dát dohromady historky, které by se víc lišily. Bohužel je mezi tím ta dívka. Proto bratr Hugo…"

Darren se zarazil a sklopil oči.

„Pokračuj, bratře Darrene," pobídla ho Beatrice netrpělivě. „Říkal jsi něco o bratru Hugovi."

„Omlouvám se, sestro Beatrice." Mladík byl zjevně v rozpacích. „Vím, že tohle vyšetřování spadá plně pod tvou pravomoc… Ale když ráno začal ten zmatek a tys nereagovala na mou zprávu, zpanikařil jsem. Musel jsem se s někým poradit."

„A co přesně říkal bratr Hugo?" otázala se Beatrice.

„Říkal, že je to tvůj případ, ale kvůli tomu povyku a vzhledem k tomu, že Bhutto je ještě v nemocnici, bude zasedání možná odročeno."

Beatrice se na okamžik zamyslela. „Je slečna Macmillanová v izolaci, jak jsem žádala po naší první schůzce?"

„Ano," odpověděl Darren. „Je v jednom z těch malých jednolůžkových pokojů dole v nemocnici."

„Děkuji, bratře Darrene," přikývla klidně Beatrice. „Pokračujte v přípravě zasedání komise, prosím."

„Takže se nic nebude odkládat?"

„Jedině v případě, že bych během následujících třiceti pěti minut rozhodla jinak," pronesla Beatrice s úsměvem.

Jakmile Darren odešel, Beatrice se obrátila na Vivien. „Budu potřebovat tvou pomoc," řekla a sebrala se stolu oba šály. „Musíme si pospíšit. Vysvětlím ti všechno cestou."

„Chápu, že jste rozrušená, Fiono, vyšetřovací komise se sejde už za půl hodiny, ale domnívám se, že by pro vás bylo snazší zodpovědět některé choulostivější otázky v soukromí. Nechtěla bych vás před ostatními uvádět do rozpaků…" Sestra Beatrice promlouvala k mladé ženě tichým, konejšivým hlasem. „Jak už jsem říkala, pan Bhutto a pan Malone nám poskytli naprosto a překvapivě odlišné výpovědi. Protože předsedám vyšetřovací komisi, je mou povinností pokusit se zjistit, co se opravdu minulé noci odehrálo."

Fiona Macmillanová byla zjevně neklidná. Seděla na krajíčku úzkého lůžka a většinu času hleděla do země. Když občas přece jen zvedla oči, těkala pohledem po nevelkém nemocničním pokoji. Zdálo se, že vůbec neposlouchá, co Beatrice povídá.

„Nikdy dřív jsem se do ničeho nezapletla, sestro," pronesla nakonec nezvučně, když ji Beatrice znovu vlídně pobídla k řeči. „Než jsem přišla do Londýna, žila jsem celý život v Ayrshire, kousek od moře, s rodiči a s bratry. Otec mi poradil, že ve velkém městě budu mít větší šanci najít práci. Tam u nás doma jsou všechny obchody zavřené. Pro děvčata práce není."

„Nezapletla jste se ani teď, Fiono," uklidňovala ji sestra Beatrice. „Jen vám chci položit pár otázek a doplnit vaši výpověď."

Ve Fioniných modrých očích se mihl strach. „Řekla jsem pravdu, sestro." Neklidně poposedla. „Přísahám, že ano." Pohlížela střídavě na Beatrici a na Vivien. „Řekněte mi, prosím – je Raza v pořádku?"

„Zotavuje se," uklidňovala ji Beatrice. Po krátké odmlce se znovu vrátila k jádru věci. „Fiono, víme, že jste nám řekla pravdu. Ale možná jste něco vynechala. Například jste neuvedla dost přesně, co jste vy a pan Bhutto dělali v okamžiku, kdy se objevil pan Malone a jeho společníci."

„Co jsme přesně dělali?“ opakovala dívka, jako by otázce nerozuměla.

„Ano,“ zdůraznila Beatrice a pomalu pokračovala: „Líbali jste se nebo dotýkali nebo jste měli styk…? Lituji, že jsem nucena klást vám tak osobní otázky, Fiono, ale ujišťuji vás, že tyto informace jsou velice důležité.“

Drobná rusovláska znovu mlčky zabodla zrak do země. „Sestro,“ řekla náhle prosebně a vzhlédla k Beatrici, ‚jsem tady zavřená celé dopoledne. Nemohla bych si zakouřit?“

Beatrice se na okamžik zarazila. Než stačila cokoli říci, Vivien sáhla do kapsy svého modrého hábitu a podala mladé ženě cigarety a zapalovač. Pak přešla k protější stěně a otevřela jediné okno v místnosti.

„Díky,“ vydechla dívka. Zhluboka nasála kouř a vyfoukla jej směrem k oknu. Pousmála se na Beatrice a Vivien. „Opravdu chcete všechny detaily, sestro?“ zeptala se teď už daleko vyrovnaněji.

Beatrice kývla.

„Tak dobře.“ Fiona opět sklopila oči. „Snad to zvládnu.“ Znovu zatáhla z cigarety. „Tak tedy,“ začala po chvíli, „opravdu jsme se líbali a objímali, ale nemilovali jsme se – tedy ještě ne.“

Nervózně se zasmála. „Raza už ho měl jako hřebec. Cítila jsem ho na stehnech, když mě líbal v trávě. To jsou ty detaily, co jste chtěly?“

„Vedete si výborně, Fiono,“ povzbudila ji sestra Vivien. „Jen dál, prosím.“

„Zrovna jsem si začala svlékat kalhoty,“ pokračovala dívka, „když Allan chytil Rázu zezadu a uhodil ho do obličeje. Vykřikla jsem…“

„Ubližoval vám pan Bhutto nějak? Byl na vás hrubý?“

„Ne, sestro,“ odpověděla Fiona. „Vůbec ne. Dokonce to byl vlastně můj nápad, abychom šli za ty stromy. Víte, okolo vodopádu chodí tolik lidí – chápejte, opravdu se mi tam líbí – ale myslela jsem, že tam vzadu bychom spíš byli sami.“

„Velice jste nám pomohla, Fiono,“ řekla Beatrice po další krátké odmlce. „Myslím, že teď už máme dost informací. S vaším dovolením sestra Vivien nebo já shrneme před komisí vše, co jste nám řekla. Nechceme, abyste tím musela projít znovu… Jen ještě jednu otáz-

ku. Mohla byste mi objasnit, jak dobře znáte Allana Malonea? Je to váš přítel?“

„Ach ne,“ oddechla si dívka. „Sotva ho znám. Párkrát se v jídelně pokoušel něco si s mnou začít, ale nikdy jsem mu nedala najevo, že by snad měl naději na úspěch.“

„Ještě jednou díky, Fiono.“ Vivien sebrala šály, které si s Beatrici přehodily přes židli. „Sejdeme se za dvacet minut při zasedání komise.“

Vivien musela několikrát popoběhnout, aby Beatrici stačila. Mířily zpátky k ústředí tábora.

„Věříš jí?“ zeptala se Beatrice v chůzi.

„Naprosto.“

„Já také.“ Beatrice se na okamžik zastavila. „Připadá mi jako upřímné venkovské děvče… Musím přiznat, že se mi ulevilo. Nebude to tak obtížné, jak jsem se obávala.“ Poprvé za déle než hodinu se pousmála.

„Ehm,“ ozvala se Vivien rychle, „co se týče těch cigaret…“

„Já vím.“ Beatrice znovu vykročila. „Nikdy jsi úplně nepřestala. Nelíbí se mi to, ale hádám, že se s tím budu muset smířit. A samozřejmě očekávám, že se budeš chovat diskrétně.“

„Jasně,“ ujistila ji Vivien a významně si poklepala na kapsu. Když dorazily na ústředí, Beatrice letmo pohlédla na hodinky. „Zastavím se ve videolaboratoři a vyzvednu si nějaký další důkazní materiál,“ rozhodla. „Jen pro případ, že by ho bylo zapotřebí. Prosím tě, zajdi za bratrem Darrenem a ujisti se, že je všechno připraveno.“ Vivien kývla a Beatrice vyrazila chodbou k laboratořím. Před sálem, kde se mělo slyšení konat, se už shromáždil dav lidí. Přecházeli sem a tam po chodbě a vyčkávali. Bratr Darren pobíhal kolem a zdálo se, že je velice nervózní. Zjevně se mu ulevilo, když se objevila Vivien a začala pomáhat s organizací v hledišti.

Beatrice se dostavila pár minut po stanovené hodině. Vivien jí vysvětlila, že rodina Maloneových žádala o přidělení sedadel navíc – pro přátele, kteří by chtěli Allana morálně podpořit. Beatrice se ujistila, že rodina a přátelé Raza Bhutta jsou na jednání řádně zastoupeni, a poté vyslovila svůj souhlas se žádostí Maloneovců.

„Pro ty, kteří nejsou dosud obeznámeni s průběhem těchto zasedání, bych ráda připomněla, co se zde bude dít,“ prohlásila Beatrice

úvodem. „Kdykoli dojde v této komunitě k činu, který je neslučitelný se zásadami našeho řádu, svoláme jednání, jehož účelem je vyšetřit přesné okolnosti incidentu. Každý, kdo byl svědkem inkriminovaného skutku, má možnost vydat svědectví. Pokoušíme se zjistit pravdu, nic víc a nic míň.

Předsedající sestra či bratr může na základě výsledků vyšetřování rozhodnout, že není třeba žádného zásahu. Může také udělit důtku nebo určit odpovídající trest těm, kteří budou shledáni zodpovědnými za nepřípustné skutky či chování. V případě, že některý z našich lidí spáchal čin, který je v naprostém protikladu s cílem, principy a zásadami této komunity, vyšetřovací komise má právo nařídit jeho vyloučení z tábora. V případech obzvláště závažných je vyloučení z komunity spojeno s obviněním a dotyčná osoba je spolu se všemi dostupnými důkazy předána londýnské policii.“

Beatrice se rozhlédla po místnosti. „Po úvodní modlitbě vyslechneme výpovědi zúčastněných. Připomínám, že každý svědek přísahal, že bude vypovídat pravdu a nic než pravdu. Vzhledem k tomu, že pan Raza Bhutto není dosud schopen zúčastnit se tohoto vyšetřování osobně, bude přítomen prostřednictvím televidea. Požádal, aby prohlášení, které učinil, směl přečíst jeho otec, a komise s tím souhlasí.“

„Po výpovědích svědků shlédneme sestřih videozáznamů, který zahrnuje všechny události a informace související s daným incidentem, jak je zachytily bezpečnostní kamery. Členové komise mají právo klást všem zúčastněným doplňující otázky, a to jak před promítnutím záznamu, tak po něm. Na závěr oficiálního jednání má každý účastník incidentu nárok pověřit jednu osobu, aby promluvila v jeho zastoupení. Poté se celá komise, to znamená bratr Husayn a sestra Alexis, kteří sedí vedle mne, a já, dočasně vzdálí. Společně zvážíme přednesená fakta a rozhodneme. Rozsudek bývá obyčejně vynesen do patnácti minut.“

Jednání probíhalo hladce a bez potíží. Žádná z výpovědí, které byly zaznamenány předchozí noci, nedoznala podstatných změn. Hned v úvodu Beatrice shrnula údaje, které jim v nemocnici sdělila Fiona, a požádala mladou ženu, aby pouhým ano či ne potvrdila, že Raza Bhutto se ji v žádném případě nepokoušel znásilnit.

Po promítnutí videozáznamů, které obviňovaly Allana Malonea, pronesla paní Maloneová dlouhou vášnivou prosbu o shovívavost pro svého syna. Naléhavě a opakovaně zdůrazňovala, že mladík je Brit a katolík a že během svého čtyřměsíčního pobytu v táboře se nikdy nedopustil žádného nepřípustného činu. Paní Maloneová přísahala, že svého syna nespustí s očí, a prosila sestru Beatrici a druhé dva michaelity, aby Allanovi dovolili zůstat v Hyde Parku.

Komise velice rychle dospěla k rozhodnutí. Když se Beatrice vrátila do sálu a oznámila, že Allan Malone bude vyloučen z komunity michaelitů a jeho případ bude předán policii, matka obviněného mladíka se rozplakala.

„Vážená paní Maloneová," řekla Beatrice v závěru zasedání, „cítím s vámi. Ačkoli sama nemám děti, dokážu si představit, jak bolestné musí být pro matku, je-li odtržena od jednoho ze svých synů."

Na okamžik se odmlčela. „Nicméně se domnívám, paní Maloneová, že některá prohlášení, která jste učinila v průběhu tohoto jednání, nesmějí zůstat nepovšimnuta – například když jste naznačovala, že britský katolík by měl být posuzován jinak než člověk neanglického původu.

Snahou našeho řádu je změnit způsob, jakým lidé myslí a jednají. Svatý Michael nás učil, že před zrakem Božím jsou si všechny lidské bytosti rovny. Nezáleží na tom, kázal, jakou vyšší moc jedinec uctívá, ani na tom, jestli snad vůbec nevěří v žádné božstvo. Všichni jsme součástí Božího plánu, ať už si to uvědomujeme nebo ne. Každý z nás, kázal svatý Michael, je jednou buňkou v jedinečném, nesmírném, složitě propojeném organismu, který dohromady představuje celé lidstvo.

Svatý Michael nás učil, že přijde den, kdy každý člověk, každá buňka tohoto nesmírného organismu pochopí, že je závislá na všech ostatních jedincích. Takové je poslání našeho řádu, paní Maloneová. Snažíme se připravit lidstvo na ten slavný den, kdy zavládne konečný mír a člověk vystoupí na samý vrchol evoluce."

5

Sotva stihly vlak. Beatrice a Vivien vyšly z Westbournské brány necelých deset minut před odjezdem. Spěchaly ulicemi Londýna k nádraží Paddington a zpomalovaly jen v okamžicích, kdy Beatrice

ukusovala ze sendviče s okurkami. Udýchaně dopadly na sedadla a za několik sekund se vlak dal do pohybu.

„To bylo jen tak tak," oddechla si Beatrice.

„Nemůžeš takhle jíst," plísnila ji Vivien. „Ničíš si zdraví."

„Copak mám na vybranou?" bránila se Beatrice. „Nemohla jsem přece dost dobře říct bratru Hugovi, že nemám čas promluvit si se starostou Manchesteru."

„Ale ano, mohla," namítla Vivien. Zavrtěla hlavou. „Beatrice, možná mi do toho nic není, ale jestli se nenaučíš říkat ne, bude z tebe ve třiceti stařena. Podívej se na sebe, je sotva půl druhé a ty už se sotva držíš na nohou."

„Máš pravdu, Vivien," připustila Beatrice po chvíli neochotně. „Jsem unavená. Dneska je hrozný den… Vím, že bych si toho neměla brát tolik, ale bojím se, že co neudělám sama…"

„…to neudělá pořádně nikdo," dořekla za ni Vivien. „Tenhle argument už jsem slyšela." Vzala Beatrici za ruku. „Zkus si teď na chvilku zdřímnout," vybídla ji jemně. „Máme čtyřicet minut času, než dorazíme do Esheru."

Nějakou dobu mlčky hleděly z okna. Hospodářský rozklad Londýna byl zjevně patrný na každém kroku. Tovární budovy poblíž Paddingtonu většinou zely prázdnotou, dveře a okenní otvory zatlučené prkny. I podniky, ve kterých stále ještě běžel provoz, měly oprýskané fasády a střechy na spadnutí. Většina budov přímo volala po opravách a novém kabátu. Na mnoha opuštěných místech si nezaměstnaní postavili hrubě stlučené boudy, v nichž přespávali. Na malém školním hřišti nečinně postávalo na dva tucty špinavých otrhanců. Tlačili se v kruhu kolem ohně živeného nejrůznějšími odpadky.

Vivien se obrátila k monitoru zábavního okruhu na skládacím stolku. Rychle prolétla nabídku a vybrala si videoklip zpěváka, který byl právě na vrcholu popularity. Na obrazovce se objevil divoce vyhlížející mladík s obličejem pomalovaným třemi různými barvami. Zpíval hlučnou rytmickou píseň o tom, že všichni staří tohoto světa mají uvolnit cestu „nové vlně".

Vlak dosáhl cestovní rychlosti a Beatrice usnula. Vivien se dívala na zprávy, pak vstala. Beze spěchu procházela vlakem dopředu, až našla kuřácký vagón. Posadila se na prázdné místo u okna a pomaloučku, labužnicky, bez ohlížení, si vykouřila cigaretu.

Beatrici se zatím zdál sen. Slyšela, jak ji volá otec. „Kristin, probuď se, miláčku," říkal.

Neochotně otevřela oči. Otec stál ve dveřích, vysoký a štíhlý, na sobě modrý oblek. „Dobré ráno, tati," pozdravila s úsměvem.

Přešel napříč pokojem, sklonil se nad ní a políbil ji na čelo. „Už zase sněží, princezno. Určitě se pořádně obleč." Oči měl zářivě jasné, naplněné laskavostí a voněl lesem.

Ve snu si oblékla modrý řádový hábit a čepec a seběhla po dlouhém schodišti dolů. Otec a matka už v jídelním koutě snídali. Nevšimli si, jak je oblečená. Matka se přívětivě usmála a zamířila do kuchyně.

Otec vzhlédl od novin. „Kristin, víš, že jsme na tebe velice pyšní. Ve škole si vedeš skvěle. Chceme s maminkou jediné – abys byla šťastná."

Tvářil se vážně. Beatrice náhle pocítila nával úzkosti. „Ale nechápeme," pokračoval otec, „proč jsi nechala zpívání. Včera večer zase volal pan Herbert. Říkal, že takový hlas, jako máš ty, se vyskytne tak jednou za sto let. Říkal, že tu starší hru vybrali zvlášť proto, aby vynikl tvůj talent…"

Ano, tatínku, pomyslela si ve snu. *Udělám, co žádáš. Zase budu tvoje princezna.*

Velké sněhové vločky byly hebké a vlhké. Snášely se jí na tváře a na ústa. Stála pod lampou na autobusové zastávce. Přes modrý hábit měla navlečenou lyžařskou bundu. Právě ve chvíli, kdy se zpoza rohu vynořil velký oranžový autobus s nápadným černým nápisem Edina Public School, objevil se vedle ní Howie. Byl do Beatrice zamilovaný už od základní školy. „Muselas být včera večer skvělá," oslovil ji. „Každý to říká, i naši."

„Díky, Howie," usmála se ve snu.

Školní autobus zastavil a Beatrice vyšplhala po schůdkách. U volantu seděl svatý Michael v modrém rouchu. Mile se na ni usmál. Nádherné modré oči vyzařovaly mír. „Dobré ráno," uvítal ji. „Jsi připravena na další rušný den?"

Beatrice se zmateně otočila, ale Howie už za ní nestál. Autobus byl plný mladých lidí, mužů i žen v modrých hábitech. Zpívali. „Kyri-e Elei-son!"

„Posaď se," vybídl ji Michael jemně. „Máme před sebou mnoho úkolů."

Beatrice si sedla dopředu k oknu. Sklo bylo pokryté jinovatkou. Dýchla na ně a viděla, že venku padá sníh. Náhle už nebyla tma. Na příští zastávce nastoupila paní Shieldsová, také v modré róbě.

Michael se dotkl Beatriciny paže. „Musím už jít," řekl. Odcházel, sestoupil na první schůdek u dveří a oblékal si bundu.

„Ne, nedělej to," zvolala Beatrice. Zahltila ji nepoznaná hrůza.

Usmál se. „Bude to v pořádku," řekl. „Jen si pamatuj vše, o čem jsme spolu mluvili." Dveře autobusu se tiše rozevřely a Michael vykročil do sněhu.

Sedadlo řidiče bylo prázdné, ale motor stále běžel. Beatrice zůstala stát v uličce a rozhlížela se po autobusu. Hned za ní seděli její rodiče, najednou oba v modrém řeholním šatě. Většina cestujících byly děti.

Volant byl obrovský. Ani když rozpažila ruce, nedosáhla na oba okraje. Zhluboka se nadechla a zařadila rychlost. Za ní se znovu ozval zpěv. „Kyrie Eleison, Ky-ri-e Elei-son!" Trochu se uklidnila a připojila svůj hlas k ostatním.

Na předním skle narůstala námraza. Pokaždé, když stěrače odstranily led, objevil se znovu. Beatrice se nakláněla kupředu, aby lépe viděla. Na skle už zbývalo jediné čisté místo a to se stále zmenšovalo. Náhle v husté chumelenici zahlédla právě před sebou uprostřed vozovky stát dvě auta. Zpanikařila a tvrdě dupla na brzdy. Autobus dostal smyk, převrátil se na bok a začal se kutálet.

„Ne!" vykřikla sestra Beatrice prudce. „Ne!" Trhla sebou a otevřela oči. V mihotavém šeru na rozhraní spánku a bdění na okamžik ztratila orientaci.

Kde to jsem? pomyslela si. Přelétla pohledem poloprázdný vagón. Zachovalý čtyřicátník s vizáží úspěšného obchodníka, který seděl přes uličku, ji zvědavě pozoroval. Beatrici se s námahou podařilo vykouzlit na rtech příjemný úsměv. Zhluboka se nadechla a zadívala se ven, kde rychle ubíhala mírně zvlněná krajina jižní Anglie.

„Všichni si myslíme, že to, co děláte, je prostě skvělé," prohlásila paní Washburnová a odstrčila stranou manželovy golfové hole a boty, aby Vivien mohla položit mapy na dno kufru a nemusela je přehýbat. „Zrovna dneska ráno jsem říkala Bradovi, že to, čeho jste dosáhli v Hyde Parku, je skutečně mimořádné."

Vůz byl prostorný a pohodlný. Beatrice se posadila vedle paní Washburnové na přední sedadlo, Vivien zůstala sama vzadu. Auto vyjelo z esherského nádraží. „Mimochodem," zeptala se starší žena společenským tónem, „jakou jste měly cestu?"

„Celkem dobrou," odpověděla Beatrice mile. „Vlak vůbec nebyl přeplněný."

„To už teď bývá zřídkakdy," přikývla paní Washburnová. „Brad má obavy, že železnice budou zase omezovat spoje – vzhledem k těm deficitům a vůbec. Pak už tady budeme úplně odříznutí."

Sestra Vivien se dívala z okna a Beatrice s paní Washburnovou probíraly plán schůzky. Zdálo se, že luxusní předměstí Esheru zůstalo navzdory nejhorší hospodářské krizi moderních dějin téměř nedotčené. Jen bystré oko zkušeného pozorovatele by mohlo rozpoznat, že zahrádky už nejsou tak dokonale upravené, že některé stromy letos nikdo nestříhal a že vozy vypadají v průměru o několik let starší než před necelým desetiletím – což by dřív bylo naprosto nemyslitelné. Sem tam se na některých rozestavěných domech objevovaly tabulky oznamující ukončení stavby, ale nápisy byly decentní a nenápadné.

Vůz zatočil na příjezdovou cestu k rozměrné garáži, do které by se vešla tři taková auta. „Další věc, která nám všem leží na srdci, jsou otázky bezpečnosti," říkala právě paní Washburnová. „Vidíme toho v televizi tolik… takové hrůzy… Záběry z amerických měst jsou vskutku děsivé. Vím, že to není tak docela vaše parketa, ale bylo by dobré, kdybyste dnes během proslovu dámám připomněla, že v Anglii nemáme po zuby ozbrojené gangy mladistvých, které by se mohly spojit s bezdomovci a obsadit celé čtvrti."

Slunce se konečně prodralo únorovou mlhou. V půl třetí odpoledne teplota vystoupila na poměrně příjemných dvanáct stupňů. Beatrice a paní Washburnová se proto rozhodly, že přesunou shromáždění asi třiceti žen ve věku mezi padesátkou a šedesátkou na trávník za domem, aby se dámy nemusely tísnit v hale.

Vivien pověsila mapy na stojan. Sestra Beatrice v úvodu objasnila své současné postavení v komunitě Hyde Park a plány na její rozšíření a poté přešla k finančním otázkám. „Od našich věrných přispěvatelů získáváme v základě dva různé typy finančních prostředků," začala. „Do první kategorie spadají položky, které označujeme jako provozní výdaje. To jsou částky nezbytné pro řízení a provoz již

existujícího komplexu Hyde Park a pěti dalších menších táborů pro bezdomovce, které jsou rozptýleny po území velkého Londýna. V posledním půl roce jsme měli štěstí jak při získávání nových zdrojů příjmu, tak ve snaze docílit větší efektivity jejich využití. Suma, kterou na tyto účely žádáme od každé skupiny sponzorů, je proto o třiadvacet procent nižší než před šesti měsíci."

Beatrice kývla na Vivien a ta rozvinula další mapu. „Nicméně k tomu, abychom mohli přistoupit k rozšíření tábora v Kensington Garden – za předpokladu, že městské zastupitelstvo vyhoví naší žádosti a povolí nám využívat tento pozemek – potřebujeme téměř milión nových liber. Rozhodli jsme se získat polovinu celé sumy z naprosto nových zdrojů. Je to velice obtížný úkol, ale domníváme se, že ho můžeme splnit, když sponzorům nabídneme atraktivní ocenění – například po dárci pojmenujeme školu. Druhou část peněz doufáme získat s pomocí našich věrných přátel. Částka, kterou žádáme od vašeho výboru, je zde. Ke konečné sumě jsme dospěli stejným způsobem, jako v případě ostatních příspěvků."

Beatrice se odmlčela a pohledem hledala oči každé ženy v publiku. „Vidím, že v duchu počítáte," zvýšila nepatrně hlas. „Ano, chceme po vás o jedenatřicet procent víc, než kolik činil váš příspěvek před půl rokem. Vím, že je to hodně peněz. Ale zamyslete se prosím okamžik nad tím, k čemu tyto peníze budou sloužit. Společně vytvoříme malé nebe pro chudé, utiskované děti. Většina z nich nikdy nepoznala, jaké to je žít v dostatku. Získají útočiště, kde se jim dostane jídla, ošacení, střechy nad hlavou a především lásky. Konečně budou mít stálý domov, kde budou moci vyrůstat a učit se, kde mohou snít a rozvíjet svou fantazii."

Když Beatrice skončila, krátce se na esherské dámy usmála. Poté poklekla do trávy s rukama sepjatýma k modlitbě.

„Milý Bože," promluvila vroucně, „pomoz nám všem pochopit, jak jsme svázáni jeden s druhým. Pomoz nám také vzpomenout si, jaké to je být nevinným dítětem, a dopřej nám radovat se z toho, že máme příležitost osvobodit některé děti naší doby ze zoufalství ponižující chudoby. Žehnej milosrdenství a lásce v srdcích všech, kteří se tu dnes shromáždili. Žehnej naší práci ve Tvém Božím jméně, tak jako my si připomínáme slova Ježíše, Tvého syna: 'Cokoli jste učinili pro nejchudšího z chudých, pro mne jste učinili.' Ve jménu svatého Michaela. Amen."

„Znáte ji dlouho?“ Bělovlasá dáma hovořila s Vivien.

„Něco přes čtyři měsíce pracuji jako její asistentka,“ odpověděla Vivien, když spolkla velké sousto koláče. Byl vynikající.

„Vypadá strašně mladě,“ přidala se žena naproti. „Vsadím se, že jí ještě není ani třicet.“

Vivien usrkla čaje a ponechala to bez komentáře. „Co vás přimělo k tomu, že jste se rozhodla stát se jeptiškou?“ otázala se první žena. „Nebo bych vás měla označovat jako kněžku?“

„Jsme knězi,“ odvětila Vivien. „Já jsem vlastně teprve novicka. Neprošla jsem ještě zasvěcením… A do řádu jsem vstoupila proto, že jsem chtěla udělat něco pro ostatní.“

„Nemáte americký přízvuk,“ ozvala se druhá dáma. „Odkud pocházíte?“

„Z Essexu,“ odpověděla Vivien s úsměvem. „Můj otec je anglický venkovský šlechtic. Matka je z Jamajky.“

„Hm, to je zajímavá kombinace,“ podotkla bělovlasá dáma.

Beatrici na druhém konci místnosti ženy úplně obklopily a zahrnuly nekonečnou řadou otázek. Vivien se rozhodla ji vysvobodit. Zastavila se u prostřeného stolu, nalila šálek čaje a přidala na talířek pár vdolečků.

„S dovolením, dámy.“ S talířem v ruce se prodírala davem. „Sestra Beatrice také zaslouží malé občerstvení.“

„Díky,“ řekla Beatrice vděčně a hned se dlouze napila čaje, který jí Vivien přinesla.

„Omlouvám se, sestro Beatrice.“ Mezi hosty se objevila paní Washburnová. „Neuvědomila jsem si…“

„To je v pořádku, paní Washburnová,“ uklidňovala ji sestra Beatrice.

„Ale naše problémy se naprosto liší od problémů Ameriky,“ přísně vypadající dáma pokračovala v diskusi, kterou Vivien svým příchodem přerušila. „Tam je každý buď bohatý nebo chudý. Vláda poskytuje jen velice málo pracovních míst. Střední vrstva obyvatel je ve Státech velice málo početná. Sociální nerovnosti tak přímo bijí do očí. A k tomu připočtěte, že i podle těch nových zákonů si u nich každý idiot může bez obtíží opatřit zbraň.“

„Viděli jste včera v televizi show Reginalda Townsenda?“ přidala se vzrušeně paní Blakeová. „Vysílali interview s tím černošským

vůdcem gangu z Ohia, s tím chlapem, co si říká šest set šedesát šest. Celou dobu kolem sebe mával kulometem. Bylo to příšerné.“

„A co teprve ten dům, kde žije se svou přítelkyní,“ přidala se další dáma. „Je větší než můj.“

„Reginald se ho na to ptal,“ odpověděla paní Blakeová. „Ten hrozný člověk prohlásil, že se se svým gangem nastěhoval do domů v celé čtvrti poté, co předchozí majitelé opustili své příbytky. Pan 666 se velice rozčílil, když mu Reginald promítl záběry z minulého měsíce, kdy přepadli Shaker Heights.“

„Zlobilo mě, že neprojevil ani trochu zájmu o všechny ty lidi, které vyhnali z domova,“ ozvala se jiná žena.

Hlas paní Blakeové zněl nepříjemně rezavě. „Prý proč bych se o ně měl starat? Jsou to bohatí běloši. Půjdou bydlet k jiným bohatým bělochům.“

Rozhlédla se po ostatních dámách. „Němci to možná dělají dobře,“ pokračovala útočně. „Vůbec se nepokoušejí podporovat zahraniční dělníky, kteří nemohou najít práci. Prostě je posadí na loď a odvezou zpátky do Turecka nebo do Egypta nebo odkud přišli… My bychom to samozřejmě nikdy neudělali. My Angličané jsme příliš civilizovaní.“

Beatrice využila krátké pauzy v konverzaci. „Dámy, už jsme mluvily o tom, že lidská bytost je velice složitý tvor, schopný nejrůznějšího chování. Agrese a nenávist se vždycky vyskytuje tam, kde jsou jedincům pravidelně odpírány základní životní potřeby. Svatý Michael ve svém velikonočním kázání u Bolzanského jezera řekl, že evoluce lidského rodu nedosáhne vrcholu, dokud všichni lidé nebudou mít dostatek jídla a ošacení, dokud jim bude scházet přístřeší a láska a dokud nebude lékařská péče a vzdělání dostupné každému. A o to my se právě snažíme.“

„Sestro,“ řekla paní Blakeová ostře, „velice obdivuji vaši práci. Ale musím přiznat, že občas mi vy i vaši kolegové připadáte velice naivní. Hrdlořezové jako ten 666 by vaše žvatlání neposlouchali ani vteřinu… Podporujeme s manželem vaše úsilí, ale ne proto, že věříme, že jsme součástí všezahrnujícího Božího plánu nebo vrcholu evoluce či jak tomu říkáte. Prostě jen nechceme, aby do naší čtvrti vtrhla banda zoufalých otrhanců vedených ozbrojenými pobudy.“

Oči všech se upřely na sestru Beatrici. Všichni čekali, jak zareaguje na takový výbuch.

Dokonce i paní Washburnová ztratila na okamžik řeč.

Beatrice se obrátila přímo k paní Blakeové. „Děkuji vám, že jste mi sdělila své pocity," řekla. Jasnýma modrýma očima neuhýbavě hleděla na starší ženu. „Chápu, jak je snadné, zvlášť v této zoufalé době, ztratit dočasně víru v Boha i v lidskost."

Natáhla ruku a jemně se dotkla předloktí paní Blakeové. „Má víra vám nemůže pomoci obnovit vaši," řekla Beatrice. „To můžete udělat jen vy sama… Nicméně bych ráda vás i vašeho manžela pozvala, abyste se mnou strávili den v Hyde Parku. Budete svědky nejen toho, co děláme, ale také jak to děláme… Věřím, že podobný zážitek snad změní vaši představu o naivitě michaelitů. A kromě toho vám může pomoci znovu získat víru v Boha i v člověka."

„Vsadím se, že esherské dámy nám ty peníze dají," prohlásila Vivien ve vlaku cestou do Wimbledonu. „A víš proč? Ne kvůli tvému ulízanému projevu a působivé modlitbě, to bylo obojí pečlivě vypracované, abys je přiměla pootevřít měšec…"

„Vyjádřila jsem to, co opravdu cítím," přerušila ji Beatrice. Otevřenou plechovku kokakoly položila na stolek před sebou. „Nechceš doufám říct, že jsem úmyslně…"

„Samozřejmě že ne, B," uklidňovala ji Vivien. „Vím možná líp než kdo jiný, že to, co dámy v Esheru viděly a slyšely, bylo opravdové… Proto mě to tak ohromuje. Nedokážu si představit, že bych hrála takový tyjátr. Chechtala bych se nahlas vlastnímu pokrytectví. Ale ty těm kecům vážně věříš."

„A ty ne?" zeptala se vážně Beatrice. „A to už ti zbývá sotva deset dní, než se rozhodneš, zda definitivě vstoupíš do řádu?"

„Ale já také věřím," opáčila Vivien lehce. „Ale svým vlastním způsobem… Myslím, že jsem v podstatě příliš cynická." Nakrátko se odmlčela. „Řeknu ti to takhle," pokračovala. „Věřím v poslání řádu svatého Michaela víc, než jsem kdy v životě věřila, víc než v cokoli jiného."

„Zatím mi to tedy stačí," přitakala Beatrice vážně. „Ale chtěla jsi říct…"

„Ano, ty dámy v Esheru… Co na ně doopravdy zapůsobilo, byla tvá odpověď té Blakeové. Viděla jsem jim to na očích. Byla jsi laskavá a přímá a současně velice tvrdá."

„Doufám, že přijede a stráví nějakou dobu v táboře," řekla Beatrice. „Je mi jí líto. Musí to být hrozné, žít v takovém strachu."

„Ani náhodou," zavrtěla hlavou Vivien. „Ta se tu neobjeví! A kromě toho řekla jen to, co si myslí spousta ostatních."

Obě ženy na okamžik ztichly. Pak se sestra Beatrice naklonila a vzala Vivien za ruku. „Teď je zřejmě stejně dobrá příležitost jako kdykoli jindy. Měly bychom si promluvit o tvém zasvěcení."

Vivien pohlédla na svou učitelku a přemýšlivě svraštila obočí. „Bylo to na rozpisu? Nevzpomínám si, že bych dnes ráno viděla v tvém osobním diáři poznámku: 16.30 – 17.00 ve vlaku do Wimbledonu – promluvit s Vivien o zasvěcení."

Beatrice se zasmála. „To opravdu ne. Vlastně mě to právě napadlo. Ale vážně – máš nějaké otázky? Něco, s čím bych ti mohla pomoci?"

„Mám stovky otázek." Vivien pokrčila rameny. „Ale nejsem si jistá, že pomůže, když o nich budeme mluvit."

„Mimochodem," zarazila ji Beatrice, „mohlo by tě zajímat, že minulý týden jsem odevzdala zprávu a doporučila tvé přijetí do řádu. Poslední, čím musíš před zasvěcením projít, je vyznání. Jakmile bude všechno splněno, je už jen na tobě, jak se rozhodneš."

Vivienina tvář odrážela překvapení i radost. „Takže si přece jen myslíš, že ze mě může být ucházející jeptiška? I když jsem umíněná a nemám zrovna typicky nábožnou náturu?"

„Řád potřebuje lidi, kteří dokážou samostatně myslet. Pořád se ještě rychle rozrůstá a v jeho řadách jsou zapotřebí takoví, kteří jsou ochotni klást nepříjemné otázky." Beatrice rozjasnila tvář v úsměvu. „Samozřejmě bych nebyla upřímná, kdybych nepřipustila, že například tvá úcta a pokora by se daly znatelně posílit."

Vivien se rozesmála. „Teda, s tím souhlasím i já."

Přerušilo je oznámení automatického průvodčího. Vlak se blížil k wimbledonskému nádraží. „Díky, Beatrice," řekla Vivien, zatímco sbíraly své věci. „Za důvěru, kterou ve mě máš, i za přátelství."

Beatrice ji beze slova krátce objala.

6

„Připomeň mi, prosím tě, ještě jednou, co tu vlastně děláme." Vivien se jako obvykle marně snažila stačit Beatricinu tempu. Blížily se

k rozsáhlému komplexu budov, který michaelité vystavěli ve Wimbledonu. Slunce už zapadlo a v povětří opět vládl únorový chlad. „Bratr Terry, jeden z mých nejlepších přátel v řádu, má na starosti výukový program. Oba jsme byli se svatým Michaelem v Itálii – i když si myslím, že Terry se k nám přidal, až když papež poslal Michaela do vyhnanství do kláštera… Prostě Terry mě požádal, jestli bych nemohla přijít a promluvit ke kandidátům."

Výukový komplex ve Wimbledonu stál na místě původní budovy All England Lawn Tennis Clubu. Pro mnoho lidí v Británii, a v tomto případě i pro celý tenisový svět, představoval zánik každoročního wimbledonského turnaje, dvoutýdenního neoficiálního mistrovství světa na trávě, jeden z nejničivějších následků Velkého chaosu. Ekonomická situace prostě vylučovala, aby tenisové turnaje pokračovaly. Diváci si nemohli dovolit ani koupit vstupenku, natož přiletět na Wimbledon z Ameriky nebo z Austrálie. Poslední mistrovství se na wimbledonských dvorcích hrálo na přelomu června a července 2137, téměř přesně rok předtím, než v Římě atomový výbuch zahubil svatého Michaela a tisíce jeho přívrženců. All England Club zanikl o Vánocích 2137 a Wimbledon zůstal až do konce léta 2139 opuštěný. V té době michaelité zorganizovali veřejnou sbírku a získaný kapitál použili na pronájem celé nemovitosti.

Řád svatého Michaela provedl mnoho změn. Ohrazený centrální dvorec, mistrovské architektonické dílo z počátku 21. století, však zůstal nedotčený. Právě tam teď měla sestra Beatrice oslovit na čtyři tisíce kandidátů ze všech koutů britského souostroví.

„Po mém projevu půjdeme s kandidáty na večeři," oznamovala, když s Vivien procházely branou. „Teď se chci ještě zastavit u bratra Terryho, kdyby na poslední chvíli něco potřeboval."

Po levici se jim otevřel výhled na rozlehlé hřiště, kde na značkách cvičilo víc než sto mužů a žen, převážně ve věku okolo dvaceti let. Pohybovali se ve stejném rytmu, jako by byli součástí jediného ohromného sportovního družstva.

Beatrice byla stále o dobré dva kroky napřed. Vivien se natáhla a chytila ji za rameno. „Než půjdeme dovnitř… mohly bychom si chvíli promluvit o mém vyznání? Musím udělat ještě něco jiného kromě toho, že se postavím před lidi a budu mluvit o tom, čím jsem byla dřív, a především o tom, proč jsem vstoupila do řádu?"

„Jen tohle," odpověděla Beatrice. „To je všechno."

„A nemohla bych to tedy udělat tady, před kandidáty, místo v Hyde Parku? Nevím proč, ale mám pocit, že bych byla klidnější, kdybych mluvila k lidem, které neuvidím každý den… Je to lepší než… Víš, někteří bratři a sestry v komunitě jsou tak strašně zbožní – jsem z nich nervózní…“

Beatrice se zastavila a pohlédla na Vivien. „Myslím, že to bude naprosto v pořádku,“ řekla konečně. „Promluvím o tom s bratrem Terrym.“

„Sestra, kterou vám chci nyní představit, je celým srdcem oddána řádu. Je starostlivá, velmi nadaná a naprosto neúnavná.“ Bratr Terry promlouval ke shromážděným kandidátům. „V současné době stojí sestra Beatrice v čele naší snahy o rozšíření komunity Hyde Park v centru Londýna. Bratři a sestry, osobně mě velmi těší, že vám dnes mohu představit ženu, která mi vždycky byla vzorem. Zvláště příjemné je, že mi připadla milá povinnost oznámit vám i sestře Beatrici dobrou zprávu: zastupitelstvo města Londýna dnes pozdě odpoledne zveřejnilo svůj souhlas s rozšířením útulku v Kensington Garden.“

Neozval se žádný potlesk. Řád ho sice nezakazoval, ale aplaudovat v průběhu obřadů a ceremonií bylo považováno za nevhodné. Beatrice s úsměvem přistoupila k mikrofonu a rozhlédla se po dychtivých tvářích kandidátů, kteří zaplnili centrální dvorec.

„Děkuji bratru Terrymu za to, že mě sem dnes pozval a umožnil mi strávit krátký čas společně se všemi skvělými nováčky, i za informaci, že návrh na rozšíření tábora byl přijat. Nechť nás Bůh vede v našem novém úsilí. Kéž se nám podaří zmírnit bolest a utrpení dvou tisíc lidí, kteří budou už brzo žít společně s námi v naší komunitě.“

„Dnes večer,“ pokračovala Beatrice po chvíli, „bych vám ráda pomohla nahlédnout, co s sebou přináší nejvýznamnější krok vašeho života, krok, který – pokud bude spojen s oddaností a zasvěcením – navždy změní nejen vaši budoucnost, ale také budoucnost všech vašich spoluobčanů i celé planety, na které žijeme… Vydáváte se na dalekou cestu a u kormidla vaší lodi stojí Bůh. Cestujícími na této výpravě nejsou jen ti, kdo nosí modré roucho našeho řádu, ale celé lidstvo. Pokud uposlechnete volání našeho Pána, vezmete na sebe obtížný úkol: vaším posláním se stane služba ostatním lidem, budete jim přinášet vše potřebné a šířit mezi nimi lásku, která jediná pomůže

člověku, aby rozumem i srdcem spatřil a pochopil úmysly Boží prozřetelnosti.

Zdá se vám snad, že tyto vznešené cíle nemají žádnou spojitost s každodenní prací a studiem, které zde absolvujete během šestitýdenního výcviku. Někdy možná přemýšlíte, jak může studium Bible, meditační cvičení, přednášky z historie náboženství a kultury, hodiny cizích jazyků, skupinové debaty, gymnastika a všechna ta terapeutická sezení přispět k vaší přípravě. Věřte mi, v učebním plánu není nic samoúčelného. Vše, co se tu odehrává, je podobně jako další naše výcvikové programy založeno na zásadách přípravy k zasvěcení, které navrhl svatý Michael několik měsíců před svou smrtí.

Ti z vás, kteří úspěšně dokončí šestitýdenní program, budou dočasně nazýváni novici řádu. Dostane se jim individuální výuky, o vzdělání a přípravu každého jednotlivce bude pečovat ručitel. Čtyři až pět měsíců poté, co opustíte toto středisko, se musíte rozhodnout, zda chcete vstoupit do řádu a projít zasvěcením. Pokud bude vaše odpověď ne, vrátíte se do Wimbledonu, vyzvednete si své věci a odejdete zpět do světa „tam venku“. Bude vás provázet naše požehnání. Zvolíte-li si zasvěcení, je třeba, abyste splňovali základní požadavky a získali doporučení svého ručitele. Poté budete přijati do řádu knězi svatého Michaela.

Slib spojený s vysvěcením je velice prostý. Přísaháte Bohu, že zasvětíte svůj život službě lidstvu. Slíbíte také, že budete žít v chudobě a v čistotě. Sám svatý Michael ustanovil tyto dva principy a učinil z nich základní kameny našeho řádu. Když se ho kdysi jeden ze žáků otázal, proč je tak nesmlouvavý v otázce těchto dvou slibů, Michael odvětil: Téměř každý člověk, kterého jsem kdy poznal, byl vášnivě přitahován sexem nebo hmotnými statky – nebo obojím. Vzdát se navždy těchto lákadel představuje pro člověka bolestnou oběť. Bez nesmírného sebeovládání není možné potlačit vlastní sobectví ani dostát přísaze a zasvětit život práci ve prospěch ostatních. Dobrovolné přijetí zásad chudoby a čistoty dokazuje, že novic či novicka chápou a přijímají nároky nového způsobu života, který si zvolili.

V den, kdy projdete zasvěcením, se všechen váš osobní majetek stává vlastnictvím řádu a bude využit tak, aby co nejlépe posloužil našim cílům…“

Vivien už Beatricin projev dál neposlouchala. Před půl hodinou se všechno zdálo být tak prosté. V okamžiku, kdy navrhla, že přednese své vyznání před kandidáty místo v Hyde Parku, si připadala vyrovnaná a sebejistá. Teď se rychle blížila chvíle, kdy bude muset promluvit, a Vivien sotva držela na uzdě rostoucí trému. Co jen řekne? Měla by přede všemi připustit, že po všech těch měsících stále pochybuje, zda dokáže učinit poslední požadovaný krok a definitivně se zaslíbit řádu?

„Lidé se mě často ptají," říkala právě Beatrice, „proč musí příslušníci řádu přijmout nové jméno, jiné než to, pod kterým žili celý svůj dosavadní život. I tato zásada pramení z názorů samotného svatého Michaela. Zakladatel našeho řádu věřil, že pro dosažení takového cíle, jakým je život zasvěcený službě druhým, je nutné, aby se člověk naprosto změnil a přerodil. A co by mohlo lépe symbolizovat zrod nové osobnosti než nové jméno?"

Vivien slýchala Beatrici mluvit dost často a bylo jí jasné, že její projev se blíží k závěru. Zmocnila se jí panika. Stále si ještě pořádně nerozmyslela, co bude vlastně říkat.

Najednou se na ni Beatrice dívala. Vivien vůbec nezaslechla své jméno. Pomalu, nejistě vykročila dopředu, do jasného světla, doprostřed otevřené arény.

Už dřív si připravovala pár vtipných vět na úvod, ale když vztáhla ruku po mikrofonu, nemohla si vzpomenout ani na jednu. Rozhlédla se kolem a očima prosila o pomoc. Beatrice se na ni usmívala a zlehka kývala hlavou.

„Ahoj," řekla nakonec Vivien. Nezvyklé dunění hlasu zesíleného reproduktory ji znervózňovalo ještě víc. „Jsem sestra Vivien a chtěla bych před vámi přednést své vyznání."

V hlavě jí vířilo a nohy měla jako z olova. Nenapadalo ji nic dalšího, co by se dalo říct. Měla pocit, že co nevidět omdlí. Z čirého zoufalství znovu chytila mikrofon. „Mám hrozný strach," prohlásila, „takže asi bude chvíli trvat, než se rozmluvím."

Ustoupila a zhluboka se nadechla. „Je mi dvacet devět." Ozvěna vlastního hlasu se k ní vracela z veliké dálky. „Do svých dvaceti let jsem žila s rodiči a starším bratrem v Essexu. Pak jsem se přestěhovala do Londýna." Další odmlka. „Otec byl bankéř a spravoval také rodinné jmění. Byl to zapřísáhlý starý mládenec – až do chvíle, než

na jednom víkendovém výletě do Londýna poznal mou matku. Tehdy mu bylo skoro čtyřicet.“

Už to šlo snáz. Vivien pohlédla na Beatrici a představila si, že sedí někde v koutku a povídá si se svou ručitelkou. „Matka byla barová zpěvačka z Jamajky, skoro o dvacet let mladší než otec. Taky byla černoška, jak jste asi uhodli podle mé pleti.

Prožila jsem nádherné dětství, i když připouštím, že tehdy jsem si neuvědomovala, jaké mám štěstí. Rodiče mě i bratra milovali a zbožňovali jeden druhého. Dopřáli nám prostě všechno, zvlášť mně. Vlastně si vůbec nevzpomínám, že bych někdy něco chtěla a nedostala to.

Když se dívám zpátky, vidím, že jsem byla velice sobecká dívka. Zajímala jsem se jedině o svůj vlastní život. Studovala jsem na univerzitě v Essexu, ale v podstatě jsem učení moc nedala. Tehdy jsem objevila muže, a co bylo asi důležitější, muži objevili mě. Můžete si představit, že jsem v Essexu byla dost exotický kus.“

Vivien se nelíbilo, jak vyzněla poslední věta, ale snažila se na to zapomenout a pokračovala. „Když jsem se po škole přestěhovala do Londýna, pracovala jsem pro jednu agenturu, která zprostředkovávala krátkodobá zaměstnání. Byla jsem pár dní sekretářkou, dělala jsem účetnictví, různé příležitostné práce. Obvykle jsem pracovala jen tři čtyři dny v týdnu, podle vlastního uvážení. To bylo ještě před krachem, kdy bylo práce víc než dost.

Milovala jsem Londýn, zvlášť noční život velkoměsta. Často jsem večer vyrážela do ulic, moc jsem pila, experimentovala s drogami a sexem. Kupovala jsem si oblečení a šperky a vyčerpala všechny úvěry na maximum. Když na Londýn těžce dolehla krize, nemohla jsem zaplatit účty. Začali mě pronásledovat věřitelé a jejich výběrčí. Asi jsem měla požádat o pomoc rodiče, ale na to jsem byla příliš pyšná. Přítelkyně, která měla také potíže s placením, mě představila ženě, která řídila takzvanou Společenskou agenturu.“

Vivien na okamžik poodstoupila od mikrofonu, aby si uspořádala myšlenky. „Další tři roky jsem žila jako luxusní prostitutka – i když tehdy jsem sama sebe tak neoznačovala. Měla jsem slušný příjem, krátkou pracovní dobu, vyplatila jsem věřitele. Ale většinu času jsem byla v depresi. Začala jsem chodit na psychoterapii. Jezdila jsem častěji domů k rodičům. Zkusila jsem chodit do kostela. Nic z toho mi nepomohlo. Přestala jsem si vážit sama sebe. Cítila jsem se zoufa-

le zbytečná a nepotřebná. Tehdy jsem začala uvažovat o tom, že vstoupím do řádu. Přesto jsem váhala ještě čtyři měsíce. Přečetla jsem všechno, co se dalo o michaelitech sehnat, chodila jsem na semináře a další veřejné akce řádu. V té době jsem stále ještě pracovala pro Společenskou agenturu a užívala života londýnské playgirl.

Proč jsem se nakonec rozhodla? To pro mě není lehká otázka. Určitě bylo mnoho důvodů, ale ten, který mi pokaždé vytane na mysli, je zoufalá snaha žít sama se sebou v míru. Snad jsem si myslela, že služba druhým mi pomůže zacelit tu zející prázdnotu v duši.

Teď jsem se sebou spokojená a myslím, že můj život má smysl. Přesto tu stojím před vámi a dosud jsem nedokázala učinit definitivní rozhodnutí a zaslíbit se řádu na celý život. Proč? Nevím jistě. Bojím se, že udělám chybu, to vím. Ale chybu mohu udělat v každém případě. Bez ohledu na to, jak se rozhodnu, chtěla bych vám říct jedno: soužití s bratry a sestrami řádu svatého Michaela, abych použila dobře volená slova sestry Beatrice, navždy a nenávratně změnilo můj život.“

Přístup ke skladišti, kde byl uložen rodinný majetek a osobní věci kandidátů, dočasně zablokovaly desítky vozů. Bratr Andrew Vivien hned nespatřil. Stála stranou, mimo kruh světla, a Andrew měl dost práce s dirigováním dvou kandidátů, kteří odváželi auta.

„Ještě dvě a bude to,“ volal Andrew na mladého muže v džínách, který se právě soukal z vozu zaparkovaného v džungli aut zaplňujících uličku mezi ústředím a sklady. Vpravo na otevřeném prostranství stálo těsně vedle sebe víc než sto vozů, bok po boku, nárazník na nárazníku. Z jedné řady vystřelilo další auto a řidič prudce zastavil v uličce kousek před Vivien.

„Promiňte, sestro.“ Vytáhlá dívka otevřela přední dvířka. „Neviděla jsem vás.“

Bratr Andrew zaslechl její slova, všiml si Vivien, přešel k ní a představil se. „Chtěl jsem vám poděkovat za vaše vyznání,“ řekl upřímně. „Připomnělo mi to mé poslední dny v postavení novice. Také jsem měl potíže s definitivním rozhodnutím.“

Otočil se, když do uličky vjelo další auto. „Opatrně,“ křikl na mladého kandidáta za volantem. Vůz, luxusní nový sedan, se o pár milimetrů vyhnul sousednímu autu. „Tenhle nám vynese dobře třicet tisíc liber.“

„Není z druhé strany ještě jiný vchod do skladiště 11?“ zeptala se Vivien. Nechtělo se jí bloudit změtí vozů.

„Ano, je,“ odpověděl bratr Andrew. „Když pár minut počkáte, vezmu vás tam. Na procházku je to trochu daleko.“

Vivien pohlédla na hodinky. Vlak odjížděl z wimbledonského nádraží v 19.20. Zbývalo jí sotva půl hodiny, pak se měla sejít s Beatricí v kanceláři bratra Timothyho.

„To je on,“ křičel bratr Andrew. „Vyjeď s ním tudy, okolo toho zeleného kupé.“

Černý japonský sedan, starý tak čtyři pět let, se proplétal bludištěm aut. Konečně se vynořil z parkoviště a zastavil dvacet metrů před Andrewem a Vivien. „To jsou ty dva,“ kývl Andrew na mladíka za volantem. „Prosím zavezte teď se sestrou Edith zase všechna auta tam, kde byla – více méně.“

Bratr Andrew kývl na Vivien, aby s ním nasedla do sedanu. „Majitelé obou těch aut byli dnes zasvěceni,“ vysvětloval. „Jeden v Leedsu a jeden v Yorku. Vozy teď umyjeme a zítra v poledne už budou na prodej.“

Zahnul do tmavé uličky mezi dvěma vysokými budovami. „Když jsem vstoupil do řádu,“ zasmál se náhle, „nikdy se mi ani nesnilo, že skončím jako obchodník s ojetými auty… Pán vede naše kroky podivuhodnými cestami.“

Vivien mu poděkovala za svezení a vystoupila. Skladiště 11 stálo na místě původních vnějších kurtů. Michaelité jednoduše kurty zastřešili a položili novou podlahu.

Vložila svůj identifikátor do snímače a po vyzvání zadala šestimístný číselný kód, který jí dal bratr Terry. Zámek slyšitelně cvakl. Otevřela dveře a vstoupila do ztemnělé haly. Jela prsty po zdi, až nahmatala vypínač. Když se její zrak přizpůsobil jasnému světlu, začala pátrat na stěnách a na stropě po souřadnicích, které jí Terry řekl. Objektivy bezpečnostních kamer ji sledovaly. Konečně zamířila tam, kde byl uložen její majetek.

Rozlehlá budova skladiště se vyznačovala dokonale přehledným uspořádáním. Nábytek, různé balíky a krabice stály všude dokola, na každém myslitelném místě, ale přesto se v pravidelných vzdálenostech táhly po celé délce haly úzké uličky a vše bylo snadno k nalezení. Zařízení ložnic, obývacích pokojů a kuchyní, všelijak kombinovaný nábytek a bytové doplňky zaujímaly celou plochu bývalých

tenisových dvorců. Pro místo uložení nebyl rozhodující typ nábytku, ale jméno majitele – věci patřící jedné osobě zůstávaly pohromadě. Módní orientální sekretáře a nádherné ručně vyřezávané skříně z drahého teaku tu stály vedle obyčejných plastových stolů a židlí z výprodeje.

Vivien nejdříve spatřila svou postel, až docela vzadu u stěny. Vlastně zdálky rozpoznala svůj přehoz, dárek od rodičů z doby, kdy se přestěhovala do Londýna. Přidala do kroku a rychle přešla posledních třicet metrů. Posadila se na své staré lůžko, párkrát se zahoupala a začala se rozhlížet. Napravo stál její prádelník, vlevo skříň, oboje označeno stejným kódem, jaký byl i na posteli.

Když Vivien otevřela skříň, prolétly jí hlavou tisíce vzpomínek. Její šaty, pečlivě srovnané a označené, tu visely na ramínkách, jako by právě přišly z čistírny. Dotýkala se jednoho modelu po druhém a náhle sejí přesně vybavilo, kdy ho nosila, často dokonce i obchod, kde ho koupila. Našla temně rudé šaty, o kterých se její přítelkyně Olivia vyjádřila, že v nich Vivien vypadá „víc sexy než Kleopatra“, vylovila je ze skříně, podržela před sebou a zadívala se do zrcadla. Musela se smát. Rozdíl mezi rafinovaně jednoduchými krátkými šaty a modrým hábitem, který měla na sobě, byl opravdu zarážející. Na okamžik uvažovala, že si šaty vyzkouší, jen aby zjistila, jestli jí ještě padnou, ale pak dospěla k názoru, že to není dobrý nápad.

Přešla o kus dál a posadila se do jednoho černobílého křesla z obývacího pokoje. Rozhlížela se po věcech, které kdysi zdobily její apartmá, a začal v ní narůstat neurčitý pocit smutku. Ten pocit ještě zesílil, když procházela kolem dokola a dotýkala se prsty a dlaněmi každého kusu nábytku.

Nakonec se vrátila ke skříni a otevřela zásuvky. Její šperky tu ležely pečlivě zabalené po dvou nebo po třech kusech v plastikových sáčcích, označených stejným kódem jako nábytek. Vylovila přívěsek a náušnice s temně modrými brazilskými akvamarínv, které jí dal Ernest k pětadvacátým narozeninám. Znovu se šla podívat do zrcadla, tentokrát si přidržela rozhoupané náušnice podél tváří.

V dalším malém pytlíčku našla svůj zlatý zapalovač s ozdobným písmenem V vyrytým na zadní straně. Vždycky ho měla hrozně ráda. Párkrát s ním zacvakala, napůl ze zvyku, napůl aby si dokázala, že ještě funguje. Jasně si vzpomínala na amerického obchodníka, který jí ho koupil. Strávili spolu prodloužený víkend v Brightonu. Bylo to

v době, kdy začala pracovat pro agenturu. Cliff jí tenkrát řekl, že je příliš elegantní, než aby používala obyčejné zapalovače. Byly to nádherné tři dny. Choval se k ní jako ke královně. Vivien byla zároveň překvapená i potěšená, když jí Cliff při odjezdu přidal 300 liber jako spropitné.

Vzpomínky, oživlé obrazy, které připlouvaly jeden za druhým, ji přemáhaly. Náhle měla pocit, jako by byla sama jediná v malé loďce uprostřed nekonečného oceánu. Otočila se zády ke svým věcem a prošla uličkou skladiště až k východu. Zůstala stát venku, zády k pootevřeným dveřím, a zhluboka vdechovala chladný vzduch plný večerní temnoty. Zapálila si cigaretu zlatým zapalovačem. Bylo příjemné zase jednou po dlouhé době cítit v dlani jeho váhu.

Vzpomínky ji pronásledovaly i tady, nemohla před nimi utéci. Jak bych se mohla vzdát všeho, co jsem kdy znala, kvůli nejistému živobytí michaelitské kněžky? ptala se sama sebe. Už nikdy žádné krásné drahé šaty, žádné prázdniny na pláži v Brightonu, žádné nádherné šperky. Ani zítra, ani za týden, ani nikdy. A přece, přece…

Zatáhla z cigarety, zhluboka vydechla a sledovala, jak se kroužky dýmu pomalu rozplývají ve vlhkém nočním vzduchu. Stoupaly vzhůru pruhem světla, až k silné elektrické lampě upevněné na rohu střechy. Když se pramínky kouře začaly zvolna rozpadat, Vivien zpozorovala podivný jasný oblak, který se vznášel poblíž zdroje světla. Co by to jen mohlo být? pomyslela si a vykročila podél stěny k rohu budovy, aby se mohla podívat zblízka.

Kousek od okraje střechy se vznášel shluk jiskřících jasně bílých částeček. Vypadal skoro jako obláček mlhy, ale byl daleko nápadnější a zřetelnější, přesně ohraničený. Každá částečka jemně vířila a poletovala uvnitř shluku a odrážela světlo zářivky na skladišti. Proužky dýmu z cigarety už se dávno rozplynuly a noční větřík je odvál pryč, ale tenhle podivný jasný oblak se nehýbal, jako by byl nějakým způsobem spjat s rohem budovy.

Aniž by spustila oči ze světélkujícího mráčku, Vivien se přesunula tak, aby měla zářivku přesně za tím záhadným objektem. Z tohoto výhodného postavení dokonale rozeznávala celý vzor. Fascinovalo ji, jak se každá jednotlivá částečka vznáší a krouží po vlastní dráze a přesto vnější obrysy oblaku zachovávají neměnný tvar.

Náhle jí přeběhl po zádech mráz. Teprve teď rozpoznala, co ten tvar představuje. I když shluk třpytivých částic neměl ostré rysy pev-

ného objektu, nemohla se mýlit. Zářící oblak připomínal malého keramického anděla, kterého doma každý rok nasazovali na vrcholek vánočního stromku.

Zmatené dívce přispěchal na pomoc přirozený sklon k cynismu. „No dobrá," pronesla hlasitě. Překvapilo ji, jak se jí chvěje hlas. „Tak co se to tu děje?"

Oblak se pomalu pohnul směrem k ní. Stále udržoval stejný tvar. V návalu strachu Vivien o krok ustoupila. V příštím okamžiku ji oslepil zářivý záblesk světla. Když znovu otevřela oči, vzor složený z třpytivých částeček byl pryč.

Zůstala stát na místě, ohromená, neschopná pohybu, srdce jí divoce bušilo. Několik vteřin zírala na prázdné místo, kde se ještě před chvílí vznášel zářící oblak. *Co jsem to vlastně viděla?* ptala se sama sebe. Ze všech sil se snažila uchovat si v mysli přesný obraz záhadného jevu.

Váhavě se vracela zpátky do skladiště. Nevěřila na zázraky ani na zjevení, ani na živého Boha, který pečuje o osudy každého jednotlivce. Přesto byla přesvědčena, že to, co viděla, přímo souvisí s její snahou konečně se rozhodnout. Zůstala stát mezi dveřmi a zavřela oči. Obraz, který se jí otiskl do paměti, teď vypadal přesně jako známý keramický andílek z dětských let.

Vivien rozhodným krokem vešla do skladiště a zamířila ke svým věcem. Padla na kolena, přitiskla čelo na přehoz na posteli. „Milý, milý Bože," šeptala, „děkuji Ti, žes mi seslal toto znamení. Ať už to bylo cokoli… Teď vím, že požádám o zasvěcení. Ale Pane, stále si nejsem jista, jestli dokážu prožít celý život, aniž bych zatoužila vlastnit věci."

Zavřela oči. „Pomůžeš mi, Pane?" pokračovala. „Budeš mě nějak učit, den po dni, že stačí sloužit a milovat, že nepotřebuji věci, abych byla šťastná? Doufám, že ano, protože se bojím, že bez tvé pomoci to nedokážu."

7

Vivien hleděla z okna vlaku a přemýšlela o tom, co Beatrici řekne. Už se definitivně rozhodla, že chce složit řádový slib a projít zasvěcením, čím dřív, tím líp. Rozhodla se také neříkat Beatrici nic o podivném oblaku zářících částic ve tvaru anděla, alespoň ne teď.

Nechtěla, aby si její přítelkyně a učitelka myslela, že se při tak důležitém rozhodnutí nechala ovlivnit nějakým neobvyklým jevem. Sestra Beatrice seděla na protějším sedadle, ponořená do četby. Konečně zvedla hlavu a zeptala se Vivien, jestli by si nedala něco k pití.

„Zatím ne," odpověděla Vivien nervózně. „Snad později."

Beatrice si všimla, že se Vivien mračí. „Co se děje?" zeptala se. „Něco tě rozrušilo?"

Vivien zavrtěla hlavou a zhluboka se nadechla. „Přišel čas," zacitovala, „jak pravil Mrož…"

„A o kterých králích a zelných hlávkách chceš mluvit?" opáčila Beatrice, trochu zmatená, ale pobavená literární hrou.

„Chtěla bych být zasvěcena ještě dnes," řekla Vivien spěšně. „O nešporách, jestli je to možné."

Beatrice na okamžik ztratila řeč. „Proboha, Vivien," řekla po chvíli, „to je opravdu náhlé. Jsi pevně rozhodnutá?"

„Ano," odvětila Vivien. Naklonila se kupředu a konečně se usmála. „Přinejmenším tak pevně, jak jen mohu být… Netvrdím, že nemám strach, Beatrice. Pořád se bojím, že něco zkazím nebo že nesnesu ten způsob života nebo…"

„Modlila ses, aby ti Bůh ukázal cestu?" přerušila ji Beatrice jemně.

Vivien kývla. „Věděla jsem, že se mě na to zeptáš. Ano, modlila jsem se. Opravdu modlila, nejen odříkávala předepsané věty. Když jsem se podívala na své věci a vyšla před skladiště, prosila jsem Boha, aby mi pomohl překonat nejistotu, kterou cítím."

„To je správné," kývla Beatrice. „Bůh je jediný, kdo nás vždy posílí a s kým můžeme vždy počítat."

„A šlo by to udělat ještě dnes večer?" naléhala Vivien. „Opravdu nechci čekat ani do zítřejšího rána. Vím, že bych celou noc oka nezamhouřila."

Beatrice se jemně dotkla její dlaně. „Postarám se o to," slíbila. „Dnes večer o nešporách."

„Díky, B," usmála se Vivien.

Na ústředí v Hyde Parku každý mluvil jen o tom, že město povolilo michaelitům rozšířit tábor v Kensington Garden. Mnoho členů řádu Beatrici blahopřálo. Zdvořile přijímala jejich gratulace a připomínala, že to není její zásluha, že ona byla při jednání s londýnskými

úřady pouze nástrojem v rukou Božích. Sestra Chintha ze Srí Lanky, která řídila táborovou mateřskou školku, byla neobvykle vzrušená. „Ach, sestro Beatrice," zvolala, „tolik jsem se modlila, aby náš návrh přijali! Pro děti to bude ohromné. Teď konečně můžeme dělat věci pořádně."

Beatrici mírně překvapilo, že není přítomen bratr Hugo. Ale dlouho se tím nezabývala. Prošla halou do kanceláře, kterou sdílela s pěti dalšími sestrami. „Pořád ještě máš na starosti program dnešních nešpor?" zeptala se sestry Emily.

„Ano, o co jde?"

Beatrice se pousmála. „Vivien je připravena projít zasvěcením."

„To je skvělé," nadchla se Emily a Beatrici objala. „Určitě jsi velice šťastná."

„To ano. Vivien má řádu co nabídnout."

„Kdy to chceš uspořádat?"

„Myslím, že nejvhodnější chvíle by byla po kázání," navrhla Beatrice. „Těsně před tím, než začneme zpívat."

Bohoslužby začínaly obvykle v devět večer a trvaly jen půl hodiny. Účast byla dobrovolná, jako u všech ostatních náboženských akcí pořádaných v rámci komunity. Nebylo náhodou, že po oba večery, kdy při nešporách zpívala Beatrice, byla účast nejméně o dvacet procent vyšší než jindy. V tento únorový večer se do velkého stanu v severním výběžku parku dostavilo téměř tisíc obyvatel tábora společně s asi sto padesáti michaelity, kteří v komunitě pracovali.

Bratr Diego, bývalý herec a vynikající řečník, přednesl večerní kázání. Jako téma si zvolil lidskou přirozenost a volně citoval z proslulých poznámek, které si svatý Michael zapisoval v posledních měsících svého života. Bratr Diego ve svém dvacetiminutovém proslovu vysvětloval vztah člověka a primátů, mechanismy evoluce a to, o čem svatý Michael věřil, že bude dalším významným krokem v nepřetržitém vývoji lidského ducha.

Vivien seděla na skládací židli v první řadě, hned vedle sestry Beatrice. Když se začala nervózně vrtět, Beatrice ji vzala za ruku a pevně stiskla.

Po závěrečné modlitbě bratra Diega vyšla Beatrice na pódium a oslovila všechny přítomné. „Než začneme zpívat," řekla, „připadla mi neobyčejně milá povinnost provést obřadem zasvěcení svou

vlastní žákyni a novicku, sestru Vivien… Prosím, všichni povstaňte a přivítejte ji v našem řádu.“

Mezi lidmi se místy ozval nesmělý potlesk, ale brzo ztichl. Beatrice a Vivien stály na pódiu tváří v tvář, obráceny bokem k publiku. „Sestro Vivien,“ tázala se Beatrice, „přicházíš k nám ze své vlastní vůle, chceš projít obřadem zasvěcení a stát se tak kněžkou řádu svatého Michaela, řádu, jehož jediným cílem je sloužit lidstvu podle Božího plánu?“

„Ano, sestro Beatrice,“ odvětila Vivien rozechvělým hlasem.

„Četla jsi a studovala zápisky svatého Michaela, obzvláště ty, které se týkají povinností a odpovědnosti kněži tohoto řádu?“

„Ano, sestro Beatrice.“

„Přísaháš ve jménu Páně, sestro Vivien, že se už nikdy do konce svého života neoddáš žádné sexuální činnosti, ať už sama nebo s kýmkoli dalším? Přísaháš, že nikdy víc nebudeš považovat jakoukoli věc, předmět nebo část majetku, bez ohledu na jeho velikost a cenu, za své vlastnictví, pouze s výjimkou amuletu, který symbolizuje tvé zasvěcení?“

„Přísahám, sestro Beatrice.“

Beatrice sáhla do kapsy modrého hábitu, vylovila řádový amulet a podržela ho vysoko ve vzduchu, aby každý dobře viděl. Na šňůrce z obyčejného provázku visela malá dřevořezba velikosti mince, zobrazující mladého muže v dlouhém vlajícím plášti a s rozpaženýma rukama, jak upírá oči k nebi. V pozadí a za ním šlehaly plameny, symbolizující žár nukleárního výbuchu, který tak náhle ukončil Michaelův život.

Beatrice beze slova položila Vivien náhrdelník kolem krku a zapnula sponku. Pak dívku objala a zašeptala: „Gratuluji!“

V zadní části stanu vyťukala sestra Laura na počítači kód a z reproduktorů rozmístěných po celé délce stanu zazněl velebný zvuk varhan. „Svatý, svatý!“ Vivien sestoupila z pódia a vrátila se na své místo. Usmívala se a v pravé ruce svírala amulet. Celou její mysl zaplňoval zřetelný obraz třpytivého oblaku ve tvaru keramického andílka.

Během dvou písní, které zpívalo celé shromáždění, si Beatrice povšimla, že do stanu vstoupil bratr Hugo. Zůstal vzadu a nebyl sám, někoho doprovázel. Zpočátku toho druhého neviděla, stáli před ním lidé. Ale když dozněla druhá píseň, Beatrice na okamžik zahlédla

bílé pásky na návštěvníkově hábitu. *To je biskup,* blesklo jí hlavou. *Co tu dělá?*

Publikum nedočkavě čekalo, až Beatrice začne zpívat. Vybrala si upravenou verzi původní klášterní modlitby ze čtrnáctého století. „Vzešlo už jitro, první Boží jitro," zpívala s doprovodem syntetizéru, který zněl hlasem houslí a violoncella.

Dozpívala první píseň. Vydechla jen pár vteřin a hned kývla na sestru Lauru. Zazněly první průzračné tóny varhan a všechno ztichlo. „A-ve Ma-rí-í-a," zpívala Beatrice. Její hlas se nesl prostorem, dokonalý, jasný a čistý. Lidé mu naslouchali bez hnutí, na okamžik očarováni kouzlem prosté melodie. Zvuk křišťálového mezzosopránu v nich zanechával obraz plný barev a jasu. Beatrice měla vzácný dar. Kdo ji slyšel, cítil se bohatší. Jako by hudbou všem předávala radost ze života, schopnost vnímat krásu, která nás obklopuje.

Vivien v první řadě náhle vytryskly slzy. Píseň v ní vyvolávala všepřemáhající vědomí lásky a Boží přítomnosti, pocit sounáležitosti se všemi lidmi i se sebou samotnou. „Děkuji Ti, Pane, za tuto chvíli," zašeptala.

Když píseň dozněla, většina lidí v publiku měla zavřené oči. Dlouho se nikdo ani nepohnul.

Venku před stanem v zástupu trpělivě čekali členové řádu, aby tradičním objetím přivítali Vivien mezi sebe. Beatrice stála opodál a snažila se být co možná nejméně nápadná. Přesto k ní stále proudili obyvatelé tábora a sdělovali jí, jak moc se jim líbil její zpěv. Na pochvalná slova odpovídala zdvořilým „Děkuji vám," ale s nikým se nedala do řeči.

Bratr Hugo i biskup se přidali k zástupu, který vítal Vivien. Hugo zachytil Beatricin tázavý pohled a kývl na ni, aby se k nim připojila.

„Je to pro vás velký den," řekl biskup Beatrici, sotva si vyměnili úvodní zdvořilostní fráze. „Bůh je zajisté velmi potěšen prací, kterou vykonáváte jeho jménem."

„Děkuji, bratře Wallaci," odvětila Beatrice. „Je pro nás velká čest, že jste se rozhodl strávit s námi večer… Přišel jste, abyste sdílel naši radost?"

„Ne," odpověděl a jemně poklepal Beatrici na rameno. „Vlastně jsem přijel především za vámi. Mám pro vás zvláštní zprávu ze Sieny."

„O co jde?“ zeptala se Beatrice překvapeně.

„Sám nevím, ale určitě je to důležité. Dopis je zapečetěn arcibiskupskou pečetí a má být osobně doručen pouze k vašim rukám. Nestává se často, že by arcibiskup posílal dopis na opravdovém papíře namísto elektronickou poštou.“

„Sestra Celia mi zrovna minulý týden vysvětlovala, jak by bylo pro každého zkušeného piráta snadné proniknout do našeho informačního systému,“ podotkla Beatrice. „Myslím, že jedině zapečetěný dopis určený přímo k rukám adresáta může zaručit absolutní soukromí.“

Řada se rychle pohybovala. Všichni tři přistoupili k Vivien. Bratr Hugo ji objal první, trochu neohrabaně a formálně, jak bylo pro něj typické. Hugo byl zkušený, schopný, pečlivý úředník, ale vřelé osobní vztahy nebyly nikdy jeho silnou stránkou. Po gratulaci bratra Wallace se Vivien obrátila k Beatrici s rozesmátou tváří. „Teda, to byla paráda,“ pronesla rozpustile jako obyčejně. „Biskup mě ještě nikdy neobjal.“

Beatrice byla ráda, že je Vivien zase ve své kůži. Dlouze se objaly. „Díky, Beatrice,“ zašeptala jí Vivien. „Vím, že bez tebe bych to nikdy nezvládla.“

Beatrice se rozloučila s Vivien a teprve teď začala vážně uvažovat o tom, co asi stojí v dopise ze Sieny. Arcibiskup sienský byl nejvyšším představeným řádu svatého Michaela. V rámci katolické hierarchie oficiálně arcibiskupem nebyl – vztah mezi římskokatolickou církví a řádem michaelitů se bude ještě dalších padesát let vyznačovat neustálými zmatky a změnami – přesto však představoval absolutní autoritu pro všechny řádové kněze, jejichž počet na Zemi už přesáhl tři sta tisíc.

Beatrice dosud slyšela jen o jediném případu, kdy ze Sieny přišel zapečetěný dopis. Bylo to po skončení vyšetřování nařízeného správní radou řádu. Birminghamský opat tehdy obdržel zprávu, která ho nabádala, aby vyloučil z řádu šest svých podřízených, bratří birminghamské komunity, protože zneužívali svého postavení k osobnímu obohacení.

Beatrice procházela s ostatními parkem k ústředí a v duchu si sestavovala seznam důvodů, proč by jí arcibiskup mohl posílat osobní list. Byla přímou nadřízenou více než čtyřiceti příslušníků řádu. Děje se snad něco v její komunitě?

Nemusela čekat dlouho, aby se dozvěděla, co je obsahem dopisu. Jakmile vstoupili do budovy, biskup jí podal silnou obálku. „Určitě to budete chtít otevřít v soukromí," podotkl přitom.

Srdce jí divoce bušilo. Zlomila pečeť na obálce. Rychle přelétla očima jedinou stránku.

Vážená sestro Beatrice!

Vaše oddanost a neúnavná služba Bohu i našemu řádu již dlouhou dobu vzbuzují obdiv a úctu všech, kdo Vás znají. S radostí Vám sdělujeme, že se Vaší obětavé práci dostalo oficiálního ocenění.

Představení řádu se po zvážení mnoha kandidátů rozhodli pověřit vás funkcí prvního biskupa na Marsu. Prosím, dostavte se co nejdříve do Sieny k projednání tohoto neobvyklého a náročného poslání.

Beatrice nevěřícně četla celý dopis znovu. Myšlenky jí vířily v bláznivém letu. *Cože? Je to doopravdy možné? Já mám být někde biskupem?*

Otevřela dveře a ještě celá zmatená vyšla ze stísněné kanceláře do haly. Patnáct párů očí, nevyjímaje oči biskupovy, sledovalo každý její pohyb. „Za chvilku jsem zpátky," zavolala a spěchala k východu. „Všechno vám vysvětlím."

Běžela parkem přes pontonový most, do stanu, kde každou noc spala. „Sestro Terezo! Je tu někdo? Viděl někdo sestru Terezu?" vyptávala se vzrušeně.

„Před pár minutami šla do umývárny," odpověděla jedna ze sester.

Sestra Tereza představovala pro Beatrici hlavní zdroj informací z oblasti astronomie. Než se rozhodla vstoupit do řádu, studovala kdysi fyziku na Oxfordské univerzitě.

Potkaly se na pěšině mezi obytným stanem a koupelnami. Beatrice ji chytila za ramena. „Sestro Terezo, kde je Mars?" vyhrkla bez úvodu.

Tereza pohlédla na Beatrici jako na blázna. „Kde je Mars…?" zopakovala nejistě. „Mars je čtvrtá planeta Sluneční soustavy, obíhá okolo Slunce mezi Zemí a Jupiterem…"

„Ne, nerozumíš mi," skočila jí Beatrice do řeči. „Myslím, kde je teď, tam nahoře, na obloze?"

Tereza vycítila Beatricino napětí a rozpoznala výraz dychtivosti na její tváři. Beze slova ji vedla až na konec ostrůvku, až za kapli. Společně vzhlédly k nočnímu nebi posetému miliardami hvězd. „Tohle je Mars, tamhle," ukázala. Ta nejjasnější hvězda, co právě vykukuje za tím roztřepaným mrakem."

„Díky, sestro Terezo," vydechla Beatrice. „Tisíceré díky."

Klesla na kolena a zvedla sepjaté ruce k mihotavému světélku na temné obloze. „Milý Bože," modlila se, „svěřuji Ti svůj život. Je-li to tvá vůle, abych ti sloužila na Marsu, dovol mi, abych tak činila tím nejlepším možným způsobem. Ve jménu svatého Michaela, amen."

8

Johann Eberhardt stočil hlavu nalevo a nadechl se. Ke stěně mu zbývaly necelé dva metry. Jediným pohybem dlouhých paží projel vodou a provedl dokonalou závodní obrátku. Na okamžik uvolnil svaly a pak znovu zabral. Ráznými dlouhými tempy mířil na druhou stranu pětadvaceti metrového bazénu.

Acht und neunzig, řekl si v duchu. Zrychlil tempo. Blížil se ke konci svého každodenního časného tréninku. V bazénu teď plavali ještě tři další lidé, ale Johann byl jako obvykle ve vodě první. Plavat začal před třiceti pěti minutami, krátce poté, co díky svému speciálnímu průkazu prošel branou plovárny řízenou počítačem.

Když míjel plavce v sousední dráze, pocítil záchvěv závodní horečky. *Jakže se jmenoval ten Ital? Bianchi, ist das?* V letmé vzpomínce se mu vybavil jeden z jeho nejlepších závodů. Při mezistátním utkání Německo – Itálie tenkrát Johann předhonil italského plavce na závěrečných dvou délkách čtyřstovky.

V posledních metrech zafinišoval a s rozmachem se dotkl stěny. Vznášel se ve vodě nahoru a dolů, potápěl se a vydechoval pod vodou, dokud neuklidnil rozbouřený tep. Zapamatoval si naměřený čas a vynuloval automatickou časomíru ve své dráze. Pak vylezl z vody, shýbl se pro ručník a zamířil k šatnám.

Na okraji bazénu postával mladý Turek a jiskrnýma očima sledoval každý Johannův pohyb. Měl na sobě plavky, ale ještě se ani nenamočil.

„Sie sind Johann Eberhardt, nicht war?“ ozval se, když ho Johann míjel. Se zakloněnou hlavou se díval na německého plavce, dobře o čtvrt metru vyššího, který se nad ním tyčil jako věž.

„Ja,“ odpověděl Johann překvapeně. Zastavil se, ale dál si drhl ručníkem mokré vlasy. „Proč se ptáte?“

„Jsem Bakirův přítel.“ Mladík se rychle rozhlédl kolem. „Mohli bychom si promluvit někde v klidu?“

Johann zaváhal, ale nakonec na mladého Turka kývl, aby šel za ním do šatny. Inženýr Bakir Demirel byl jeho kolegou už víc než tři roky. Oba byli zaregistrováni u firmy Guntzel a Stern, nejznámější německé agentury, která zprostředkovávala zaměstnání ve všech technických oborech. Náhodou spolu pracovali na všech třech posledních projektech. Dobře se doplňovali. Johann byl skvělý systémový inženýr. Jeho hlavní předností bylo, že dokonale chápal, jak spolu souvisí činnost nejrůznějších úseků složitého strojírenského mechanismu. Bakirův talent byl naproti tomu daleko vyhraněnější – byl odborníkem na poli softwarového průmyslu a robotiky.

V šatně neznámý Turek okamžitě zamířil ke sprchám a ve dvou kójích otočil kohoutky. Johann na něj udiveně hleděl. Mladík se maličko pousmál a pokrčil rameny. „Nikdy nevíte, kdo vás poslouchá.“

„Tak o co jde?“ vybídl ho Johann netrpělivě.

„Bakir včera dostal z Berlína oznámení o zrušení kontraktu,“ řekl mladík.

„To musí být nějaký omyl. S Bakirem sepisovali smlouvu později než se mnou a mně zbývají ještě tři měsíce. Ani jsme ještě neskončili, nestačili jsme uvést systém pro firmu Wedding a Moabit do provozu.“

„Výpověď je téměř s určitostí motivována politicky,“ vysvětloval Turek. „Je všeobecně známo, že Herr Farchenbeck míří vysoko. Jak by mohl líp ukázat svůj německý patriotismus než tím, že zčistajasna propustí z Berlínských vodáren všechny slušně placené zaměstnance neněmeckého původu?“

„Ale ve smlouvě je pro podobný případ stanoveno odstupné,“ namítl Johann.

„Tím lépe pro pana ředitele. Tak dokáže, že je ochoten obětovat osobní prospěch pro svatou věc Vaterlandu.“ Mladík hleděl Johannovi přímo do očí, úsměv se mu nepozorovaně vytratil z tváře. „Ale nepřišel jsem v šest ráno, abych s vámi debatoval o německé sociální

politice. Přišel jsem vás Bakirovým jménem požádat o laskavost. Je přece váš přítel, nicht wahr?“

Johann přikývl.

„Předpokládám, že víte, že podle Zákona o neněmeckých pracovnících, vydaného před dvěma měsíci, jsou všichni cizinci, kteří nemají výdělečné zaměstnání, okamžitě deportováni. Prakticky vzato, podle interpretace, které se v posledních týdnech drží soudy, mohou být i takoví jako Bakir, kteří jsou zaregistrováni u nějaké agentury a mají dlouhý záznam o zaměstnání, deportováni dřív, než získají další kontrakt. Nezáleží na tom, že Bakirova rodina žila…“

„Ale to je absurdní!“ skočil mu Johann do řeči. „Lidé jako Bakir přece musejí mít nějakou výjimku. Ten zákon má umožnit deportaci dělníků, kteří se nedokážou uživit a stávají se tak pro německý národ neúnosným břemenem. Ale Bakir tu žije celý život a je úspěšný inženýr. Má tady přece majetek, bankovní konto…“

„…které se může zkonfiskovat,“ dořekl Turek s křivým úsměvem. „Nemyslete si, nechci tvrdit, že Freisingerovu vládu žene touha po zisku, alespoň zatím ne. Ale říkám vám pravdu. Bakir by mohl být zadržen třeba ještě dnes, dřív než pro něj Guntzel a Stern vůbec začnou hledat další kontrakt… Proto jsem přišel za vámi.“

Johann se zatvářil udiveně. „Co to má co dělat se mnou?“

„Hned se k tomu dostanu,“ uklidňoval ho mladík, „Vy už se znáte s Bakirovou ženou Sylvií a s jejich dcerkou Annou, že?“

„Ano,“ kývl Johann. „Byl jsem u nich pár dní před Vánoci na večeři.“

„Bakir se domnívá, že dokud nesežene další práci, bude nejmoudřejší zůstat v pohybu… Ale bojí se, co se stane s jeho rodinou, zatímco on bude pryč. Mám se vás zeptat, jestli by u vás Sylvie s Annou nemohly asi tak týden bydlet. Jeho nepřítomnost pak nebude tak do očí bijící.“

Johann nevěděl, co odpovědět. První, co ho napadlo, bylo, jak asi zareaguje Eva. Nicméně rychle si připomněl, že byt je koneckonců jeho a má i samostatnou, nikým neobývanou ložnici a koupelnu. Vybavil si v duchu Bakira. Vždycky to byl dobrý kolega i přítel, říkal si Johann. Rád bych mu pomohl.

Žádost byla prostá. Přesto cítil nepochopitelnou tíseň, která ho svazovala. Nejistě přešlápl.

Cizinec na něj upřeně hleděl. „Dobrá," řekl nakonec Johann, když prodlužující se ticho začalo být nesnesitelné. „Snad to zvládnu."

„Děkuji vám, velice vám děkuji." Mladík chytil Johanna za ruku a mocně mu jí potřásal. Pohlédl na hodinky. „Setkáte se v parku Tiergarten, u Goethovy sochy, přesně v sedm hodin. Dnes ráno."

Než stačil Johann odpovědět, mladý muž zmizel.

Venku sněžilo. Johann si přitáhl šálu víc ke krku. Měl na sobě jen džíny a přes tričko silný svetr.

Zamířil k Tiergarten, k obrovskému parku, který byl zelenou oázou uprostřed Berlína. Plavecká hala stála na břehu Sprévy, kousek od Friedrichstrasse, takže k místu schůzky to neměl daleko.

Stále přemýšlel o Bakirově ženě a dceři. Od chvíle, co ten podivný Turek od bazénu tak náhle zmizel, otázky se jen hrnuly. *Proč zrovna já?* ozývalo se vytrvale. *Opravdu znám Bakira jen z práce. Nikdy jsem se nezajímal o jeho soukromý život.*

Vzpomněl si na večer, kdy navštívil Bakira v jeho bytě v Kreuzburgu. Setkal se tenkrát s mnoha lidmi, většinou Turky. Určitě to byli Bakirovi přátelé. *Tak proč nepožádá o pomoc někoho z nich?* ptal se Johann v duchu sám sebe.

Dorazil na Unter den Linden a zahnul směrem k Tiergarten. V tu chvíli už přesvědčil sám sebe, že Bakir je určitě politický aktivista. Možná patří k vůdcům hnutí za zrušení Zákona o neněmeckých pracovnících. Od chvíle, co německá legislativa, poklonkující před Freisingerovou vládou, vydala nový zákon, byly stávky a tiché nenásilné demonstrace na denním pořádku. „Jinak by Bakira přece nevyhodili," říkal si. „Na to je moc dobrý inženýr."

Na pár vteřin se zastavil před Braniborskou bránou. Po jeho levici se téměř až k Lipskému náměstí táhla řada muzejí věnovaných studiu německé historie. Pozemek, na kterém stála, patřil až do počátku 21. století k území Tiergarten. První a nejstarší budova, kterou Johann jako dítě dvakrát navštívil, bylo Muzeum památníku Berlínské zdi. O kousek níž se na téže ulici nacházelo Muzeum Třetí říše. Sama jeho existence vyvolávala neustálé spory v akademickém světě, v současné době se muzeum stalo terčem mnoha protestů a demonstrací.

Johann vkročil do parku skrytého za jednolitou frontou budov. Sněžilo čím dál hustěji. Nevelké travnaté plochy mezi pěšinami byly úplně bílé. Místy protínala neporušenou sněhobílou vrstvu řádka krá-

ličích stop. Nízké těžké mraky bránily noc před svítáním, ale lampy v parku kolem sebe šířily dost rozptýleného světla, takže Johann dobře viděl na cestu.

Každých sto metrů stál u cesty silný sloup s cedulí, která výrazným nápisem hlásala VERBOTEN! a připomínala všem návštěvníkům, že spát v parku, ať už ve dne či v noci, ve stanu, ve spacím pytli nebo jen tak pod širákem, je těžký zločin, za který může být dotyčná osoba potrestána pokutou minimálně pět set marek anebo třiceti dny vězení. Na sloupu pod výstražnou tabulí byly upevněny dvě všudypřítomné bezpečnostní kamery.

Přes cestičku přeběhl králík a Johann vyrazil za ním. Nebyl pro zvířátko žádným soupeřem, jen si ve sněhu promáčel tenisky. Zastavil se celý udýchaný, lapal po vzduchu a teprve po chvíli si uvědomil, že stojí před vysokým plotem, který zezadu chrání Muzeum Třetí říše. Bělavé izolátory rozmístěné v pravidelných vzdálenostech na hraně pletiva varovaly nezvané návštěvníky, že plot je nabitý elektrickým proudem. Johann nečinně hleděl na šedou budovu, skrytou mezi vířícím sněhem a holými větvemi stromů, a přemýšlel o své přítelkyni Evě, která v muzeu pracovala. V tom se za ním znenadání ozval ostrý hlas.

„Was tun Sie hier?“ Mezi stromy se vynořil muž v ocelově šedé uniformě National Sicherheits Polizei.

„Procházel jsem se,“ odpověděl Johann klidně. „A pak jsem běžel za králíkem.“

„Vaši identifikační kartu, prosím,“ přerušil ho policista. Napřáhl ruku a přistoupil blíž. Byl ještě velice mladý – sotva dvacet, odhadl ho Johann, jako většina příslušníků NSP.

Johann otevřel malé pouzdro na zápěstí a podal policistovi svůj identifikační štítek. Mladík působil překvapivě nervózním dojmem – buď byl ve službě ještě nováček, nebo mu naháněla strach Johannova robustní, vysoká postava. Vložil ID kartu do malého přenosného počítače. Nic se nestalo. Překvapený strážník to zkusil znovu. Obrazovka zůstávala temná.

„Váš identifikátor je určitě padělek,“ prohlásil policista rozhodně a vytáhl z opasku obušek. „Půjdete se mnou.“

Johann se pousmál. „Možná jste to zapomněl zapnout,“ ozval se sarkastickým tónem.

O chvilku později už zahanbený a rozzlobený policista četl na obrazovce Johannova osobní data, přenášená z centrální databáze na velitelství NSP.

„Kdy jste se narodil?“ začal se vyptávat. Otřel z obrazovky sníh a držel monitor tak, aby na něj Johann neviděl.

„11.listopadu 2111.“

„Zaměstnání?“

„Systémový inženýr. Momentálně pracuji pro Berlínské vodárny.“

Policista stále nebyl spokojen. „Bydliště?“

„Schumannstrasse 18, byt F.“ Johann začínal mít zlost. „Podívejte se, zcela zjevně nejsem žádný tulák a pokud vím, neporušil jsem žádný zákon. Pokud mě budete dál bezdůvodně vyslýchat, budu nucen podat na vás stížnost vašemu nadřízenému. Můj bratranec Ludwig je kapitánem místní jednotky NSP a vždycky mě ujišťoval, že národní bezpečnost nešikanuje loajální německé občany.“

Policista se okamžitě zatvářil úplně jinak. Najednou se začal omlouvat a byl víc než uctivý.

„Promiňte, mein Herr.“ Dokonce se mírně zakoktal. „Neměl jsem tušení, že pan kapitán Ludwig Eberhardt je váš bratranec. Velí naší jednotce a…“

Zdálo se, že na okamžik ztratil nit. „Konal jsem jen svou povinnost,“ vyhrkl konečně. „Máme informace, že narušitelské živly by se mohly pokusit překazit dnešní slavnostní vernisáž v muzeu. Máme pohotovost a naším úkolem je prověřit každou osobu v této části parku.“

Johann natáhl ruku. „Můj identifikátor, prosím,“ řekl stroze. „Musím už jít.“

„Natürlich,“ přitakal policista se širokým úsměvem.

NSP vznikla teprve před čtyřmi lety, těsně poté, co byl zvolen Freisingerův kabinet. Úkolem těchto nových bezpečnostních jednotek původně bylo znovu zajistit kontrolu hranic a chránit tak Německo před stále narůstajícím přílivem přistěhovalců, pocházejících většinou z Afriky a ze Středního východu, kteří mířili ze středomoří do jižní Evropy. Přestože pojem 'státní hranice' byl zrušen už před sto dvaceti lety při vzniku Evropské federace, jednostranné prohlášení Německa oznamující, že německý národ má v úmyslu střežit svou

státní hranici, se nesetkalo ze strany členů Federace se žádnými přesvědčivými námitkami. Okamžitě vznikl velice účinný systém, který způsobil, že během dvou let záplava nevítaných cizinců proudících do Německa zeslábla na nepatrný pramínek.

Oblast působnosti a vlivu National Sicherheits Polizei se pak rychle rozšiřovala. Ekonomická krize provázející Velký chaos se v Německu neustále prohlubovala a vláda vydávala další a další zákony, které omezovaly možnosti občanů jiné než německé národnosti. Bylo proto jedině přirozené, že nové bezpečnostní jednotky spolupracovaly s místní policií na případech souvisejících s poměrně velkými tureckými a egyptskými komunitami. Za čas se městská policie de facto vzdala zodpovědnosti za uplatňování zákona vůči cizincům a ponechala tuto záležitost zcela v rukou horlivé a silně nacionalistické NSP.

V téže době dospěly některé menší země, mezi nimi Rakousko, Maďarsko a Slovensko, k názoru, že je pro ně nezbytné zavést ve své zemi podobnou hraniční ostrahu, jako má Německo. Tyto vlády uzavřely s NSP výhodné dohody. Nešlo jen o prosté vybudování systému pohraniční kontroly. Smlouva obsahovala také doložku o tom, že NSP bude trvale dohlížet na jeho funkčnost a poskytne každé zemi odborné poradce z řad svých důstojníků. Díky tomu se ocelově šedé uniformy NSP staly symbolem nacionalistických nepokojů, které zachvátily celou Evropu.

Pro Evropany, obklíčené a navzájem odcizené krutou realitou nejhorší krize moderních dějin, bylo snadné vinit ze ztráty vlastních občanských práv a výhod cizince, kteří v hojném počtu pracovali v každé zemi. Pro takové lidi byli Freisinger a jeho NSP hrdinové, kteří se ze všech sil snaží vrátit Evropě prosperitu a bohatství, jimiž dříve oplývala. Jiní však, zneklidněni zmrtvýchvstáním nacionalismu a rasismu, jak je ztělesňovala nejnovější politika německé vlády, viděli v nekontrolovatelných akcích NSP poplašnou připomínku starší evropské historie, návrat doby, kdy byla jakákoli práva etnických menšin naprosto ignorována a popírána.

Střetnutí s policistou Johanna vyděsilo. Náhle si uvědomil, jaké důsledky by pro něho mohla mít přátelská pomoc Bakirovi. Chvíli si pohrával s myšlenkou vůbec se na místě schůzky neukázat. Přel se sám se sebou, ale jeho lepší já a smysl pro čest ho přinutily dodržet slovo. Přesně v sedm hodin stál v parku u sochy J.W.Goetha.

Bakir, jeho žena a dcera se vynořili mezi zasněženými keři minutu po stanoveném čase. Sylvie měla přes hlavu přehozený šátek, v náručí nesla tříletou holčičku důkladně zabalenou do přikrývek, v ruce kufřík. Pozdravili se a turecký kolega ihned začal Johannovi květnatě děkovat za pomoc.

Johann ho přerušil. „Je mi líto, Bakire," řekl pomalu, „ale nemohu s tím souhlasit… Poslední hodinu jsem o tom hodně přemýšlel a dospěl jsem k závěru, že to není možné. Především, v našem domě je zavedeno mnoho bezpečnostních opatření. Dveře se dají otevřít jen mou a Evinou ID kartou. Získat pro Sylvii povolení ke vstupu, k tomu, aby zámky reagovaly na její ID, to znamená podat žádost, kterou musí schválit osobně šéf ostrahy."

„Sylvie a Anna nebudou z bytu vycházet," řekl Bakir vážně. „Neopustí dům, dokud nenajdu práci. Jestli ti to bude líp vyhovovat, nevyjdou ani ze svého pokoje. Vůbec tebe ani Evu nebudou rušit. Prosím, Johanne. Jsi naše jediná naděje."

„A co všichni tví příbuzní a přátelé z Kreuzburgu?" Johann byl trochu překvapen naléhavostí, která zněla z Bakirova hlasu. „Bylo by přece rozumnější, aby tvoje rodina zůstala u lidí, které znáš."

Bakir položil Johannovi ruku na rameno. „Nemohu ti teď všechno vysvětlovat," řekl. „Teď na to prostě není čas… Ale mám důvod věřit, že NSP mě hledá. Byl jsem omylem určen k deportaci. Jestli se mi podaří tak týden uniknout zatčení, dostanu zase práci. Ta mě pak ochrání, až se budu snažit očistit své jméno. Ale pokud šedé košile mezitím dostanou Sylvii a Annu, donutí mě vzdát se. Je to zmatené, já vím. Ale prosím tě, Johanne, věř mi. Vždycky jsem byl k tobě upřímný."

Johann naslouchal přítelově zoufalé prosbě se smíšenými pocity. Chtěl mu pomoci, ale stále musel myslet na to, jak by všechno vysvětlil Evě a že by možná porušil zákon. Koutkem oka zachytil pohyb a uvědomil si, že se někdo blíží. Na okamžik mu blesklo myslí, že je to policista, a pocítil záchvěv ledového strachu.

„Je mi líto, Bakire, prostě to nemohu udělat," řekl spěšně. Okolo prošel starší muž se psem na vodítku. „Mohl bych ti dát nějaké peníze, jestli to pomůže."

V Bakirových očích problesklo zklamání. Ustoupil a objal manželku kolem ramen. „Nestojíme o tvé peníze," řekl trpce. „Potřebu-

jeme jedině čas.“ Těžce vzdychl. „Dobrá. Chápu. Myslel jsem, že bys snad…“

Nedořekl, otočil se a začal utěšovat svou ženu. Sylvie měla v očích slzy. „Co teď budeme dělat?“ naříkala. „Co teď budeme dělat?“

Johann se najednou cítil jako hrozný mizera. Rozpačitě se rozloučil a otočil se k Bakirovi a jeho rodině zády. Vyrazil zpátky po vlastních stopách, sledoval šlépěje v měkkém sněhu a postupně si uvědomoval narůstající pocit viny. Zastavil se pod jednou tabulí s výhružným nápisem VERBOTEN!, otočil se a hleděl nazpět ke Goethově pomníku. Bakir už tam nebyl.

Johann potřásl hlavou. Bylo by bývalo tak snadné Bakirovi pomoci. Spílal sám sobě a přitom si náhle všiml, že napravo, přibližně metr od cestičky, je v trávě oválné místo, na které sníh nepadá. Zaraženě zvedl hlavu k zářivce nad výstražnou tabulí. Ve vzduchu právě pod světlem se bez jakékoli viditelné opory vznášela dvojitá spirála, tvořená blýskavými částečkami, drobnými perličkami bělavé záře. Nad vrcholkem jasného spirálového útvaru se klidně snášely sněhové vločky, ale pak náhle mizely, jako by se ve zlomku sekundy vypařily.

Dvojitá spirála, dlouhá asi metr a široká třicet centimetrů, se pomalu otáčela kolem neviditelné osy. Jednotlivé částečky, vyplňující oba pásy šroubovice, odrážely oslnivé světlo zářivky. Přestože se každá bělostná kapička volně pohybovala ze strany na stranu, stoupala a klesala po vlastní křivolaké dráze, tvar dvojité spirály zůstával neměnný.

Johann si nedokázal vysvětlit, co vlastně vidí. Zavřel oči, promnul si je a znovu je otevřel. Záhadné světélkující částice tu byly pořád. Jediná změna, kterou zpozoroval, byla způsobena pomalým otáčením šroubovice. Pohlížel na záhadný vzor a snažil se objevit nějakou zákonitost. Několikrát si vybral jednu vločku a pozorně ji sledoval, jak se snáší k vrcholu spirály – a v okamžiku, kdy už se téměř dotkla podivného útvaru, vždycky znenadání zmizela.

V mozku se mu jedna za druhou vynořovaly zvědavé otázky. Uvažoval čistě technicky a snažil se pro pozorovaný jev nalézt racionální vysvětlení. V tu chvíli začala záhadná šroubovice pomalu klouzat směrem k němu. Johann reagoval impulsivně: vysoko vysko-

čil, zasáhl neznámý objekt rukou a hbitým pohybem sevřel do dlaně několik blýskavých částeček.

Náhlý výbuch oslňujícího světla v pohyblivém vzoru ho na okamžik oslepil. O vteřinu později nebylo nic: žádná dvojitá spirála, žádné světelné body vířící uvnitř pevného tvaru, jen sníh se snášel dál a měkce pokrýval dosud holé místo na trávníku. Johann si vybavil podivný pocit náhlého tepla v dlani, které pocítil, když vyskočil a dotkl se zářivého zjevu. Držel pravou pěst pevně zaťatou. Mezi prsty něco svíral, něco maličkého. Pomalu, obezřetně, přímo pod lucernou rozevřel ruku. Na dlani mu leželo přesně jedenáct miniaturních bílých kuliček sotva milimetr v průměru, které se zřejmě při nárazu zachytily na kůži.

Téměř minutu je pečlivě zkoumal. Všechny byly čistě bílé, bez jakéhokoli detailu či nerovnosti, vyjma jediného úzkého červeného proužku kolem dokola. Nakonec svůj úlovek pomocí identifikačního štítku opatrně seškrábl do malé kapsičky v pouzdře na zápěstí. Cestou odolával pokušení podívat se na bílé korálky znovu a říkal si, že si je prohlédne v pořádném světle, jen co dorazí domů.

9

Johann vrazil do dveří s nezvyklým nadšením. „Evo, Evo!“ vykřikoval už v hale. „Kde jsi? Zažil jsem něco strašně zvláštního!“

„Jsem v ložnici, miláčku,“ ozvalo se v odpověď.

Johann proběhl obývacím pokojem do veliké ložnice. Eva ležela nahá na posteli. Jediné světlo v místnosti vydávaly svíčky rozestavené na obou koncích nízkého stolku. Z reproduktorů drahého sterea tiše zněl Mozartův houslový koncert.

Johann na Evu sotva pohlédl. Vletěl do místnosti a okamžitě rozsvítil. Odepnul pouzdro ze zápěstí a položil je na postel. „Stalo se něco úžasného!“ vyhrkl vzrušeně. „Pořád tomu nemůžu uvěřit…“

Pomalu mu však začalo docházet, že Eva si jeho příchod představovala úplně jinak. Pohlédl na svíčky, znovu na Evu. Ve tváři se jí odrážela nelibost i zklamání.

„Já…“ znejistěl. „Promiň… nečekal jsem…“

„To jsi opravdu nečekal,“ pronesla rezignovaně. Navlékla si kalhotky a přetáhla přes hlavu tenkou košilku. „Tak co je zase nové-

ho? Někdy si myslím, že snažit se do našeho vztahu vnést nějakou romantiku je beznadějné. Ty jsi romantický asi jako latrína.“

„Promiň, Evo,“ omlouval se Johann. Posadil se vedle ní na lůžko. „Vážně, oceňuju tvoji snahu, ale opravdu se mi přihodilo něco strašně zvláštního. Když jsem byl ráno v parku…“

Eva ho zvědavě sledovala, zatímco vyprávěl svůj příběh. Překvapilo ji, jak je neobvykle vzrušený a zaujatý. Když jí líčil, jak vyskočil a chytil několik jiskřících částeček, skutečně se vymrštil z postele a názorně to předvedl.

„Jejich celkem jedenáct,“ tvrdil. „A jsou vážně miniaturní, maximálně milimetr v průměru. Pokud jsem mohl venku rozeznat, jsou to dokonale kulaté korálky, čistě bílé, s červeným proužkem kolem dokola.“

S dramatickým gestem rozepnul kapsičku a rozsvítil lampu na nočním stolku. „Podívej,“ vybídl Evu. Rozevřel kapsičku doširoka, aby dobře viděla dovnitř. „Že je to neuvěřitelné?“

Eva se natáhla a zírala do kapsičky. Neviděla nic. „To je nějaký nový vtip?“ Začala se smát. „Bože, Johanne, byl jsi vážně skvělý. Málem jsem uvěřila…“

„O čem to mluvíš?“ přerušil ji neklidně. Z výrazu její tváře vyčetl, že něco není v pořádku. Naklonil kapsičku na druhou stranu a sehnul se blíž k lampě. Nahýbal pouzdro všemi směry, aby světlo proniklo do každého záhybu látky. Žádné korálky uvnitř nebyly.

„Ale to není možné!“ zvolal. „Sám jsem je tam nasypal, jeden po druhém, a kapsu zapnul!“

„Možná jsou to kouzelné korálky,“ zasmála se Eva lehce, „umí otevřít zip nebo procházejí zdí, nebo…“

„Na tom není nic k smíchu,“ ohradil se Johann. „Říkám ti, že jsem ty korálky sám dal do téhle kapsičky a zapnul ji. Není přece možné, aby se jen tak vypařily.“

Znovu nahlížel do pouzdra, pak se posadil na lůžko a vrtěl hlavou. „Co se s nimi asi mohlo stát?“

Vzala ho za ramena, jemnými pohyby mu začala masírovat záda. „Byla to bezvadná historka, Johanne,“ uklidňovala ho. „Nejlepší, jakou jsi kdy vypravoval. Připomnělo mi to doby, kdy ses mi začal dvořit. Tehdy jsem obdivovala tvou představivost, tvoje nadšení…“

Otočil se k ní a chtěl něco říct, ale Eva ho místo toho políbila na rty, zpočátku něžně, pak naléhavěji. Johann vlastně vůbec neměl ná-

ladu na sex, nicméně si připomněl, jak byla Eva vždycky mrzutá, když nereagoval na její vyzývavost, a rozhodl se hru přijmout.

Byli zrovna v nejlepším, když zazvonil telefon.

„Nevšímej si toho," zašeptala Eva. „Vezme to záznamník."

Ale Johann už byl myšlenkami někde jinde. *Mohl by to být Bakir*, uvažoval provinile. *Chce se mě zeptat, jestli jsem si to nerozmyslel.*

Zaslechl ze záznamníku matčin hlas. Odtáhl se od Evy a zapojil přijímač videofonu. Na velké obrazovce na stěně ložnice se objevil vrásčitý obličej paní Eberhardtové.

„Jsem tady, mami," řekl Johann. „Byl jsem zrovna ve sprše, proto nechci zapínat obraz."

„Tvoje škoda," sykla Eva. Vyskočila z postele a zamířila do koupelny.

„Co to bylo?" ptala se matka.

„To byla Eva," odpověděl rychle. „Mám tě pozdravovat."

„Taky ji pozdravuj." Paní Eberhardtová vypadala trochu zmateně. Chvíli mlčela.

„Co se děje, mami?" zeptal se konečně Johann. „Jestli voláš jen tak, ozvu se ti večer. Přijdu pozdě do práce."

„Ne, potřebuji s tebou mluvit hned," odpověděla. Ztlumila hlas a zatvářila se spiklenecky. „Jde o tvého otce, Johanne. Celý týden je strašně skleslý. Dnes ráno zase mluvil o tom, že jako mrtvý bude mít větší cenu než zaživa. Zase vyrukoval s tím pojištěním."

„Co chceš, abych udělal, mami?" ptal se Johann.

„Mohl bys k nám někdy během víkendu zajet? Prosím, Johanne. Musím s tebou probrat něco velice naléhavého. A víš, jak tvá návštěva otce vždycky potěší."

„Já nevím, mami… Eva má tenhle týden tu slavnostní vernisáž. Musíme se zúčastnit různých společenských akcí." Johann se zhluboka nadechl, když viděl matčinu ublíženou reakci. „Podívej, udělám, co bude v mých silách. Teď ti nemůžu říct nic definitivního. Zavolám dopoledne z práce. Sbohem, mami."

„Sbohem, Johanne. Otec by tě opravdu rád viděl."

Vypnul videofon. „Sakra," mumlal si, když mířil do koupelny. Nebyla to příjemná snídaně. Eva nejevila sebemenší zájem o to, co se mohlo či nemohlo stát s malými bílými kuličkami, o kterých Johann přísahal, že je nasypal do kapsičky pouzdra na zápěstí. Naopak ji

velice zajímalo, zda Johann uvažuje o cestě do Postupimi, třeba jen na část víkendu, a pořádně ji to rozzlobilo.

„Je ti skoro třicet!“ Eva se v žádném případě nepokoušela skrýt své pocity. „Kdy už konečně své matce řekneš, že máš taky právo na vlastní život?“

Pohlédl na Evu přes malý kuchyňský stůl. Nechtěl se s ní hádat, alespoň ne dnes ráno, stále ještě rozrušený tím, co se stalo v parku, a s vyhlídkou, že přijde pozdě do práce. Snažil se ovládnout nával vzteku a mocně se zakousl do rohlíku.

„Nechceš k tomu něco říct?“ popíchla ho Eva. Když stále neodpovídal, v očích se jí zableskло. „Takže ty tam pojedeš… Předpokládám, že je ti jedno, že tohle je nejdůležitější výstava v životě tvé snoubenky. I to, že jsme tenhle víkend plánovali už od Vánoc…že každý, kdo dneska v Berlíně něco znamená, na té vernisáži bude…“

Odstrčila talíř a vstala. Opřela se dlaněmi o stůl. „Ano, samozřejmě,“ řekla hořce. „Já nejsem nic, když maminka zavolá. 'Ach Johanne, prosím, přijeď, nemůžeme bez tebe s tatínkem žít!'“

Johann po ní střelil pohledem. „To není fér,“ namítl. „Rodiče teď prožívají těžkou dobu. Jsem jejich jediný syn. Potřebují mou pomoc.“

„Houby,“ odsekla Eva. „Jediné, co tvá matka potřebuje, je ujistit se, že pokaždé přiběhneš jako pejsek, sotva zatahá za provázek. Nikdy to neselhalo. Pokaždé, když plánujeme něco zajímavého, prožívají tví rodiče další krizi. Copak to nevidíš? Pamatuješ před měsícem, když jsme se chystali jet na lyže do Mittenwaldu? Ve čtvrtek odpoledne upadla a zranila si kyčel. Myslíš, že to byla jen náhoda? Uzdravila se zázračně rychle, viď? V sobotu odpoledne už mohla…“

„Tak už dost, Evo. Tak dost!“ vykřikl Johann. Za pár vteřin pokračoval už mírnějším tónem. „Vůbec nemám chuť to teď rozebírat. Dnes ráno se stalo příliš mnoho věcí. A víš, jak nesnáším, když matku kritizuješ.“

Zavládlo napjaté ticho. Eva sklidila ze stolu své nádobí. Johann se pokoušel dojíst rohlík a dopít kávu.

„Snad bys mohl být tak laskav a sdělit mi,“ ozvala se Eva po chvíli upjatě, „jaká práva mám jako tvoje snoubenka. Vyrozuměla jsem, že nesmím kritizovat tvou matku,“ zvyšovala hlas, „ale mohla bych snad od tebe přinejmenším žádat, abys bral ohled na naše společné plány. A neměla bych mít taky právo občas se zeptat, kdy si mě

chceš vzít? Pokud vím, jediné, co zatím smím, je spát s tebou, a to ještě jen tehdy, když na to máš zrovna náladu a hodí se ti to do plánu.“

Johann vyletěl od stolu a chytil Evu za paži. Stál na místě, třásl se potlačovanou zuřivostí. Zatínal zuby a mlčel, dokud nezvládl první nával vzteku.

„Vida,“ ozvala se Eva konečně. S nuceným úsměvem vyprostila paži z Johannova sevření. „Alespoň jsi konečně dokázal, že ti záleží taky na něčem jiném než na těch pitomých korálcích. Je prima vědět, že žiju s člověkem a ne s androidem.“

Johann ji beze slova nechal stát, vyšel z kuchyně a zamířil do ložnice. V duchu se pořád vztekal. Nenáviděl jakékoli citové výlevy či hádky a zvlášť spory s Evou mu šly na nervy. Už teď s jistotou věděl, že odpoledne po práci pojede do Postupimi navštívit rodiče. A věděl také, že to teď nechce Evě říct. *Zavolám jí později*, slíbil si. *Ano, to bude nejlepší.*

Spatřil svou tvář v zrcadle. *To je ale ráno*, povzdechl v duchu. Šplouchal si na obličej vodu. Krátce se mu vybavil Bakir a jeho *rodina. Co se sakra mohlo stát s těmi korálky*? napadlo ho v příštím okamžiku.

Johann hleděl z okna vlaku projíždějícího Grünwaldem. V poledne přestalo sněžit, ale v okolí Berlína napadlo od rána téměř deset centimetrů nového sněhu. Ve třpytivých odlescích zapadajícího slunce Grünwald vypadal jako pohádkové zimní království. Bílou krajinou se pohybovali lidé na běžkách, děti stavěly sněhuláky a vozily se na saních.

Johann měl otevřené oči, ale nevnímal nic z bělostné zimní scenérie, která obklopovala projíždějící vlak. Mozek mu zaměstnávaly tisíce jiných myšlenek. Vracel se v duchu zpátky v čase a připadalo mu, že to všechno snad prožil v jiném životě. *Jak se to stalo,* ptal se neochotně sám sebe, *že se můj vztah k rodičům tak náhle převrátil? Kdy jsem se já stal otcem a oni dětmi?*

Vzpomínal na den, kdy se stěhoval do spartánsky zařízené koleje v Berlíně, kterou měl v příštím roce sdílet se spoustou kluků z Kielu. Než se rodiče vrátili do Postupimi, oba si pečlivě prohlíželi jeho pokoj. Matka ho objala na rozloučenou a oči měla plné slz. Otec mu na odchodu vtiskl do ruky silný svazek bankovek – „jako kapesné,“ zasmál se.

To byla jiná doba, pomyslel si chmurně. Čas, kdy si každý myslel, že blahobyt je součástí lidských práv. A že to tak bude věčně.

Připomněl si, jak ho o pár let později, už ve vlastním bytě kousek od univerzity, jednou časně ráno vzbudil videofon. Spatřil ustaranou matčinu tvář. „Už jsi dnes slyšel zprávy?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl. „Do noci jsem se učil na zkoušku. Co se děje?“

„Burza se hroutí,“ řekla matka rozechvěle. „Otec úplně propadl panice. Od jedné hodiny ráno sedí u terminálu, ale nepodařilo se mu prodat jedinou akcii…“

Krach celosvětové akciové burzy v roce 2134 znamenal počátek světové hospodářské krize dosud nepoznaných rozměrů. Polovina majetku rodiny Eberhardtových se vypařila během prvních šesti týdnů, kdy tržní hodnota cenných papírů klesala volným pádem. Co zbývalo, zmizelo při krachu bank v Postupimi v letech 2135 a 2136. Nikdo nepředpokládal, že krize, označovaná později jako Velký chaos, bude tak dlouhá a hluboká.

Johann dokončil studium inženýrství, aniž by si uvědomil, v jak choulostivé finanční situaci se ocitli jeho rodiče. Na univerzitní poplatky si v posledních dvou letech studia sice musel vypůjčit, ale přesto byl pro něho šok, když se v zimě 2137 od matky dozvěděl, že postupimská účetní firma Sprengel & Eberhardt definitivně končí svou činnost. Urychleně se tehdy vrátil domů z Mainzu, kde v té době pracoval, a snažil se rodičům nějak pomoci. Ale Maxmilián Eberhardt, obtloustlý muž, který dávno překročil padesátku, syna přesvědčil, že všechno bude v pořádku. „Mám spoustu známých, kteří mi budou zajišťovat zakázky,“ řekl tehdy Johannovi. „Budu pracovat jako účetní a konzultant na volné noze.“

Skutečnost však byla jiná. Když Johann přijel domů začátkem léta 2139, těsně před tím, než podepsal dvouletý kontrakt s Berlínskými vodárnami, zjistil, že manželé Eberhardtovi už nestačí splácet účty. Prodali tedy nějaký nábytek, matčiny šperky, rodinné stříbro a porcelán, a podařilo se jim dát dohromady dostatečnou hotovost, aby zaplatili dluhy a přežili další rok. V té době však Herr Eberhardt už vůbec nesehnal žádného klienta. Johann začal matce každý měsíc posílat peníze, aby rodiče měli na jídlo a další nutné výdaje. Tehdy se také Johannův otec, kdysi srdečný a družný člověk, stáhl do sebe a stal se z něho zoufalý osamělý muž.

Johann si byl jist, že „něco naléhavého“, co s ním chce matka probrat, se týká financí. *Potácejí se od krize ke krizi*, pomyslel si. Nemají žádný plán. V duchu si představil rodiče, vržené v malém člunu na rozbouřené moře. Ale jak tohle všechno skončí?

Jednou ho matka téměř vykázala z domu. Navrhl tenkrát, aby prodali rodinné sídlo. Přes několikanásobné umělé snižování inflace, které se odrazilo i na trhu nemovitostí, by se dokonale renovovaný starobylý dům na Kiezstrasse, který patřil celý Eberhardtovým, dal prodat za víc než dvě stě tisíc marek. „Když budete šetřit,“ naléhal tenkrát Johann, „vystačí vám ty peníze nejmíň na pět let.“

„Johanne Eberhardte,“ odpověděla mu matka s nečekanou rozhodností, „už nikdy, rozumíš, nikdy, se nezmiňuj o tom, že bychom měli prodat tento dům. Tvůj otec by raději zemřel. Ten dům je majetkem rodiny od roku 1990, kdy se Maxův pra-pradědeček vrátil z Porúří do Postupimi…“

Vlaková souprava zastavila pár kilometrů před postupimským nádražím. Automat oznámil cestujícím, že vlak bude mít několik minut zpoždění. Další vedlejší produkt krize, pomyslel si Johann. Zřejmě si někdo hrál se softwarem, nebo se porouchalo nějaké zařízení a nikdo to neumí pořádně spravit.

Aby si ukrátil čas, pustil televizní zpravodajství. Na obrazovce v pravém opěradle sedadla se objevily záběry ze stanových městeček pro bezdomovce a nezaměstnané, která vznikala v Londýně. Součástí reportáže byly rozhovory s příslušníky řádu svatého Michaela, kteří řídili ohromný tábor v Hyde Parku, a také s jeho obyvateli. Berlínský reportér se zaměřil především na to, co označoval jako „překvapivý úspěch“ celého snažení. Na závěr komentátor ve studiu připomněl, že německé úřady všechny návrhy michaelitů na vytvoření podobných útočišť pro bezdomovce rázně zamítají.

Další zpráva dokumentovala dopolední události na berlínském Hlavním nádraží, kde bylo podle slov reportéra několik set Turků, včetně žen a dětí, násilím naloženo do vlaku do Istanbulu. Kamera zvolna přejížděla zoufalé, utrápené tváře, a jednotvárný hlas komentátora dál pečlivě vysvětloval, že vlak nebude přeplněný, že všichni cestující dostanou jídlo a že po vylodění v Turecku obdrží každý deponovaný pět set marek v turecké měně.

Johann proti své vůli hledal v davu známé tváře Bakira a jeho rodiny. Znovu ho zaplavil intenzivní pocit viny a studu, daleko silnější

než ráno. *Ale co jsem mohl dělat?* ospravedlňoval se před vlastním svědomím. *Sám mám dost vlastních potíží.*

10

Johann stál pod vysokým stromem naproti rodnému domu, v pravé ruce svíral láhev bílého vína. Holé větve spínaly ruce proti ocelově šedé obloze. Padala tma a ochladilo se. Přesto nespěchal dovnitř. Díval se na okno v prvním patře, vpravo nad zdobeným barokním portálem hlavního vchodu. Celé dětství každé ráno to okno otevíral, pokaždé vystrčil hlavu a zjišťoval, jaké je počasí.

S ubíhajícími roky se dům stále zmenšoval. Jako chlapec míval Johann vždycky pocit, že je obrovský. V patře byly dvě další ložnice, povětšinou prázdné, kde si mohl kdykoli hrát. V jednom z těchto oken teď plálo světlo. Před několika měsíci si Eberhardtovi na Johannův návrh vzali podnájemníka, tichého mužíka z Wiirzburgu, který jim platil skromnou částku za bydlení.

Bez ohledu na chlad hrálo na konci ulice pár kluků fotbal. Johann se zadíval tím směrem, sledoval, jak se honí za míčem, slyšel jejich nadšený křik. Jako by tuhle scénu znal odjakživa. Před patnácti nebo dvacet lety by se ten rezavý kluk skoro o hlavu vyšší než jeho vrstevníci jmenoval Johann.

Jak tam tak stál, vzpomněl si náhle na rozhovor, který měl s Evou na počátku jejich známosti. Stěžovala si, že když vyrůstala, otec si jí nikdy moc nevšímal, že se staral jen o jejího bratra. Přerušila tehdy proud hořkých vzpomínek a obrátila se na Johanna: „Víš, vlastně jsem tě nikdy neslyšela mluvit o něčem nepříjemném, co se ti přihodilo, když jsi byl malý. Tys měl tak nádherné dětství?“

Bylo opravdu nádherné, pomyslel si Johann, když sbíral odvahu zazvonit u dveří. *Každý den jsem letěl že školy a těšil se na mámu a na to, že jí budu vykládat, jaký jsem měl den. Když se táta vracel z práce, zdravil nás vždycky širokým úsměvem.*

Zaplašil vzpomínky a zhluboka nabral dech. *Tenkrát nebylo vůbec nic, co by mě připravilo na tohle.*

Matka otevřela dveře a chytila Johanna do náruče. Podal jí víno. „Maxi,“ volala vzrušeně, „Johann je tu! A přinesl láhev chlazeného Piesportského!“

Za pár vteřin se v atriu objevil Johannův otec, na sobě pomačkanou košili, modré plandavé kalhoty a pantofle. „Jak se máš, synu?“ pousmál se. „Jsem moc rád, že tě zase vidím.“

Otec ho neobjal. Muži z rodu Eberhardtů to nikdy nedělali – v podstatě jen velmi zřídka dávali najevo nějaké city.

„Dívám se zrovna na zprávy,“ oznámil Maxmilián Eberhardt. „Přidáš se ke mně?“

„Můžete si popovídat po večeři,“ zarazila ho paní Eberhardtová. „Teď s ním chci mluvit já. Pojď, Johanne, půjdeme do kuchyně. Musíš mi říct, co je u vás nového.“

Jak procházel jídelnou a ucítil z kuchyně lákavou vůni bramboračky, na okamžik zatoužil povědět matce o dvojité spirále, kterou viděl v parku, o Bakirovi i o slepé uličce, ve které se ocitla jeho známost s Evou. Ale pak si uvědomil, že takový rozhovor prostě není možný. Nikdy s matkou nemluvil o tom, co opravdu cítil a na co myslel. A teď už bylo příliš pozdě s tím začínat.

Paní Eberhardtová ještě pořád vařila postaru, bez ohledu na dokonalé automatické vybavení, které zaplňovalo kuchyni. Zastavila se u sporáku, nabrala z velikého hrnce lžíci polévky a dala Johannovi ochutnat.

„Hmmm, výborná, jako vždycky,“ pochválil Johann.

„Vsadím se, že ta tvoje Eva takovou polívku neumí,“ prohlásila matka.

„To opravdu ne, mami,“ souhlasil Johann. „Tak dobrou bramboračku automat uvařit nedokáže.“

Paní Eberhardtová se při synově chvále celá rozzářila. Chvíli ho pozorovala a mlčky míchala polévkou. „Děkuju ti, žes přijel, Johanne,“ řekla konečně. „Jsme s otcem vždycky moc rádi, když se tu objevíš.“

Johann se ohlédl přes rameno, přistoupil blíž k matce a ztlumil hlas. „Říkala jsi, že se mnou potřebuješ probrat něco velice naléhavého. Řekneš mi hned, o co jde, abychom pak mohli strávit zbytek večera v klidu?“

Matka se zatvářila ustaraně. „Doufala jsem, že to počká, že se aspoň v pohodě navečeříme.“

„Copak jsi nechtěla, abychom si o tom promluvili jen my dva, jako obyčejně?“ podivil se Johann.

Paní Eberhardtová mu strčila do ruky velkou vařečku. „Míchej," poručila. „Hned jsem zpátky."

Vrátila se s bílou obálkou. „Všechno je tady," řekla, „ale myslím, že stačí, když si přečteš ten poslední papír."

Vytáhla dopis s úřední hlavičkou a podala ho Johannovi. Byl z daňového úřadu Braniborského státu. Johann vrátil matce vařečku a začal číst.

Dopis oznamoval manželům Eberhardtovým, že vzhledem k tomu, že daň z nemovitosti nebyla zaplacena již po tři roky a vlastník nedodržel dohodu, v níž se zavazoval splatit dluh, stát se po uvážení rozhodl přistoupit k poslednímu možnému opatření, to znamená k zabavení nemovitosti, která bude prodána v dražbě. Zisk z prodeje bude použit na úhradu dlužné částky. Zůstatek po odečtení daní a dražebních výloh připadne nynějšímu majiteli nemovitosti. Podepsán Wilhelm Drommer, daňový inspektor, dne 20. února 2141.

„Věřil bys tomu," ozvala se paní Eberhardtová neklidně. „Drommer byl otcův přítel. Studovali spolu na univerzitě."

Johann četl dopis znovu a pomalu se vzpamatovával ze šoku. „Mami, proč jsi mi o tom neřekla dřív?"

„Je to směšné," odpověděla. Míchala polévku a vyhýbala se Johannovu pohledu. „Nejsme zdaleka jediní dlužníci. Paní Hirschová mi říkala, že Müllerovi neplatili daně už přes dva roky, od té doby, co Georg umřel." Najednou se rozplakala. „Ach Johanne, co budeme dělat? Tvůj otec to určitě nepřežije."

Johann objal matku kolem ramen. Slzy jí stékaly po tvářích. „Kolik to dělá, mami?" zeptal se tiše. „Kolik musíme zaplatit?"

„Ten pán na daňovém úřadu mi řekl, že musíme do dvou týdnů zaplatit daň alespoň za půl roku. A musíme podepsat, že zbytek budeme měsíčně splácet."

Johann vzal matku za ramena a otočil ji tváří k sobě. „Kolik přesně to dělá, mami?"

„Víc než sedm tisíc marek," řekla a znovu jí vytryskly slzy. Zabořila tvář Johannovi do svetru.

Mechanicky ji konejšil v objetí a přemýšlel o tom, co se právě dozvěděl. *Víc než sedm tisíc*, říkal si pomalu. *Za dva týdny. Jak k čertu seženu takové peníze ?*

Jen na okamžik mu blesklo hlavou, že nebude matce pomáhat, že nechá dům prodat na úhradu dluhu. V tu chvíli byl plný vzteku a

rozmrzelosti. Ale rychle podobné pocity zahnal. To není správná reakce, nabádal sám sebe. Správné je rodičům pomoci.

Maxmilián Eberhardt dojedl poslední drobeček čokoládového koláče a olízl se. „Musím připustit, Johanne, že existuje mnoho důvodů, proč jsem rád, když k nám zaskočíš… Jen pro nás dva matka nikdy takhle nevyváří."

Johann s úsměvem vzal poznámku na vědomí, ale neřekl nic. Stále myslel na těch sedm tisíc marek. Konverzace při večeři probíhala v rámci zdvořilosti a obezřetnosti. Mluvilo se o počasí, o sportu, o Evě a o Johannově současném zaměstnání, o vyhlídkách do budoucna, o tom, co dělají někteří Johannovi kamarádi z dětství, kteří zůstali v Postupimi. Nikdo se ani nezmínil, že je otec nezaměstnaný, nebo o problému s domem. Matka se zvlášť zajímala o Johannovu práci a očividně se jí ulevilo, když jim řekl, že Guntzel & Stern už pro něj dostali od několika firem nabídku výhodné smlouvy. Jakmile mu vyprší stávající kontrakt, má další zakázku jistou.

Po večeři se otec zvedl ze židle. „Řekl bych, že vím o skvělém zakončení skvělého večera," prohlásil. „Přesuneme se do obýváku, Johanne? Myslím, že konečně uvolnili pro veřejné vysílání poslední inscenaci Siegfrieda z letošního letního festivalu v Bayreuthu."

Jedinou opravdovou životní vášní Maxe Eberhardta bylo dílo Richarda Wagnera. Znal do detailu libreta i melodie všech jeho oper a při práci nebo na procházce si je často hvízdal. Když byl Johann ještě chlapec, otec mu rád připomínal, že Richard Wagner byl největším německým géniem všech dob, že předčil Ludwiga van Beethovena, Bacha, Bismarcka, Bedřicha Velikého, Martina Luthera, Goetha, Mozarta i všechny ostatní, kteří bývají řazeni do pantheonu významných německých osobností.

„A v čem přesně spočívá Wagnerova velikost?" pokládal otec obvykle řečnickou otázku, i když Johann nejevil o Wagnera žádný zájem. „V tom, že on jediný dokázal zachytit podstatu německého ducha. Žádný opravdový Němec nemůže poslouchat Prsten Nibelungů, aniž by se nezachvíval až do hloubi duše."

Kdykoli Johann navštívil rodiče a dívali se spolu na videu na některý z placených programů, používal vždycky vlastní identifikační kartu, aby poplatky šly na jeho účet. Siegfried, na kterého se dnes chtěli dívat, získal letos světovou cenu a na domácí video byl stále

ještě dost drahý. Matka Johannovi poděkovala očima a sotva program začal, vyklouzla z pokoje, aby naskládala nádobí do myčky.

Ohromná obrazovka, víc než metrový čtverec, zabírala podstatnou část jedné stěny pokoje. S crescendem úvodního motivu se na ní objevil obraz jeskyně, kde trpaslík Mime, který o hrdinu Siegfrieda od narození pečoval, ková pro svého svěřence nový meč. Dobrodružství začalo. Následující čtyři hodiny bude chrabrý Siegfried, vzor německého hrdiny, na předurčené cestě ke slávě překonávat zradu, drtit příšery a dokonce i božstva, a odměnou mu bude vášnivá láska polobohyně Brunhildy, nejkrásnější ženy na zemi i na nebesích.

Jakmile opera začala, Johann sledoval víc svého otce než děj na obrazovce. Příběh dobře znal, za život viděl Siegfrieda třikrát, z toho dvakrát při tradiční každoroční rodinné pouti do Bayreuthu, a probíral ho s otcem nejméně při dvaceti různých příležitostech. Snadno mohl sledovat děj jen prostřednictvím leitmotivů úžasné hudby.

Fascinovalo ho, jak se otec dokáže do opery naprosto ponořit. Johann sám nebyl schopen ani na pár minut zapomenout na problémy, které mu dělaly starost. A přesto jeho otec, majitel domu, který se právě chystali prodat v dražbě kvůli nezaplaceným daním, muž, který se už nedokázal sám uživit, tu seděl na opačné straně pokoje, zcela zaujat hudebním ztvárněním mytologického příběhu. *Jak to jen dokáže, tak absolutně se odpoutat od reálného světa?* uvažoval Johann závistivě. Ale jakmile začal o svém otci přemýšlet, zjistil, že zná odpověď: protože jinak by Maxmilián Eberhardt nemohl dál žít.

Paní Eberhardtová jim těsně po začátku druhého jednání přinesla dvě velké holby piva. Dívala se pak na svou oblíbenou scénu, kdy Siegfried kouzelným mečem zabije obra Fafnera, převtěleného do dračí podoby. Brzo poté Johann, unavený vyčerpávajícím dnem plným napětí, usnul na pohovce, a vzbudil se právě při Siegfriedově závěrečném triumfu s Brunhildou. Maxmilián Eberhardt zřejmě po celý čas nespustil oči z obrazovky. Johann ho pozoroval z druhého konce pokoje a zdálo se mu, že otec je teď daleko od Postupimi a Německa. Na chvíli se stal bojovníkem Siegfriedem, stál vysoko na vrcholu hory a přehlížel svět, zažíval radost z lásky jedné z nejžádoucnějších žen, jakou kdy Bůh stvořil. Johann jen zřídkakdy viděl, že by otec dával najevo své city. Ale v tuto chvíli ozářil tvář Maxe Eberhardta záblesk opravdového pohnutí.

Johann strávil noc ve své prodloužené posteli, kterou mu rodiče koupili, když mu bylo teprve čtrnáct. V tom věku už měřil téměř dva metry. Ale nespalo se mu na jeho starém lůžku dobře. Celou noc ho pronásledovaly tíživé sny.

Nejdelší sen začínal v kanceláři Berlínských vodáren. Johann s Bakirem tu kontrolovali schéma automatického systému, který by účinněji řídil městskou čističku vody. Navrhovaný projekt nevyžadoval vůbec žádné zásahy operátora. Obsluha byla nutná pouze v případě, že by některé parametry překročily zadanou mez tolerance a zabudované analytické programy by nedokázaly závadu rozpoznat a opravit za přiměřenou dobu. Ve snu Bakir Johannovi říkal, že podobný procesor už ověřili v Bruselu, kde ho používají tři roky. Průměrný interval mezi jednotlivými poruchami tam prý byl sedm měsíců a zavedení nové automatiky podstatně snížilo výdaje určené na platy městských zaměstnanců.

Bakir říkal, že jakmile všechno nainstalují, těch pět lidí, co pracuje na plný úvazek pro Berlínské vodárny, už nebude zapotřebí. V tu chvíli se sen náhle změnil. Johann plaval čtyřstovku v důležitém závodě. Vedl a zbývalo mu posledních pětadvacet metrů, ale přes zamlžené brýle viděl, že ho plavci v obou sousedních drahách dohánějí. Náhle měl ruce jako z olova. Oba soupeři ho minuli na posledních deseti metrech.

Když se vyšvihl z vody, čekala na něj na kraji bazénu Eva. „Pojď," pobízela ho. „Musíme si pospíšit." Eva byla nahá a Johann se styděl, ale zdálo se, že si toho nikdo z ostatních plavců ani trenérů nevšiml. Eva svým typickým krokem už mířila k šatně a Johann musel přidat, aby jí stačil.

Celou dobu, co se oblékal, Eva mluvila, ale ve snu nic z jejích slov nedávalo smysl. Jako by jen žvatlala v nesrozumitelném jazyce.

Vyrušil je zmatek na druhém konci šatny. Johann poznal zpěvačku, která představovala Brunhildu v Siegfriedovi. Měla na sobě prapodivné plavky, vypadaly jako brnění, a pózovala pro hlouček mužů, kteří obdivovali její zjevné přednosti. Jeden z nich držel v ruce kytici růží. Byl to Johannův otec. Johann s Evou přicházeli blíž a Johann si povšiml ztracené, zbídačelé postavy skrývající se napravo v malém výklenku. Matka se slzami v očích pozorovala hold Brunhildě.

Chtěl matku utěšit, ale Eva ho vlekla ke dveřím. „Na takové blázniviny nemáme čas," kárala ho ve snu.

Jeli spolu metrem. Eva byla náhle oblečená. „Kam jedeme?“ zeptal se Johann.

„Uvidíš,“ odpověděla.

Vystoupili na Hlavním nádraží. Na druhou stranu nástupiště právě přijížděl vlak. Elektronický hlas oznamoval, že expres do Istanbulu odjíždí za pět minut. Johann pohlédl nalevo a spatřil, že po schodech na nástupiště schází dlouhý zástup Turků. Všechny ženy byly zahalené podle orientálního zvyku. Turky doprovázelo asi deset příslušníků NSP, vedených mladým důstojníkem, který ráno zastavil Johanna v parku. Všichni měli obušky.

Uprostřed průvodu uviděl Bakira, Sylvii a Annu. Přišli ho pozdravit. „Takže sis to rozmyslel?“ zeptal se Bakir s upřímným úsměvem.

Johann se otočil k Evě, která si ho posměšně měřila. „Pohněte se,“ křičel policista. Když se Johann obrátil zpět k příteli, Bakir zmizel. Za chvíli ho zahlédl na vzdáleném konci nástupiště. Stál s celou rodinou před dvířky vlaku, která se právě otevřela. Muži z NSP nařídili Turkům, seřazeným ve vyrovnaných zástupech před každými dveřmi, aby nastoupili do vlaku. Turci odmítali. Turecké ženy z Johannova snu začaly kvílet v unisonu. Byl to děsivý zvuk.

„Pojď,“ pobídla ho Eva. „Proto jsme tady.“ Táhla ho ke vzpurným Turkům.

Nástupiště se náhle zahemžilo stovkami Němců nejrůznějšího věku i povolání. Jako by to byl vzorek lidí, které Johann denně potkával v ulicích Berlína. Na vyvýšeném pódiu uprostřed nástupiště stál Johannův bratranec Ludwig. V šedé uniformě s kapitánskými výložkami na ramenou vypadal tvrdě a nepřístupně. Přistoupil k mikrofonu a na pokyn kancléře Freisingera, který stál vedle něj, začal mluvit. „Až napočítám do tří,“ rozléhal se jeho hlas nádražní halou, „uděláte všichni krok dopředu.“

Eva strčila do Johanna. „Musíme se přesunout tamhle, tam budeme mít výhodnější pozici.“

„Jedna.“ To byl Ludwig.

Rozvlněný dav se začal vší silou tlačit na Turky. Johann byl vyšší než všichni okolo. Z dálky viděl hrůzu v Bakirových očích. Jeho přítel se vzpíral tlaku tisíců anonymních těl.

„Dva,“ řekl Ludwig.

Johann pohlédl vzhůru a ve svém snu spatřil těsně pod nádražními světly vznášející se dvojitou spirálu světélkujících třpytivých částeček. Zatímco je pozoroval, spirála se proměnila v pušku namířenou na dlouhé řady Turků.

„Ne," vykřikl Johann. „Ne!" zaječel znovu a vytrhl paži z Evina sevření.

Snová scéna zmizela a Johann si uvědomil, že je doma v Postupimi. Oživlé obrazy ze snu mu ještě dlouho vířily před očima. Trvalo několik minut, než uklidnil rozbouřené srdce a dech. Pohlédl na digitální hodiny u lůžka. Bylo půl páté.

Zůstal vzhůru až do rána. Při prvním náznaku svítání vstal, přešel k oknu, otevřel je a vystrčil hlavu ven, aby zjistil, jaké bude počasí.

11

Maxmilián Eberhardt si oblékl kabát, okolo krku ovinul šálu a nasadil si čepici. „Určitě nechceš jít se mnou?" zeptal se Johanna. „Je krásné ráno, přesně na procházku."

„Ne, díky," zavrtěl Johann hlavou. „Radši zůstanu doma a popovídám si s mámou."

„Každé ráno po snídani chodí ven," řekla paní Eberhardtová, když zaklaply domovní dveře. „Snaží se ještě sehnat práci?"

„Někdy," zalhala. „Ale není to k ničemu. Těch pár míst účetních dostanou Turci nebo Egypťani. Otec říká, že pracují za poloviční plat nebo ještě za míň. Doufá, že nový zákon to změní."

Ze schodů scházel podnájemník, na sobě levnou košili a vázanku. Pozdravil Johanna a paní Eberhardtovou. „Dal byste si čerstvou kávu, pane Heinrichu?" zeptala se.

„Ne, vřelé díky, paní Eberhardtová," odpověděl mužík. „Už jsem měl kávu a rohlíky, snídal jsem nahoře v pokoji." Zdvořile se usmál na svou domácí. „Přes víkend tu nebudu," dodal. „Jedu za přítelem do Lubecku."

„Tvůj otec nemá pana Heinricha rád," řekla matka Johannovi za chvíli. Seděli proti sobě u stolu v jídelním koutě vedle kuchyně. „Max si o něm myslí, že je homosexuál… A víš, jak se otec na takové věci dívá. Co se mě týká," dořekla za okamžik, „já si myslím, že pan Heinrich je dokonalý nájemník. Má rád soukromí a je velice po-

řádný. Kdyby si občas nepouštěl hudbu příliš hlasitě, ani bychom nevěděli, že tu je.“

„Co vlastně dělá?“ zeptal se Johann.

„Teď pracuje u firmy Kirsch Electronics. Říkal, tuším, že opravuje roboty, co vyrábějí auta a letadla. Tak něco.“ Paní Eberhardtová se zamyšleně pousmála. „Navrhovala jsem tvému otci, že by se mohl přihlásit do nějakého kursu mechaniků. U Havoly je jedna nová škola, přesně naproti Dlouhému mostu. Tvrdí, že většina jejich absolventů do tří měsíců sežene práci. Ale Max se tomu nápadu prostě vysmál. Prý je moc starý na to, aby se učil něco nového.“

Paní Eberhardtová dolila synovi kávu a přistrčila blíž košík s rohlíky. „Už jste se s Evou dohodli na datu?“

„Ještě ne, mami. Zdá se, že poslední dobou máme oba tolik práce, že nám ani nezbývá čas trochu si promluvit. Eva měla hrozně moc starostí s přípravou té výstavy a slavnostní vernisáže.“

Matka se naklonila přes stůl a vzala Johanna za ruku. „Vím, žes chtěl být tenhle víkend s ní,“ řekla. „Opravdu si vážíme toho, že sis udělal čas a přijel.“

Zavládlo mlčení. Johann se snažil najít vhodná slova, kterými by vyjádřil to, co chtěl říci. „Mami,“ ozval se konečně, „mělas mi už dávno říct, že máte potíže s placením daní za dům. Nemůžeš přece pokaždé čekat, až dojde na nejhorší.“

Uvědomila si, že ji kárá. „Nechtěla jsem ti přidělávat starosti, Johanne,“ bránila se. „Myslela jsem, že to snad nějak zvládneme.“

„Jak, mami, jak?“ namítl. Z hlasu mu čišel pocit marnosti. „Jak byste to asi tak mohli zvládnout? Daně se musejí platit v hotovosti. Oba přece víme…“

Zarazil se, když viděl, jak je to matce nepříjemné.

„Co si o tom všem myslí táta?“ zeptal se po dlouhé odmlce.

„Nebere to vážně,“ odpověděla paní Eberhardtová. „Kdykoli na to zavedu řeč, a to není moc často, Max mě vždycky nějak odbude a připomíná mi všechny ty svoje přátele na státní správě.“ Zadívala se z okna. „Někdy si myslím, Johanne, že otec úplně ztratil pojem o světě.“

Celou minutu nikdo nepromluvil. „Mami,“ řekl nakonec Johann, „rád bych vám pomohl, ale já nemám sedm tisíc marek. Šetřili jsme si s Evou na svatební cestu, ale můj podíl na společném účtu dělá sotva polovinu… A sama víš, jak je dneska těžké vypůjčit si peníze.“

„Uvažovala jsem o tom, že zavolám Hermannovi a požádám ho o pomoc," vzdychla paní Eberhardtová po další tísnivé odmlce. „Ale Max by mi nikdy neodpustil, kdybych to opravdu udělala."

„Slyšela jsi, co jsem řekl?" přerušil ji Johann. „Já nemám sedm tisíc marek!"

„Ano, Johanne, slyšela jsem tě." Paní Eberhardtová se odvrátila a zírala z okna. „Nejsem ráda, že tě vháníme do takových situací," řekla tiše. „Prostě nevím, co jiného bych měla dělat… Od té doby, co jsme začali mít problémy, jsi k nám tak štědrý…"

Musí přece existovat nějaká cesta, jak z toho ven, pomyslel si Johann zoufale. Zřetelně viděl bolest vepsanou v matčiných očích. Připomněl si události před dvěma lety, kdy rodiče získali malou hotovost prodejem rodinného majetku. Tenkrát otec některé věci odmítl prodat.

„Co zbylo na půdě?" zeptal se nečekaně.

Paní Eberhardtová pokrčila rameny. „Nic moc. V podstatě jen staré rodinné krámy, které pro nikoho kromě tvého otce nic neznamenají. Nemyslím, že by tam zůstalo něco cennějšího. Určitě bys za to dostal sotva pár set marek."

Johann se zvedl. „Podívám se na to," prohlásil.

„Tak dobře," souhlasila.

Johann měl obavy, že rozvrzaný starý žebřík jeho váhu neudrží. Zastavoval se na každé příčli, v pravici svíral pytel, který mu matka dala, a zkoušel, jestli žebřík nepovolí. Paní Eberhardtová stála v hale, ve tváři starostlivý výraz, a oběma rukama přidržovala bočnice žebříku.

Průlez na půdu zakrývala malá pravoúhlá deska ve stropě, téměř čtyři metry nad zemí. Bez ohledu na svou výšku se Johann nedokázal do panelu účinně opřít, dokud nevyšplhal až na předposlední příčel žebříku. Když se konečně pokusil desku zvednout, ani se nepohnula.

„Jak je to dlouho, co byl někdo nahoře?"

„Naposled tenkrát, co jsme prodávali nějaké věci. Dávej pozor, nerada bych, abys spadl."

Johann se vytáhl až na nejvyšší příčel, obezřetně udržoval rovnováhu v přikrčené pozici a pořádně se vzepřel proti stropní desce. Poklop konečně povolil a Johannovi se na hlavu a ramena sesypal oblak prahu a smetí. Počkal, až se zvířený prach usadí, zvedl desku a odsu-

nul ji stranou. Pak se vyšvihl do otvoru ve stropě a po čtyřech se vsoukal na půdu.

„Zavolám tě, až polezu dolů," houkl na matku.

„Dobře," odpověděla, „ale nebuď tam déle než tři čtvrtě hodiny, než se otec vrátí."

Jediné místo na půdě, kde se Johann mohl postavit zpříma, bylo pod trámem, který dělil rozlehlý prostor na dvě poloviny. Po obou stranách trámu se střecha příkře skláněla k nosným zdem. Bylo tu daleko méně věcí a krabic, než Johann očekával podle toho, co si pamatoval z dětství. Ale nebyl na půdě nejméně sedm let a mnoho předmětů, které tu teď scházely, Eberhardtovi prodali před dvěma roky.

Johann si zakryl ústa kapesníkem, aby nedýchal všudypřítomný prach. Nalevo zahlédl sbírku nejrůznějších věcí – dvě stará zrcadla, pár vyřazených bezcenných obrázků, několik menších kusů nábytku. Rychle odhadl, že v tomhle zmatku nenajde nic, co by se dalo prodat za slušnou částku.

V polovině protější stěny, pod jediným vikýřem, bylo ve sloupcích po dvou a po třech u zdi narovnáno asi patnáct krabic. Johann si vybral důkladný příčný trám a vydal se po něm po čtyřech k vikýři.

První sada krabic obsahovala fotografie a videopásky. Některé byly pečlivě seřazené a označené, jiné někdo naházel do krabice hlava nehlava. Poslední dvě bedny úplně vespod byly nejzajímavější. Odpočívala v nich stará rodinná alba fotografií, některá dokonce až z prvního desetiletí dvacátého století. Rychle je prolistoval, jen občas se zastavil u zvlášť neobvyklého snímku.

Plakety, medaile, pochvaly, ceny, odměny a trofeje zaplňovaly krabice v druhém sloupci. Ukrýval se tady zarámovaný lékařský diplom pradědečka Eberhardta vedle medaile s vyrytým jménem prababičky Friedy. Nápis na plaketě hlásal, že román Friedy Eberhardtové Der Blau Stuhl získal v roce 2082 literární cenu Thomase Manna. Na dně téže krabice Johann objevil ohlazenou dřevěnou desku. Na dřevě byl přilepený list zažloutlého papíru: švabachem psaný dokument, datovaný 20.července 1763, oznamoval přidělení Karla W. Eberhardta do státní služby ve dvorské kanceláři Bedřicha Velikého. Johann zasunul desku do vaku, který mu matka dala.

Poslední hromada krabic skrývala deníky psané mnoha členy rodiny Eberhardtů. Všechny byly pečlivě seřazené a označené – práce

spisující prababičky Friedy. Podle data se probírala rodinnými vzpomínkami v roce 2115, sotva tři roky předtím, než zemřela na mrtvici. Johann se na ni pamatoval jen matně, ale její schopnosti a talent se staly v rodině příslovečnými. Kdykoli nějaký Eberhardt projevil záblesk tvořivosti nebo vtipu, vždycky se to přičítalo genům prababičky Friedy.

Friediny deníky zaplňovaly celé dvě krabice. Některé psala rukou, ale většinou byly tištěné. Různé typy disků a kazet, důkaz toho, jak se technika záznamu na přelomu jednadvacátého století měnila, byly rovněž pečlivě popsány, i s odkazy na vytištěné stránky. Johann listoval Friedinými deníky a namátkou četl různé úryvky, až se rozhodl, že tenhle materiál by mohl mít nějakou cenu. Začal je cpát do vaku a vtom si všiml, že když Frieda třídila staré deníky, přičinila na seznamu rodinných písemností poněkud neobvyklé poznámky.

Kolem jména Helga Weber-Eberhardtová, 1922-1979, udělala výraznou černou elipsu. V seznamu bylo pět Helžiných deníků, první z období 1938-1941. Johannova prababička přikreslila k tomuto deníku rozevlátou šipku a na okraj připsala francouzsky *„absolument extraordinaire.“*

V Johannovi se probudila zvědavost. Prohraboval se ve zbylých krabicích, až našel pět deníků Helgy Weber-Eberhardtové, pečlivě zabalených do průhledné plastikové fólie a stažených silnými gumovými páskami. Otevřel svazek, který byl navrchu, a začal číst. První zápis nesl datum 28. června 1938.

„Ich heisse Helga Weber und ich bin sechzehn Jahre alt. Ich wohne in Wilmersdorf, auf 38 Bayerische Strasse, mit meinen Eltern, mein Bruder Peter und unser Hund Fritz.“

Johann zpočátku nechápal, co prababička Frieda viděla tak zvláštního na deníku šestnáctileté dívky. První zápisy byly celkem nezajímavé a Helga neměla ani žádné zvláštní literární nadání. Zaznamenané události byly většinou zcela banální. První srpnovou neděli se Helga nadšeně rozepisovala o procházce v parku se psem Fritzem. Johann se právě chystal nudný deník odložit, když mu padl do oka zápis z 8. srpna 1938.

„Od dnešního dne je ze mě úplně jiný člověk,“ psala Helga. „Můj život se navždycky změnil. Dnes odpoledne mě Katrin vzala jako svého hosta na schůzi Ligy německých dívek. Bylo to senzační. Večer po úvodním výcviku mě přijali do skupiny jako novou členku.

Nemohu ani uvěřit, kolik jsem se již o všem poučila, zvláště o tom, co se ti hrozní Židi a komunisti snaží provést mé vlasti. Budu Katrin provždycky vděčná za to, že mi otevřela oči. Heil Hitler!“

Johann se od deníku nemohl odtrhnout. Helga do posledního detailu líčila bojový výcvik, nadšení a vlastenectví svých přátel, dokonce podrobně popisovala vkusnou novou uniformu Hitlerjugend, kterou nosila při každé příležitosti. Co Johanna naprosto ohromovalo, byla rychlost, s jakou se zdánlivě tuctová šestnáctiletá dívka proměnila ve věrnou a oddanou nacistku, ochotnou dokonce udat vlastního bratra za činy, které tak docela neodpovídaly principům Třetí říše.

Během prvních pěti týdnů, co si Helga vedla deník, se v něm objevila jediná zmínka o politice. Ale od začátku října, kdy oslavně líčila Hitlerovu triumfální anexi Sudet, která se obešla bez jediného výstřelu, nepsala už o ničem jiném než o své činnosti spojené s Ligou německých dívek.

V polovině října se Helga a Katrin v doprovodu Katrinina staršího bratra Otty, vycházející hvězdy *Sturmabteilung* (SA), začaly zúčastňovat nacistických shromáždění. Z Helžiných poznámek byly Johannovi zřejmé dvě věci: za prvé, že se Helga do Otty zamilovala, a za druhé, že mladík jí značně rozšiřoval politický obzor. Helga zjevně ani za mák nepochybovala o ničem, co jí Otto řekl, ani o propagandě, kterou vyslechla na schůzích. Zápisy v deníku z druhé poloviny října vypadaly jako slovo za slovem opsané z nacistické literatury. Na závěr jednoho takového zápisu, po zvláště jedovatém útoku na Židy, Helga napsala: „Nebudu mít klid dokud celé Německo nebude *Judenfrei*! Heil Hitler!“

V noci na devátého listopadu, známé jako Křišťálová noc, po níž už bylo zřejmé, že Hitlerovým záměrem je Židy naprosto vyhladit, se Helga přes zákaz rodičů společně s Katrin a s Ottou přidala k orgiím teroru a ničení, které trvaly po celou noc až do poledne příštího dne. Když se zcela vyčerpaná vrátila domů, ze všeho nejdřív si zapsala do deníku:

„Uplynulá noc a ráno byly nejuspokojivěji strávené hodiny v mém životě. Konečně jsme těm židovským parchantům dali lekci, na kterou nezapomenou! Pomstili jsme brutální vraždu Herr von Ratha v Paříži. Spálili jsme jejich synagógy, vyplenili jejich obchody, zaútočili jsme na jejich domy a zničili je, vyděsili jejich ženy a děti. Otto dokonce uškrtil jednoho starého židáka v Darmstadtstrasse, když se

ten blázen pokoušel nám vzdorovat. Byla to slavná noc pro každého, kdo je věrným stoupencem Říše! Heil Hitler!“

Když si Johann přečetl zápis o Křišťálové noci, jeho zaujetí se náhle změnilo v lehkou nevolnost. Kromě toho ho hluboce zasáhlo, že jeden z jeho přímých předků byl tak horlivým stoupencem antisemitské politiky Adolfa Hitlera. Připomněl si však rozhovor s Evou o tom, že Muzeum Třetí říše nutně potřebuje další materiály z tohoto období, a dospěl k názoru, že to, co drží v ruce, představuje značnou sumu peněz. Rychle pohlédl na hodinky, naskládal Helžiny deníky do pytle a doplazil se zpátky doprostřed půdy. Slezl ze žebříku deset minut před tím, než se Max Eberhardt vrátil z procházky.

12

Johann vystoupil z S-Bahnu na Bellevue. Stanice byla v sobotním mrazivém ránu poloprázdná. Uprostřed dvorany, za stánky s občerstvením, hamburgery, suvenýry a elektronickými novinami a časopisy se shromáždila skupinka lidí. Poslouchali trio modře oděných michaelitů, kteří zpívali folkové písně. Dva z nich hráli na kytaru. Davem procházeli další tři nebo čtyři příslušníci řádu. Rozdávali letáky a do velkých plechovek vybírali peníze.

Johann podvědomě celou skupinu obešel širokým obloukem a zamířil ke schodišti směřujícímu na povrch. Když poprvé zaslechl své jméno, nereagoval. Až když se znovu ozvalo hlasitější: „Johanne!“, nejistě se otočil a pohlédl směrem, odkud povědomý ženský hlas vycházel.

Běžela k němu vysoká, štíhlá mladá žena v typickém modrém hábitu a modrobílém čepci michaelitského řádu. „Ahoj, Johanne!“ řekla s úsměvem.

Johann si na okamžik nedokázal dát dohromady dobře známý hlas s řádovým oděvem. „Heike…“ ozval se konečně. „Jsi to ty?“

Mladá žena se zasmála. „Samozřejmě,“ ujistila ho. „Kdo jiný by to mohl být?“

Teď, když Heike stála přímo před ním, Johann se náhle zastyděl. „Omlouvám se,“ řekl rozpačitě. „Nečekal jsem, že tě uvidím takhle oblečenou.“

„Nejsme žádná sekta fanatiků,“ škádlila ho. ‚Ať už jsi slyšel cokoli.“

„Ale… myslel jsem, že učíš na Staakenu," namítl Johann, stále trochu vyvedený z rovnováhy. „Kdy jsi…?" Nedořekl.

„Na začátku léta," odpověděla Heike. „Sotva skončil školní rok. Měla jsem pocit, že můj život nemá smysl, že jen mařím čas, protože nedělám nic, abych pomohla odstranit problémy způsobené krizí." Znovu se zasmála. „Vlastně jsem se do úvodního kursu zapsala skoro z legrace, po prohýřené noci… Ale čím víc jsem je poznávala, tím víc se mi to líbilo a tím spokojenější jsem se cítila."

„A Klaus?" zeptal se Johann. „Co se stalo s ním?"

„Rozešli jsme se v dobrém, když jsem odjela do Freiburgu na šestitýdenní kurs. Má se dobře… Pořád jsme přátelé. Minulý týden mi volal, že se zasnoubil s nějakou baletkou." Heike položila dlaň Johannovi na rameno. „Ale nebudeme přece mluvit jen o mně! Jak život zamával s tebou? Byl jsi doma navštívit rodiče?"

Heike Schmidtová a Johann Eberhardt byli v posledních dvou ročnících střední školy v Postupimi blízcí přátelé. Přestože mezi nimi existovala určitá vzájemná přitažlivost, která přesahovala hranice kamarádství, z nejrůznějších důvodů zůstali pouze přáteli, jako bratr a sestra. V obtížném čase dospívání spolu dokázali mluvit o všem, co je tížilo. Teď se Johann díval na Heike a vybavilo se mu, jak blízcí si tenkrát byli. Zatoužil po kamarádce, které by se mohl svěřit se svými nejtajnějšími pocity a nemusel se přitom obávat její reakce.

Chvíli si povídali a Johann pozval Heike na oběd. Odmítla a vysvětlovala, že si může dovolit jen krátkou přestávku, pak že musí pokračovat ve vybírání příspěvků. „Každý fenik utratíme za jídlo a ostatní nutné věci," vysvětlovala. „Odpoledne odneseme všechny peníze, které tu vybereme, do Tempelhofu, kde nám dají velkou slevu, protože tam kupujeme ve velkém. Večer a zítra budeme v našem centru v Kreuzburgu rozdělovat to, co nakoupíme… V pondělí brzo ráno se vracím do Mariendorfu. Pět dní v týdnu tam vedu školku pro děti lidí, kteří se snaží sehnat práci."

Na Johanna udělal větší dojem tón jejího hlasu a klidné sebevědomí, než to, co říkala. Zdálo se, že je se svým životem naprosto spokojená. „Mimochodem," řekla za chvíli, „mohl by ses otci zmínit, že náš řád organizuje po celém Německu kluby nezaměstnaných. Vím, že jedna skupina pracuje i v Postupimi, protože tam pravidelně chodí otec Grety Ulbrichtové. Lidé si tam sdělují své zážitky a mají možnost podílet se na užitečné činnosti."

S úsměvem zavrtěl hlavou. „Nedokážu si představit, že by se táta někdy k něčemu takovému připojil.“

„Občas se stávají i podivnější věci,“ namítla Heike mírně. „A teď, příteli,“ mrkla na něj, „než se rozloučíme, mohla bych tě přemluvit, aby ses podělil o svou těžce vydělanou mzdu s těmi, co nemají takové štěstí jako my? Ujišťuji tě, že všechny takto získané peníze budou moudře investovány.“

Johann byl sám překvapen, když podal Heike dvacetimarkovou bankovku.

Když vcházel do bytu, stále ještě myslel na rozhovor s Heike. Zjistil, že Eva není doma, a všiml si, že záznamník přijal dva vzkazy. Překvapeně zkontroloval náramkový počítač. Testovací program potvrdil, že v soukromém komunikačním systému není žádná, závada. Ani jeden volající z nějakého důvodu nechtěl použít odkazového spojení.

Posadil se v obývacím pokoji naproti velké obrazovce. První vzkaz byl od matčina bratra, strýce Hermanna, kterého Johann neviděl skoro dvacet let. Podle kódu videa Johann poznal, že strýc volal včera večer z nějakého berlínského hotelu.

„Ahoj, Johanne.“ Na obrazovce se objevil muž v tmavém obleku. „Pro případ, že bys mě nepoznal, jsem tvůj strýc Hermann, o něco starší a tlustší, než když jsme se posledně viděli.“ Hermann Kurz měl příjemnou tvář. Usmál se a pokračoval. „Budu na víkend v Berlíně a rád bych se s tebou sešel. Jde o velice naléhavou záležitost. Jestli se mnou můžeš jít v sobotu večer na drink nebo na večeři, zavolej prosím do hotelu Schweizerhof a nech mi tam vzkaz.

Nesnažil jsem se poslat ti tuhle zprávu přímo, protože nechci, aby tví rodiče věděli o naší schůzce… alespoň zatím ne. Johanne, prosím tě, pokus se nějak přizpůsobit své plány, jestli to jen trochu půjde. Ujišťuji tě, že náš rozhovor je pro tebe i pro tvou rodinu velice důležitý… Těším se, že tě po všech těch letech zase uvidím.“

Ohromený Johann mohl o strýci Hermannovi uvažovat jen pár vteřin. Záznamník vzápětí automaticky promítl na obrazovku druhé video. Na pohovce v neznámém pokoji seděla Eva. Johann stiskl tlačítko PAUSE na dálkovém ovládání a šel si do kuchyně pro sklenici vody.

Znehybnělá tvář se stále dívala z obrazovky, když se vrátil. Eva měla na sobě obyčejnou přiléhavou bílou blůzku a modré džíny. Johann si pomyslel, že vypadá nezvykle unaveně. Oči měla rudé a oteklé.

Vzkaz od Evy přišel před pár hodinami, dopoledne, chvíli před desátou. „Nejspíš si teď lámeš hlavu, kde jsem," začala Eva, „proč nejsem doma." Zaváhala. „Nevrátila jsem se domů," pokračovala nejistě, „protože minulou noc se něco stalo, něco nečekaného, a myslela jsem, že bych ti o tom napřed měla říct, než se sejdeme."

Odmlčela se a nervózně poposedla na pohovce. „Vernisáž měla ohromný úspěch, Johanne," pokračovala s nuceným úsměvem. „Byl bys na mě hrdý. Všichni mi gratulovali. Dokonce i Herr Freisinger se na chvíli zastavil. Byli tam všichni významní lidé z města. Tvůj bratranec Ludwig s sebou přivedl svou novou přítelkyni, tu herečku. Mrzelo ho, žes nepřišel."

Evu na okamžik vyrušil někdo mimo záběr kamery. Johann zaslechl ženský hlas. „To je Gena," vysvětlila Eva, „jedna z našich návrhářek. Jednou jste se setkali, asi před měsícem. Jsem u ní a zůstanu tu, dokud nezavoláš.

Když skončil oficiální ceremoniál, byla jsem strašně pyšná na to, co jsem dokázala. Šli jsme s Genou, s Rolfem Bachmannem, to je ředitel muzea, a s několika dalšími kolegy tancovat. Bezvadně jsme se bavili a všichni jsme moc pili."

Eva se zarazila. Zdálo se, že se brání slzám. „Johanne… jsem hrozně zmatená tím, co se stalo. Asi bych mohla všechno svádět na to, že jsem byla opilá a nechala se svést, ale to by bylo příliš snadné… Na závěr večera mě Rolf pozval k sobě a já šla.

Nevím, co mám teď dělat," říkala pomalu. „Myslela jsem, že když ti to povím takhle, budeš mít čas trochu si všechno rozmyslet, než si promluvíme… Vím, že jsem ti ublížila, a je mi to moc líto… Ale taky vím, že tě miluju… Prosím, zavolej a pomoz mi pochopit, kam se to vlastně řítíme."

Johann mrkl na hodinky. Tři třicet. Za půl hodiny se setká s Rolfem a s Evou ve své oblíbené kavárně na rohu Unter den Linden, kousek od muzea. Úmyslně zvolil pro schůzku veřejné místo, aby zmenšil pravděpodobnost nechutné scény. Kromě toho byl rád, že

přijde i Rolf, protože tak získal příležitost ukázat řediteli muzea deníky Helgy Weberové.

Byl překvapený, jak snadno se rozhodl skončit záležitost s Evou. Odpoledne si uvědomil, že její flirt s Rolfem mu poskytl ideální příležitost ukončit vztah, který už podle jeho názoru neuspokojoval ani jednoho, ani druhého. Za obvyklých okolností, dumal Johann, by se situace dál postupně zhoršovala a trvalo by několik měsíců, než by oba dospěli k závěru, že půjdou každý svou cestou. To, že Eva strávila noc s Rolfem, jim vlastně ušetřilo dost trápení.

Nicméně Johann byl od přírody obezřetný, zvláště pokud se jednalo o důležité změny v jeho životě. Proto si ještě v posledních chvílích před odchodem znovu vybavoval úvahy a pocity, které ho vedly k rozhodnutí všechno skončit.

Zapadl do hlubokého křesla v obývacím pokoji a na chvíli se zadíval na zarámovanou fotografii. Stáli s Evou na pláži v Portugalsku, smáli se a škádlili jeden druhého. Vzpomínal. *Na začátku bylo všechno tak snadné. Výborně jsme spolu vycházeli, zvlášť v posteli.*

Bez zaváhání připouštěl, že sexuální stránka jejich vztahu mu bude scházet. Teď už spolu sice nespali každou noc jako v prvních měsících, kdy začal s Evou chodit, ale stále se milovali třikrát, čtyřikrát do týdne, pravidelně jako hodinky, hlavně proto, že Eva, která svou nejistotu neskrývala, věřila, že každý sexuální styk potvrzuje jejich vzájemnou lásku a oddanost.

Vždycky byla příjemná a inteligentní společnice, pokračoval Johann v duchu ve výčtu Eviných předností. *Mnohokrát jsme spolu byli v divadle, v restauraci, u přátel. Nikdy jsme se nenudili. Vlastně jsme žádné problémy neměli, dokud…*

Johann si uvědomil, že jejich vztah se naprosto proměnil, když Eva začala pracovat v Muzeu Třetí říše. Nové zaměstnání ji změnilo. Předtím dělala víceméně rutinní zakázky převážně komerčního charakteru pro jednu menší firmu a nezdálo se, že by jí práce nějak zvlášť ležela na srdci. Vysoké postavení v muzeu v ní však probudilo novou ctižádost a touhu po slávě.

Zpočátku si často brala práci domů a radila se s Johannem. Nějakou dobu to vypadalo, že je společné řešení problémů sbližuje. Ale jak Johann víc a víc pronikal do Evina projektu, jejich názory se stále častěji lišily a střetů přibývalo.

Živě si připomněl, jaký úžas a rozladění cítil ten večer, kdy po dlouhém rozhovoru u večeře poznal, že Evě záleží jen na estetickém uspořádání výstavy a naprosto ji nezajímají historické skutečnosti, kterých se exponáty týkají. Na návrhy výtvarného řešení expozic dokumentujících existenci táborů smrti v Osvětimi, Treblince a Sobiboru pohlížela jen jako na cvičení v aranžování a osvětlení. Vůbec nebrala v úvahu nějaké etické principy, nehleděla na nemorálnost a hrůzy toho, o čem výstava vypovídala. Večer skončil tím, že Johann jako samozvaný spasitel začal Evě kázat o spravedlnosti a cti, což ji rozzuřilo. Kdykoli měla později pocit, že Johann kritizuje její práci, vybuchla a znovu se pohádali.

Neshody se rychle rozšířily i na další oblasti společného života a otrávily pohodu, která mezi nimi kdysi vládla. Eva kritizovala Johanna stále častěji a ostřeji, nejen pro to, čemu říkala slepá oddanost a závislost na rodičích, ale také kvůli tomu, že jí připadalo, že je lhostejný k mnoha věcem, které byly důležité pro ni. Johann se často bránil a Evě, která byla v jádru nejistá a duševně nevyrovnaná, oplácel nevybíravé útoky zničující kritikou jejích emocí.

Při posledních úvahách se neptal sám sebe, jestli Evu miluje. Věděl, že odpověď by zněla „ne“. Možná dřív, na počátcích jejich vztahu, jednou či dvakrát v momentě chvilkové sexuální vášně pociťoval něco, čemu by se dalo říkat láska. Ale to všechno už bylo daleko. Na podobné city dávno zapomněl.

Dál seděl v křesle v obývacím pokoji a všechno zvažoval. Ne, pomyslel si konečně. Nic jsem nepřehlédl. Rozhodl jsem se správně.

Uvědomil si, že do schůzky s Evou a Rolfem mu stále ještě zbývá deset minut, a bůhvíproč se najednou rozhodl konečně důkladněji prozkoumat kapsičku zápěstního pouzdra, odkud včera ráno ták záhadně zmizely podivné bílé kuličky. Tentokrát celé pouzdro rozpáral nůžkami a položil rozprostřenou kapsičku přímo pod lampu. Zaradoval se, když spatřil, že na třech nebo čtyřech místech úplně na dně zůstaly v látce slabé, ale jasně rozeznatelné oválné otisky. Nevysvětlovalo to sice, jak mohly bílé korálky tak záhadně zmizet, ale přesto tu byl hmatatelný důkaz, že podivné objekty v kapsičce opravdu někdy byly.

Otisky bílých kuliček Johanna tak rozrušily, že málem zapomněl doma deníky Helgy Weberové, které chtěl ukázat Bachmannovi.

Alespoň bude ta schůzka k něčemu dobrá, říkal si, když strkal deníky pod kabát, aby je ochránil před nevlídným povětřím.

Když Johann chvíli po šesté dorazil do hotelu Schweizerhof, strýc Hermann už seděl u stolu. Starší muž spatřil svého synovce, vstal a vřele se s Johannem pozdravil. Srdečně si potřásli rukama. Strýc poplácal Johanna po zádech: „Mein Gott," pronesl se smíchem, „ty jsi ještě větší, než jsem si tě představoval. Kolik měříš?"

„Dva metry jedenáct," odpověděl trochu rozpačitě Johann.

„Posaď se, posaď se prosím," vybízel ho strýc. „Bože, je to ale pěkně dlouho… Řekl bych tak sedmnáct let."

„Nejmíň," souhlasil Johann. „Bylo mi sotva dvanáct, když jsme naposled byli za tebou v Rothenburgu, někdy před Vánoci."

Zavládlo ticho. Oba muži se dívali přes stůl jeden na druhého. „Všechno ti vysvětlím, Johanne." Strýc Hermann usrkl vína. „Ale nedal by sis napřed trochu toho vynikajícího Poligny-Montrachet? Koupil jsem ho na oslavu našeho shledání."

Johann kývl a strýc mu nalil sklenici bílého.

„Samozřejmě bych rád věděl všechno o tvé práci, o Evě i o všem ostatním ve tvém životě, ale napřed chci prodiskutovat několik jiných věcí… Vadilo by ti, kdybychom začali rovnou tím, proč jsem ti zavolal?"

„Vůbec ne."

Strýc Hermann na okamžik zaváhal. „Za prvé, Johanne," řekl konečně, „mám velkou starost o tvé rodiče a jsem si jist, že ty taky. Jejich finanční pozice se rovná balancování na okraji propasti. Tvá matka se mi nikdy ani náznakem nezmínila o jejich krizové situaci, ale sehnal jsem si pár informací a zjistil, že jsou v zoufalé tísni. Pokud v příštích dvou týdnech nezaplatí dlužné daně, mohli by dokonce přijít o dům."

Strýc Hermann znovu upil vína. Z Johannova výrazu bylo zřejmé, že se nedozvídá nic nového nebo překvapivého. „Zjistil jsem také," pokračoval, „že jsi je poslední rok vydatně podporoval a že bez tvé pomoci by nejspíš neměli ani na jídlo." Zavrtěl hlavou. „Děsí mě, že sestra nikdy nepožádala o pomoc mě, ale rád připouštím, že tvoje štědrost na mě opravdu udělala dojem. Jsem ti za to hluboce zavázán. Slouží ti to ke cti."

„Dělal jsem, co jsem mohl," pronesl tiše Johann. „Jen bych si přál, abych byl mohl udělat víc."

„Jsi obdivuhodný mladý muž. Proto mě velmi těší, že ti mohu sdělit, že už nikdy nebudeš muset rodičům vypomáhat s financemi."

Johann položil sklenici zpátky na stůl a svraštil obočí. „Nerozumím."

„Osud mi byl velice příznivě nakloněn," vysvětloval Hermann. „Měl jsem to štěstí, že jsem krizi předvídal, a díky tomu zůstal můj majetek nedotčený. Pomoci tvým rodičům pro mě nepředstavuje žádný problém. Takže jsem za ně v posledních dvou dnech zaplatil dlužné daně a převedl na sestřin účet dostatečnou částku, aby měli další rok či dva z čeho žít – i když budou muset šetřit."

Johann nevěřil vlastním uším. Jen pomalu chápal plný dosah toho, co mu strýc říká, a měl pocit, jako by ho ta slova zbavovala nesmírné tíhy, která ho dosud drtila. „Nevím, jak ti poděkovat," vykoktal nakonec. „Za ně, za sebe, za nás všechny."

Strýc se naklonil přes stůl. „Ujišťuji tě, Johanne, že suma, o které mluvíme, pro mě neznamená téměř nic. To je to nejmenší, co mohu pro vlastní rodinu udělat."

Johann se dosud nevzpamatoval ze šoku. Mlčky seděl a popíjel víno, ačkoli toužil vyskočit a křičet radostí a ulehčením.

„Řekli ti vůbec někdy rodiče, proč jsme se celých sedmnáct let nesetkali – od té doby, co jste byli na Vánoce v Rothenburgu?"

Johann zavrtěl hlavou. „Ne, nikdy. Táta říkal něco o tom, že jste se pohádali, ale nikdy nic bližšího."

„Takže ty nevíš, že jsem homosexuál?"

Johann neměl ponětí, co na to odpovědět. „Ne, strýčku Hermanne," hlesl konečně. „Nikdo mi to neřekl."

„Proto jsme se pohádali. Poslední večer, tenkrát když jste zamnou přijeli, jsem to vybalil, jak se říká. Ty už jsi spal. Dokonce jsem jim tenkrát představil svého přítele. Tvůj otec se rozzuřil a prohlásil, že už nikdy nesmím překročit práh vašeho domu."

Poté, co se strýc Hermann omluvil, že tak náhle a na dlouhá léta zmizel ze života svého synovce, a Johann ho trochu rozpačitě ujistil, že pro něho osobně není vůbec podstatné, jestli je jeho strýc homosexuál nebo ne, se dalším tématem konverzace staly životní osudy mladého muže. Johann, obvykle tak zdrženlivý, dnes kupodivu toužil

mluvit o svých problémech. Při jídle vyprávěl Hermannovi o své práci, o tom, jak skončil jeho poměr s Evou, dokonce i o Bakirovi a o znepokojivém pocitu viny. Zdálo se, že Hermann Kurz se zajímá o každý detail Johannova života.

„Byl jsem včera večer v muzeu na té vernisáži," odpověděl, když Johann vysvětloval, co si myslí o Evině práci. „Byla to událost, na kterou se jen tak nezapomíná. Souhlasím s tím, co napsali dnes ráno v Le Monde: že Hitler a další vůdci Třetí říše byli především v rámci téhle specializované expozice nazvané 'Hitler a Židé' prezentováni způsobem, který naprosto postrádal jakékoli morální či etické hodnocení. To umožňuje každému návštěvníkovi, aby si z historických faktů vyvodil vlastní závěry… Mimochodem, tvůj bratranec Ludwig mi připomíná typického důstojníka SS z poválečných amerických filmů."

Povídali a povídali. Zatímco jedli hlavní chod, Johann strýci vyprávěl, jak našel doma na půdě deníky Helgy Weberové, a o tom, jak byl ředitel muzea vzrušený, když letmo prolistoval zápisky mladé dívky. Dokonce přiznal, že se sám cítil podivně zahanbený, když zjistil, že jeden z jeho předků byl fanatický nacista.

„Muzeum za takové věci určitě zaplatí spoustu peněz," připustil strýc. „Ale ne abys jim ty deníky prodal moc rychle. Mám pár známých ve Státech, a jestli je ten materiál taková bomba, jak si myslíš, možná by taky měli zájem."

„Ale když už nepotřebujeme peníze, tak proč bych měl vlastně deníky prodávat?" namítl Johann.

„Jsou příliš důležité, než aby mohly zůstat v soukromém majetku. Přinejmenším by mohly posloužit jako varovná připomínka naší historie… Kromě toho můžeme peníze uložit na účet tvých rodičů a použít je v dalších letech."

Když se na stole objevil dezert, bylo už téměř osm hodin. Společně dopili druhou láhev vína. Johann se cítil příjemně uvolněný. Ani si nevzpomínal, kdy naposled prožil tak pěkný večer.

Nad zákuskem vylíčil strýci své záhadné ranní setkání s dvojitou spirálou tvořenou blýskavými částicemi. Zpočátku obezřetně zkoumal půdu, čekal, jestli se strýc nebude tvářit nedůvěřivě nebo se mu nezačne vysmívat, ale povzbuzen první reakcí zopakoval nakonec celou příhodu se všemi detaily.

Strýc Hermann byl příběhem očividně fascinován. „A ty otisky jsou jasně viditelné?“ vyptával se. „Viděl by je kdokoli?“

„Stoprocentně. Jestli chceš, doběhnu domů pro to pouzdro. Za slabou půlhodinku bych mohl být zpátky.“

„To není třeba, Johanne,“ uklidňoval ho strýc se smíchem. „Věřím ti.“ Zakousl se do jablečného závinu. „Johanne… slyšel jsi někdy o Společnosti Ráma?“

„Ano, myslím že ano. Alespoň mi to zní nějak povědomě… Co je to za organizaci?“

„Je to skupina vědců, kteří shromažďují poznatky, třídí a zkoumají prozatím nevysvětlené jevy, které by mohly souviset s existencí mimozemského inteligentního života. Společnost Ráma vznikla před deseti lety, těsně poté, co Sluneční soustavou proletěla ta ohromná válcová loď neznámého původu. Ředitelem je jeden z mých nejlepších přátel, jmenuje se Carlos Sauceda. Požádám ho, aby ti zavolal.“

„Takže ty si myslíš, že ta moje dvojitá spirála možná pochází odněkud z vesmíru?“ V Johannově hlase zaznělo vzrušení.

„To bych si netroufl tvrdit. Ale Carlos mi vyprávěl o několika nevysvětlitelných událostech, které mají s tvým zážitkem mnoho společného. Podobné věci se dějí po celém světě. A nejen v posledních deseti letech. Carlos ti určitě ochotně sdělí další podrobnosti, a jsem si jist, že by ty otisky hrozně rád prozkoumal.“

Po večeři objednal Hermann dvakrát koňak. Johann zvolna vychutnával na patře aroma nazlátlé tekutiny.

„Děkuju ti za všechno,“ řekl vážně. „Za to, že jsi pomohl mým rodičům, že ses vrátil, i za tuhle večeři. Byl to báječný večer.“

„To ještě není všechno.“ Strýc se náhle tvářil nezvykle vážně. „Chtěl bych s tebou mluvit ještě o něčem… Vzpomínáš si trochu na léto ve dvaadvacátém?“

Johann se snažil soustředit ovíněnou mysl na strýcovu otázku. „Samozřejmě,“ řekl konečně. „To léto jsi vzal mámu a mě do Paříže.“

„Nikdy nezapomenu, jak jsi byl vzrušený a nadšený v Muzeu kosmonautiky a vesmírného výzkumu,“ přikývl Hermann. „Tvrdils tenkrát, že jednou budeš určitě žít na Měsíci nebo na Marsu.“

Oba na okamžik ztichli. Johann se v duchu vrátil do dětských let. Sny o dalekých cestách vesmírem, hodiny strávené nad atlasem planet a měsíců. Skafandr, který dostal od strýce ke dvanáctým naroze-

ninám, matka opatrovala, ještě když dokončil univerzitu. Najednou se to vše zdálo tak vzdálené…

„Je mi jasné, že se ti možná pletu do života.“ Hermann přerušil Johannovy fantazie vyvolané vzpomínkami a alkoholem. „Ale před dvěma dny mi něco živě připomnělo chlapce, kterého jsem znával tenkrát v Paříži. Jeden z mých společníků, který pracuje pro Mezinárodní kosmickou agenturu, si mi stěžoval, že nemůže sehnat nikoho s patřičnou kvalifikací, kdo by byl schopen řídit největší závod zajišťující dodávku vody na Marsu. Myslím, že je to práce přesně pro tebe. Máš znalosti, zkušenosti i talent. Nevím, jestli se o takové věci pořád ještě zajímáš, ale…“

Johann se vznášel. Stěží se dokázal soustředit na to, co mu strýc říká. Slyšel slova jako „Valhalla, skvělý příjem, příplatky, minimálně na dva roky,“ ale vůbec neměl představu, co vlastně znamenají. Když mu Hermann podal navštívenku s červeným emblémem MKA v záhlaví, Johann neměl nejmenší tušení, že za dva dny absolvuje přijímací pohovor, který navždy změní celý jeho život.

Toho večera doklopýtal domů do prázdného bytu ve skvělé náladě. Pod vlivem dobrého vína a příjemné konverzace dočasně vyplul na povrch jeho přirozený optimismus. Poprvé za celé měsíce se zase nedočkavě těšil na to, co ho čeká.

Valhalla

1

Giovanni Lamberti jemně pohnul pravou rukou dlouhou pákou dozadu. Pomocí vizoru, který mu zakrýval celou horní polovinu obličeje, sledoval, jak se ohromná lžíce zabořila do mělké brázdy v marťanském ledu. Chvilku vyčkal a pak pomalu zatlačil na levou páku. Lžíce se pohnula směrem k němu, mohutné čelisti rvaly led a lžíce se plnila tunami materiálu.

„Fakt to není nic těžkýho.“ Giovanni mluvil k mladému černochovi, který seděl v dispečinku vedle něj. „Jen nesmíš zapomenout, že Melvin je odtud víc než tři sta kilometrů daleko, a počítat s tím, že mu chvíli trvá, než přijme signál.“

Také Kwame Hassan měl na tváři připevněný neforemný vizor. Seděl o trochu níž než Giovanni, na sedačce, které se příhodně říkalo křeslo druhého pilota. Pozorně přihlížel, jak jeho učitel Giovanni s lehkostí získanou dlouhým cvikem pohybuje pákami. Ital bezchybně vyzvedl lžíci z příkopu a vysypal tuny ledu do otevřeného zásobníku v zadním pancíři stroje. Ani zlomek ledové drtě nespadl stranou. Pak navedl lžíci zpátky do výchozí pozice a přepnul zařízení do pohotovostního stavu.

„Připraven? Chceš si to zkusit sám?“ Povolil pásek vizoru a vyklouzl z širokého čalouněného křesla mezi pákami.

„Myslím že jo,“ odpověděl Kwame. Přál si přitom, aby měl víc času zvládnout novou práci. „Johann mi říkal, že odjíždíš začátkem příštího týdne.“

„Správně,“ souhlasil Giovanni se širokým úsměvem. „Po dvou letech a šesti měsících se konečně dostanu pryč.“

Kwame vyšplhal po třech strmých schůdcích a usadil se do křesla. Několikrát se zavrtěl, až mu konečně připadalo, že má obě páky pohodlně na dosah. Připevnil si vizor před oči a náhle se znovu ocitl uprostřed ledové pustiny, daleko na sever od místa, kde seděl. Ledo-

vý kombajn Melvin nečinně spočíval na vzdálené ploše marťanského polárního ledovce.

„Proč jednoduše nepřepneme Melvina na automatiku? Dokáže přece těžit led sám. Podle příruček, které mi poslali…“

„Výrobci vždycky přeháněj a tvrděj, že jejich děťátka zvládnou všechno,“ přerušil ho Giovanni. „Melvin není ani zdaleka tak chytrej, jak by tě chtěli přesvědčit. Automatiku občas používáme v noci, když jsme pozadu s dodávkama, ale vydrží to sotva dvě tři hodiny, než překročí bezpečnostní mez. Stroj prostě na rozdíl od člověka nedokáže zvládnou všechny faktory a počítat s vlivem prostředí.“

„Ale podle příručky má přesně tahle verze minimální interval mezi poruchami devatenáct hodin.“

„Reklamní kecy,“ prohlásil Giovanni. Upravil si vizor a uvelebo-val se na místě druhého pilota. „Když jsme Melvina poprvé spustili, dokázal hrabat bez přestávky deset nebo patnáct hodin. Ale obvykle si poškodil některé systémy, protože nereagoval na rostoucí zátěž včas. Ze všech těch oprav jsme se málem zcvokli. Nakonec Narong upravil software, přepsal některé programy a předefinoval zadané toleranční hodnoty, jinak by Melvin pořád víc času zahálel než pra-coval. Ale o tom si můžeme promluvit jindy, kámo. Teď ukaž, co umíš.“

Nervózní Kwame provedl celou operaci trochu nejistě, velice pomalu směroval lžíci do zásobníku, ale rozsypal přitom jen malou část ledových úlomků.

„Slušný,“ pochválil ho Giovanni. „Vypadá to, že se to naučíš. Ne jako ten štráfek, co mi ho minule poslali z Mutchvillu.“

Kwame zhluboka nabral dech a dal se do toho nanovo. Když se poprvé dotkl ovládacích pák, najednou si představil, že znovu sedí v kabině svého oblíbeného jeřábu a pracuje na staveništi na předměstí Dar es Salaamu. Zaplašil vzpomínky a soustředil se na práci. *Už nejsem v Tanzanii,* pomyslel si. Sakra, už nejsem ani na Zemi. *Ale aspoň mám konečně zas pořádný místo.*

Při druhém pokusu se snažil postup urychlit. Giovanni naposledy dokončil celý cyklus za osmdesát čtyři vteřiny. Kwame věděl, že po skončení zácviku by měl zvládnout třicet cyklů za hodinu. I když ho výsledek prvního pokusu potěšil, trvalo mu to víc než šest minut.

Napodruhé nenaplnil pořádně lžíci a polovinu ledu poztrácel, než se dostal k zásobníku. Giovanni na sedadle druhého pilota se mračil.

„To bylo sotva čtyřicet procent plný dávky," ozval se. „Nemusíš bejt geniální matematik, aby sis spočítal, že je lepší dělat šest minut a mít plnou, než nabrat čtyřicet procent za čtyři minuty."

Při třetím pokusu Kwame vedl lžíci brázdou, až se zcela naplnila. Otáčel ji právě nad nedohlednou pustinou marťanských plání, když se najednou všechno zastavilo.

„Sakra," zavrčel Giovanni. „Zas už nějaký potíže."

„Co budeme dělat?" zeptal se Kwame.

„Melvin teď projíždí svůj testovací program. Až bude hotovej, tak uvidíme. Jestli je to jen přechodný kolísání energie nebo něco podobnýho, dočasnej problém, rozsvítí se vpravo na panelu zelená. Jestli ne, ta blikající žlutá se změní na červenou a Melvinův centrální mozek spustí složitý diagnostický podprogramy, který vypracoval Narong."

Než Giovanni domluvil, žluté světlo na řídícím panelu se změnilo v červené. O chvíli později se na obrazovce objevila informace, že součástka HY442 ve vstupním procesoru selhala a že druhý záložní modul nereaguje správně na povely.

Giovanni si stáhl vizor. „Tak tím jsme pro dnešek skončili, mladej," oznámil. „Melvin tam ve vodě je nahranej a my taky."

Narongův telefonát zastihl Johanna uprostřed sepisování seznamu požadavků a náhradních dílů, které bude muset v Mutchvillu sehnat. Na okamžik uvažoval o tom, že nechá Naronga, aby řídil mimořádnou schůzi sám, ale pak si připomněl, že brzo odjede na celé dva týdny a Narong bude mít v té době spoustu příležitostí uplatňovat vlastní rozhodnutí.

Před schůzí se ještě zastavil u Naronga v kanceláři. Johanna nedávno jmenovali ředitelem podniku oficiálně nazývaného Předsunutá stanice Valhalla, a inženýr Narong Udomphol, softwarový specialista z Thajska, se stal jeho zástupcem. Valhalla, jak tomuto místu říkalo šedesát či sedmdesát stálých obyvatel a hrstka vědců, kteří příležitostně používali závod jako výchozí bod polárních expedic, byla nejsevernější obydlenou základnou na Marsu. Prvotním cílem závodu bylo měnit marťanský polární led na vodu a rozvádět ji potrubím do dalších obydlených oblastí planety. Ačkoli se téměř ve stejné zeměpisné šířce Marsu nacházely dva další podobné podniky, Valhalla

byla zdaleka největší a dodávala polovinu celého objemu vody, kterou lidé žijící na Marsu spotřebovali.

S výjimkou několika služebních cest do Mutchvillu a jediného nezapomenutelného týdne dovolené, naplněného prohlídkou vulkánů v oblasti Tharsis, strávil Johann ve Valhalle celou dobu od svého příletu na Mars, celých osmnáct měsíců. Teprve před půl rokem, podle pozemského kalendáře v červnu 2142, ho povýšili na ředitele PSV.

„Melvin už je zase mimo provoz?“ Johann zaklepal a strčil hlavu do Narongovy pracovny. „Není to tenhle měsíc už potřetí?“

„Ne,“ bránil se Narong, nevysoký třicátník, který se vyznačoval širokým upřímným úsměvem. „Předtím to byl dvakrát Martin. Ten je teď v hangáru a čeká ho generální oprava – až dostaneme náhradní díly.“

Všechny tři valhallské ledové kombajny dostaly jméno začínající na M. Z celkového počtu šesti mamutích strojů, přizpůsobených tvrdým podmínkám a určených speciálně pro těžbu marťanského ledu, pracovaly tři ve Valhalle.

„Takže v téhle chvíli jede jen Malcolm?“

Narong kývl. „Tenhle měsíc máme zase skluz proti plánovaným dodávkám,“ připustil. „Ale nemůžeme s tím nic dělat. Vzhledem k tomu, jak to vypadá s náhradními díly a s personálem, měli bychom být rádi, že nějaká voda na jih vůbec teče.“

Oba muži prošli halou a zamířili ke konferenční místnosti, kde už čekalo dalších šest lidí včetně Kwama a Giovanniho. Mimořádné porady, jako většina jednání ve Valhalle, neměly pevně stanovený pořad. Giovanni hned v počáteční diskusi zdůraznil, že Melvinův obvod HY442 technici před několika dny opravovali a že to není za posledních deset dní zdaleka jediná nepodařená oprava. Johann potvrdil, že nedostatek kvalifikovaného personálu způsobuje celému závodu vážné problémy, a slíbil, že se z Mutchvillu nevrátí bez inženýra s patřičným vzděláním a praxí, který by byl schopen zajišťovat testování a opravy těžebních mechanismů.

Narong pak navrhl, aby vymontovali potřebné díly z Martina, který stejně trčí v hangáru a není zatím k ničemu. Nové moduly HY442 nedostanou dřív než příští týden, až přijede vlak, a výměna je pravděpodobně nejlepší možné řešení.

Narongův plán rychle přijali. Ale kdo se postará o zapojení? Za normální situace by to byl úkol pro Giovanniho, protože Melvin spadal do jeho kompetence, ale teď měl dost práce s výcvikem Kwama a kromě toho se chystal Valhallu definitivně opustit. Ukázalo se, že jediný kvalifikovaný inženýr, schopný opravu provést, aniž by jeho dvoudenní nepřítomnost vážně narušila chod závodu, je Johann.

Když se rozcházeli, Narong se Johannovi zmínil, že nová zdravotní sestra Satoko Hayakawa, která přijela do Valhally minulý týden, by prý ráda při první možné příležitosti viděla „něco z opravdového Marsu“. Vzhledem k tomu, že provozní řád striktně zakazoval, aby se někdo pohyboval mimo ochrannou kopuli sám, byl by Johann ochoten vzít slečnu Hayakawu s sebou? Johann souhlasil a požádal Naronga, aby zdravotnici pomohl připravit se na cestu. Dohodli se, že vyrazí zítra za úsvitu.

Satoko Hayakawa byla i podle japonských měřítek drobná žena. Když stáli s Johannem vedle sebe v přechodové komoře a čekali, až proběhne obvyklý vakuový test skafandrů, dosahovala její helma vysokému Němci sotva do pasu.

„Slyšíte mě dobře?“ Johann kontroloval mikrofon v přilbě.

„Ano, slyším,“ odpověděla, tvář rozjásanou v širokém úsměvu. Vzrušení z ní přímo vyzařovalo.

Pracovníci operačního týmu Valhally za pomoci nejnovějších dostupných údajů o stavu ledového příkrovu v okolí stanice navrhli optimální trasu pro cestu na sever a zadali souřadnice navigačním počítačům v roveru a v motorových saních. Kromě toho Johann uložil soubor obsahující plánovaný kurs cesty, mapy a informace o orientačních bodech a význačných rysech krajiny do osobního datoru, který nosil stále s sebou ve speciálním pouzdře na zápěstí skafandru.

Půl hodiny před východem slunce se oba rozloučili s Narongem a s ostatními a prošli bezpečnostní komorou z vnitřní kopule, překrývající celou plochu Valhally, do vnější bubliny, která sloužila k vyrovnávání vlivů prostředí. Počkali požadovaných pět minut, než se upravil tlak, a pak opatrně vykročili dalšími dveřmi ven, na pustou marťanskou pláň.

Satoko se poprvé ocitla venku, volně na povrchu Marsu. Johann si připomněl své vlastní pocity v prvních minutách mimo ochrannou atmosféru kopule či vozidla. Zůstal stát a nechal drobnou Japonku,

aby vychutnávala nový zážitek. Poodešla pár kroků od vchodu a pak se pomalu otočila, přejížděla pohledem blízké roztříštěné skály, červenavou marťanskou půdu, řetěz nízkých pohoří v dáli na jihovýchodě. „*Kirei des*," zašeptala tiše.

Pronikavá záře marťanského slunce je donutila upravit si filtry v průzorech, nastavené zatím na daleko temnější prostředí uvnitř kopule. Vyrazili k roveru, zaparkovanému přibližně čtyřicet metrů od přechodové komory. Na nízkém plochém přívěsu připojeném za rover byly připravené motorové saně. Jakmile dorazí do oblasti, kde se povrch Marsu mění v led, rover odstaví a zbytek cesty urazí na saních.

Rover byl otevřený dvoustopý vůz se třemi sedadly, vhodný do nejrůznějšího terénu, jezdil však poměrně pomalu. Naproti tomu saně byly zkonstruovány výhradně pro rychlé cestování v marťanských polárních oblastech. Pohybovaly se na speciálních lyžinách a na rovném nerozlámaném ledu dosahovaly maximální rychlosti okolo osmdesáti kilometrů v hodině.

Přibližně po deseti minutách jízdy Johann rover otočil, aby se mohli podívat zpátky na Valhallu. Dokonale pravidelný obrys kopule skrývající základnu vypadal z dálky jako fata morgana, nepatřičné cizí těleso na rezavé pláni pokryté bludnými balvany. Johann trpělivě vyčkával, zatímco Satoko malou videokamerou natáčela pohled na Valhallu. Pak si kameru půjčil, seskočil a udělal pár záběrů Satoko, jak sedí sama ve skafandru v roveru, s lesklou bublinou Valhally v pozadí.

Během první hodiny cesty na sever projížděli pustými kamenitými pláněmi Marsu. Johann se pokoušel zapříst se Satoko nezávaznou společenskou konverzaci, ale mladá Japonka odpovídala jednoslabičně. Buď byla příliš ohromená okolní marťanskou krajinou, nebo se Johanna trochu bála. Dozvěděl se jen tolik, že jí je čtyřiadvacet, že její otec je stavební inženýr a pracuje na výstavbě podzemní dráhy v Sapporu, na severu Japonska, a že Satoko celý život žila s rodiči a dvěma mladšími sourozenci na ostrově Hokkaidó.

Jak mířili stále k severu, v okolním terénu přibývalo ledových jazyků. Mezi pláněmi a ledovcem, který pokrýval celou polární oblast Marsu, neexistovala ostrá hranice, takže rozhodnutí, kdy opustit rover a přesednout na saně, záleželo pouze na nich. Přibližně po dvou hodinách jízdy je konečně pozvolna se svažující plocha dovedla k

něčemu, co už vypadalo jako výběžek polárního ledovce. Johann se spojil rádiem s Valhallou, ověřil si pozici a pak spustil rampu přívěsu, aby mohl vyjet se saněmi.

Přestože nemohli ve skafandrech cítit ani závan větru, pocit rychlosti, když vyrazili dál na sever na saních, je rozjařoval. Během slabé půlhodinky se ocitli v úplně jiném, zářivě bílém světě. Ledové hory, ledové kaňony, ledové plošiny – bylo to, jako by je někdo nepozorovaně přenesl na úplně jinou planetu.

Na řídícím panelu saní zablikala červená kontrolka signalizující přehřátí a Johann musel zpomalit. V duchu se smál sám sobě. V poledne na chvíli zastavili nedaleko nebezpečné rozsedliny a Johann pozval Satoko na krátkou procházku, aby se trochu protáhli po dlouhém sezení v saních. Dívali se do temné hlubiny na dně průrvy a Johann vyprávěl Satoko příběh jednoho z prvních marťanských průzkumníků, který zahynul poblíž.

K Melvinovi dorazili pár hodin před západem slunce. Johann ze všeho nejdřív postavil stan, ve kterém měli oba strávit noc. Oprava ledového kombajnu sice mohla trvat maximálně několik hodin, ale přesto bylo nutné přespat na místě, protože cestovat po marťanském ledu v noci bez speciálních navigačních přístrojů bylo všeobecně považováno za příliš riskantní.

Johann nejprve rozestavil kolem Melvina reflektory, aby po setmění viděl na práci, a poslední hodiny denního světla strávil tím, že si na notebooku přehrával postup oprav. Prvořadým úkolem zůstávala výměna nefunkčního modulu HY442. Tým inženýrů ve Valhalle však kromě toho rozhodl, že by Johann měl na Melvinovi otestovat nejméně deset dalších životně důležitých obvodů, prověřit, jestli některý z nich nejeví známky přílišného zatížení nebo opotřebení, a pokud nebudou zcela vyhovovat zadaným parametrům, bez váhání je vyměnit.

Satoko se nabídla, že Johannovi s opravami pomůže. Společně dusali po ledu, v každé ruce těžkou brašnu s nářadím a náhradními díly. Johann vybudoval přibližně tři metry nad zemí plošinu, aby se snáze dostal k Melvinovu podbřišku, kde se skrývaly elektronické obvody. Pečlivě zacílil reflektory tak, aby maximálně osvětlovaly pracovní pole, a nedlouho poté, co slunce zapadlo, už pilně pracoval na opravách ledového kombajnu.

Vedle šedě natřeného kolosu vypadali dva lidé jako trpaslíci. Melvin byl dvanáct metrů vysoký, osmnáct metrů dlouhý a do obrovské lžíce rypadla se na jeden záběr vešlo víc než deset krychlových metrů ledu. Kombajny typu Melvin vznikly před dvaceti lety a jejich tvůrci počítali s tím, že to bude jen začátek. Připravovaly se skutečně gigantické ledové kombajny, kterých by bylo zapotřebí, jakmile by počet obyvatel na Marsu dosáhl několika set tisíc.

Na počátku dvacátých let dlouhodobé prognózy vývoje marťanských kolonií předpovídaly, že do poloviny 22. století překročí počet obyvatel hranici sto tisíc a okolo roku 2190 dosáhne čtvrt milionu. Velký chaos však naprosto zvrátil všechny plány osídlování sousední planety. Celosvětová hospodářská krize na Zemi téměř zcela zlikvidovala do té doby obecně dostupnou možnost získat libovolnou dotaci, ať už od vlády nebo od různých sdružení, a v tu chvíli také náhle a nečekaně skončilo období rozkvětu, které rudá planeta do té doby prožívala.

Spáry Velkého chaosu sevřely pozemskou ekonomiku ničivým stiskem, finanční rozpočty určené na podporu kolonizace Marsu klesly pod minimální úroveň nutnou k udržení dosaženého stavu. Důsledkem byl kritický nedostatek materiálu a pracovních sil. Infrastruktura planety se začala hroutit, úbytek kvalifikovaných odborníků byl na Marsu daleko citelnější než na Zemi. V roce 2136 Mars poprvé za celé dvaadvacáté století zaznamenal snížení počtu obyvatel.

V letech 2138 a 2139 mnohé nadnárodní společnosti a korporace Mars definitivně odepsaly. Byla mezi nimi i firma, která vyráběla Melviny a další zařízení na těžbu ledu. O dva roky později, když na povrch Marsu poprvé vystoupil Johann Eberhardt, byla už téměř polovina zbylých obyvatel zapsána na listině odletů a nemohla se dočkat návratu na Zemi. Nicméně mnozí lidé stále toužili žít na Marsu, ať už kvůli jistému zaměstnání a skvělému platu, nebo jen z touhy po dobrodružství, a ti se nedali zastrašit tím, co považovali pouze za dočasné ekonomické problémy.

Získat práci na Marsu bylo jak pro Kwame Hasana, tak pro Satoko Hayakawu důvodem k oslavě. Kwame musel živit ženu a čtyři malé děti. Vzhledem k tomu, že po celé Tanzanii byla veškerá výstavba zastavena, nepodařilo se mu dlouhé čtyři roky sehnat práci, přestože patřil ve svém oboru k nejlepším. Než podepsal smlouvu s těžební společností ve Valhalle, finanční problémy ho donutily pře-

stěhovat rodinu do menšího bytu v přelidněném centru hlavního města. Práce na Marsu však byla tak dobře placená, že si mohl dovolit najmout pro ženu a děti byt v daleko lepším prostředí na předměstí Dar es Salaamu.

Satoko absolvovala s vyznamenáním zdravotní školu v Sapporu. Když začala studovat, doufala, že časem získá významné postavení v některém z nejlepších japonských výzkumných ústavů, nicméně v roce 2137 dosáhlo procento nezaměstnaných v asijské průmyslové velmoci dvojmístných cifer a na jaře 2140 už bylo bez práce téměř patnáct procent obyvatel. V témže roce vláda vydala soubor zákonů, které pomocí složitého systému daňových úlev vytvořily v oblasti pracovní politiky pevnou hierarchii. Bez ohledu na druh práce měli vždy muži přednost před ženami, ti, kdo měli rodinu, byli preferováni na úkor svobodných a bezdětných. Přes veškerý talent a skvělé studijní výsledky nemohla Satoko sehnat zaměstnání, nabízeli jí jedině pomocné práce. Příležitost odletět na Mars a stát se vrchní sestrou PSV jako by jí seslalo samo nebe.

Johann při opravě nenarazil na žádné nepříjemné překvapení. Za necelou hodinu vyměnil oba moduly HY442 a tři další součástky, které nevyhovovaly daným parametrům. Melvin poté na signál z Valhally spustil centrální testovací program, který potvrdil, že je všechno v pořádku. Johann tedy rozmontoval plošinu a díly uložil zpět do beden. Zůstali se Satoko stát opodál před stanem, asi sto metrů od Melvina, a dívali se, jak Giovanni uvedl obrovitý stroj do chodu a dvakrát nabral plnou lžíci ledu, aby Melvina prověřil.

Práce skončila. Johann a Satoko ve stanu ještě chvíli hráli karty a pak se uvelebili v prošívaných spacích pytlích. Ale Johann nikdy uspokojivě nezvládl umění spát ve skafandru. Za několik hodin se probudil celý ztuhlý a rozlámaný a rozhodl se pro zdravotní procházku. Venku vládla marťanská noc, temná jako hlubiny vesmíru. Jen před Melvinem zářila světla – Johann nechal na Giovanniho žádost reflektory zapojené, pro případ, že by dispečink ve Valhalle chtěl s Melvinem před svítáním ještě něco provádět.

Johann bez uvažování vykročil k ledovému kombajnu. Chvíli si prohlížel příkop, který Melvin vylámal v ledu, a pak se rozhodl obejít těžní stroj dokola, po zastíněné straně. Rozsvítil reflektor na přilbě, aby na nerovném ledovém povrchu zbytečně neklopýtal.

Došel skoro až k zásobníku v zadní části kovové nestvůry. Okamžik před tím, než znovu vkročil do kruhu světla, zachytil koutkem oka nečekaný záblesk, jako by se paprsek jeho reflektoru odrazil od nějaké lesklé plochy na Melvinově boku, přibližně o metr výš. Zůstal stát a obrátil proud světla zpátky k tomu místu. To, co uviděl, mu zmrazilo krev v žilách. Ve vzduchu se vznášel a rozvinoval oblak drobných jiskřivých částeček, který se zřejmě ještě před chvílí schovával pod nějakým výstupkem Melvinova hrbolatého pancíře. Blýskající se stuha pomalu směřovala k Johannovi. Blížila se víc a víc, svítící body se posouvaly, až vytvořily tvar osmičky.

Okamžitě to poznal. Byl si naprosto jist, že jde o tentýž jev, jako před třemi roky v berlínském parku. Namířil paprsek reflektoru na přilbě přímo na záhadný vzor, přibližně metr dlouhý, a snažil se ovládnout mrazivý děs, který ho nutil utéci, prchat pryč, uniknout co nejdál od té věci. Stejně jako tenkrát se jednotlivé částečky vznášely uvnitř podivného útvaru, stoupaly a klesaly ve vířivém tanci, ale tvar oblaku se neměnil.

Johannova fyzická reakce na stoupající množství adrenalinu v krevním oběhu pobláznila biologický monitorovací systém skafandru. Dál zíral na zářící osmičku, která se vznášela necelý metr nad jeho hlavou, a ve sluchátkách mu přitom zněl kovově neosobní hlas počítače: „Vaše tepová frekvence je abnormálně vysoká. Měl byste zvážit možnost odpočinku.“

Stál naprosto nehybně a hleděl na svítící oblak. Toužil se dozvědět, co budou podivné částečky dělat dál. Stane se vůbec něco? Přibližně po patnácti vteřinách se zářící osmička prudce snesla níž, do úrovně očí. Johann sledoval její dráhu reflektorem. Jednotlivé blýskavé body dál zmateně vířily uvnitř vzoru, ale celý tvar se teď sklopil na bok, takže obě pravidelné kružnice jakoby hleděly Johannovi do očí.

Sledoval, jak se částice začínají shlukovat k sobě. Po chvíli vzniklo jedenáct bílých koulí, každá přibližně stokrát větší než původní částečky. Koule už nejiskřily, byly prostě čistě bílé, jen po obvodu každé z nich se táhl jediný úzký rudý proužek. Postupně se seřadily a začaly pomalu kroužit kolem celého obrazce ležaté osmičky.

Johann byl fascinován a zároveň ho jímala hrůza. Mohl by tenhle záhadný oblak snad být formou života? ptal se sám sebe, omráčen

tím, co viděl. Bojoval s dalším návalem strachu a s nutkáním utéci. O chvíli později se koule na okamžik zastavily a pak začaly kroužit v opačném směru. „Ahoj," pronesl náhle Johann k vlastnímu překvapení do mikrofonu. „Já jsem člověk… Co jste vy?"

Jakmile to dořekl, užasl. Všech jedenáct koulí najednou splynulo s ležatou osmičkou v jedinou bílou kouli velikou asi jako baseballový míček. Vznášela se ve vzduchu před jeho očima právě tak dlouho, aby stačil postřehnout úzký rudý proužek, který ji ovíjel, a pak znenadání prudce vyrazila kupředu. Bezděky vykřikl děsem, když koule narazila do průzoru skafandru. Když se odvážil znovu nabrat dech, uvědomil si, že ve stejném okamžiku ho oslepil ostrý záblesk a vzápětí všechno zmizelo – koule, jiskřící oblak i blýskavé částečky světla. Jediným důkazem setkání se záhadným zjevením zůstal nezaměnitelný otisk kulovitého tvaru ve tvrzeném skle průzoru.

2

Johann dokončil balení a odnesl kufr do obývacího pokoje svého malého bytu ve Valhalle. Postavil ho na podlahu vedle dvou dalších brašen. Jedna z nich skrývala průzor vymontovaný z přilby skafandru. Pohlédl na hodiny. Do poslední schůzky s Narongem mu stále ještě zbývalo dost času, takže se mohl v klidu nasnídat. Vlak vyjede z Valhally nejdřív za dvě hodiny.

Narong se o pár minut opozdil. „Promiň, Johanne," omlouval se s ustaranou tváří. „Byl jsem venku, zkontrolovat zásoby materiálu, které nám přivezli. Bohužel se ukázalo, že ten oběžník, co jsme dostali včera, byl naprosto přesný. Skoro v každé kategorii nám něco chybí, zvlášť obvody do procesorů docházejí. Už jsem volal do Mutchvillu, prý s tím nemohou nic dělat."

„Co ty nové HY442?"

„Ty jsme dostali," kývl Narong. „Ale jenom tři místo šesti, o které jsme žádali… Jestli neseženeš někoho, kdo dokáže opravit integrované obvody, nikdy nemůžeme splnit plán dodávek."

„Já vím," přitakal Johann s nuceným úsměvem. „Najmout kvalifikovaného inženýra je můj druhý nejdůležitější úkol v Mutchvillu. V prvé řadě samozřejmě musím sehnat specialistu na software, který by mohl zastoupit tebe. Už teď jsi tu o rok déle…"

„Lucinda se už dneska dokonale vyzná ve všech důležitých programech," přerušil ho Narong. „Možná je mladá a trochu nemluvná, ale má docela talent. Dobrý inženýr, který by zvládl všechno testování a nezbytné opravy, je teď pro Valhallu důležitější. A kromě toho, stejně to se mnou tady budeš muset vydržet ještě dalších devět měsíců – leda by se ti nějak podařilo sehnat mi místo v raketoplánu na Zemi pár týdnů před stanoveným termínem."

„Neměli jsme to tak dlouho odkládat a požádat o místo na návratové lodi dřív."

„To není tvoje vina," uklidňoval ho Narong. „Už před půl rokem se mi doneslo, jak to vypadá se seznamem zájemců, ale prostě jsem nechtěl plánovat odjezd, dokud si nebudu jistý, že to Lucinda zvládne. Nikdy mě ani nenapadlo, že se tolik lidí bude snažit odtud vypadnout a že budu muset čekat celý rok."

„Možná to nebude tak hrozné. Až ponesu ten průzor na správu ISA, poptám se, jestli by tě nemohli nějak upřednostnit. To je to nejmenší, co můžu udělat – po vší té práci, kterou jsi ve Valhalle odvedl."

Narong střelil pohledem po brašnách na zemi. „Takže máš přece jen v úmyslu vzít ten průzor na ISA? Myslel jsem, že ses včera večer nakonec rozhodl, že to nebudeš hlásit úřadům."

„Nebudu jim vykládat všechny podrobnosti," vysvětloval Johann. „Alespoň zatím ne… Chci jen, aby ten průzor poslali do chemické laboratoře na rozbor."

„Ale to neudělají, pokud oficiálně nepodáš hlášení… Však víš, jak to v ISA chodí."

„Možná se mi to podaří zařídit neoficiálně. Napadlo mě, že zajdu do laboratoře osobně a promluvím si s vedoucím chemikem sám."

„Vzhledem k tomu, co se stalo té ženě na stanici Carr, je to asi to nejlepší, co můžeš udělat," souhlasil Narong. „Jinak bys určitě narazil na úředního šimla – pokud by se ti rovnou nevysmáli nebo tě neposlali na dovolenou 'ze zdravotních důvodů'."

Oba muži na sebe chvíli hleděli. „Ty mi ale věříš, Narongu, nebo ne?"

„Asi ano," připustil Narong váhavě, „ale jen proto, že jsem už dřív několikrát slyšel historku o tom, co se stalo v Berlíně." Pousmál se. „Johanne, lhal bych ti, kdybych neřekl, že mi dá pořádnou práci věřit tvému vyprávění. Je to prostě všechno příliš fantastické. Jakmi-

le se tomu pokouším přijít na kloub a můj mozek mi začne klást otázky, pochybuji o tom víc a víc… Beru to vážně jen proto, žes mi vždycky ve všem říkal pravdu. Ale stejně tě musím varovat – kdo tě nezná, bude si myslet…“

„Že jsem cvok, nebo že mám kosmickou nemoc, anebo ještě něco horšího.“

„Přesně tak,“ potvrdil Narong.

Johann si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Cítím se teď přesně stejně jako v Berlíně před dvěma roky. Jedna polovina mého já by chtěla zapomenout na všechno, co se stalo, a žít dál svým obvyklým životem, ale ta druhá mě přesvědčuje, že za tím musím jít, že musím nějak zjistit, co to je… Třeba to bude nejdůležitější událost v mém životě.“

„Setkal ses ještě někdy s tím španělským klukem, co s tebou mluvil v Berlíně?“

„Ne,“ odpověděl Johann. „Ten rozhovor točili sotva týden předtím, než jsem odletěl ze Země. A kromě toho se mi oba zdáli divní, ten mládenec i jeho asistent. Necítil jsem se s nimi moc dobře, zvlášť když oni začali vyprávět pohádky mně.“

Narong pohlédl na hodinky. „No, ať tak nebo tak, rozhodnutí je na tobě. Než se vrátíš, já budu zase mít na krku celou stanici. To mi něco připomíná: co s tou partou asijských vědců, kteří odtud vyráželi minulý týden? Včera večer zase nenavázali spojení. Mám se o ně starat? Nebo myslíš, že jsou to prostě typičtí vědátoři, kteří se zabrali do výzkumů a kašlou na bezpečnostní opatření?“

„Když odjížděli, nechovali se tak, jako by na ně naše bezpečnostní předpisy udělaly velký dojem,“ uvažoval Johann. „Na tvém místě bych to zatím asi nechal plavat… Mimochodem, monitorujeme pořád jejich navigační signál?“

„Ano,“ odpověděl Narong. „Táboří na stejném místě už čtyři dny. Je to přibližně pět set dvacet kilometrů přímo na sever od Valhally, kousek od místa, kde loni Ukrajinci získali ten sporný vzorek ze středu ledovce. Volal jsem jim ráno do tábora, ale nikdo se nehlásil – asi už byli venku na ledovci.“

Johann si přehodil brašny přes rameno a otevřel dveře. „Jestli se neozvou ani dnes večer, zavolej tam v noci. Nebude se jim moc líbit, že je budíš, ale někdo jim musí připomenout, že předpisy nejsou pro legraci.“

Vlak se hnal celý den na jih pustou marťanskou krajinou a poprvé zastavil až při západu slunce. Johann většinu cesty prospal. Giovanni ho probudil, když se přiblížili na dohled BioTech City.

„Proboha, to už jsme tady?“ divil se Johann.

„Jo, přesně včas, abych stihnul spojení… Před pěti minutama hlásili, že všichni cestující do BioTech City mají přejít do prvního vagónu. Takže se loučím – teda pokud sis to nerozmyslel a nechceš strávit Vánoce se mnou a s mou sestrou.“

Johann se zvedl a pevně potřásl Giovannimu pravicí. „Budeš nám ve Valhalle chybět, Giovanni,“ řekl. „Těžko budeme shánět někoho tak dobrého, kdo by měl navíc smysl pro humor… Hodně štěstí, ať už půjdeš kamkoli.“

„Dík, Johanne. Bylo to fajn, v práci, i kámoši a tak, ale posledního půl roku už se mi fakt stejskalo. Je to bezva pocit, vědět, že ještě než skončí zima, budu už lyžovat v Cortině.“

Shýbl se pro zavazadla a zamířil vagónem dopředu. Johann se znovu usadil do křesla. Byl podivně zmatený. Zadíval se z okna. Vlak zastavil necelých padesát metrů od okraje kopule, která skrývala BioTech City. Od kolejí ke dveřím přechodové komory ve stěně kopule se táhl široký pás betonu, pokrývající nerovnou hnědorudou půdu Marsu. Po chodníku od vlaku právě vykročil první cestující.

Giovanni se zastavil v polovině cesty a zamával. Johann ho okamžitě poznal podle pohybů, i když vzdálenost byla příliš velká, než aby mohl rozeznat rysy tváře za průzorem. Zamával mu v odpověď a na chvíli si Giovanniho představil v lyžařské kombinéze, jak se chystá vyrazit na sjezovky v italských Alpách. V tu chvíli mu najednou záviděl. *Možná už se mi taky stýská po domově,* pomyslel si.

V BioTech City přistoupilo několik lidí, ale v celém voze přesto byli kromě Johanna jen tři další cestující. Nejbližší seděl o čtyři řady před ním. Vlak vyrazil na další cestu a kopule BioTech City rychle zmizela v dálce. Marťanská krajina za okny zase vypadala drsná a nehostinná.

Podaří se nám někdy doopravdy dobýt tuhle planetu? uvažoval Johann. Vzpomínal, jak ho v dětství vzrušovaly smělé plány na osídlení Marsu, které vypracovali vědci ISA. Ale inženýři se netvářili tak optimisticky, připomněl si. Tvrdili, že časový odhad je nutno nejmé-

ně ztrojnásobit a že předpokládané výdaje budou narůstat geometrickou řadou.

Financování kolonizace Marsu se nyní stalo předmětem mnoha sporů. Zpomalení osídlování bylo jednou z mnoha obětí Velkého chaosu. Neustále přibývalo těch, kteří se domnívali, že lidstvo by mělo po více než stu letech nepřetržité přítomnosti Mars úplně opustit.

Johann si nasadil mikrosluchátka a zapojil televizní okruh zabudovaný v sedadle. Prohlížel nabídku, která se objevila na monitoru. Chvíli se díval na místní marťanské zprávy z předchozího dne, které většinou přetřásaly neustále se šířící vlnu emigrace obyvatel Marsu. Pak přepnul video na evropské zprávy. Hlavní reportáž se zabývala předvánočním ruchem v Německu. „Bez ohledu na pokračující krizi," halasil komentátor, „se Němci nedají odradit od tradičních příprav na své oblíbené svátky."

Opřel se do křesla a poslouchal, jak skupinka vymydlených dětí zpívá „*Stille Nacht, heilige Nacht.*" Připomnělo mu to kouzelné Vánoce, jak si je pamatoval z dětství. Náhle se cítil hrozně osamělý. Vzpomínal, že vždycky čekal v pokoji, až ho matka zavolá, a pak nedočkavě skákal se schodů a hnal se ke stromku, pod kterým čekalo vánoční překvapení. Znenadání pocítil, že má v očích slzy. V tu chvíli si přál, aby byl přijal Giovanniho pozvání a strávil svátky v Bio-Tech City. Giovanni básnil o tom, jaká je jeho sestra výborná kuchařka, vychvaloval její inteligenci, dokonce se zmínil o tom, že by mohla být pro Johanna dobrou partnerkou.

Vypnul video, sundal sluchátka a vytáhl z police na zavazadla nad hlavou menší brašnu. Prohraboval se v ní, až našel nevelkou videokostku v plastikovém obalu. Vložil ji do patřičného otvoru v opěradle křesla a na obrazovce se objevila tvář jeho matky.

„Zdravím tě, Johanne." Paní Eberhardtová se usmívala. Na sobě měla novou černou hedvábnou halenku a vyhlížela mladě a elegantně, jako by právě vyšla ze salónu krásy. „Oba tě moc pozdravujeme, otec i já. Meziplanetární přenosy jsou čím dál dražší, takže tohle bude poslední video před Vánoci… Budeš nám o svátcích moc chybět, Johanne. Budou to vlastně teprve druhé Vánoce od doby, co ses narodil, kdy nebudeme všichni spolu."

Matka mu sdělila několik novinek z Postupimi, většinou se týkaly lidí, na které se sotva pamatoval, a pak se na obrazovce nakrátko

objevil otec, ten skoro celou dobu strávil vychvalováním nové inscenace Wagnerova Tristana a Izoldy, kterou viděl týden předtím v Berlínské opeře.

Ke konci záznamu matka Johannovi oznámila, že kniha, která vznikla na základě deníků Helgy Weberové, stále patří mezi bestsellery, i když už vypadla ze seznamu nejprodávanějších knih v Německu. „Otec i já si samozřejmě velice ceníme toho, co jste pro nás s Hermannem udělali, ale občas nám vadí, co někteří lidé, dokonce i naši přátelé, o té knize říkají… Všude se dneska mluví jen o nacistech a o druhé světové válce. Vypadá to, jako by každý týden nebo čtrnáct dní bylo třeba připomínat výročí nějaké hrozné události, která se stala před dvěma sty lety.

Nedávno byl v Německu zase ten židovský aktivista z Ameriky, rabín Goldberg. V jednom ze svých projevů tvrdil, že všichni Němci by se pořád měli cítit vinni kvůli tomu, co naši předkové dělali během Třetí říše. Citoval úryvky z Helžiny knihy a dokazoval na nich, jak obyčejní Němci podporovali Hitlera a nacisty… Každou chvíli se nás na něco vyptávají reportéři. Nikdy jsme jim s otcem nic neřekli, ale vím, že Maxe velice rozzlobilo, když viděl, co z těch deníků udělaly sdělovací prostředky. Minulý týden mi říkal, že by byl radši, kdybychom nikdy nedali souhlas k jejich zveřejnění, i když bez těch peněz…“

Johann se na video z domova poprvé díval jen v rychlosti hned tehdy, když je dostal, před dvěma týdny ve Valhalle. Tenkrát byla stanice zrovna v krizové situaci a on měl příliš mnoho práce. Neměl ani čas myslet na rodiče. Ale když teď seděl ve vlaku na dlouhé cestě napříč Marsem, pečlivě naslouchal všemu, co mu matka s otcem sdělovali.

„Málem bych zapomněla,“ řekla matka, když uzavřela rozporuplné téma deníků Helgy Weberové. „Neuhádl bys, koho jsem sotva před čtrnácti dny potkala v samoobsluze. Tvé bývalé děvče, tu Evu Haasovou… Byla docela pěkně baculatá a v náručí nesla asi tříměsíční holčičku, zabalenou do nějaké té moderní vymoženosti. Věřil bys tomu, bydlí teď v Postupimi. Ptala se na tebe a byla ráda, že se ti daří dobře.“

Johann už nevnímal, jak se matka rozloučila. Eva… Eva nakupuje v samoobsluze a tiskne k sobě dítě… Ten obraz v něm vyvolal řetěz dávno zasutých vzpomínek. Znovu cítil, jak na něj těžce doléhá

pocit osamění. Když si konečně uvědomil, že záznam skončil, vypnul obrazovku.

Bezúspěšně se snažil znovu usnout. Po půl hodině opět zapnul video a prolétl seznam nahrávek, ze kterých mohl vybírat. V duchu se pousmál a zvolil si Wagnerova Siegfrieda. Byla to tatáž inscenace, kterou naposledy viděl doma v Postupimi, necelý měsíc před tím, než odletěl na Mars.

V Novém Dallasu přistoupilo mnoho lidí. Johann sledoval dlouhou řadu cestujících ve skafandrech, kteří vycházeli z ochranné kopule a mířili po chodníku k vlaku. Sotva se souprava znovu rozjela, dveře vagónu, ve kterém Johann seděl, se rozlétly a dovnitř vstoupilo pět mladých lidí, všichni v modrých hábitech řádu svatého Michaela. Vedla je vysoká, štíhlá dívka pohledné tváře. Její pleť měla neobvyklý mosazný odstín, typický pro míšenky.

„Fajn," prohlásila, když se rozhlédla po poloprázdném vagónu. Obrátila se k ostatním. „Je tu spousta místa. Dejte si věci na sedadla. Vím, že jste všichni unavení. Do Mutchvillu máme ještě tři hodiny. Až skončíme s vybíráním příspěvků, vrátíme se sem, natáhneme se a zkusíme se trochu prospat… Bratře Adriane, mohli byste si vzít se sestrou Marcií na starost přední vozy? Sestra Nuba a bratr José se postarají o zadní část vlaku. Tady to zvládnu sama."

Michaelité složili zavazadla na volná sedadla a rozešli se. Vysoká dívka s malou ozdobnou plechovkou v ruce začala přesvědčovat cestující v Johannově vagónu o nutnosti přispět na pomoc chudým a hladovějícím.

„Ahoj," řekla, když se konečně dostala až k němu. „Já jsem sestra Vivien z řádu svatého Michaela. Asi víte, že na Marsu je teď těžká doba. Víc lidí než kdy jindy nemá teď před Vánoci pořádné oblečení ani jídlo. Na odlet na Zemi se čeká strašně dlouho, mnoho lidí bylo donuceno zůstat tady a přitom trpí nouzí, nemají ani čím zaplatit nocleh. Členové našeho řádu pracují bez nároku na mzdu a rozdělují potřebným…"

Johann se díval přímo do kouzelných temně hnědých očí sestry Vivien a nepřerušoval ji. Záblesk sympatií, který mezi nimi prolétl, způsobil, že se Vivien začervenala a mírně se zajíkla uprostřed obvyklého projevu, ale dokázala se znovu soustředit a úspěšně svou řeč dokončila.

„A jak můžu vědět," zeptal se Johann s předstíranou starostlivostí, „že vy a vaši přátelé prostě nevezmete peníze, které vám dám, a neutratíte je za bohatou štědrovečerní večeři pro sebe?"

„Za krocana s nádivkou, spoustou šťávy a s brusinkovou omáčkou?" opáčila Vivien se šibalským úsměvem.

Johann kývl. Vivien se neočekávaně posadila na volné místo vedle něj. „Podívejte, ať už jste kdokoli… mimochodem, jak se jmenujete?"

„Johann. Johann Eberhardt."

„Podívejte, Johanne Eberhardte," opakovala, „hrozně ráda bych si dala krocana se vším, co k tomu patří. A kdybyste měl chuť přijít za námi do našeho kostela v Mutchvillu a pozvat nás na večeři, zaručeně bychom neodmítli. Ale složila jsem přísahu tomu nahoře – to je pro vás nejspíš Bůh – že jeden každý cent, který vybereme, bude použit ku prospěchu těch, kteří to potřebují. A mezi ně se zrovna nepočítám. Takže…"

Náhle se zarazila a znovu Johanna přejela od hlavy až k patě zkoumavým pohledem. „Pane jo, vy jste ale veliký… Kolik měříte?"

„Dva metry jedenáct."

„Hrome," prohlásila s úctou, „vy nejste člověk, ale obr." V tom okamžiku se otevřely dveře v zadní částí vagónu a vstoupila sestra Nuba a bratr José. „Tady jsem," obrátila se Vivien na oba michaelity, „přidejte se k nám. Právě si povídám s obrem… No, Johanne Eberhardte, co kdybyste se postavil, abychom s přáteli viděli, jak jste doopravdy vysoký?"

Johann se rozesmál a vstal, hlavu lehce skloněnou, aby se neuhodil o polici na zavazadla. „Jú," vydechla Vivien. Zastínila si dlaní oči a zírala vzhůru. „Myslím, že jsem v životě nikoho tak velikého neviděla – jedině při basketu. A když už jste vstal," pokračovala pohotově, „co kdybyste sáhl do kapsy, vytáhl pár dolarů a postaral se tak někomu o prima Vánoce?"

Johann potřásl hlavou a znovu se rozesmál. „Vy jste… prostě neuvěřitelná." Podal jí marťanskou desetidolarovku.

„Já jen sloužím Bohu a svému bližnímu," odpověděla Vivien rovněž se smíchem. „Oba vám tímto vřele děkují, obře Johanne Eberhardte."

3

První dva dny, které Johann strávil v Mutchvillu, byly hotová katastrofa. Nejprve mu vedoucí dopravy v ISA vysvětlil, že jediný způsob, jak by se mohl Narong dostat do dřívějšího spoje na Zemi, je koupit potvrzenou rezervaci od někoho jiného. „A to je pro zaměstnance nebo smluvní pracovníky ISA protizákonné. Kdyby se přišlo na to, že si váš přítel koupil letenku na černém trhu, mohl by přijít o termínovou prémii.“

Johann se poté snažil podat stížnost na zásobovací oddělení ISA kvůli nedostatečnému počtu náhradních dílů, které přišly do Valhally, ale nevedlo se mu o nic lépe. Úředník, se kterým jednal, byl typický nesympatický byrokrat a odmítl ho s tím, že by měli být ještě rádi, protože mnoho základen nedostává vůbec žádné náhradní součástky, bez ohledu na to, o co žádají.

Odpoledne prvého dne se Johann pokoušel najít v ISA někoho, kdo by dokázal provést analýzu otisku na průzoru. Posílali ho od čerta k ďáblu, z kanceláře do kanceláře, až mu konečně jeden nečekaně upřímný mladík objasnil, že ISA právě celé oddělení chemické analýzy na Marsu ruší a laboratoře se demontují.

Otrávený a znechucený Johann se vydal do zprostředkovatelny práce, která spolupracovala s firmou Gunzel & Stern. Dorazil tam přibližné hodinu poté, co odešel z ústředí ISA. Nejprve potvrdil, že má v úmyslu zůstat na Marsu ještě další dva roky, a poté se dozvěděl, že nabídka zaměstnání ve Valhalle se setkala s velice malou odezvou, bez ohledu na to, že i Mars zachvátila vlna nezaměstnanosti a že inzeráty vychvalující práci na základně se objevují na každém kroku.

„Musíte si uvědomit,“ přesvědčoval Johanna pracovník agentury, „že v Mutchvillu dneska vládne skoro panika. Nikdo nemyslí na nic jiného, než jak se vrátit na Zemi. Podepsat smlouvu minimálně na šest měsíců a uvíznout na vzdálené základně prostě nepřipadá v úvahu ani pro ty, kteří nemají žádnou práci a jsou úplně na dně.“

Celý druhý den v Mutchvillu Johann strávil pohovory s hrstkou kandidátů, kteří se přihlásili na inzerát. Jen jediný z nich mohl být přijat jako řadový technik do spojového oddělení. Nikdo jiný nesplňoval ani minimální požadavky na kvalifikaci. Odpoledne pak proseděl u videofonu a podle obsáhlého seznamu z dostupné databáze ob-

volával všechny marťanské inženýry, kteří měli potřebné znalosti a praxi a v současné době byli nezaměstnaní. Ani jednoho nedokázal přesvědčit, aby se alespoň dostavil k pohovoru.

Johann si stále nechtěl připustit, že situace je beznadějná. Než se vrátil do hotelu, promluvil si ještě jednou se šéfem zprostředkovatelské agentury.

„Je tu ještě jedna možnost," připustil starší muž, „i když poněkud riskantní. Nová vládní politika umožňuje, aby odlehlé základny, které se neustále potýkají s nedostatkem personálu, najímaly zaměstnance z řad vězňů v trestanecké kolonii Alcatraz. Váš kolega z Utopie nedávno vyhrožoval, že celý důl úplně zastaví provoz, protože nemá dost kvalifikovaných lidí. Nakonec v Alcatrazu sehnal půl tuctu dobrovolníků, kteří byli ochotni podepsat šestiměsíční smlouvu – výměnou za prominutí trestu. Nevím, jestli se vám mezi vězni podaří najít nějakého inženýra, kterého potřebujete, ale na ostatní volná místa určitě budete mít dostatek kandidátů."

Vlak vyrazil na sedmdesát kilometrů dlouhou cestu k Alcatrazu, napravo ubíhaly kopule obklopující Mutchville. Johann si v duchu znovu přehrával včerejší rozhovor s jedním ze zástupců ředitele věznice. Černovlasá Švýcarka jménem Anna Kasperová se mu rozhodně snažila vyjít ve všem vstříc. Slíbila Johannovi dokonce volný přístup k materiálům všech vězňů, kteří projevili zájem pracovat ve Valhalle, a sama od sebe se nabídla, že se mu bude během jeho návštěvy osobně věnovat.

Slečna Kasperová na něho čekala v hale Alcatrazu, hned u vchodu do hlavní kopule. Ještě než si Johann stačil sundat skafandr, už se představovala. Byla to mladá žena okolo třicítky, s výraznýma hnědýma očima, překvapivě pohledná, s daleko jemnější tváří, než jak si ji Johann pamatoval z videa. Po prvních pěti minutách hovoru si byl jist, že Anna patří mezi ty vzácné lidi, kteří umějí pozorně naslouchat.

Zbytek dopoledne strávil u počítače v kanceláři zástupce velitele a pročítal nekonečnou řadu žádostí o přidělení do Valhally. Na jeho výzvu se přihlásila téměř polovina veškerého osazenstva věznice, což bylo zcela pochopitelné. Zatímco svobodný člověk nijak netoužil žít půl roku v izolaci na bohem zapomenuté základně někde u pólu, pro vězně odsouzeného k odnětí svobody na několik let byla nabídka

šestiměsíčního kontraktu a slušně placené práce, spojená s prominutím zbytku trestu, přímo fantastickou příležitostí.

Anna navrhla, aby zúžili výběr tím, že rozdělí žadatele do čtyř skupin, podle toho, jestli dotyčný vězeň má odpovídající kvalifikaci či ne a jestli je posuzován jako „nebezpečný“. Více než polovina kandidátů podle ní spadala do kategorie nebezpečných vězňů. Johann souhlasil s tím, aby je všechny vyškrtli ze seznamu uchazečů o místa pomocného personálu. Nicméně v celém Alcatrazu bylo jen pět mužů, kteří měli dostatečné vzdělání, aby mohli být přijati na dvě volná místa inženýrů, a všichni až na jedinou výjimku byli podle Anny nebezpeční. Johann se proto rozhodl, že si promluví se všemi pěti.

„Tak jak to šlo?“ zeptala se Anna vyčerpaného Johanna o šest hodin později v malém konferenčním sále, když ukončil poslední pohovor prvního dne. Podala mu plechovku vychlazeného piva.

„Díky. Myslím že dobře,“ odpověděl. „V podstatě už jsem našel ucházející kandidáty na všechna místa techniků, možná kromě stavbyvedoucího. A ten legrační Američan, Barry Watson, je skvělý softwarový inženýr… Mimochodem, proč je vlastně tady? Ještě jsem si nestačil projít jeho složku.“

„Několikrát zpronevěřil peníze, tady i na Zemi. Pokaždé se mu podařilo proniknout do bankovní počítačové sítě. Měla bych zdůraznit, že Barry neprojevil sebemenší lítost nad svými činy. Mohly by s ním být problémy.“

„O tom si promluvíme až zítra.“ Johann vstal a protáhl se. Dlouze si lokl piva. „Nebo třeba ještě dnes večer, až se trochu najím.“

„Večeři už jste zmeškal, podávala se víc než před hodinou, ale zařídila jsem, aby vám připravili jídlo, jakmile skončíte. Jste zván do mé pracovny.“

Anna se posadila ke stolu naproti Johannovi a dělala mu společnost, zatímco jedl. Zpočátku hovořili o lidech, které Johann hodlal přijmout, ale později se konverzace stočila na téma vzrůstajícího napětí a nezáviděníhodné ekonomické a politické situace na Marsu.

„Nemám ráda pesimismus,“ podotkla Anna, „ale bohužel si myslím, že všechno bude ještě daleko horší a že potrvá dost dlouho, než se podmínky na Marsu začnou zase zlepšovat.“

„Souhlasím,“ zamumlal Johann mezi dvěma sousty.

„Tady už zase snížili počty dozorců, s platností ode dneška za dva týdny. Velitel si myslí – a já s ním souhlasím – že množství strážných přidělených do Alcatrazu naprosto nestačí k udržení pořádku. Je to děsivá představa… Vězni by se mohli zmocnit celé základny.“

„A vysvětlil to velitel guvernérovi?“

„Samozřejmě. Nic se nezměnilo. Podle názoru vlády je Alcatraz ten nejmenší problém. A konečně, jak se vyjádřil jeden člen kabinetu: Tak se vzbouří, no a co? Co mohou tam venku dělat, sami v jediné izolované kopuli?“

„Podívejte, nechtěla bych chodit kolem horké kaše… Začíná to tu být nebezpečné. Bojím se, a upřímně řečeno, mám téhle práce na dost dlouho plné zuby. Myslím, že jsem ta pravá na místo stavbyvedoucího ve Valhalle. Navíc jsem v Alcatrazu nasbírala dost zkušeností, které by vám mohly být k užitku, pokud se rozhodnete uzavřít smlouvy s některými vězni. Nemyslíte si, doufám, že jsem příliš otevřená. Pro každý případ jsem pro vás na dnešek připravila výpis ze svých záznamů.“

Johann přestal žvýkat a pousmál se. „Teď je mi konečně jasné, proč tolik osobní péče. Když jste mě pozvala na večeři do své kanceláře, myslel jsem, že snad…“

„Také už mě to napadlo, třeba dnes ráno,“ pousmála se Anna. „Ale ze všeho nejvíc mi jde o tu práci. A ujišťuji vás, že jsem opravdový profesionál.“

„O tom jsem nikdy ani na vteřinu nepochyboval,“ přisvědčil Johann.

Johann nevěřícně hleděl na atraktivní, dobře stavěnou ženu na druhé straně stolu. Špinavě plavé odbarvené vlasy jí spadaly v nepokojných prstencích na ramena a v očích se odrážela nepochybná výzva. „Promiňte,“ zavrtěl pomalu hlavou, „myslím, že vám nerozumím.“

„Ale ano,“ odpověděla sebevědomě Ludmila Krasovcová. Začala. si rozepínat blůzu a odhalovat svoje bujné vnady. Johann pocítil chvilkový záchvěv žádosti.

„Vlastně nejsem moc dobrá programátorka, pane Eberhardte.“ Předklonila se v křesle a tajuplně ztišila hlas. „Ale mám značné nadání v jiném oboru… pokud víte co mám na mysli.“

Znovu se pohodlně opřela a zhluboka zatáhla z cigarety. Kolem úst jí pohrával lehký úsměv. Pomalu vyfoukla obláček kouře. Nespouštěla z Johanna oči.

„Jsem si jist, že vaše nadání je značné, slečno Krasovcová," odpověděl konečně s chabým úsměvem. „Bohužel hledáme někoho s dostatečnými zkušenostmi v oblasti programování."

Mladá žena prudce zamáčkla cigaretu do popelníku. „Vsadím se, že zima ve Valhalle je temná a příšerně nudná." V očích se jí zablesklo. „Jen si představte, jaké by to bylo, cítit každou noc vedle sebe v posteli takovéhle tělo."

„Děkuji za rozhovor, slečno Krasovcová," přerušil ji Johann spěšně. Obešel stůl a dvorně jí pokynul směrem ke dveřím.

Neměla se k odchodu. „Ještě si na mě vzpomenete," řekla nakonec sebejistě a vstala. U dveří se ještě jednou otočila. „Jestli si to rozmyslíte, moje nabídka pořád platí…"

Johann konsternované zíral na zavřené dveře. Promnul si oči. *Zatraceně,* pomyslel si, *co se to se mnou děje? Na chvíli mi vážně připadala vzrušující.*

Posadil se ke stolu a na počítači zkontroloval časový rozpis pohovorů. Už teď se cítil unavený. Zvedl telefon, zavolal Anně, která dočasně přesídlila do kanceláře sekretářky, a oznámil jí, že si dá čtvrthodinovou pauzu.

„Už toho máte dost?" smála se. „To vás tak vyčerpal rozhovor s Ludmilou?"

„Proč jste mě proboha nevarovala?"

„Říkala jsem vám přece včera, že byste si měl pozorně přečíst záznamy o každém vězni dřív, než ho pozvete na pohovor. Pak by vás něco takového nepřekvapilo. Proto jsme vám dali k dispozici všechny dostupné informace."

„Není na to čas," bránil se Johann. „Sotva se stačím nadechnout a už je tu další kandidát."

„Ale než si začnete povídat s dalším žadatelem, raději byste si měl ten čas udělat," zvážněla Anna. „Yasin al-Kharif je opravdu fascinující osobnost. Nikdy jsem se s nikým podobným nesetkala… Vlastně měl přijít už včera, jenže držel muslimskou neděli a odmítl se s vámi setkat dříve než dnes ráno."

Během krátké přestávky Johann stačil vypít plechovku koly a přečíst si žádost o místo i osobní záznamy Yasina al-Kharifa. Odbor-

ná kvalifikace tohoto vězně byla prostě skvělá. Absolvoval strojařinu na univerzitě v Damašku. Pracoval jako zkušební inženýr na několika složitých projektech zabývajících se speciální kosmickou a marťanskou technikou. Na Marsu podepsal roční smlouvu s firmou Daewoo – to bylo jeho poslední zaměstnání před odsouzením. Daewoo byla korejská firma, která vyráběla ledové kombajny pro Valhallu.

Z informací uvedených v žádosti Johann usoudil, že Yasin al-Kharif sice u Daewoo nepracoval přímo na vývoji ledových kombajnů, ale přesto je podrobně obeznámen s ověřovacími a testovacími postupy korejského výrobce, a co je nejdůležitější, se všemi typy dostupných součástí a obvodů. Jeho praxe zdaleka překračovala požadované minimum. Johann káral sám sebe, že si tuhle žádost nepřečetl pozorně dřív.

Nicméně když se dostal k zápisům v trestním rejstříku, jeho nadšení poněkud pohaslo:

YASIN AL-KHARIF

Pohlaví: muž
Datum narození: 11. května 2110
Identifikační číslo: 283-482-11-1145
Místo narození: Alexandrie, Egypt
Výška: 155 cm
Inteligence: 4.04 (!!)
Váha: 65 kg
Socializační index: 0.29

Odsouzen za:
1. sexuální obtěžování, Mutchville, Mars, 14. září 214O
2. pokus o znásilnění, Mutchville, Mars, 22. srpna 2138
3. homosexuální pohlavní styk s nezletilým, Lahore, Pakistan, 18. března 2136
4. znásilnění, Canterbury, Anglie, 4. července 2134
5. sexuální obtěžování, Damašek, Sýrie, 11. února 2133

Celkový psychologický profil:
Inteligence na hranici geniality, neobyčejně arogantní, pohrdá „níže postavenými“ a všemi ženami; odmítá a vzdoruje autoritám;

neobyčejně sebejistý a velice schopný; s oblibou provokuje a vyvolává spory; má značné všeobecné znalosti a přehled, zejména v oblasti strojírenství, vědy a historie; agresivní; věřící muslim, ale nikoli ortodoxní.

Johann si právě pročítal celý záznam znovu, když Yasin al-Kharif vkročil do místnosti. Okamžitě nakrčil nos a zavětřil. „Cigarety," zašklebil se s odporem. „To nesnáším… doufám, že nebudete kouřit."

„Ne." Johann napřáhl ruku přes stůl. „Jsem nekuřák."

„Nejspíš tu byla nějaká čubka." Al-Kharif ignoroval podanou ruku a klidně se posadil. „Ty většinou kouří. Víte, že návyku na nikotin podléhá dvakrát víc žen než mužů? Další z mnoha jejich slabostí."

„Jsem inženýr Eberhardt, ředitel základny Valhalla," začal Johann. „Hlavním úkolem tohoto závodu je těžit polární led a zásobovat vodou…"

„O Valhalle vím všechno," přerušil ho Arab. „Jinak bych tu nebyl. Nejsem jako ti ostatní pitomci, se kterými jste se bavil, tak ty řeči vynechte. V papíru, který jsme dostali, stálo, že potřebujete specialistu na opravy a testování. O jakou práci přesně jde?"

Jak rozhovor pokračoval, Johann měl čím dál silnější pocit, že Yasin al-Kharif zpovídá jeho a ne naopak. V každém případě většinu otázek kladl on. Malý Arab byl bezesporu inteligentní a prvotřídně se vyznal ve většině obvodů a subsystémů, kterými bylo vybaveno komplikované strojní zařízeních Valhally.

„U HY442 musíte změnit logiku," prohlásil při jedné příležitosti. „Jinak nikdy nedosáhnete únosné životnosti. Speciálně tenhle obvod je notoricky poruchový. U robotických buldozerů jsme k HY442 přidávali hyperčip K39 a minimální interval mezi poruchami se zdvojnásobil… Nebo ještě líp, nemají tyhle kombajny v navigačním počítači QC čtrnáctky? Jestli jich pár seženete, stačí v nich upravit pět obvodů a budou plnit všechny funkce HY442."

Johann byl přímo omráčen Yasinovými znalostmi a erudicí. Dospěl k názoru, že al-Kharif se sice chová poněkud obhrouble, ale přesto nebude nemožné s ním spolupracovat. Konečně, během své krátké kariéry vedoucího už Johann poznal víc popudlivých géniů.

„Dobrá," pronesl, když se pohovor chýlil ke konci. „Chcete se zeptat ještě na něco ohledně práce?"

„Jo. Povězte mi něco o ostatních, o lidech, s kterýma budu dělat. Řeknu vám na rovinu, že s kurvama se moc neshodnu, zvlášť s těma ukecanejma.“

Johann byl šokován. Pár vteřin váhal, než odpověděl. „Pane al-Kharife, musím vám říci, že to, jak se opakovaně zmiňujete o ženách jako o 'čubkách' a 'kurvách', mi připadá přinejmenším urážlivé. Mezi inženýry ve Valhalle je také několik žen a já nestrpím…“

„Je mi to jasný, šéfe,“ přerušil ho Yasin al-Kharif. „Dobrý. Jste pro rovnoprávnost… Můžu s nima dělat, pokud něco uměj a nejsou to zrovna feministky. Co nesnáším, jsou ty lesby, který pořád vykřikujou, že ženský byly tisíce let utlačovaný a že by měly mít v práci i při povyšování přednost před mužskejma.“

Johann vstal a obešel stůl. Potřásl al-Kharifovi mdlou rukou. Malý Egypťan mu dosahoval sotva k polovině hrudi. „Rozhodnu se během několika dní. V každém případě se výsledek brzo dozvíte.“

„Nemyslete si, že jen proto, že jste o tolik větší, se před váma budu uctivě plazit,“ řekl al-Kharif místo pozdravu. „Vy jste možná šéf, ale já dobře vím, kdo z nás je chytřejší.“

Johann sledoval, jak snědý muž s hrdě vztyčenou hlavou vychází ze dveří. *A ještě ke všemu napoleonský komplex*, povzdychl si v duchu.

Ve vlaku cestou zpátky do Mutchvillu Johann přemýšlel, zda by měl Yasina al-Kharifa přijmout, a zvažoval všechna pro a proti. Ke konečnému rozhodnutí nedospěl, protože jeho úvahy neustále přerušoval smích a poznámky tří dívek, které seděly přes uličku tři řady před ním. Tajuplně si špitaly a každou chvíli hlasitě vybuchly veselím. Jedna z nich, nepokojná světlovláska s nádhernými dlouhými kadeřemi, které jí spadaly až do půli zad, se zářivě usmála pokaždé, když se Johann podíval jejich směrem. Čtvrthodinku před tím, než vlak vjel do Mutchvillské kopule, se náhle zvedla a zamířila k němu. „Promiňte,“ oslovila ho, „dohadovaly jsme se s děvčaty… Jste ženatý?“

„Ne,“ odpověděl s povzbudivým pousmáním.

„Haló, děvčata,“ zavolala světlovláska okamžitě na své přítelkyně. „Je svobodný… Měla jsem pravdu!“

Na zbytek cesty se světlovlasá studentka, Dánka jménem Margrethe, usadila vedle Johanna a bez rozpaků s ním flirtovala. Její dvě kamarádky se přesunuly na volná místa přes uličku a připojily se k

nezávazné konverzaci. Povídaly o Vánocích, o večírcích a o svých přátelích v Mutchvillu. Dívky strávily den v Alcatrazu, stejně jako Johann – byly navštívit spolužačku z univerzity, která udělala tu chybu, že měla u sebe rekreační drogy mimo Volnou zónu.

„A co vy jste dělal v Alcatrazu? Patříte ke strážným?“ vyptávala se Margrethe.

Vysvětlil jim, že se pokoušel vybrat vězně, kteří by byli ochotni a hlavně schopni pracovat ve Valhalle. Dívky ho okamžitě zahrnuly otázkami. Rychle vyšlo najevo, že Johann žije většinu času mimo Mutchville a že bude ve městě jen pár dní. Udržovali zdvořilou konverzaci až do chvíle, kdy vlak vjel do nádraží, ale z Margrethina chování bylo zřejmé, že ztratila zájem, jakmile zjistila, že flirt s pohledným Němcem nemá naději na další pokračování. Johann se s děvčaty rozloučil s neurčitým pocitem lítosti.

Vyšel z nádraží a zamířil k hotelu. Uvědomil si, že nutně potřebuje ženu. Laškování s Margarethe a s Annou, první reakce na návrh Ludmily Krasovcové, dokonce mnohoznačné podtóny v rozhovoru se sestrou Vivien ve vlaku do Mutchvillu – to vše byly známky toho, že jeho sexuální touha dosáhla nezvladatelné úrovně.

Ale co s tím můžu dělat? ptal se sám sebe. Vzpomněl si na svůj poslední sexuální zážitek – strávil tehdy jednu nezávaznou noc se sebevědomou Belgičankou, členkou vědeckého týmu, který měl za úkol studovat oblast marťanského pólu. Překvapeně si uvědomil, že už je to víc než devět měsíců. *Není divu*, pomyslel si, *že mi dá takovou námahu soustředit se na práci.*

S myslí přeplněnou zmatenými úvahami na téma ženy a sex zatočil do uličky směřující k hotelu. Vtom mu padl do oka nevelký neon napravo, blikající do tmy. „BALCONY – REZERVACE“, hlásal světelný nápis.

Johann se zastavil právě pod neonem. Jasně se mu vybavilo, jak se před odjezdem z Valhally bavil s Narongem. Na rozdíl od Johanna, kterému rodinná výchova vštípila zdrženlivost, Asijec neměl takové zábrany mluvit o sexu, a vychvaloval přednosti jednoho veřejného domu, který se jmenoval Balcony. Podle něj to byl ještě lepší podnik než známý Xanadu v Chiang Rai, kde vyrůstal. „Balcony je drahý,“ tvrdil Narong, „ale stojí to za to. Je to zdaleka nejlepší firma v celé Volné zóně. Při objednávce si naporoučíš všechno, o co máš zájem, a přesně to taky dostaneš.“

Johann na okamžik zaváhal, ale pak vkročil do nenápadných dveří pod neonem. Ozvalo se diskrétní zacinkání.

Malá čekárna s televizní obrazovkou, elektronickým čtecím zařízením, stojany plné časopisů a disků, přepážka s okénkem jako u lékaře. Za pultem se objevila přitažlivá žena ve střízlivém modrošedém kostýmu.

„Přejete si?“ zeptala se vlídně.

Johann přistoupil k přepážce. „Já… chtěl bych se zeptat na… služby, které poskytujete,“ vykoktal nervózně.

„Jste tu poprvé?“

„Ano, ale můj přítel už vás několikrát navštívil. Vřele Balcony doporučoval. Myslím, že postup celkem chápu, ale nevím…“

„Navrhuji, abyste se napřed podíval na naše informační video.“ Recepční mu podala malou kostku se záznamem. „Balcony je jedinečný podnik s velice neobvyklým systémem a nabídkou služeb. Tady najdete odpověď na většinu svých otázek.“

Johann vložil kostku do dekodéru a posadil se na nízkou pohovku. Na obrazovce se objevil prostý nápis BALCONY a pod ním procházela dlouhá řada okouzlujících žen a dívek v nejrůznějším odění, od večerní toalety přes tričko a džíny až po plavky. Poté se ozval příjemný ženský hlas: „Balcony není obyčejný erotický salón. Je to zařízení, která si klade za cíl uspokojovat nejtajnější sny a fantazie sexuálních labužníků, a to bezpečným a diskrétním způsobem…“

Celá nahrávka trvala sotva čtyři minuty, Johann rychle pochopil, že v Balcony neexistují pevné taxy, že každý „výlet do fantazie“ je připraven individuálně podle přání zákazníka a teprve poté se stanoví konečná částka, kterou je nutno zaplatit hned při rezervaci.

„Chcete se na něco zeptat?“ otázala se recepční, když Johann znovu přistoupil k přepážce a vrátil jí videokostku.

Zaváhal. „Jak mám… vysvětlit, o co bych měl zájem?“

„Jsou tu k dispozici kabiny řízené počítačem. Posadíte se před kameru, necháte fantazii pracovat a prostě budete mluvit o tom, co byste si přál prožít. Na obrazovce se občas objeví nejrůznější otázky a počítač vás vyzve, abyste svou představu blíže objasnil nebo uvedl více detailů. Až skončíte, naši návrháři zhodnotí vaše požadavky a stanoví cenu vašeho snu, a případně také nezbytná omezení.“

„Jak dlouho takový rozbor trvá?“

Recepční pohlédla na monitor za sebou. „Právě teď by to trvalo asi dvacet pět minut… Nicméně jsem povinna vás upozornit, že za samotné hodnocení musíte zaplatit padesát dolarů. Tato částka je nevratná. Pokud tedy nejste pevně rozhodnut učinit objednávku, neměl byste…“

„Ne,“ přerušil ji Johann. „Myslím to vážně. Chtěl bych rezervaci na Štědrý den.“ Podal jí identifikační štítek.

„Mohu vám něco navrhnout?“ zeptala se zdvořile, když vyplnila formulář na počítači. „Vzhledem k tomu, že jste u nás poprvé, možná ještě přesně nevíte, co by vám nejlépe vyhovovalo. To je v pořádku. Naši návrháři a hostesky jsou dostatečně zběhlí a zkušení. Nicméně je velice důležité, abyste do záznamu uvedl všechno, jakýkoli detail, který by mohl negativně ovlivnit váš vysněný zážitek. Například pokud dáváte přednost určité rase, věku, délce či barvě vlasů, oblečení nebo jiným kvalitám své společnice, měl byste se o tom zmínit. V těch několika málo případech, kdy zákazníci Balcony nebyli spokojeni, bylo to vždy proto, že neuvedli jednoznačně, o co přesně mají zájem.“

Johann jí poděkoval za radu. Recepční stiskla tlačítko a vedle přepážky se otevřely nenápadné dveře. Vstoupil do zvukotěsné kabiny a posadil se před monitor. S překvapením zjišťoval, že je velice nervózní. Na obrazovce se téměř ihned objevila první otázka.

„Jmenuji se Johann Eberhardt,“ začal. „Je mi jedenatřicet let a pocházím z Německa. Jsem ředitelem základny Valhalla, která..“

Strávil v kabině téměř hodinu. Zpočátku mluvil o sobě, o své rodině a životních osudech. Když bylo zřejmé, že se poněkud uklidnil, počítač ho vybídl, aby se pokusil popsat svůj ideální sexuální zážitek a charakterizovat osobnost své partnerky. Johann věděl velice přesně, co se mu na ženách líbí a co ne. Ale jak se otázky stávaly stále konkrétnějšími a stále více se týkaly specifických detailů sexu, dělalo mu potíže odpovídat. Nikdy o takových věcech nemluvil. Nicméně když se mu podařilo přemoci zábrany a dovolil sám sobě, aby si vybavil, které představy ho nejvíc uspokojovaly během masturbace, podařilo se mu objasnit, o co by měl zájem na Štědrý večer.

Když skončil, vrátil se do čekárny a čtvrt hodiny si listoval v elektronických časopisech. Po chvíli letmo zavadil pohledem o malou kartičku na stole v rohu místnosti. „Balcony s politováním ozna-

muje svým zákazníkům, že k 30. březnu 2143 končí svou činnost," stálo na ní.

Johann přešel místnost a vzal oznámení do ruky. *Další oběť krize*, pomyslel si. *I neřest potřebuje zdravou ekonomiku.*

„Rozbor je hotov, pane Eberhardte," ozvala se náhle recepční. Můžeme přijmout vaši objednávku na 24. prosince, osm hodin večer… Máte štěstí. Vaší společnicí bude dokonce zástupkyně ředitele."

„A jaká je cena?" zeptal se Johann.

„Nejdříve mám to potěšení oznámit vám, že ačkoli jste uvedl některé neobvyklé požadavky, počítaje v to určitý den a hodinu, Balcony splní všechna vaše přání a sny – až na jedinou výjimku. Bohužel nemáme k dispozici dívku, která by vyhovovala všem vašim představám a mluvila také plynně německy.

„To je v pořádku," uklidňoval ji. „O němčině jsem se zmínil jen tak, navíc. Milování v angličtině mi nedělá žádné problémy."

Chvíli bylo ticho. „Tu cenu, prosím," ozval se Johann znovu.

„Se všemi službami, kromě spropitného pro vaši společnici, vás bude večer snů stát sedm set padesát marťanských dolarů."

Johann tiše hvízdl. „Doufám, že to bude stát za to," podotkl, když podával recepční svou identifikační kartu.

4

V den, který marťanský kalendář označoval datem 24. prosince, se Johann probudil velice časně. V hotelovém bazénu si odplaval svou obvyklou tréninkovou dávku, pak nahrál na video krátké přání k Vánocům a poslal záznam rodičům. Vzpomněl si, že chtěl ještě zavolat Narongovi do Valhally a zamířil zpátky do svého pokoje. Když procházel hotelovou halou ověnčenou vánočními řetězy a girlandami, zastavil se před velkým zeleným stromkem, který kraloval všemu shonu, a v duchu se pousmál. Vánoční ozdoby mu připomněly komplikované osudy pozemského kalendáře na Marsu.

Vzhledem k tomu, že marťanský den je o dvaačtyřicet minut delší než den na Zemi, bylo samozřejmě nutné provést menší změny, které měly za úkol zajistit kompatibilitu časových údajů. Všechny měsíce kromě února měly na Marsu o jeden den méně a v marťanském ka-

lendáři se nevyskytovaly přestupné roky. Zbývající diference se vyrovnávaly vždy na konci desetiletí.

S marťanským rokem to bylo složitější. Používaný upravený pozemský kalendář totiž ignoroval skutečnost, že jeden rok na Marsu trvá 687 dní. Vzhledem k tomu, že obyvatelé rudé planety trávili prakticky veškerý čas v umělém prostředí pod skleněnými kopulemi, drastické teplotní rozdíly mezi jednotlivými ročními obdobími prakticky neměly na jejich život žádný vliv. Nicméně všichni museli počítat s prachovými bouřemi, které obvykle propukaly v létě. Dosahovaly značné síly a pokrývaly obrovská území. Při bouři se zastavoval pohyb lidí i nákladů mezi obydlenými oblastmi. Ani vlaky, ani raketoplány nemohly soupeřit s hustými oblaky vířícího prachu, hnanými větrem rychlostí 400-500 kilometrů za hodinu. Z tohoto důvodu bylo v marťanském kalendáři vždycky uvedeno, jaké roční období na Marsu právě probíhá.

Johann musel čekat více než půl hodiny, než se operátorce podařilo navázat spojení s Valhallou. Linka nebyla příliš kvalitní, zpočátku Naronga vůbec neviděl a hlas jeho zástupce zněl, jako by mluvil pod vodou. Po pěti minutách se zvuk pročistil, ale obrazový signál stále každou chvíli vypadával.

„Marťanská telekomunikační už nám oznámila, že severně od BioTech nebudou dál udržovat linky pro obrazové spojení," vysvětloval Narong, když probírali mizernou kvalitu přenosu. „ISA už prý nechce platit servisní poplatky."

„Obávám se, že taky nemám moc dobré zprávy. Za prvé, nepodařilo se mi sehnat pro tebe letenku na dřívější termín."

„Ani jsem nečekal, že by se s tím dalo něco udělat." Narongův rozmazaný obraz pokrčil rameny. „Ale díky, žes to zkusil. Radši mi řekni, jak je to vlastně s náhradními díly? Vysvětlil jsi těm korouhvičkám nahoře, že nemůžeme plnit plán dodávek, pokud nedokážeme zařízení udržovat v provozuschopném stavu?"

Naronga nepotěšilo, když mu Johann vylíčil svou odyseu po úřadech ISA a shrnul její neuspokojivý výsledek. Oba chvíli svorně nadávali na byrokracii a zbytečné úřady a pak Johann několika větami shrnul situaci, do které se dostal při shánění nového personálu, především kvalifikovaných pracovníků.

„Watson a Kasperová vypadají dobře," komentoval to Narong. „S křivákama jako Watson už jsem dělal. Jsou trochu divní, ale v pod-

statě neškodní… Vůbec mi nevadí, že bychom měli zaměstnávat trestance – pokud to nejsou násilníci. Když se to tak vezme, to, v čem tady žijeme, se vězení dost podobá. Ale z toho al-Kharifa mám strach. Bylo by skvělý mít tu někoho s jeho zkušenostmi, ale pracuje tu taky spousta ženských. Co když se vrhne na některou z nich?“

„Rozumí se samo sebou, že to, jestli dostane práci, a případné prominutí trestu, je podmíněno bezvadným chováním,“ uklidňoval ho Johann. „Al-Kharifovým kurátorem budu já sám a mám pravomoc poslat ho kdykoli a bez udání důvodu zpátky do vězení, aby si odseděl zbytek trestu.“

„Sakra,“ hvízdl Narong, „To je ale tvrdý. Jedinej člověk, kterej má alespoň přibližně kvalifikaci na nejdůležitější místo na stanici, a ukáže se, že trpí komplexem ve vztahu k ženám.“

„Je to ještě horší,“ povzdychl si Johann. „Al-Kharif je neobyčejně nadaný a pro tu práci má všechny předpoklady. Myslím, že by dokázal změnit celý systém testování a oprav a podstatně zvýšit provozní účinnost.“

„Pokud napřed někoho neznásilní… Nechtěl bych být na tvém místě. Vypadá to, jako by ses chystal podepsat smlouvu s ďáblem.“

V rychlosti probrali zprávu o zrušení chemických laboratoří ISA a Johannův marný pokus sehnat někoho, kdo by mohl provést analýzu otisku na průzoru skafandru. Narong pak Johannovi oznámil, že Valhalle se stále ještě nepodařilo navázat kontakt se členy asijské vědecké polární expedice.

„Zítra už to bude týden, co jsem s nimi mluvil naposled. Každou noc jsme je volali rádiem, včera jsme to dokonce zkoušeli i ve dne – pro případ, že by z nějakého důvodů obrátili obvyklý cyklus spánku a bdění.“

„Můžete spolehlivě určit, jestli mají v pořádku komunikační vybavení?“

„Pokoušeli jsme se o to dvakrát, ale výsledky nejsou jednoznačné. Je klidně možné, že jim jenom odešla vysílačka.“

„Takže vlastně ani s jistotou nevíme, jestli mají potíže.“

„Ale taky nevíme, jestli jsou v pořádku,“ namítl Narong. „Včera jsem se spojil s velitelstvím ISA a žádal jsem oficiální povolení, abychom mohli poslat dálkově řízený rover a podívat se po nich. Víš, co mi na to řekli? Nemůžou prý vyhazovat peníze, pokud někdo prokazatelně není v nebezpečí! Byrokratický kecy, jako obvykle.“

„Máme vůbec nějaký volný rover s autopilotem v provozuschopném stavu?“ zeptal se Johann.

„To je další potíž,“ připustil Narong. „Dva teď stojí v dílně a zbylé čtyři jsou plně vytížené – provádějí kontrolu rozvodných linek.“

„Takže co navrhuješ?“

„Ještě dva dny se budeme snažit spojit se s nimi rádiem. Když to nevyjde, pošleme do tábora rover… I kdybychom to museli zaplatit z výrobních nákladů.“

„Souhlasím,“ kývl Johann.

Johann se rozloučil s Narongem a rozhodl se vyrazit na procházku do Mutchvillu. Téměř hodinu se toulal po městě, až se ocitl v obytné čtvrti. Bloudil mezi vilkami a vyššími budovami, občas narazil na osamocené nákupní středisko. Už se obracel zpátky, aby znovu zamířil do centra, když naproti přes ulici, vedle obchodu, kde prodávali karty s obrázky sportovců, zpozoroval červený nápis: SPOLEČNOST RÁMA. Zpočátku si myslel, že ho snad klame zrak. Když se ujistil, že opravdu přečetl nápis správně, přešel ulici a vstoupil do malého krámku.

Přední místnost nebyla o mnoho větší než předsíň v luxusním bytě. Naproti oknu stály dvě skládací židle. Stěnu za úzkým pultem proti dveřím pokrýval široký pruh látky s výrazným nápisem – karmínově rudá písmena na bílém podkladě hlásala: SPOLEČNOST RÁMA. Boční zdi byly holé a nevlídné. Úplně vpravo za pultem se skrývaly další dveře.

Johann stál a trpělivě čekal téměř dvě minuty. Nikdo se neobjevoval. Konečně pokročil kupředu a zlehka zaklepal na pult. „Haló! Je někdo doma?“

Zaslechl rychlé kroky, o vteřinu později se zadní dveře otevřely a do místnosti nakoukl nevysoký, baculatý běloch s brýlemi na nose a červenobílým kulichem na hlavě. Sotva na Johanna pohlédl, jeho ruměná tvář přímo zesinala. „Proboha,“ vydechl, zabouchl zase dveře a zmizel.

Johann ho slyšel, jak někde vzadu volá: „Clem! Honem sem pojď! Nebudeš věřit, kdo k nám zrovna přišel!“

O půl minuty později se mezi dveřmi objevila žena, která vypadala jako dvojče růžolícího mužíka. Také ona měla na hlavě červenobílou čepici s bambulí. Vstrčila hlavu do místnosti a pohlédla na Jo-

hanna. „Jéžišmarjá,“ vyjekla, přibouchla dveře a byla také pryč. „Máš pravdu, Darwine,“ ozvalo se. „Určitě je to tak.“

Johann trpělivě čekal, až se oba podivíni vrátí. Slyšel je hovořit na druhé straně přepážky, ale slovům nerozuměl. Konečně dospěl k názoru, že už je toho dost. „Hej, vy tam,“ pronesl hlasitě, „pořád jsem ještě tady.“

Dveře se pomalu otevřely a oba majitelé se vplížili do krámku. „Omlouváme se.“ řekl mužík plaše. Kousal se do spodního rtu a klopil před Johannem oči. „Netušili jsme, že nás navštívíte, a trochu jste nás překvapil.“

„Jemine, neměli jsme ani páru, že jste na Marsu,“ přidala se žena. Johannův úsměv jí dodal odvahy, obešla pult a dotkla se jeho paže. „Je opravdovej, Darwine. Tohle fakt není žádná mizerná maska.“

Mužík se k ní připojil, a jako by ho to napadlo až dodatečně, podal Johannovi ruku. „Já jsem Darwin Bishop,“ představil se. „Tohle je moje žena Clementine. Krátce se jí říká Clem.“

„Těší mě, Darwine,“ odpověděl zdvořile Johann. „Jmenuji se Johann Eberhardt… Asi jste si mě s někým spletli…“

„Tak to je vaše jméno,“ přerušil ho Darwin. „Johann Eberhardt. Konečně můžeme ke slavné tváři přidat i jméno.“

„Bože, ten je ale velikej,“ vzpamatovala se zase Clem. „Na videu se to nepozná. Nikdy mě nenapadlo, že to bude takovej kus mužskýho… Co myslíš, Darwine, tak dva metry deset…?“

„Dva jedenáct,“ přiznal Johann.

„Sakra, vy jste ale fakt obr,“ uchichtla se Clem. „Není divu, že si vás ty legrační jiskřičky vybraly pro kontakt.“

Johann už začínal chápat. Tenhle párek obtloustlých podivínů, kteří ho teď vzrušeně obletovali, zřejmě viděl videozáznam pořízený Carosem Saucedou, ve kterém Johann do detailu popsal svůj podivuhodný zážitek v parku Tiergarten. Na Carlosův návrh tenkrát neuvedl své jméno.

„Tohle je prostě moc skvělý, než aby to byla pravda,“ říkal právě Darwin. „To je fantastickej dárek k Vánocům pro všechny členy Společnosti na Marsu.“

„Ihned musíme rozeslat oznámení,“ navrhovala Clem. „Každý se bude chtít setkat a promluvit si se slavným panem Eberhardtem.“

„Jestli vám to nevadí,“ ozval se spěšně Johann, vyděšený vyhlídkou, že by se musel potýkat s celým houfem Darwinů a Clementin,

„raději bych tak nespěchal. Mohli bychom začít třeba tím, co všechno víte o těch legračních jiskřičkách?“

Darwin a Clem pozvali Johanna do skladiště za krámkem, což byla rozlehlá místnost přecpaná nejrůznějšími vánočními dárky, balíky, krabicemi, počítači a dalším elektronickým vybavením, to vše naházené jedno přes druhé bez ladu a skladu. Podařilo se jim v tom zmatku objevit stůl a Darwin okolo rozestavil tři židle. Clem přinesla Johannovi něco k pití a začali povídat. Bishopovi na Johanna vzrušeně doráželi otázkami, chtěli vědět, co cítil tenkrát během toho podivného setkání, jak si vysvětluje záhadný úkaz, kterého byl svědkem, co si myslí o existenci inteligentního života kdesi ve vzdáleném vesmíru nebo v jiné dosud neodhalené dimenzi. Poněkud je zklamalo, že Johannovy odpovědi postrádaly vzlet a fantazii. Clem i Darwin si vymysleli každý svou originální teorii, která vysvětlovala zjevení třpytivých částeček, ale ani jedna z nich na Johannovu logickou mysl příliš nezapůsobila.

Oba manželé mu jeden přes druhého vysvětlovali, že videozáznam s jeho svědectvím se dostal na Mars před čtyřmi měsíci a ve Společnosti Ráma okamžitě způsobil senzaci, především proto, že chemický rozbor oválných otisků v pouzdře odhalil přítomnost molekul některých komplikovaných sloučenin, které s určitostí nebyly syntetizovány na Zemi. Johann vyrukoval s několika dotazy odborného rázu, zajímal se především o to, zda je pravděpodobné, že by neznámé molekuly mohly být vedlejším produktem nějaké poměrně obvyklé chemické reakce, nicméně Darwin ani Clem neměli o ničem takovém ani tušení.

O chvilku později zazvonil telefon. Darwin ho objevil za hromadou krabic. „Hádej, kdo tu sedí a povídá si s Clem a se mnou?“ vyhrkl na svého přítele Wyatta, sotva se pozdravili. „Ten Němec z videa, ten, co chytil ty bílé kuličky, tenkrát v Berlíně… Fakt… To se vsadím, že ne… Ne, nemůžu, nevím, kam jsem zasel videokonektor… Prostě vkráčel do dveří, je to asi hodina. Málem to s námi praštilo… Co bys tomu řekl, Wyatte, teď už máme na Marsu tři lidi, co se někdy dostali do kontaktu s těmi bláznivými částicemi… To je naprosto proti počtu pravděpodobnosti… Nevím, neptali jsme se ho. Ale určitě ti dáme vědět… Díky, tobě taky. Veselé Vánoce. Měj se.“

Sotva Darwin zavěsil, Johann se okamžitě zeptal, co myslel tím, že na Marsu jsou tři lidé, kteří se setkali s tímtéž jevem.

„Jsou tu ještě dvě jeptišky z řádu svatého Michaela," vysvětlovala Clem. „Stalo se to v Anglii, oběma v ten samý den. Carlosovi se podařilo dostat k jedné z nich, asi týden po tom, co natočil interview s vámi."

„Jeden člen Společnosti ji minulý týden viděl, jak řídí rozdělování jídla v útulku pro bezdomovce v Newportu," přidal se Darwin. „Poznal ji podle videa, ale když se jí začal vyptávat, poslala ho pryč. Že prý nechce se Společností Ráma nic mít."

„Vlastně ani nevíme, kdo je ta druhá jeptiška," dodala Clem. „Ale v posledním bulletinu ‚Ráma' Carlos psal, že je snad taky na Marsu. Přišel na to z několika poznámek, které ta první utrousila po natáčení."

„Mohl bych vidět ten záznam?" požádal je Johann.

„Samozřejmě," rozzářil se Darwin a vyskočil. „Někde tady bude, určitě to najdu."

Pár minut se prohraboval krabicemi s nejrůznějším zbožím. „Tady je!" vykřikl radostně. „Jmenuje se to ‚Dvě jeptišky téhož dne', datum doručení 17. října 2142."

„Jak to, že se sem ta nahrávka dostala s takovým zpožděním?" přemýšlel Johann nahlas.

„Carlos říkal, že řád svatého Michaela mu dělal problémy. Prý měli obavy, jak rozhovor s jednou z jejich sester zapůsobí na veřejné mínění."

„Sakra," dodala Clem, „podle Carlose se řád dokonce snažil záznam odkoupit výměnou za víc než štědrý příspěvek na účet Společnosti Ráma… Nezačal ty kopie rozesílat, dokud si nebyl úplně jistý, že už na to zapomněli."

Johann okamžitě poznal sestru Vivien, ale Clem a Darwinovi se o ničem nezmínil. Vyprávěla svůj příběh dost stručně, několikrát zdůraznila, že částice připomínaly tvar anděla a že v okamžiku, kdy se objevily, se právě rozhodovala, zda má složit řádový slib. *To je zřejmě důvod, proč michaelité příliš nestáli o šíření záznamu,* pomyslel si Johann. *I když nemám tušení, jak by to mohlo poškodit jejich pověst.*

V závěru nahrávky, během sotva minutové sekvence, Vivien popsala další podobný zážitek, který se ráno téhož dne přihodil jiné sestře řádu svatého Michaela v Hyde Parku v Londýně.

Johann pozorně shlédl celé interview ještě jednou a pak se zvedl k odchodu. „Snad už nechcete jít," přemlouvala ho Clem. „Sotva jsme si začali povídat… A ani jsme se ještě nedohodli, kdy byste se mohl setkat s ostatními členy společnosti."

„Mám schůzku s přítelem, domluvili jsme se, že půjdeme na oběd," omlouval se Johann, „a mám ještě v plánu nakoupit něco na Vánoce."

„Ale kdy se vrátíte?" vyptával se Darwin. „A jak se s vámi můžeme spojit?"

„Vřele vám děkuji za všechny informace, které jste mi poskytli, a opravdu oceňuji, jakou pozornost věnujete mému zážitku… Ale byl bych nerad, aby moje adresa a telefonní číslo kolovaly mezi členy vaší společnosti… Velice si cením svého soukromí. Určitě mě pochopíte."

„Ano, samozřejmě." Clem byla zjevně zklamaná. „Stejně jsme rádi, že jste se zastavil. Můžeme vás ještě požádat o malou laskavost, než odejdete?"

„O co jde?"

„Mohli bychom udělat pár fotek a natočit video, abychom měli důkaz, že jste tu opravdu byl? Moc by to pro nás znamenalo."

„Ale jistě," kývl Johann.

Zatímco držel Darwina a Clem kolem ramen a usmíval se do objektivu, myšlenkami už byl úplně jinde. Fascinovala a hluboce ho zaujala skutečnost, že právě sestra Vivien také viděla ty podivné částice. *Musím se setkat s jednou jeptiškou – nebo je to kněžka?* říkal si v duchu. *A to hned, ještě než se vrátím do Valhally.*

5

Řád svatého Michaela na Marsu pod Beatriciným vedením vzkvétal. Do tří měsíců poté, co se ujala svého úřadu marťanského biskupa, počet noviců znatelně vzrostl a celková suma dobročinných příspěvků dosáhla závratné výše. Sestra Beatrice také dohlížela na zhotovení návrhů a stavebních plánů i na vlastní budování nové katedrály, která vyrůstala nedaleko centra Mutchvillu. Mezi položením

základů a konečným dohotovením celé stavby včetně umělecké výzdoby uběhlo pouhých sedm měsíců – především zásluhou neobyčejné obětavosti a dřiny řádových bratří a sester, kteří vykonávali veškeré práce.

Katedrála byla největší nová budova v Mutchvillu za poslední čtyři roky. Štíhlá věž se tyčila do nevídané výše, její hrot končil necelých čtyřicet metrů od vnitřní ochranné kopule. Před hlavním portálem stála bronzová socha Ježíše Krista, obklopeného ptáky a dětmi. Nápis pod bosýma nohama Božího syna připomínal jeho slova: „Nechte maličkých přijíti ke mně.“ V zadní části katedrály byla umístěna druhá bronzová socha, která představovala svatého Michaela stojícího na stupních pomníku Viktora Emmanuela na Piazza Veneto v Římě. Okolo hlavy mladého muže vystupoval veliký kruh plamenů, symbolizující peklo jaderné exploze, v jejímž epicentru se v červnu 2138 během setiny sekundy vypařil sám svatý Michael i tisíce jeho přívrženců.

Dveře chrámu zůstávaly otevřené po čtyřiadvacet hodin denně. Kdokoli a v kteroukoli denní dobu mohl přijít a požádat o jídlo či oblečení – oboje dostal zdarma. Lidé tu mohli přespávat na palandách či matracích, měli k dispozici toalety, stálá lékařská služba pečovala o zdraví potřebných, koho tížil nějaký problém, ten se mohl obrátit na některého z michaelitských bratří či sester, kteří se specializovali na poradenské služby.

Johanna nesmírně překvapilo ohromné množství lidí, kteří na Štědrý den proudili dveřmi katedrály. Celých deset minut stál na druhé straně náměstí, opíral se o průčelí domu, pozoroval ruch v okolí kostela a přitom přemítal, co asi řekne sestře Vivien.

Uvědomil si, že bude možná obtížné vůbec ji najít. Třeba ani není v Mutchvillu, říkal si, když vykročil přes náměstí ke katedrále.

Ve chvíli, kdy míjel kuřárnu vedle divadla, otevřely se náhle dveře a vyšla mladá žena tmavé pleti, oděná v modrém hábitu, s modrobílým čepcem řádu svatého Michaela na hlavě.

„Tak vy jste nezapomněl, Johanne Veliký?“ Vivien ho zdravila širokým upřímným úsměvem. „Kolika lidem dnes přinášíte štědrovečerní večeři? Do zítřka bychom jich klidně zvládli nakrmit třeba tisíc.“

„Zdravím vás, sestro Vivien.“ Johann byl trochu v rozpacích, ale pak se zasmál. „Obávám se, že jsem na večeři úplně zapomněl.“

„Ještě není pozdě. Je teprve poledne. V samoobsluze nám pořád ještě schovávají na třicet krocanů. Řekněte, obře Johanne, kolik jich koupíte pro své nuzující bratry?“

Johann se na chvíli zastavil. „Vy opravdu dáte najíst každému, kdo vkročí do kostela, a ani se ho na nic nezeptáte?“

„Ano, opravdu.“ Vivien se náhle tvářila velice vážně. „A se stejnou radostí, jako když žádáme ty šťastnější, třeba právě vás, aby také přispěli a věnovali potřebným své peníze nebo svůj čas.“

„Dobrá,“ rozhodl se Johann. „Přišel jsem vlastně za vámi. Vím, že máte moc práce, ale musím si s vámi o něčem promluvit. Když vám nabídnu, že koupím řekněme pět krocanů na vaši slavnostní štědrovečerní hostinu, budete ochotna cestou do obchodu a zpět si se mnou povídat?“

„Přihoďte ještě dvacet kilo brambor,“ zasmála se Vivien zvonivě, „a budu s vámi celou cestu třeba flirtovat.“

Johann vysvětlil Vivien, že s ní chtěl mluvit, protože oba prožili něco neobyčejného.

„Co tím myslíte?“ zeptala se klidně.

„Oba jsme se setkali s oblakem víncích jiskřivých částeček,“ odpověděl, a hned jí začal líčit svůj zážitek z parku.

Zůstala stát jako solný sloup. „To je přesně to, co…“ vydechla v jednu chvíli, tak omráčená, že ani nemohla dokončit větu.

Když jí Johann popsal oválné otisky, které zůstaly v pouzdře, celá se chvěla napětím. „Otisky?“ vyjekla a chytila Johanna za ramena. „Andělé nechávají otisky?“

Johann kývl na souhlas a Vivien zajásala. „Ach Pane,“ vydechla radostně, „Děkuji, děkuji ti, žes nám seslal další znamení… Děkujeme ti za tvé požehnání. Sestra Beatrice bude nadšená.“

Rozběhla se k obchodu. „Pospěšte si, bratře Johanne,“ vykřikla. „Musíme rychle koupit jídlo a vrátit se do chrámu.“

„Počkejte,“ zavolal za ní. „To není všechno… Viděl jsem to znova, minulý týden, tady na Marsu, kousek od severního pólu.“

Zarazila se. „Cože?“

„Viděl jsem ty částečky znovu.“ Johann ji konečně dohnal. „Spravoval jsem jakési zařízení venku na polárním ledu, jen pár dní předtím, než jsem přijel do Mutchvillu.“

Nadšený výraz se změnil ve skepsi. Vivien zavrtěla hlavou. „Jestli vy si myslíte, že tohle je dobrý vtip, tak já tedy ne… To vás navedli ti šarlatáni ze Společnosti Ráma, viďte? Ze všech lidí na Marsu jen oni vědí…“

„To není žádný žert. Myslím to smrtelně vážně.“ Johann se díval Vivien zpříma do očí. „Když se mnou budete mít chvíli trpělivost, povím vám to od začátku.“

„Tak do toho,“ vybídla ho. Zdálo se, že mu stále nevěří.

Když byl Johann s vyprávěním téměř u konce, Vivien zavolala na jednoho z michaelitů, který je právě míjel na druhé straně ulice. „Bratře Angelo, mohl bys pro mě něco udělat?“

Kněz přistoupil blíž. Vivien požádala Johanna o peníze na jídlo. „Vezmi si tohle, bratře, jdi do obchodu k Walterovi a kup ještě pět těch vánočních krocanů, které nám schoval, a k tomu tolik omáčky a brambor, kolik dostaneš. Odnes to všechno sestře Darle a vyřiď jí, prosím, že je to dar od bratra Johanna a že jí později všechno vysvětlím.“

Jakmile Johann skončil líčení svého druhého střetu s blýskavými částicemi, Vivien se ho začala vyptávat na mnoho věcí. Chtěla naprosto přesně vědět, jak se měnil tvar a charakter záhadného oblaku. Byla také velice zvědavá na kouli o velikosti baseballového míčku, která mu narazila do přilby skafandru.

„A proč si myslíte, že vám to udeřilo do průzoru? To se mi zdá být velice podivné a netypické.“

Zamířili ke chrámu. „Netypické?“ opáčil Johann. „Volíte poněkud neobvyklé výrazy.“

Vivien se rozesmála. „Asi ano,“ připustila. „Sestra Beatrice a já… nechám ji, aby vám to řekla sama, ale víte, my věříme, že ty jiskřivé částečky jsou andělé. Poslové Boží, jako v Bibli… A objevují se při velice zvláštních příležitostech.“

Teď byla řada na Johannovi, aby se zatvářil ohromeně. „Andělé?“ opakoval nevěřícně.

„Sestra Beatrice vám to vysvětlí,“ uklidňovala ho Vivien. „Umí být velice přesvědčivá.“

Hlavní loď nové mutchvillské katedrály prozařovaly měkké paprsky světla, které procházely ohromnými okny z barevných skel. Na jedné straně znázorňovaly okenní mozaiky život Ježíše Krista, na

druhé osudy svatého Michaela ze Sieny. Sluneční svit se tříštil na dvou ochranných kopulích nad městem a tlumená rozptýlená záře nestačila k tomu, aby nádhera vitráží plně vynikla. Jeden z řádových bratří, který před svým zasvěcením působil jako hlavní osvětlovač ve filmových ateliérech, proto navrhl a rozmístil přenosnou sestavu osvětlovacích těles, upevněných na střeše, která prozařovala skla zvenčí a dávala tak vyniknout všem detailům i jemným barevným odstínům každého okna. Dnes byl Štědrý den a všechna světla svítila. Mnozí ze stovek lidí, kteří zaplňovali katedrálu ve chvíli, kdy vstoupili Johann a Vivien, přišli jen proto, aby si mohli okna prohlédnout v plné kráse.

Zadní část katedrály se změnila v restauraci. Napříč hlavní lodí stály dlouhé stoly, pokryté prostými bílými ubrusy. Za nimi se činili čtyři kněží a podávali jídlo těm, kdo přišli na večeři už ve tři hodiny odpoledne. U oltáře stále čekalo několik lidí v krátkém zástupu, který nově příchozí neustále doplňovali. Po obou stranách hlavní lodi, stále ještě v zadní části chrámu, byly rozmístěny krabice s roztříděným, pečlivě vypraným šatstvem, srovnané a označené podle velikostí. Každý si tu mohl vybrat, co právě potřeboval.

Johann na okamžik osaměl, protože Vivien musela vyřídit několik organizačních věcí. Překvapeně si uvědomil, že to, co vidí, se ho hluboce dotýká. Michaelité mu připadali všichni stejně zdvořilí a plni nadšení. Nebylo pochyb, že prokazují lidem nesmírně potřebné služby. *Možná bych to neměl tak zlehčovat*, říkal si v duchu.

V tu chvíli se z reproduktorů, napojených na hudební počítač katedrály, ozvaly první tóny varhan. Po stupních na protější straně chrámu, vlevo od oltáře, vystoupila osamělá ženská postava v modrém hábitu se širokým bílým pruhem a začala zpívat.

„Svatá noc… Hvězdy jasně září…“

Johann zůstal stát jako omráčený. Dosud nikdy neslyšel tak průzračně čistý hlas. Každý tón zářil a třpytil se v lomených paprscích barevného světla, vzlétal vysoko ke klenbě katedrály, hypnotizoval všechny přítomné nebeským kouzlem.

„Této noci narodil se Spasitel… Přej světu klidný spánek, zbav nás hříchu a klamu…“

Všechny ostatní zvuky jakoby naráz utichly a chrám zaplnilo křehké ticho, v němž zvonil a jásal jediný hlas. Celý svět se zastavil

uprostřed pohybu a u vytržení naslouchal andělu stojícímu před oltářem.

„Padněte na kolena… Slyšte kůry nebeské…“

Aniž by si to uvědomil, Johannovi vytryskly slzy a stékaly mu po tvářích. Křišťálový hlas se rozzářil ve výši při závěrečném verši. „Noci svatá, svatá…“ Johann zavřel oči a celou svou duší vnímal poslední tóny, doznívající v tichu tak, jako mizí sluneční svit pod hladinou. Měl pocit, že jeho duše vzlétá vzhůru, pozvedána božskou krásou, která se pro několik prchavých okamžiků sklonila k nepatrným lidským bytostem.

Zazpívala jen jednu sloku. Když Johann otevřel oči, všiml si, že sestra Vivien stojí opodál a dívá se na něj. V rozpacích vytáhl z kapsy kapesník a otřel si oči a nos.

„Je opravdu dobrá, že?“ řekla tiše Vivien, když k němu došla.

Johann téměř nedokázal promluvit. „To je slabé slovo,“ vypravil ze sebe nakonec.

Chvíli bylo ticho. „Sestra Beatrice chtěla ještě před večerní bohoslužbou vyzkoušet nově instalovaný systém zesilovačů,“ dodala Vivien.

„To byla… sestra Beatrice?“ Johann se ani nesnažil skrýt své překvapení. „Ta druhá sestra, která viděla ty částice?“

„Ano, právě ta,“ přitakala Vivien s úsměvem.

„Bůh vás obdařil svou milostí, bratře Johanne,“ řekla sestra Beatrice. „Zřejmě pro vás má velice důležité poslání.“

Johann se neklidně zavrtěl v křesle. Všichni tři seděli asi deset minut v Beatricině malé kanceláři vedle sakristie. Johann zopakoval stručnější verzi svých dvou střetnutí se záhadným jevem a sestra Beatrice mu položila několik otázek, které svědčily o její nevšední vnímavosti a postřehu. Odpovídal rozpačitě, stále ještě naplněn bázní a úctou před touto mladou ženou upřímné, usměvavé tváře. Pozorovala ho jasnýma očima, které jako by nahlížely až na dno duše. A ten hlas! Nikdy ještě neslyšel nikoho tak nádherně zpívat. Vykonávala úřad biskupa řádu svatého Michaela, byla nejvyšší autoritou ve všech církevních záležitostech na Marsu! *Jak jen může být taková dokonalost skutečná?* ptal se Johann sám sebe.

Mlčení se prodlužovalo. Vivien se pokusila znovu navázat konverzaci. „Tak co si myslíte o vysvětlení sestry Beatrice?“

„Že oblaky složené ze třpytných částic jsou andělé?“ Johann chtěl být zdvořilý. „Asi je to možné,“ připustil. Připomněl si, na co myslel ráno v hotelovém pokoji. „Upřímně řečeno, do dnešního dne jsem o tom nikdy neuvažoval.“

Pohlédl na Beatrici téměř omluvně. „Víte, nikdy jsem nebyl moc nábožný. Aspoň ne v pravém smyslu toho slova. Pocházím z rodiny luteránů, jako většina Němců ze severu, ale nikdy jsme nechodili pravidelně do kostela ani se doma nemodlili. Samozřejmě jsem vždycky věřil v Boha, ale ne přímo v Boha zosobněného, který den po dni sleduje všechny lidské skutky.“

Johann se zarazil. Také obě ženy mlčely. „Co se týče andělů, asi jsem o nich nikdy moc nepřemýšlel… vzpomínám si, že jsme na to téma diskutovali na univerzitě, na semináři středověké historie…“ Pousmál se. „A samozřejmě si pamatuju Lucifera z Miltonova *Ztraceného ráje*.“

Další odmlka. Johann nejistě pokračoval. „Jak už jsem řekl, je možné, že ty částice jsou andělé…“

„Ale vy si to zrovna nemyslíte, viďte, bratře?“ doplnila ho Beatrice. „Nepřesvědčila jsem vás.“

„Musím přiznat, sestro Beatrice, že většina odkazů na biblické anděly a jiná zjevení svatých, které jste uvedla, přesahuje mé chápání. Vaše argumenty jsou působivé a nepochybuji, že jste analyzovala veškerou dostupnou literaturu…“

„Jestli ty částečky nejsou Boží poslové, bratře, co tedy jsou?“ Beatrice mu neuhýbavě hleděla do očí. „Řekněte nám, jaké je vaše vysvětlení.“

Johann pokrčil rameny. „Žádné nemám… Nepřišel jsem na nic, co by mi dávalo smysl.“

Beatrice se zvedla z křesla a přešla ke svému pracovnímu stolu. Zapnula počítač, vyťukala několik povelů a vytiskla seznam knih a článků včetně odkazů na konkrétní stránky. „Tohle zde, bratře Johanne, je přehled základního materiálu, který jsem prostudovala, než jsem došla k závěru, že jiskřivé částice jsou andělé. Nechytila jsem se té myšlenky jen proto, že tvar, který se zjevil Vivien, to tak jasně naznačoval. Mohu vám nechat udělat kopie všech článků, jestli si budete přát, a nabízím vám, abyste sám posoudil, jestli jsem uvažovala 'logicky', abych použila slovo, které tady před chvílí padlo.“

„Sestro Beatrice, rád bych k vám byl upřímný.“ Johann rychle prolétl přehled odkazů. „Jsem inženýr a mám racionální vzdělání. I kdybych všechen tenhle materiál přečetl, nemyslím, že bych někdy dokázal přijmout jako fakt, že vířící částice, které jsem viděl, jsou Bohem seslaní andělé… Taková představa prostě odporuje tomu, co jsem a jaký jsem.“

„Chcete tím říct, že nemáte otevřenou mysl?“ namítla Beatrice okamžitě.

„To ne… nebo možná ano,“ připustil. Nepatrně se pousmál. „Chápu, co máte na mysli. Mimochodem, vzhledem k tomu, že jste zřejmě objevila ideální vysvětlení, napadá vás nějaký důvod, proč se ty částice zčistajasna shlukly do koule a vrazily mi do průzoru?“

Beatrice přešla místnost, poklekla vedle Johannova křesla a položila mu dlaň na předloktí. „To je velice snadno pochopitelné chování,“ řekla klidně. Hluboce modré oči jí plály. „Váš anděl se snažil probudit vás, vytrhnout vaše vědomí z nečinného sebeuspokojení. Už je to téměř dva roky, co se vám tenkrát v parku dostalo navštívení, a přesto jste dosud neudělal nic, čím byste Bohu dokázal, že chápete, že přijímáte zvláštní poslání, pro které jste byl vyvolen. Druhé zjevení, bratře, i to doslovné ťuknutí do hlavy, jak říkáte, vám mělo naznačit, že váš úkol stále čeká a že je na čase, abyste po něm začal pátrat.“

Johann upřeně hleděl do vážné tváře, která se k němu zvedala, a nenalézal odpověď. V hlavě mu kroužila jediná myšlenka: *tohle je nejfantastičtější žena, s jakou jsem se kdy setkal…*

Téměř zapomněl na schůzku v Balcony. Dokonce napřed souhlasil s tím, že se večer do chrámu michaelitů vrátí a pomůže sestře Vivien a dalším příslušníkům řádu s podáváním večeře. Neslíbil to však z pouhé dobročinnosti. Vivien mu totiž prozradila, že sestra Beatrice bude po večeři při bohoslužbě zpívat, a Johann bolestně toužil slyšet ten nádherný hlas znovu.

Neřekl samozřejmě Vivien, jakého rázu je jeho „jiná schůzka“. Omluvil se, vrátil se do hotelu a než se převlékl k večeři, napustil si plnou vanu horké vody. Cítil, jak mu teplo uvolňuje napjaté svaly, a trochu se styděl, že se bude oddávat sexuálním radovánkám, zatímco bratři a sestry z řádu svatého Michaela se budou snažit nasytit hladové. *Ale copak tam teď můžu nejít?* přel se sám se sebou. *Už jsem za-*

platil sedm set padesát dolarů. To je moc peněz na to, aby je člověk jen tak vyhodil oknem.

O čtvrthodinku později už stál před hotelem, plný napjatého očekávání a jen docela maličko nervózní, a mával na elektrický taxík. Vklouzl dozadu do vozu. „Volná zóna, prosím."

„Severní nebo jižní brána?" otázal se řidič bez zájmu.

Johann nahlédl do mapy. „Jižní."

Cesta netrvala ani deset minut. Taxikář vyložil Johanna uprostřed rozlehlého parkoviště, kousek od závory, která přehrazovala vstup do Volné zóny. Počkal, až taxi odjede, a sledoval, jak se lidé řadí v úzkých průchodech mezi bariérami, vkládají ID karty do příslušných štěrbin v nízkém sloupku a procházejí turniketem.

Sám ve Volné zóně ještě nikdy nebyl. V době největšího rozkvětu marťanské turistiky, na přelomu dvacátých a třicátých let, to bylo nanejvýš atraktivní místo, které nesmělo chybět v žádném plánu výletu na Mars – podobně jako oblast Valles Marineris, průrvy čtyřikrát hlubší než Grand Canyon v Coloradu, nebo štítové sopky v pohoří Tharsis. Tři velké tabule se shodným textem, umístěné po stranách a přímo nad vchodem do Zóny, napovídaly proč.

VÝSTRAHA

VSTUPUJETE DO OBLASTI, V NÍŽ JSOU POVOLENY, KONTROLOVÁNY A ZDAŇOVÁNY URČITÉ ČINNOSTI ZAKÁZANÉ v JINÝCH ČÁSTECH MUTCHVILLU, NAPŘÍKLAD HAZARDNÍ HRY, UŽÍVÁNÍ DROG A PROSTITUCE. JAKÉKOLI RUŠENÍ POŘÁDKU, NEMRAVNÉ CHOVÁNÍ ČI VEŘEJNÉ OPILSTVÍ BUDOU PŘESTO STÍHÁNY. KDOKOLI PORUŠÍ ZÁKONY PLATNÉ V TÉTO OBLASTI, BUDE POTRESTÁN DOŽIVOTNÍM ZÁKAZEM VSTUPU.

Menší plakáty pod výstražnými tabulemi sdělovaly, že každá osoba musí při vstupu do Volné zóny uhradit základní poplatek a navíc další menší částku, která je dána délkou pobytu.

Johann zasunul identifikační kartu do štěrbiny a prošel turniketem. Na druhé straně závory ho okamžitě obklopili čtyři mladíci a každý mu vehementně nabízel služby jiného veřejného domu. Ná-

hončí mávali erotickými fotografiemi a vykřikovali něco o smyslné rozkoši. Nevšímal si jich a rychle vykročil po hlavní ulici, která vedla do centra.

Volná zóna zabírala území ve tvaru čtverce o straně přibližně dva kilometry. Podél jejích hranic stály poměrně vysoké, tří a čtyřpatrové obytné domy, které bránily tomu, aby hluk a světla zábavní čtvrti rušily ostatní obyvatele Mutchvillu. Platil zde zákaz vjezdu všem vozidlům, lidé chodili pěšky nebo jezdili na upravených kolech.

Johann došel na promenádu ve středu Volné zóny, kterou reklamní prospekty líčily jako samotnou osu vesmíru. Trochu zklamaně se rozhlížel. Ohromná kasina v okolí plazzy byla samozřejmě jasně osvětlena, ale jejich záře bledla před křiklavými neony, které viděl v Las Vegas během svého jediného výletu do Států. Poradil se s mapou a zahnul vpravo směrem ke kasinu Nová planeta. Kráčel asi sto metrů po ulici lemované bary, kde se prodával alkohol a marihuana. Na jejím konci vstoupil do dveří, za nimiž se rozkládala vkusně vyzdobená hala malého, útulného evropského hotýlku.

Po jedné straně haly byla příjemná restaurace. Přímo proti dveřím pak recepční pult, za kterým stály dvě nejkrásnější dívky, jaké Johann v Mutchvillu viděl, vpravo byly dva výtahy a hned vedle malý bar. Johann mrkl na hodiny na stěně za pultem, přistoupil k recepci a podal jedné z krásných recepčních svoji identifikační kartu. Porovnala údaje se záznamem v počítači. „Jste tu přesně, pane Eberhardte.“ Mile se na něj usmála. „Chtěl byste se napřed zastavit v baru, nebo se cítíte připraven na cestu do světa snů?“

„Myslím, že jsem připravený.“ Johann si připadal trochu hloupě.

Krasavice mu podala mapu. „Svou schůzku nemáte přímo tady,“ řekla vesele. „Cesta je vyznačena na mapě. Pečlivě si ji prosím prohlédněte, než odejdete. Pokud máte nějaký dotaz, neváhejte a ptejte se.“

Johann pohlédl na mapu. Instrukce byly naprosto jasné. Vyšel z budovy, přešel několik odboček a zahnul do uličky ve vilové čtvrti. Pečlivě se ujistil, že opravdu stojí před správným domem, a pak s bušícím srdcem zazvonil.

Nenápadná bezpečnostní kamera nad vchodem sledovala každý jeho pohyb. Ze skrytého reproduktoru se ozval příjemný ženský hlas: „Pojď dál, miláčku. Hned jsem dole.“

Zámek cvakl a Johann vstoupil. První, co mu padlo do oka, bylo dřevěné točité schodiště do patra. Otevřenými dveřmi po pravici viděl do obývacího pokoje. Vešel a posadil se na pohovku.

V rohu na opačné straně místnosti, v bezpečné vzdálenosti od krbu, stál vysoký, téměř dvoumetrový vánoční stromeček, pečlivě ověšený ozdobami a řetězy. Na vrcholku zeleného smrku zářila nablýskaná hvězda. Pod stromkem leželo na tucet balíčků, každý v jiném papíře s vánočním vzorem.

Je to dokonalé, pomyslel si Johann. Celá scéna mu připomínala dětství. Zvedl ze stolku vedle pohovky zarámovanou fotografii – portrét mladé ženy, tmavovlásky, asi kolem pětadvaceti let. V levém dolním rohu stálo kulatým, jasně čitelným písmem: „Johannovi s láskou, Amanda."

„Jsem moc ráda, že už jsi konečně doma, Johanne," řekla žena z fotografie. Vešla do pokoje a lehce ho políbila na rty. „Ale dětem bude líto, že se s tebou neviděly."

Johann se pousmál a prohlížel si dívku, která stála před ním. Měla na sobě jednoduché černé šaty, ne příliš moderní, ale také ne zrovna zboží z mutchvillského bazaru. Ramena měla téměř holá a výstřih ve tvaru V odhaloval právě tolik, kolik bylo zapotřebí, aniž by se model dal nazvat odvážným. Jemný úplet těsně přiléhal k dokonalému tělu.

Amanda se na něj přátelsky, povzbudivě usmívala. Na první pohled Johannovi připadala jako vzdělaná, dospělejší Sněhurka z pohádky. Tvář téměř nedotčená makeupem, bohaté černé vlasy spadaly až k lopatkám. Na štíhlém krku se zaleskl jednoduchý řetízek – tři diamanty zasazené do zlatého závěsu, prostřední o něco větší než ostatní, a k tomu náušnice stejného vzoru.

„No tak," ozvala se, když bylo z Johannova výrazu zřejmé, že zkoumání je u konce. „Chceš se hned pustit do toho vláčku pro Petra, nebo si napřed dáš skleničku vína?"

„Myslím, že si dám víno," odpověděl Johann. „Byl to dlouhý a těžký den." Cestou do kuchyně se Amanda na okamžik zastavila u sterea. Pokojem se rozezněly křehké tóny houslí, pak se připojil sbor. Johann poznal svou oblíbenou koledu. „Jak jsi krásné…"

Bloudil očima po místnosti a všiml si další zarámované fotografie, postavené na klavíru. Zpočátku nevěřil vlastním očím. Vstal a přešel blíž. Byl to snímek rodiny ve svátečních šatech – Johann,

Amanda a dvě děti: světlovlasý chlapec, tak sedm nebo osm let, a krásné tmavovlasé děvčátko, asi čtyřleté.

„Tady jsi, miláčku.“ Amanda stála uprostřed obývacího pokoje, v každé ruce sklenici bílého vína.

„To je velice zvláštní fotografie.“ Johann se k ní obrátil se snímkem v ruce. „Neumím si představit, jak…“

Mírně ho přerušila. „Vždycky se mi moc líbila. To je jediná, na které se všichni čtyři usmíváme.“ Podala mu sklenici. „Petr je ti už teď strašně podobný, ale myslím, že nebude tak vysoký.“

Ještě než Johann stačil ochutnat víno, cinkla svou skleničkou o jeho. „Na naše nejkrásnější Vánoce.“ Vytáhla se na špičky a políbila ho.

„Na to si připiju moc rád.“

Skoro půl hodiny popíjeli víno a jen tak si povídali. Usadili se pohodlně vedle sebe na pohovce. Pak začal Johann sestavovat elektrický vláček, dárek k vánocům pro svého syna Petra. Amanda mezitím zatopila v krbu. Ani jednou za celou dobu nevypadla z role. Byla Johannovou ženou, matkou dvou dětí, ochránkyní rodinného krbu.

Už byl skoro hotov, když mu přinesla další sklenku bílého. Zase ho políbila, tentokrát naléhavěji, jemně se dotýkala jazykem jeho úst, tak, jak to měl rád. „Ale jdi,“ škádlil ji, „copak myslíš, že to můžu dodělat, když mě takhle vyrušuješ?“

„To je vážný problém, dědo Mrázi,“ odpověděla ve stejném tónu. Znovu ho začala líbat, nejprve na krk, pak okolo uší. „Ale já teď myslím na něco úplně jiného.“

Johann se dotkl její jemné tváře. Poprvé ji políbil s touhou a vášní a ona reagovala právě tak, jak si to přál, objala ho kolem krku a při polibku ho jemně kousla do dolního rtu.

„To bylo nádherné,“ vydechl pak. Vzrušení a žádost, které pociťoval, byly až překvapující. Zavadil pohledem o vláček rozložený na stole. „Snad bych to mohl dodělat později,“ navrhl.

Amanda ho vzala za ruku a vedla zpátky k pohovce. Posadila se mu bokem na klín, ruce mu položila kolem krku. Její polibky byly stále naléhavější, pohyby jazyka stále dráždivější. Rozepnula Johannovi košili a začala mu třít levou bradavku, doteky prstů a rtů ho vyzývaly v dokonalé souhře.

„Nepůjdeme nahoru?“ zašeptal mezi dvěma polibky.

Její oči byly temné jako hluboké tůně a plné touhy. „Myslela jsem, že by to tady bylo víc vzrušující, na podlaze, před krbem…“

Zvedl ji do náručí a ona ho stále držela kolem krku. Odstrčil stranou zbylé součástky vláčku. Nepřestali se líbat, když ji nesl ke krbu a jemně ji položil na zem. Z plamenů sálalo teplo. Svlékal se, zakopl přitom o dárky a stromeček se vyděšeně rozcinkal. Oba se dali do smíchu.

Díval se, jak odlesk plamenů tančí v měkkých hnědých očích. „Jsi nádherná,“ řekl.

„Šťastné a veselé Vánoce, Johanne,“ odpověděla.

6

Další týdny Johannova života byly naplněny prací a napětím. Mutchville i ostatní obydlená místa na Marsu zachvátil chaos. Všechno se hroutilo. Stav infrastruktury, která zajišťovala existenci kolonie pozemšťanů na rudé planetě, se zhoršoval den ode dne. V sázce bylo samotné přežití Valhally.

Johann byl po celý život zvyklý, že spánek mu pomáhá uniknout před problémy, které ho pronásledovaly ve dne. Ale po návratu z Mutchvillu se mu stále častěji zdálo o lidech, s kterými tam mluvil, a o všem podivném a nezvyklém, s čím se tam setkal. Téměř každou noc se probouzel noční můrou, vyvolanou stále živějšími a záhadnějšími sny. Spánek už mu nepřinášel tolik potřebnou úlevu a odpočinek.

V jednom snu seděl v obývacím pokoji v Balcony, tam, kde se poprvé setkal s Amandou. Objevila se ve dveřích jako tenkrát. Vypadala nádherně. Johann pocítil mocný nával touhy a vzrušení. Políbili se. Pak se Amanda omluvila, Johann jen na okamžik pohlédl stranou, a když se na ni znovu zadíval, viděl tam, kde ještě před vteřinou stála, oblak vířících jiskřivých částeček ve tvaru harfy. Slyšel krásnou melodii, která se linula z nehmotného nástroje. Náhle vešla jiná žena. Byla to sestra Vivien.

„Miluj mě, Johanne,“ řekla Vivien ve snu a vystoupila z modrého šatu řádu michaelitů. „Sestře Beatrici to nebude vadit.“

Dotkl se její horké kůže a vášnivě ji políbil. Po chvíli otevřel oči a uviděl, že Beatrice stojí sotva metr od nich a upřeně se na ně dívá. Ve tváři měla vepsán šok a znechucení. Johann se s úlekem probudil.

Beatrice se mu ve snech objevovala mnohokrát. Často ji viděl, jak ve svém biskupském rouchu stojí na vzdáleném pahorku. Tuto scénu vždycky ozařovalo měkké světlo, které jako by přicházelo odněkud shůry. Občas se mu Beatrice ve snu stávala blízkým přítelem a důvěrníkem. Dlouho si povídali a pak mu zpívala. Dvakrát za ním dokonce v noci přišla a seděla vedle něj na pohovce v útulném pokoji v Balcony. V těchto dvou snech stála na klavíru fotografie Johanna, dvou dětí a Beatrice, a byly to její polibky, které v něm vzbuzovaly touhu a vášeň. Johann se s potěšením oddával rozkoším, které pro něj připravilo vlastní podvědomí.

Ve skutečném životě Beatrici a Vivien ani nezavolal, aby zjistil, co se stalo s poškozeným průzorem, který jim poslal po kurýrovi v den, kdy odjížděl z Mutchvillu. Plánoval si, že překvapí obě jeptišky i Darwina a Clem a v září nebo v říjnu příštího roku znovu zajede do Mutchvillu, ale problémy spojené s provozem i samou existencí Valhally ho donutily výlet odložit, a nakonec se do Mutchvillu vůbec nedostal.

Hospodářská krize na Marsu se prohlubovala a Johann věděl, že jedinou šancí na přežití Valhally je soběstačnost. Přinutil sám sebe i všechny ostatní obyvatele polární základny, aby věnovali nekonečné hodiny práce přípravám, které měly za úkol odvrátit následky nejrůznějších možných katastrof. Zařekl se, že ta malá skupinka lidí, za které je zodpovědný, musí přežít nadcházející ponuré měsíce.

„Letos budeme mít úrodu zeleniny o hodně vyšší, možná kromě rajských jablíček," prohlásila Anna s jistotou. „Deirdre si myslí, že jsme je moc zalévali."

Johann s Annou stáli vedle sebe v úzké uličce uprostřed rozlehlého skleníku. Napravo se vlnil lán kukuřice, která už byla vyšší než Johann, vlevo se táhlo pole pokryté temně zelenými listy dýní a okurek. Mezi šlahouny prosvítaly oblé tvary dozrávajících nažloutlých plodů.

Johann zvedl oči ke stropu a prohlížel spleť trubek a kabelů pod kopulí. „Tohle místo je technický zázrak. Nebýt géniů, jako je Yasin a Narong, nikdy by se nám ani nesnilo…"

„Podle toho, co mi Narong řekl," přerušila ho Anna, „nikdy bychom žádné skleníky neměli, nebýt důmyslných vynálezů a originál-

ních technických řešení, se kterými přišel jeden vysoký světlovlasý inženýr z Německa.“

Johann se pousmál. „Díky, Anno.“ Nevšiml si, jak na něj zamilovaně hledí. Důsledně si toho nevšímal už víc než rok. „Je fakt, že skleníky jsou od začátku úspěšná týmová práce. Všechny plány a návrhy, se kterými jsme začínali, se tobě a Deirdre podařilo vylepšit.“

Shýbl se a potěžkával jednu dýni. „Jak poznáte, kdy jsou zralé?“

„Narong vytvořil program, který se o to společně s automaty postará,“ odpověděla. „Kamera pod stropem každý den snímá celou plochu skleníku. Počítač snímky vyhodnotí, posoudí rychlost růstu, koeficient zralosti a všechno, co je zapotřebí. Pak zapojí sklizňového robota, kterého Yasin vyrobil z náhradních dílů. Ten podle databáze sestavené počítačem posbírá, co je zralé.“

Johann se narovnal. „Vzhledem k tomu, že výnosy rychle stoupají, jsi už ochotna prohlásit tenhle projekt za úspěšný?“

„Ještě ne,“ odpověděla okamžitě. Vždycky byla konzervativní. „Výnosy stále ještě nejsou dost vysoké. Tak dlouhou bouři, jako byla v roce 2133, bychom jen tak snadno nepřežili… A bez ohledu na mé námitky jsi nesnížil příděly potravin, takže nic neušetříme – třeba pro případ, že by nás zasáhla prachová bouře a současně došlo k poruše hlavních systémů.“

„Už před několika měsíci jsme se dohodli, že se nebudeme zabývat vícenásobnými pohromami,“ namítl Johann. „Nemá smysl, abychom všichni trpěli podvýživou jen proto, že chceme být připraveni na nejrůznější nepravděpodobné varianty katastrofického scénáře.“

„To mi vykládej, až tady budeme všichni umírat hlady,“ zamračila se Anna. „Když jsi mě pověřil tímhle úkolem, chtěl jsi, abych si představila nejhorší možné situace, jaké by mohly nastat. Abych předpokládala, že z Mutchvillu nebudeme dostávat ani potraviny, ani žádný materiál. Tenkrát jsem si myslela, že to vidíš až příliš černě. Ale dneska je situace ještě horší, než jsi tenkrát předvídal…“

„Odvedla jsi ohromný kus práce, Anno.“ Johann ji bratrsky objal kolem ramen. „Všichni to oceňujeme… Ale teď už jsme skoro soběstační. Neměla bys to brát tak tragicky… Usměj se… Užívej trochu života.“

Vydali se pomalu zpět k východu. „Chtěla jsem s tebou mluvit ještě o něčem," oslovila ho Anna váhavě. „Slíbila jsem Deirdre, že s tím vyrukuju, jakmile začneme sklízet."

„O co jde?" zeptal se Johann klidně.

„O Yasina," povzdechla si Anna. „Chová se ke všem ženám tady stále hruběji, zvlášť má spadeno na Deirdre a na Lucindu. Nejde jen o to, jak mluví, nebo o to, jak se vyjadřuje o ženách obecně. Posledně vyhrožoval sexuálním násilím."

Johann se prudce zastavil. „Komu vyhrožoval? Tobě?"

„Ne, mně ne. Dobře ví, že bych si jeho sprosťárny nenechala líbit… Ale Johanne, většina žen ve Valhalle nemá moje sebevědomí a zkušenosti. Nikdy se nesetkaly s člověkem, který o nich mluví jen jako o děvkách a čubkách a který si myslí, že může ve smíšené společnosti vykládat sprosté vtipy se všemi detaily. Prostě si s ním nevědí rady."

„A co tedy chcete, abych udělal?"

„Především přestaň Yasina veřejně vychvalovat," řekla Anna rázně. „Vím, že je ve svém oboru génius a že Valhalle nesmírně pomohl, alespoň co se týče techniky. Ale pokaždé, když prohlašuješ, jak je pro nás jeho práce nepostradatelná, podporuješ jeho sebevědomí. Pak je čím dál nafoukanější a myslí si, že se bez něj neobejdeme, že se může k ženám chovat jak chce a nic se mu nestane."

„Ale on je opravdu fantastický inženýr," protestoval Johann.

„To je ta potíž s vámi mužskými." Anna zvýšila hlas. „Nikdy nepochopím, jak můžete tak snadno zařadit jeden druhého do nějaké škatulky. Když je někdo skvělý inženýr nebo fantastický útočník, jednoduše přehlížíte skutečnost, že mimo práci nebo hřiště je to kretén a mizera… Ženy se na muže dívají jinak. Vidí, jaký člověk skutečně je, ne jen jednu jeho stránku. Nám nezáleží na tom, že je Yasin výjimečně inteligentní, ani na tom, co udělal pro základnu. Jeho chování k ženám je prostě příšerné a je třeba, aby mu to někdo vytknul a pokáral ho."

Johann ještě nikdy neviděl Annu tak rozpálenou hněvem. „Dobrá," ustoupil nakonec. „Řekni mi víc podrobností o tom, co se stalo, a já s ním promluvím."

„Kdy s Yasinem promluvíš?" naléhala Anna. „Musím to říct Deirdre a Lucindě."

„Brzo," sliboval. Viděl, že jí to nestačí. „Dnes večer," dodal s povzdechem. „Nejpozději dnes večer."

Narong byl u sebe v kanceláři a pracoval s počítačem. Dveře nechal otevřené.

Johann nakoukl dovnitř. „Můžu dál?"

Narong zvedl hlavu a usmál se. „Jasně. Pro šéfa mám vždycky času dost."

Johann se složil do jednoho ze širokých měkkých křesel v Narongově kanceláři a zhluboka vzdychl. „Slíbil jsem Anně, že si dnes večer promluvím s Yasinem. Potřebuji tvou pomoc."

„Další stížnosti?"

„Ano. Je to zřejmě čím dál horší…" Johann se zavrtěl a zaujal v křesle pohodlnější pozici. „Jsem v nemožné situaci," pokračoval. „Souhlasím s tím, že se Yasin chová příšerně, ale bojím se, jak na to zareaguje. Už teď se nám všechno sype pod rukama, poruchovost neustále roste a bez Yasina se s údržbou a opravami nikdy sami nevypořádáme… Co myslíš, že bychom měli udělat?"

„Od samého začátku jsme neměli na výběr," Narong potřásl hlavou. „Yasin má obrovský talent a zároveň je to syčák, jakému není rovno. Prvního půl roku, co byl tady, jsem si myslel, že se změnil. Ale teď je mi jasné, že to na nás jenom hrál. Jakmile měl svobodu zaručenou, rychle se vrátil ke svému obvyklému chování."

„Dokázali bychom bez něj udržet základnu v provozu?"

„Jako kdyby třeba dostal domácí vězení nebo kdyby se rozhodl odjet – až a jestli vůbec přijede nějaký vlak?"

Johann kývl. „Myslím, že ne." Narong pomalu zavrtěl hlavou. „Byl bych rád, kdybych neměl pravdu, ale je fakt, že nikdo jiný ve Valhalle se v elektronice nevyzná ani zpolovičky tak jako Yasin."

„Přesně to jsem čekal, že řekneš." Johann se zvedl k odchodu.

„Počkej chvíli," zarazil ho Narong a podal mu pětistránkový dokument.

„Co je to?"

„Staré resty. Předpokládám, že už to není prioritní záležitost, protože těch pár chlápků z ISA, co ještě zůstali v Mutchvillu, má určitě důležitější starosti. Je to poslední zpráva o té vědecké expedici z Asie, která zmizela víc než před rokem, když jsi byl dole v Mutchvil-

lu. Vrátili nám to před pár měsíci, ještě než vypadly faxové linky. Máme, zdá se, trochu zpoždění.“

Nechápavě rozhodil rukama. „Co bys tomu řekl, člověče. Ti panáci na ústředí ISA se ani slovem nevyjádřili k obsahu hlášení. Nevyžadují žádné doplňující informace ke zprávě o neúspěšném pátrání roboroverů, vůbec nepochybují o mé teorii, že ti vědci spadli do nějaké trhliny v ledovci… Jediné, o co jim tam nahoře jde, je forma. Dokonce měli námitky proti číslování odstavců.“

Oba se zasmáli. „Ti zhovadilí byrokrati mi taky oznámili, že hlášení tohoto stupně důležitosti musí podepsat ředitel stanice nebo někdo takový. Bez tvého podpisu je zpráva neplatná.“

Johann pokrčil rameny a dokument podepsal, aniž jej přečetl. „Co s tím teď budeš dělat?“

„To je dobrá otázka,“ uchechtl se Narong. „Nejspíš to pošlu vlakem – za předpokladu, že jednoho dne přijede. Než před šesti dny odešly zbylé komunikační kanály, už to vypadalo, že za pár týdnů by se nějaký vlak mohl ukázat… Pokud dřív nevypukne prachová bouře.“

V místnosti zavládlo ticho. „Jak dlouho myslíš, že to bude trvat, než vlaky úplně přestanou jezdit a než definitivně vypadne telefonní spojení?“

„Snažím se o tom nepřemýšlet,“ Narong se pokusil o úsměv. „Ale jednu věc vím jistě. Až se infrastruktura na Marsu definitivně zhroutí, budu mnohem raději tady ve Valhalle než dole v Mutchvillu nebo kdekoli jinde. My jsme na to alespoň trochu připravení.“

Odvaha je podivný pojem. Johann seděl ve svém pokoji, připravoval se na schůzku s Yasinem a přemýšlel. *Většinou se ho používá v situacích, kdy jde opravdu o život. Ale člověk někdy potřebuje víc odvahy k tomu, aby si s druhým promluvil o nepříjemných věcech, než k tomu, aby se postavil šílenci s pistolí nebo čelil divé zvěři uprostřed džungle.*

Obětoval poslední skromnou špetku ze svých osobních zásob a uvařil kávu. Yasin už by se měl objevit každým okamžikem. Ve valhallských sklenících kávovník nerostl – dohodli se, že káva nepatří mezi životně důležité plodiny – a z Mutchvillu žádnou nedostali už téměř rok. Al-Kharif jako většina muslimů vůbec nepil alkohol, ale

kávu nezřízeně miloval. Johann si byl jist, že Yasin jeho gesto pochopí a ocení.

Arabský inženýr se dostavil na minutu přesně a v dobré náladě. Zavětřil v okamžiku, kdy překročil práh, a když poznal kávové aroma, rozzářil se. „To je od vás moc hezké, šéfe.“ Přijal šálek, který mu Johann nabídl. „Mám to brát jako projev uznání?“

„Jistě,“ kývl Johann. Posadil se do křesla naproti Yasinovi. „Byl jsem se dnes podívat ve sklenících, úroda je skvělá. Není třeba zdůrazňovat, že váš důmysl na tom má lví podíl.“

„Díky za poklonu,“ zasmál se Yasin. „Ale nechce se mi věřit, že jste mě pozval na schůzku mezi čtyřma očima jen proto, abyste mi poděkoval. Musí v tom být ještě něco. Nedostali jsme nějakou příšernou zprávu z Mutchvillu, že ne? Mám pocit, že telefonní linka je stále mimo provoz.“

„Ne, nic takového,“ ujistil ho Johann. Chvíli váhal a rozpomínal se na připravená slova. „Chtěl bych s vámi projednat něco osobního.“

Yasin si lokl kávy a jeho úsměv se vytratil. „Nechte mě hádat,“ vyštěkl ostře. „Jedna z těch kurev na mě zase žalovala.“

Johann neuhnul očima. „Několik žen podalo formální stížnost. Nejde jen o váš způsob vyjadřování a posměšné poznámky. Prý jste jim vyhrožoval sexuálním násilím.“

„To jsou zatracený kecy!“ Yasin už stál a oči mu blýskaly. Prudce postavil šálek na stůl, až káva vyšplíchla. „Tohle si přece nemusím nechat líbit!“ vykřikoval zlobně. „Div se nepřerazím, nastavuju tady kůži a zachraňuju celou tuhle podělanou základnu, a co z toho mám? Musím poslouchat, co si vymyslí kupa uječenejch čubek… Heleďte, šéfe, jestli si někdo myslí, že jsem se dopustil nějakýho zločinu, jen do toho. Řekněte mi, o co jde, obviňte mě. Ale nehodlám tu sedět a nechat si nadávat jen proto, že se nějaký starý panny cejtí uražený ve svým jemnocitu!“

Johann měl na okamžik dojem, že Yasin co nevidět rozzuřeně vyrazí ze dveří. *Co bych pak asi dělal?* blesklo mu hlavou. „Yasine,“ ozval se spěšně, „jsem ředitelem této stanice a je mou povinností zabývat se žádostmi personálu… Zatím vás z ničeho neobviňuju. Prostě provádím neoficiální vyšetřování, které je zcela v mé pravomoci. Zavolal jsem vás, abych vyslechl také názor druhé strany.“

Yasin už měl ruku na klice, ale dveře neotevřel. Chvíli váhal. „Tak dobrá, šéfe. Beru vás za slovo.“ Znovu se usadil do křesla. „Budu tedy předpokládat, že jste opravdu objektivní.“ Usrkl chladnoucí kávu. „Takže mi řekněte o těch stížnostech a dejte mi šanci, abych se obhájil.“

Johann začal trochu zeširoka, připomněl Yasinovi, že když nějakou ženu nebo ženy obecně označuje jako „děvky“ nebo „kurvy“, ponižuje je stejně, jako když říká černochovi „negre“ nebo židovi „iciku“. Malý Arab mlčel. Johann se zmínil o jeho zvyku vyprávět v přítomnosti žen nemravné vtipy, a dodal, že lidé mají právo se rozhodnout, že takové urážlivé žerty nebudou poslouchat. Pak se vrátil k tomu, co Deirdre Robertsonová označila za jasné sexuální výhrůžky, když vtom ho Yasin přerušil.

„Ta hnusná mrcha si může říkat, co chce,“ zasyčel, „nevěřte jí ani slovo. Pořád je ještě nasraná, že jsem si to s ní nechtěl rozdat… Vyjela po mně, sotva jsem přišel do Valhally. Odpálkoval jsem ji. Od té doby čeká na sebemenší šanci, aby mě dostala. Znáte ženské.“

Yasin začal vykládat, jak se ho Deirdre snažila těsně po jeho příjezdu na základnu svést. Johannovi bylo jasné, že si Yasin pravděpodobně celou historku vycucal z prstu, ale přesto s tím nemohl nic dělat. Yasin kategoricky popřel, že by kdy slečně Robertsonové řekl, že „jestli si nedá pozor, vyhrne jí sukni a zjebe ji dokulata.“

Johann se ocitl v defenzívě. Z obviněného byla najednou oběť. Yasin už se zase usmíval, klidný a uvolněný, a očividně měl pocit, že tím celou nepříjemnost smetl se stolu. „Jediný, co ta mrcha potřebuje,“ zasmál se nakonec s převahou, „je pořádnej chlap, co by jí ho tam našrouboval. Pak by nebyla pořád tak nešťastná a frustrovaná.“

„Přesně tento způsob vyjadřování popouzí ženy ve Valhalle,“ zarazil ho Johann příkře. „A také mnoho mužů – včetně mě.“

Yasin postřehl v Johannových slovech hněv a rychle přibrzdil. „Víte, šéfe,“ začal po chvilce přemítavě, „čím víc o tom přemýšlím, tím víc mám pocit, že je to prostě problém dvou různých kultur. Islámský a křesťanský svět se v pohledu na ženy a jejich úlohu ve společnosti značně liší. Tam, kde jsem se narodil, musí žena poslouchat a pracovat a jejím úkolem je starat se o domácnost a vychovávat mužovy děti… Říkám mužovy, protože podle islámských zákonů patří všechny děti od určitého věku jen otci a matka na ně nemá žádné zákonné právo.

Chápejte prosím, že starat se o to, co si snad žena myslí, je každému muslimovi naprosto cizí. Dokážete si představit, že by si nějaká žena třeba v Saudské Arábii nebo v Iráku stěžovala na to, jak muž mluví? To je prostě nemyslitelné… Takže vidíte, že vaše evropské představy o rovnosti pohlaví, které tu prosazujete a stavíte na odiv – a nesetkal jsem se s mnoha kolegy, kteří by tomu opravdu věřili – zcela odporují víře, ve které jsem byl vychován. Snažil jsem se trochu změnit své zvyky, ale ne vždy se ovládnu.“

Velice chytré, pomyslel si Johann. *Teď se ti povedlo úplně změnit smysl našeho rozhovoru. Problém už není osobní, nejde tu o jednotlivce, ale o otázky odlišné kultury a víry.*

„Kwame se k ženám chová velice uctivě,“ namítl neočekávaně. „A taky je to muslim.“

„To je něco jiného,“ odsekl Yasin. „Kwame nebere víru tak vážně, a kromě toho, černí Afričané vyznávají jiný druh islámu… Mimochodem, já si myslím, že jeho zdvořilé chování je jen přetvářka. Vsadím se, že kdyby měl jistotu, že z toho nic nebude, přefiknul by všechny ženský na stanici – ať by chtěly, nebo ne.“ Yasin se naklonil dopředu. Zuby mu blýskaly. „A spousta jiných ve Valhalle taky, včetně vašeho miláčka Naronga… Nevím, jak vy, šéfe, ve vás se nevyznám, ale nebýt zákonů, které to zakazují, spousta chlapů by si vzala ženskou násilím. To je otázka biologie, ne kultury.“

Johann se s ním chtěl začít přít, když vtom někdo důrazně zaklepal na dveře. Oba muži povstali současně. „To jsem já, Narong,“ ozvalo se. „Mám naléhavou zprávu.“

Johann otevřel. „Melvin dnes vyhrabal tělo doktorky Wonové,“ vyhrkl Narong. „Pořád ještě je obalené ledem. Jeden z roverů ji veze do Valhally. Měli by tady být tak za dvě hodiny.“

7

Doktorka Kyagi Wonová, korejská geoložka, která se specializovala na ledovce, byla jednou ze čtyř vědců, členů asijské polární expedice, kteří před rokem záhadně zmizeli v mrazivých pustinách marťanského severu. Ona a její kolegové, dr.Devi Sinha z Indie, šéf expedice, dr.Hiroshi Kawakita z Japonska a dr.Ismail Jai-lani z Malajsie, strávili ve Valhalle téměř týden a pak se vydali ven na ledové pláně za svými výzkumy. Během pobytu na základně se asijští vědci

s nikým nestýkali, naprosto se izolovali od ostatních obyvatel. V jídelně jedli vždy spolu u jednoho stolu a na rozdíl od veselých, společenských Ukrajinců, kteří tu předešlý rok také strávili několik dnů, se nikdy neúčasnili žádného zábavného programu či večírku, které čas od času oživovaly jednotvárný život na základně.

Tři valhallští technici naučili Asijce řídit motorové saně a zacházet s dalším speciálním vybavením a pak s nimi jeli na ledovec, aby jim pomohli postavit základní tábor. Po návratu se všichni tři shodli na tom, že ve skupině asijských vědců naprosto scházejí jakékoliv lidské vztahy. „Klidně by to mohli být roboti," nechal se slyšet jeden z mechaniků.

Doktorka Wonowá a její kolegové se vydali na pól se zcela určitým záměrem. Odmítali akceptovat výsledky polárního výzkumu, které před několika měsíci uveřejnila skupina ukrajinských geologů a které vysoce oceňovalo mnoho odborníků na celém světě. Asijci byli přesvědčeni, že výsledky analýzy vzorku, který Ukrajinci odebrali z jádra ledovce, i rozbor jednotlivých vrstev ledu jsou nespolehlivé a z nich odvozená teorie o historii pohybu marťanské osy má vážné trhliny. Rozhodli se proto výzkum zopakovat důkladnějším způsobem. Chtěli dokázat, že původní teorie doktora Kawakity o přesouvání planetární osy Marsu, kterou závěry ukrajinské expedice popíraly, je ve skutečnosti správná.

Poslední den, který Asijci strávili ve Valhalle, se jim Narong a Johann snažili vysvětlit, jak je důležité, aby se při pobytu venku na ledu každý den ohlásili základně. Nezdálo se, že by se jim podařilo doktora Sinha přesvědčit, že pravidelné spojení s Valhallou má nějaký význam. „Budeme mít spoustu práce," prohlásil. „Ozveme se, pokud nám na to vyjde čas."

Vzhledem k tomu, jaký přístup k bezpečnostním opatřením dr.Sinh zaujal, Johann ani Narong nespěchali s vyhlášením poplachu, když se vysílačka vědecké expedice odmlčela. Po týdnu bez spojení konečně z Valhally vyslali dvojici roboroverů, aby zkontrolovaly poslední známé souřadnice a pokusily se čtveřici vědců najít. Automaty objevily tábor, který se zdál být v naprostém pořádku, a o dva kilometry dál opuštěné motorové saně s vybitými bateriemi. Nikde žádná známka lidské přítomnosti. Průzkumná skupina vedená Narongem, která vyrazila z Valhally den poté, pečlivě prozkoumala celou oblast, a přesto neobjevila ani sebemenší stopy po zmizelých

vědcích. Nicméně technici zjistili, že veškeré komunikační přístroje expedice jsou postiženy záhadnými poruchami.

Za normálních okolností by ISA poslala vedoucímu základny oficiální pověření a nařídila, aby Narong se svým týmem zahájil důkladné vyšetřování celé události. Bohužel v době, kdy Narong odeslal hlášení o prvním průzkumu, ústředí ISA v Mutchvillu právě dostalo pokyn omezit všechny operace na Marsu na nejnutnější minimum. Zmizení výpravy čtyř vědců z Asie rozhodně nepatřilo k prioritním událostem.

Když rover dorazil do Valhally, tělo doktorky Wonové bylo stále ještě pohřbeno v silné vrstvě ledu. Satoko Hayakawa dohlížela na jeho rozmrazení a provedla pitvu. Podle její zprávy neměla dr.Wonová žádné zlomeniny ani rány, ze kterých by vykrvácela, žádná tkáň nebyla zasažena rakovinným bujením. V trávicí soustavě byla dosud potrava. Když Johann naléhal, váhavě uvedla jako příčinu smrti srdeční selhání. „Oblast myokardu vykazuje některé zvláštnosti," připustila, „ale tohle bohužel není právě moje specializace."

V pouzdře připevněném na zápěstí objevili osobní počítač doktorky Wonové. Přestože procesor už dávno nepracoval, Narong s Yasinem provedli podrobnou analýzu všech komponentů a zjistili, že paměťový registr je stále ještě funkční. Oba inženýři dali společně dohromady improvizovaný snímač, který jim umožnil přístup do paměťových bloků. Přenos záznamů probíhal velice pomalu a byl spojen s mnoha obtížemi. Trvalo plné dva dny, než se jim podařilo přeložit všechny údaje ze strojového jazyka. Většina souborů obsahovala poznámky ve vědecké hantýrce, kterým ani jeden z nich nerozuměl. Ale kapesní počítač sloužil doktorce Wonové také jako osobní deník. Zápisy začínaly dnem, kdy spolu se svými kolegy odlétala ze srílanského raketodromu na oběžnou dráhu kolem Země, kde se nalodili na transportní loď, a končily pravděpodobným datem její smrti.

Narong a Yasin uložili kompletní znění deníku do dvou nezávislých počítačů, vytiskli záznamy ze šesti posledních dnů a s editovaným textem přišli za Johannem do kanceláře.

„Je to prostě neuvěřitelné," řekl Narong.

„Podle mě se ta Wonová tam venku prostě zcvokla a začala mít vidiny," prohlásil Yasin. „Asi toho po ní chtěli moc… Buď to, nebo

je to všechno součást nějakého strašně složitého vtipu, který se obrátil proti ní. Ten deník je snůška bláznivin, tomu nikdo neuvěří. Přesně to se dá čekat od ženské, která si hraje na vědátorku…“

Narong ho rychle přerušil. „Kdyby ti to nevadilo, měli bychom Johanna nechat, aby si to v klidu přečetl a došel k vlastním závěrům.“

Yasin jen pokrčil rameny. „Tak tady to máte, šéfe.“

Johann si od něj vzal tenký svazek papírů a začal číst.

20. prosince 2142

Jsem unavená. Všichni jsme unavení. Pracujeme dvanáct až čtrnáct hodin denně, snažíme se najít správné místo pro vrt. Dnes už jsme si mysleli, že jsme objevili místo, které splňuje všechny požadavky. Vztyčili jsme vrtnou soupravu a dali se do toho. Dostali jsme se sotva na čtyřicet metrů hluboko, když se ukázaly první známky prostupování ledových vrstev. Dr.Sinha mě nemilosrdně kritizoval kvůli špatné geologické analýze. Přesunuli jsme se jinam, ale ani tam to nevyšlo.

21. prosince 2142

Nejdelší pracovní den za celou dobu. Jsem úplně vyčerpaná. Ale stálo to za to. Zdá se, že jsme konečně našli ideální místo pro vrt. Je jen šest kilometrů od nového tábora a víc než šedesát kilometrů od oblasti, kde se k jádru dostali Ukrajinci. Už jsme přes sto metrů hluboko a vypadá to slibně. Dr.Kawakita provedl předběžnou analýzu horních vrstev jádra a zdá se, že výsledky ho velice potěšily. Než jsme šli spát, připomněla jsem dr.Sinhovi, že jsme se už tři dny neohlásili Valhalle. Prohlásil, že se s nimi spojí zítra večer.

22. prosince 2142

Když jsme se dnes vraceli do tábora, stalo se něco velice podivného. Byli jsme ještě asi sto metrů daleko a v tu chvíli jsem uviděla dlouhou, širokou bílou stuhu, jak vyplouvá ze stanu. Vypadalo to jako ocas vysoko letícího draka. Uvnitř pásu se vznášely malé lesklé částečky, pohybovaly se jako samy od sebe, sem a tam, od kraje ke kraji. Celá ta věc byla dlouhá dvacet nebo třicet metrů, vznášela se před stanem sotva dvě sekundy a pak najednou odsvištěla neuvěřitelnou rychlostí.

Když jsem to prvně uviděla, dr.Kawakita a dr.Sinha spolu zrovna mluvili a nedívali se k tábořišti, a než se otočili, jiskřící pás už zmizel v dálce. Myslím, že dr.Jailani to viděl také, ale mou historku nepotvrdil. Všichni tři se navzájem přesvědčili, že to, co jsem viděla, byl nějaký přechodný atmosférický jev polární oblasti. To se mi ale nezdá pravděpodobné.

Den, který patřil pracovně k nejúspěšnějším (už jsme hlouběji než 200 metrů a všechno stále vychází dokonale), skončil neshodami. Ismail si nebyl jist, jestli se mu podařilo odvysílat obvyklé hlášení pro Valhallu. Oznámil dr.Sinhovi, že hlavní vysílačka je sice podle opakovaných testů v naprostém pořádku, ale že během vysílací sekvence se objevují podivné poruchy. Dr.Sinha ho začal před ostatními ponižovat. Řekl, že v noci nejspíš přijde z Valhally potvrzení příjmu, a připomínal dr.Jailanimu, že původně měl v úmyslu přibrat do týmu místo dalšího vědce raději zkušeného inženýra.

23. prosince 2142

Jsem v táboře sama, pořád ještě omráčená úžasem. Už je skoro půlnoc. Víc než hodinu jsem se snažila záložní vysílačkou spojit s Valhallou a oznámit jim náš dnešní fantastický objev. Buď se neřídím přesně Ismailovými instrukcemi, nebo ani tahle vysílačka nefunguje. Asi to zkusím za chvíli znovu, protože dnes v noci určitě moc spát nebudu.

Dneska byl ten nejpodivuhodnější den v mém životě. Ještě pořád nemohu uvěřit, že to, co jsme viděli a zažili, se skutečně stalo. Objevili jsme pod ledem na severním pólu Marsu nesmírně složitý systém jeskyní, zjevně vybudovaný inteligentními bytostmi, a jsme si jisti, že autory tohoto ledového bludiště nejsou lidé.

Všichni jsme si dobře vědomi toho, jaké důsledky náš objev může mít. Před necelými čtyřmi hodinami, než jsem se vydala zpátky do tábora, jsme společně sestavili hlášení pro Valhallu. Zprávu jsme formulovali velice opatrně, z pochopitelných důvodů neobsahuje žádné podrobnosti. Nechceme vyvolat poplach, nestojíme o to, aby se sem přiřítila polovina obyvatel stanice. Kdybychom jednoznačně vyhlásili, že jsme našli nesporný důkaz existence mimozemšťanů, ocitli bychom se pravděpodobně ve stavu obležení.

To všechno je teď ale čistě akademická otázka. Spojení s Valhallou nefunguje a nikdo neví, že na ledových pláních u severního pólu

Marsu došlo k objevu století. Dr.Sinha a dr.Kawakita se nemusí bát, že by se s nimi někdo chtěl dělit o Nobelovu cenu.

Dr.Sinha nás ráno vzbudil výjimečně brzo, víc než hodinu před východem slunce. Žádné potvrzení příjmu z Valhally jsme nezachytili, ale dr.Sinha se už nemohl dočkat, abychom zase vyrazili na led a dali se do práce, a nechtěl ztrácet čas hledáním poruchy a opravami spojového zařízení. Jako obvykle jsme se rychle nasnídali a vyrazili na cestu k vrtu. Byla ještě tma. Přibližně v polovině cesty jsme všichni uviděli jasný záblesk světla, který proletěl oblohou a dopadl kousek od místa, kde jsme právě byli. Krátce jsme se poradili a pak jsme otočili motorové saně a zamířili tam, kam podle našeho mínění dopadl meteorit.

Prohledávali jsme celou oblast asi hodinu. Slunce už vystoupilo nad obzor, když dr.Kawakita, který dalekohledem obhlížel blízké ledové pahorky, zahlédl něco neobvyklého. Zaparkovali jsme saně a vydali se tam pěšky, ušli jsme asi dvě stě metrů. Ukázalo se, že podivný útvar, který zahlédl, je pravoúhlá deska široká přibližně dvacet a dlouhá sto metrů, umístěná asi tři až čtyři metry nad ledem a podepřená čtyřiadvaceti silnými, naprosto stejnými sloupy. Celá konstrukce měla přesně stejný odstín bílé barvy jako led (podle Ismaila kvůli maskování), jen podél okraje desky a kolem dokola sloupů se táhly úzké, jasně červené proužky.

Zjistili jsme, že deska je z nějakého kovu, na dotek neobyčejně hladkého. Dr.Sinha udělal celou řadu snímků a my jsme zatím diskutovali prostřednictvím mikrofonů v přilbách. Rozhodli jsme se, že prozkoumáme celou oblast v okolí desky, a sotva za deset minut jsme s doktorem Jailanim narazili na velký pravoúhlý otvor v ledu. Okamžitě nám bylo jasné, že ten tvar je příliš dokonalý, než aby ho mohla vytvořit příroda.

Doktoři Sinha a Kawakita se k nám přidali a všichni jsme se u otvoru vystřídali. Nahlíželi jsme dovnitř a svítili si přilbovými reflektory. Viděli jsme dole na všech čtyřech stěnách šachty nějaké konstrukce, ale nedokázali jsme určit, o co jde. Ismail navrhl, abychom dolů shodili jednu světlici a pokusili se v jejím světle všechno vyfotografovat. Byl to skvělý nápad.

Fotografie a video byly fantastické. Ze záběrů jsme poznali, že pod ledem na obou stranách šachty se skrývá několikapatrový systém chodeb. Před obědem i při jídle jsme vzrušeně debatovali o tom, co

bychom teď měli podniknout. Neměli jsme s sebou právě nejlepší vybavení pro zkoumání podzemních chodeb, ale dr.Sinha přesto trval na tom, že je zapotřebí provést alespoň předběžný průzkum.

Muži vzali dvě lana s velkou nosností, která jsme s sebou vždycky vozili pro případ nehody na ledovci, a upevnili je k silným železným kůlům zatlučeným do ledu v rozích čtvercového otvoru. V půli odpoledne už se všichni tři spustili do prvního patra podzemního labyrintu, procházeli tunely a chodbami na obou stranách centrální šachty a pilně fotografovali. Bylo rozhodnuto, že já zůstanu venku, nejen kvůli osobní bezpečnosti, ale hlavně pro případ, že by bylo zapotřebí rychle poslat dolů nějaký materiál. Celé odpoledne jsme udržovali spojení pomocí vysílaček. Kolegové mi popisovali, co objevili, a já jsem vkládala jejich údaje do počítače.

Průzkum bludiště chodeb v nejvyšším patře trval asi tři hodiny. Čas od času tam dole nalézali předměty neznámého účelu, vždycky jasně bílé s několika nepravidelnými červenými znamínky, ale to bylo vše. Podzemní tunely se táhly do závratné dálky. Na hloubení těchto jeskyní v marťanském ledu někdo nebo něco vynaložilo ohromné množství času a energie.

Při západu slunce všichni muži vyšplhali ven a rozhodli, že se po krátké přestávce vrátí dolů a budou ještě pár hodin pokračovat v průzkumu. Všichni byli neuvěřitelně vzrušení, zrovna sršeli energií. Požádali mě, abych se vrátila do tábora, spojila se s Valhallou a ráno jim přivezla další zásoby a vybavení. Ismail se nabídl, že jestli se sama bojím, pojede do tábora se mnou, ale zahlédla jsem jeho výraz za průzorem a bylo mi jasné, že ve skutečnosti by raději zůstal s ostatními.

V posledních dvou hodinách, které jsem s nimi před odjezdem strávila, odvázali jedno lano od kotvícího sloupku a nastavili druhý provaz, aby se dostali ke vchodu do dalšího podlaží. Připomínala jsem jim, že dvě lana jsme použili z bezpečnostních důvodů, ale dr.Sinha prohlásil, že až se vrátím s dalšími lany a ostatní výstrojí, bude přístup zase dvojitě zabezpečen. Ještě než jsem se vydala na cestu, vynesli z tunelů několik malých předmětů. Naskládali jsme je do plátěného vaku a vzala jsem je s sebou do tábora, aby byly bezpečně uložené.

24. prosince 2142

Budu se snažit psát souvisle, ale nebude to snadné. Strašně se bojím. Mám strach, že se stalo něco hrozného. Od chvíle, co jsem včera odjela do tábora, nic o ostatních nevím. Teď sedím na stanovém dílci na ledu, sotva deset metrů od vchodu do šachty. Slunce zapadlo přede dvěma hodinami. Kolem mě se povalují kotouče lana, brašny s jídlem a dalším vybavením, které jsem ráno přivezla na motorových saních, a také batohy a elektronické přístroje, které tu byly, když jsem večer odjížděla.

Asi bych měla začít od začátku. V noci jsem se ještě pokoušela záložní vysílačkou dovolat na stanici, ale bez úspěchu. Pak se mi podařilo asi na tři hodiny usnout. Když jsem se probudila, byla venku samozřejmě ještě tma. Pečlivě jsem shledala všechny věci podle seznamu, naložila je na saně a vydala se zpátky.

Navigační systém motorových saní ukazoval, že jsem necelý kilometr od majáku, který jsme postavili u vstupu do šachty, když se mě najednou zmocnil děsivý pocit, že mě někdo sleduje. Přesvědčovala jsem sama sebe, že je to nesmysl, ale přesto jsem se na sedadle pomalu otočila a pohlédla dozadu. Vznášela se tam dlouhá bílá stuha z jiskřících částeček, sotva čtyřicet metrů ode mne, zářila proti temné obloze, přesně taková, jakou jsem viděla přede dvěma dny vyplouvat z našeho stanu. Ztuhla jsem hrůzou. Nedokázala jsem ani řídit. Saně vyjely z cesty a málem narazily do nízkého ledového břehu. Zapracovaly automatické brzdy a téměř současně se zapojil bezpečnostní systém a vypnul hlavní pohon.

Několik vteřin jsem se dívala na ten zářivý pás, jak se vznáší ve vzduchu za mnou. Zdálo se mi, že mě pozoruje. Drobné bílé částice, které ho tvořily, se pohybovaly po nejrůznějších nepravidelných drahách, nahoru, dolů, ze strany na stranu, narážely na okraj stuhy a vracely se zpět ke středu. Po chvíli, která mi připadala jako věčnost, se celý pás náhle stočil, prosvištěl nade mnou a ohromnou rychlostí zmizel směrem ke vstupu do podzemních tunelů.

Strašně dlouho jsem se nemohla ani pohnout. Ruce se mi třásly tak děsivě, že jsem nedokázala ani stisknout startér motorových saní. Snažila jsem se uklidnit, ale nešlo to. Konečně jsem po ohromném úsilí nastartovala, vrátila se na cestu a jela dál.

Několikrát jsem se snažila spojit s ostatními vysílačkou. Když jsem dorazila k druhým saním a zjistila, že s nimi od včerejška nikdo nevyjel, dostala jsem strach, že se přihodilo něco strašného. Ale stej-

ně jsem vzala oba vaky s výstrojí a zásobami a donesla je až k otvoru do podzemí.

Celé dopoledne jsem se snažila navázat spojení se svými kolegy. Pečlivě jsem prohlédla led v okolí vstupní šachty. Byla jsem přesvědčená, že od mého odjezdu, to znamená od včerejšího večera, tu s ničím nebylo hnuto. Závěr byl nevyhnutelný. Všichni sestoupili do druhého podlaží chodeb a nikdy se odtud nevrátili.

Co mám teď dělat? V podstatě mi zbývají dvě možnosti. Čekat u otvoru a doufat, že se někdo z nich ozve nebo objeví, nebo sešplhat po laně a začít je hledat. Jestli jsou naživu a pohybují se tak hluboko, že na povrchu se nedá zachytit signál vysílačky, časem se vrátí nahoru. Nouzové balíčky jídla a vody ve skafandrech jim vystačí stěží na jeden den.

Druhá možnost, spustit se po provaze dolů, mě příliš neláká. I když jsou na laně v půlmetrových vzdálenostech uvázané uzly, nevěřím, že bych měla dost sil a sebedůvěry, abych tudy dokázala slézt nebo se vrátit. A co když se jim v druhém podlaží stalo něco hrozného? Mám nějaký důvod věřit, že mě se to nestane?

Ne, sestup by měl být až poslední, nouzové řešení. Nejlepší bude zůstat tady a čekat. Třeba se někdo z nich na moje volání ozve dřív, než uplyne příliš dlouhá doba.

25. prosince 2142

Slunce vyšlo asi před hodinou. Nic nového. Hodiny ubíhají a je stále jistější, že moji kolegové všichni zahynuli.

Bojím se a je mi smutno. V noci mě vzbudil děsivý sen. Znovu jsem pak vzpomínala, co všechno se udalo za těch několik posledních dní. Teď si uvědomuji, jak bláznivý a směšný byl náš pokus prozkoumat jeskyně bez cizí pomoci. Měli jsme jen zaznamenat přesné souřadnice, s pomocí pochodní pořídit pár fotografií a videonahrávek a okamžitě se vrátit do Valhally.

Rozhodla jsem se, že tu zůstanu a budu čekat na ostatní už jen jeden den. Nemám v úmyslu sestoupit dolů do šachty. To není otázka odvahy. Prostě si myslím, že nemá smysl takhle riskovat život.

Ale než se vrátím do Valhally, mám v plánu zajet na místo vrtu a zachránit co se dá z naší vědecké dokumentace. To je to nejmenší, co pro ně mohu udělat. Údaje, které jsme zatím uložili v přenosném počítači, by snad mohly stačit k obhájení teorie doktora Kawakity.

Nejsem už tak vyděšená jako včera. Teď cítím únavu, lítost a jsem trochu zmatená. Když řeknu, že zážitky posledních dní mě zdrtily, je to slabé slovo. Pokud se nikdo z ostatních neobjeví, budu muset sebrat všechny své síly a schopnosti, abych se dostala zpátky do Valhally.

Narong a Yasin odešli, sotva se Johann ponořil do deníku doktorky Wonové. Když dočetl, zhluboka vydechl a zavolal si svého zástupce.

„Jsi bledý," konstatoval Narong, jakmile vstoupil.

„Divíš se?" odpověděl Johann. „Právě jsem přečetl něco, co se může stát nejpodivuhodnějším dokumentem, jaký kdy člověk sepsal. Jestli jsou údaje v deníku pravdivé, doktorka Wonová a její kolegové učinili nejvýznamnější objev v historii lidstva."

„Yasin si pořád myslí, že je to celé nějaká bouda."

„Čí bouda, a na koho?" namítl Johann. „My přece víme něco, co Yasin neví – že ty podivné útvary z jiskřících částic několik lidí vidělo už dřív, a nejen na Marsu. Je nepravděpodobné, že by doktorka Wonová…"

„Ale přece je možné, že měla přístup k informacím, které shromažďuje Společnost Ráma. A je logické, že skupina vědců by dokázala vymyslet chytrý plán, jak pomocí deníku doktorky Wonové dosáhnout mezinárodní popularity a uznání. Pak něco vybouchlo, celý nápad se obrátil proti nim a stálo je to život."

Johann zavrtěl hlavou. „Ne, Narongu. Teorie o spiknutí nebo kanadském žertíku jsou příliš přitažené za vlasy. Jsem přesvědčený, že ten deník je pravdivý… Mimochodem, jak myslíš, že doktorka Wonová zemřela?"

Narong pokrčil rameny. „To se nedá určit. Možná se vydala na cestu pěšky, když vysadily motorové saně, a zabloudila. Není nic neobvyklého, že se člověk ztratí, když je všude dokola jen samý led."

Johann vstal.

„Tak co teď, šéfe?"

„Řekni Yasinovi, aby nasměroval všechny naše vysílače na Mutchville. Ohlásím podle předpisu, že jsme našli tělo doktorky Wonové, a připojím k tomu několik úryvků z jejího deníku." Zamyšleně přecházel po místnosti. „Nevím, jestli nás v Mutchvillu ještě slyší, i když vysíláme na plný výkon, ale zkusíme to."

„Ještě něco?“ Narong vycítil, že Johann dosud nedomluvil.

„Vydám se sám na led. Pokusím se ověřit co nejvíc informací z deníku… Vezmu s sebou Kwama. Chci, abys tady zůstal a postaral se o chod Valhally. Základna potřebuje ve vedení někoho schopného, pro případ, že…“ Jeho hlas se náhle vytratil.

„Chceš sestoupit do jeskyní?“

„Jestli tam opravdu jsou.“

8

Kwame seděl v konferenční místnosti, která sousedila s Johannovou kanceláří, a dočítal poslední stránky deníku doktorky Wonové. Nakonec papíry srovnal a vrátil Johannovi. „Tak co si o tom myslíš?“

„Ještě nevím,“ odpověděl Tanzanijec. „Nestačil jsem to všechno ještě strávit… Je to prostě neuvěřitelná historie. Ty myslíš, že to může být pravda?“

„To je správná otázka.“ Johann pokrčil rameny. „Mám důvod se domnívat – proč, to ti hned vysvětlím – že vyprávění doktorky Wonové je pravdivé. Co je důležitější, alespoň část jejího příběhu se dá ověřit. Mapy v deníku jsou dost podrobné. Mám v úmyslu vydat se příští týden ven a pokusit se najít ten otvor a šachtu. Byl bych rád, kdybys jel se mnou. Nechci nijak ovlivňovat tvoje rozhodnutí, ale než mi odpovíš, poslechni si, co neobvyklého jsem zažil já sám.“

Kwame napjatě naslouchal, když Johann líčil svá dvě osobní setkání s třpytivými částicemi i rozhovor, který měl v Mutchvillu s Beatricí a Vivien.

„Páni,“ vydechl, když Johann domluvil. „Takže ty věříš, že ten svítící pás, o kterém píše doktorka Wonová, je totožný s jevem, který jsi viděl ty a obě jeptišky? A že všechny tyhle události spolu nějak souvisejí?“

„Ano,“ přikývl Johann vážně. „I když ti nedokážu říct proč.“

Kwame se usmál. „Líbí se mi teorie sestry Beatrice. Musí být uklidňující věřit, že ty neobvyklé útvary tvořené vířícími částicemi jsou možná Bohem seslaní andělé. Z každého jiného vysvětlení by šel děs, zvlášť vzhledem k tomu, co se stalo doktorce Wonové a jejím kolegům.“

„Chceš tím říct, že se mnou nepojedeš?“

„Ne, to ne, tak jsem to nemyslel. Bude mi ctí doprovázet tě na výzkumné výpravě… Ale člověk si může snadno představit, že ty částice nebo to cokoli, co dokázalo vytvořit podzemní labyrint, který doktorka Wonová popisuje, disponuje schopnostmi a technikou na úrovni, která daleko přesahuje naše chápání, natož abychom ji dokázali vysvětlit a popsat. Proto se mi líbí myšlenka sestry Beatrice, že jsou to andělé. Vyhlídka na setkání s nimi pak není tak hrozivá."

„Podle mých dosavadních zkušeností se nemáme proč domnívat, že zářící částice jsou lidem nepřátelské," namítl Johann.

Kwame se znovu usmál. „Když se v Africe objevili první Evropané, černoši je uctívali a považovali bílé muže za bohy. Neměli tušení, že příchod cizinců znamená neodvratný konec dosavadního způsobu života v kmenovém společenství."

„O něčem podobném jsme diskutovali včera večer s Narongem," připustil Johann. „Pokud jsou částice i labyrint pod ledem opravdu mimozemského původu a jejich technika je opravdu tak vyspělá a dokonalá, jak si myslíme, kontakt s nimi by mohl znamenat definitivní konec lidských dějin – tak, jak je známe dnes."

„A je celkem lhostejné, jestli jsou cizinci přátelští nebo ne," doplnil ho Kwame. „Vzpomeň si, co se stalo na Amazonce koncem dvacátého století. Antropologové, kteří se jako první setkali s izolovanými indiánskými kmeny, měli jen ty nejlepší úmysly. Ale samotná představa, že existují také jiní lidé a jiný životní styl, odsoudila primitivní způsob života Indiánů k zániku."

Teď byla řada na Johannovi, aby se pousmál. „Neměl jsem tušení, že se tak zajímáš o historii."

„Dějiny mě fascinovaly už od mládí," přiznal se Kwame. „I když jsem nemohl jít na univerzitu – hlavně z finančních důvodů – snažil jsem se pořád číst a studovat. Když se před čtrnácti lety do Sluneční soustavy přiřítila cizí kosmická loď, Ráma, začal jsem se zajímat o historický význam a důsledky kontaktu s mimozemskou civilizací. Tenkrát jsem byl na škole pro řidiče těžkých mechanismů. Každý den jsem sledoval zprávy a očekával, že se představitelé cizí inteligence konečně rozhodnou s námi spojit. Byl jsem úplně zničený, když Ráma zmizel a všechny moje naléhavé otázky zůstaly nezodpovězené."

„Takže ty věříš, že někde tam mezi hvězdami jsou další civilizace?"

„Ano, jistě. Připadá mi nesmyslné předpokládat, že se rozumný život vyvinul jen na Zemi, na jediné malé planetě. Proces, který dal vzniknout člověku, přece nemůže být tak unikátní."

Johann předstíral, že se mračí. „To není odpověď, jakou by člověk očekával od dobrého muslima."

Kwame se rozesmál. „Je mnoho druhů muslimů, právě tak jako hodně druhů křesťanů. Nikdy jsem si nemyslel, že by mě víra nutila uvažovat jen jediným způsobem. Podle mého názoru je nepravděpodobné, že by Alláh nebo Bůh očekávali, že je věřící budou pouze slepě následovat."

Johann s úsměvem pohlédl do jasných očí vysokého, pružného Afričana. Kwame bude skvělý společník pro největší dobrodružství jejich života.

Další tři dny uběhly v horečných přípravách. Johann i Kwame si znovu několikrát pozorně pročetli deník doktorky Wonové, včetně záznamů zachycujících postup a nálezy ostatních vědců při zkoumání soustavy tunelů a jeskyň pod ledovcem. Během plánování se vzájemně lépe poznali a oba začali oceňovat přednosti toho druhého: Johann byl schopný a pohotový organizátor a vyznačoval se dokonalým logickým úsudkem, oproti tomu Kwame více spoléhal na intuici a jeho mysl, nespoutaná tak pevně přísnými zákony logiky, měla větší tvořivé schopnosti.

Když se vydali na cestu, zavazadlový prostor motorových saní, naložených na přívěs roveru, přetékal nejrůznějším vybavením a zásobami. Narong jim pomohl stáhnout celý náklad těžkou sítí a důkladně ji připevnit k bočnicím saní, ale Johann se přesto obával, že kodrcání přívěsu lana uvolní a že jim cestou vypadne něco nepostradatelného.

„Jestli chceš, pojedu v saních a postarám se, abychom nic neztratili," navrhl zmatený Kwame s nejistým úsměvem, když Johann už potřetí zastavil a přesvědčoval se, zda je náklad v pořádku.

Johann si uvědomil, že se chová nuceně a křečovitě, a pokusil se trochu uvolnit. Začal se Kwama vyptávat na jeho dětství v Africe. Kwame vyrostl ve vesničce v západní Tanzanii, nedaleko parku Serengeti. Dokonce i Johann, který neměl příliš bohatou fantazii, si dokázal při jeho živém, obrazném líčení představit život afrických venkovanů. Kwame vyprávěl o divokých zvířatech ze Serengeti a

Johannovi před očima ožíval pohádkový ráj slonů a zeber pod zasněženým vrcholkem Kilimandžára, na pláních rovníkové Afriky.

Konečně mohli odstavit rover a přesednout do motorových saní. Cestovali teď mnohem rychleji. Zpočátku se drželi obvyklých cest, vyježděných v ledovci. Když se dostali do oblasti ledových pahorků a proláklin, kterou popisovala doktorka Wonová ve svém deníku, začali pátrat po vstupu do podzemí. Před západem slunce objevili opuštěné saně a obrovskou obdélníkovou desku. Brzo poté nalezli i pravoúhlý otvor do šachty a utábořili se na planince opodál.

Ani jeden nedokázal večer usnout. Víc než hodinu leželi vedle sebe, zachumlaní do spacích pytlů, a povídali si přes mikrofony vestavěné do přileb skafandrů. Kwame přiznal, že cítí obavy a vzrušení. Vzpomínal na noc, kterou strávil v rezervaci Serengeti, když mu bylo patnáct a přes léto si vydělával jako myč nádobí a pomocník kuchaře ve skupině Afričanů, kteří doprovázeli americké turisty na safari.

„Rozhodli jsme se s kamarádem, že budeme spát sami, daleko od ostatních," vyprávěl. „Přenesli jsme si spacáky o několik set metrů dál na jih, kde se na říčce pod vodopádem vytvořila malá tůň. Měsíc stál vysoko, byla horká noc. Stan jsme nestavěli. Usínal jsem a počítal hvězdy, které zářily na temné obloze… Vzbudil jsem se uprostřed noci, celý zpocený, a rozhodl se, že si půjdu zaplavat. Když jsem se cákal v tůni daleko od břehu, najednou jsem uviděl asi třicet metrů od sebe velkého krokodýla. Ležel ve vodě a pozorně mě sledoval. Pak začal pomalu, bez jediného zašplouchání, klouzat blíž a blíž. Byl jsem bez sebe strachy… Naštěstí ten krokodýl neměl hlad, jinak bych ti to tady dnes nevyprávěl. Ale ten pocit, směs strachu a vzrušení, které cítím teď, se hodně podobá pocitům, které jsem měl, když jsem šlapal vodu a díval se do lesklých očí toho krokodýla."

Ráno už nebylo o čem debatovat. Bez další porady postupovali podle plánu, který společně vypracovali ještě ve Valhalle. S náležitou péčí rozvinuli dva dlouhé provazové žebříky a prověřili pevnost a nosnost každé příčky. Kwame zatloukl do ledu vedle otvoru čtyři nové sloupky (dva kůly, o kterých se zmiňovala doktorka Wonová, tam stále byly, ale neviselo na nich žádné lano spuštěné do temné propasti) a Johann zatím kontroloval malé mobilní kamery. Pak už zbývalo jen zakotvit oba mohutné provazové žebříky ke sloupkům a spustit je do šachty. Neozval se přitom žádný zvuk, který by nazna-

čoval, že plně rozvinutý žebřík dosáhl dna. Šachta byla zřejmě hlubší než dvacet metrů.

Johann a Kwame si před sestupem připevnili na přilby důlní reflektory. „Nepřipadá ti zvláštní, že za víc než rok se nikdo ani nedotkl opuštěných saní a že ty kůly u šachty, co tam zatloukli vědci ze skupiny doktorky Wonové, zůstaly na místě?“ Johann si upravoval reflektor a zkoušel vypínač.

Kwame pokrčil rameny. „Není to o nic podivnější, než všechno ostatní.“

S nejvyšší obezřetností se spustili až na konec žebříku. Cestou minuli pět pater provrtaných tunely obdélníkového průřezu. V každém poschodí se na dvou protilehlých stěnách šachty otvíraly vstupy do ledového labyrintu. Zavěšeni téměř na samém konci žebříků obrátili paprsky reflektorů dolů do hlubiny. Pod sebou viděli dvě další poschodí a zdálo se, že dno šachty není dál než takových osm deset metrů. Bez obtíží rozmístili ve všech pěti patrech mobilní kamery, po jedné do každého vchodu, vrátili se znovu dolů a začali s aktivací automatických snímacích jednotek. Osm kamer fungovalo dokonale, přesně podle programu vysílaly každých dvanáct minut obraz své aktuální pozice. Do dvou tunelů, odkud žádný signál nepřicházel, poslali záložní kamerové jednotky, které předávaly informace v kratším intervalu.

Následující dvě hodiny strávili sledováním nejasných záběrů, které přijímal centrální videoprocesor od všech průzkumných kamer. U stěny stanu umístili sestavu elektronických přístrojů včetně monitoru. Ukázalo se, že bez programu, který byl součástí přenosného počítače a zajišťoval zhuštění a klasifikaci obrazu, je většina nezpracovaných videozáběrů k ničemu.

Byla to únavná a zdlouhavá práce. Kamery většinou zachycovaly jen obraz bělostných ledových stěn. Teprve k večeru, když už oba padali únavou, se mezi zpracovanými záběry z podzemí začala vynořovat série snímků, které spolu logicky souvisely.

„Myslím si,“ prohlásil Kwame během krátké přestávky, „že první dvě patra v podstatě nemají žádný význam. Je to jen bludiště tunelů a slepých chodeb, které nemá žádný konkrétní účel – jen zmást a odradit každého, kdo by snad náhodou objevil vstup.“

„Ale co ty záhadné nápisy na stěnách – jestli je to písmo – a podivné ledové sochy ve druhém patře?“ namítal Johann.

„Pořád si myslím, že druhé patro není důležité, ledaže by se v chodbách mimo dosah automatických kamer skrývalo ještě něco. Mám tušení, že důvod, proč byla celá tahle ledová skrýš vybudována, nenajdeme výš než ve třetím patře… A stejně nedokážeme určit, co vlastně na snímcích je, dokud to neuvidíme na vlastní oči.“

Zbytek večera strávili prohlížením vybraných zhuštěných záběrů ze třetího patra a plánováním postupu pro další den. Rozhodli se, že ze všeho nejdříve prozkoumají sadu oblých předmětů, které asi sto metrů od hlavní šachty uzavíraly přístup do jihozápadní chodby.

Těsně předtím, než se nasoukali do spacáků, spojil se Johann vysílačkou s Narongem. Vzrušeně mu vyložil, co všechno během dne objevili.

„A co ti Asijci?“ vyptával se jeho zástupce. „O těch ses vůbec nezmínil.“

„Nenašli jsme po nich ani stopu, vůbec žádný důkaz toho, co se s nimi stalo. Žádné kosti, žádné útržky šatů, ani kousek lana – prostě nic. Prohlíželi jsme všechny záběry velice pozorně. Nic.“

„Přece se nemohli jen tak rozplynout do vzduchu,“ rozčiloval se Narong. „Tak dobrá. Dejte na sebe zítra pozor, a jakmile přijdete na něco neobvyklého, ozvěte se.“

„Když o tom tak přemýšlím, nedává to smysl,“ ozval se Kwame, sotva Johann přerušil spojení. „Dno šachty by nemělo být tak čisté. Určitě jsme tam shodili nějaké smetí, když jsme spouštěli dolů žebříky. A když fouká vítr, musí tam přece navát sníh a prach.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Johann. „Zítra se pořádně podíváme na dno.“

Oba sešplhali dolů po stejném žebříku a drželi se u jihozápadní stěny. Johann lezl první. Ještě než se ze žebříku přehoupl do tunelu ve třetím patře, bleskl paprskem reflektoru dolů do hlubiny a snažil se zahlédnout dno.

Spatřil jen neprostupnou tmu, která světlo lampy hladově pohlcovala. „Viděli jsme včera ze třetího patra až na dno, nebo se mýlím?“

„Nepamatuju se jistě,“ ozvalo se nad ním. „Možná bych měl slézt dolů a přesvědčit se.“

„Ne," zarazil ho Johann. „To můžeme udělat později… Pojď, napřed prozkoumáme tenhle tunel."

Počkal na Kwama u vchodu do chodby. Zapnuli reflektory na plný výkon – tak dohlédli asi na padesát metrů před sebe. Po chvíli chůze se ze stínů vynořily podivné oblé předměty.

„Nenapadlo tě, že bychom si s sebou měli vzít zbraně?" zachraptěl Kwame do mikrofonu v přilbě.

„Mé atavistické pudy mě přesvědčují, že puška by se teď hodila," odpověděl Johann, „ale mozek mi říká, že proti tomu, kdo nebo co vybudovalo tenhle labyrint, by naše zbraně stejně nebyly k ničemu."

Kwame se uchechtl. „Bod pro tebe, šéfe."

První záhadný objekt, na který narazili, byl opřený o stěnu vlevo a připomínal gigantickou kuželku. Byl ještě větší než Johann a o hodně širší než lidské tělo. Přes hladký, smetanově bílý povrch se táhl jediný úzký rudý prstenec. Za kuželkou ležely u paty stěny dvě veliké koule, stejně hladké a bílé, se stejným rudým páskem kolem dokola.

„Je to kuželník?" zašeptal Kwame užasle.

Johann se zasmál. Prošel kolem obou koulí ke zbývajícím hladkým, oblým předmětům, které blokovaly cestu. Chvíli se rozhlížel a pak se opatrně vyšvihl najeden z menších objektů, který vypadal jako přerostlá muchomůrka. V dálce zahlédl veliké bělostné dveře.

„Hej, Kwame!" vykřikl. „Něco jsem našel! Vypadá to jako dveře."

„To je fajn." Kwamův hlas zněl podivně napjatě. „Ale vypadá to, že ta věc, co mi visí nad hlavou, by pro nás teď měla být důležitější."

Johann se prudce otočil, uklouzl a div z muchomůrky nespadl. Nad Kwamovou přilbou se vznášela dlouhá bílá stuha, složená z jiskřivých vířících částeček. Johann seskočil na zem.

„Odkud se to vzalo?" Nespouštěl oči ze zářivého pásu, který se teď snesl na úroveň očí.

„Odněkud zezadu, řekl bych. Dotýkal jsem se té kuželky tady, a najednou se to nade mnou objevilo… Třeba je to duch kuželky."

Kwame se nervózně zasmál vlastnímu žertu. Johann mezitím ustupoval stranou, snažil se dostat k příteli blíž. Pás se pohyboval stejnou rychlostí, přibližně ve výši očí, a neustále se držel mezi nimi. Vyzařovalo z něho tak jasné světlo, že si oba muži navzájem viděli do tváře.

Pokaždé, když Johann udělal krok ke Kwamovi, pás se rozzářil a aktivita částic vzrostla. Světelný pruh se začal vlnit, jako by ho něco podráždilo, a jednotlivé částečky tvořící jeho strukturu zrychlovaly svůj pohyb. Jakmile Johann o krok ustoupil, došlo k opačné reakci.

„Tak co, šéfe, taky máš ten dojem, že se nás to pokouší udržet každého zvlášť?“

„Vypadá to tak,“ připustil Johann s obavou.

„Tak zkus, co to udělá, když přestaneš pochodovat sem a tam a klidně se usadíš na tu muchomůrku.“

„Dobrá,“ souhlasil Johann. „Myslím, že nejsme v nebezpečí – alespoň pokud mohu soudit.“

Oba se dívali, jak se světélkující pás zvedl o další metr, na koncích se lehce zavlnil a proměnil se v dvojitou spirálu, přesně takovou, jakou Johann viděl v zasněženém parku Tiergarten před lety v Berlíně. Srdce mu bušilo až v hrdle. To není možné, myslel si. To prostě není možné!

Během několika sekund, dřív, než některý z mužů stačil něco říct, se spirála změnila v osmičku. Johanna to šokovalo natolik, že málem ztratil dech. Zářící číslice se překlopila na bok, vířící částečky se shlukly do jedenácti bílých koulí, které čile zakroužily kolem symbolu pro nekonečno, pak stejně rychle změnily směr. Johann věděl, co bude následovat. Rychle uskočil a bílý baseballový míček s červeným proužkem mu prosvištěl kolem hlavy, proměnil se zase v pás zářivé bělosti a vrátil se na své původní místo mezi oba muže ve skafandrech.

Johann se snažil vzpamatovat a přimět mozek k činnosti. „Pryč odtud, a sakra rychle,“ vypravil ze sebe.

„To beru,“ oddechoval Kwame prudce. „Ale zdá se, že naše potíže teprve začínají.“

Za ním se v chodbě směřující k centrální šachtě objevilo něco ohromného a bílého, co vypadalo jako obrovitý sněhulák na skateboardu – dvě veliké bílé koule na sobě, ta větší spočívala na bílé desce se šesti rudými kolečky. Sněhulák neměl oči, uši ani ruce, ale jen do té chvíle, než se dostal ke Kwamovi. Když od něho byl sotva metr daleko, horní, menší koule se náhle křečovitě stáhla a vysunul se z ní bílý výběžek. Pavoučí ručičkou nebo čímsi podobným, co viselo na konci tenkého výhonku, sevřelo sněhobílé stvoření pevně Kwamovu paži a táhlo ho k hlavní šachtě.

Johann zkameněl. Když se vzpamatoval natolik, aby se pokusil příteli pomoci, stuha se znovu změnila v baseballový míč a ten mu znovu a znovu narážel do průzoru. Záblesky světla ho oslepovaly a prudkost úderů ho vrhala na ledové stěny. Konečně se vzdal snahy dostat se ke Kwamovi. Z míče se opět stala bělostná stuha a vznesla se výš ke stropu tunelu, aby Johann viděl, co se děje.

Proboha, pomyslel si s hrůzou, chce ho to shodit do šachty!

„Jsi v pořádku?“ vykřikl v panice do mikrofonu.

„Jsem podělanej strachy,“ ozvala se Kwamova odpověď. „Ten bílej ďábel mě drží za loket jako ve svěráku a táhne mě k díře… Když se mu snažím vytrhnout, chytí mě pevněji. Bojím se, že mi ten mizera udělá díru do skafandru!“

„Sakra, Kwame, je mi líto, že jsem nás do toho dostal. Byla to pitomost, prostě pitomost.“

„Na to už je pozdě, kamaráde.“ Kwamovi jako by docházel dech. „Už jsme skoro u… počkat, co je tohle? Johanne, ta díra tu není!“

Johann byl bez sebe zuřivostí. V dálce nejasně viděl obrysy člověka ve skafandru vedle siluety obrovského sněhuláka. „Co se děje, Kwame? Co tím chceš říct, že tam není?“

„Je tu plošina, která spojuje obě strany tunelu. Ten sněhulák mě táhne… Sakra, Johanne, ono se to hýbe. Je to výtah, zatraceně! Jedeme nahoru. Sbohem, Johanne, sbohem.“

9

Zbývající dvě hodiny, které Johann strávil v podzemí, uplynuly jako ve snu. Když se později snažil někomu vylíčit, co všechno za tu dobu viděl a zažil, dokonale pochopil, co znamená slovo „nevýslovné“.

Sněhulák, který unesl Kwama nebo snad jiný navlas stejný tvor, vystoupil z výtahu ve třetím patře sotva pět minut poté, co Kwame zmizel. Ve chvíli, kdy byl od Johanna tak deset metrů, jiskřící stuha prolétla tunelem a zmizela. Neuvěřitelně hladký, bělostný trup sněhuláka se opět stáhl jakoby v křeči a objevil se tenký kuželovitý výrůstek, jako paže bez ruky. Johann ucouvl, ale sněhulák ho nechytil jako předtím Kwama, bílá paže se jen prohnula v jednoznačném gestu: „Pojď za mnou.“ Sněhulák se pro příští dvě hodiny stal Johannovým průvodcem.

Exkurze začala za bílými dveřmi sahajícími až ke stropu, které Johann spatřil z vrcholu muchomůrky. Otevřené dveře skýtaly pohled na nekonečný rovný bílý tunel, bohatě osvětlený bílými zářivkami zasazenými do ledového stropu. Po obou stranách tunelu se táhly otevřené skladovací prostory naplněné nejrůznějšími bílými předměty. Johann neměl nejmenší tušení, k čemu to všechno slouží. Jediné, co mohl říct s jistotou, bylo, že všechny záhadné objekty jsou bílé, vyznačují se zaoblenými hranami a neobvykle hladkým povrchem, každý má na sobě rudý proužek nebo značku a v každém oddělení je uložen pouze jeden typ předmětů. Každý druh, který se od ostatních lišil velikostí, tvarem, nebo nejrůznějšími rudými značkami, tu měl vlastní místo.

Všudypřítomná bílá záře působila Johannovi závrať. Nadbytek světla se ještě násobil odrazy od lesklých ledových stěn a stropu i uskladněných předmětů. Johann musel každou chvíli zavírat oči, aby neoslepl.

Několik stovek metrů bez zastávky kráčel za svým průvodcem – sněhulákem. Bezúspěšně se snažil rozpoznat účel věcí, které míjel. Předměty v otevřených skladech se obrovsky lišily velikostí. Jeden výklenek, vyhloubený v ledové stěně a velký sotva jako krabice od televizoru, byl naplněný desetitisíci naprosto stejných drobných bílých kroužků menších než nehet, se širokým červeným páskem uprostřed. Další oddělení se táhlo vpravo podél tunelu do dálky dvaceti pěti až třiceti metrů a na zemi vedle sebe tu leželo asi deset dlouhých, bílých válců.

Stěny i strop tunelu náhle zmizely. Sněhulák se zastavil a ukázal tenkou paličkou vzhůru. Vstoupili právě do obrovitého bílého skladiště. Strop, který se ztrácel v bílém jasu, nemohl být hluboko pod povrchem Marsu. Johanna se zmocňovala závrať, když zvedl hlavu a rozhlížel se po ohromné podzemní prostoře. Po chvíli mu sněhulák poklepal na rameno a Johann ho následoval dál do hloubi skladiště.

Zastavili se uprostřed ledové podlahy. Odtud se dalo dohlédnout na všechny čtyři stěny; byly přinejmenším patnáct metrů vysoké a podobně jako ve stěnách tunelu i tady byly uskladněny nejrůznější předměty. Celé skladiště mělo přibližně rozměry fotbalového hřiště a protínaly je řady vysokých ledových regálů, které se křižovaly v pravém úhlu. V každé uličce byly v jednotlivých odděleních naskládány další objekty nepochopitelných tvarů a určení. Jak se Johann rozhlí-

žel, minulo ho absurdní vozidlo, něco jako gigantická salátová mísa na kolečkách, naplněná podivně pokroucenými předměty, které připomínaly preclíky. Mísa nevšímavě projela kolem překvapeného člověka ve skafandru. Zahlédl ji ještě, jak se cílevědomě proplétá bludištěm polic, a pak se mu ztratila z očí, bílá na bílém pozadí. O chvíli později se kousek dál v uličce, kde stál, vynořil další podobný transportér. Johann sledoval, jak se bílá mísa křečovitě stáhla, vysunula ze středu tenkou ručičku a hbitě shodila z regálu několik drobnějších předmětů, které vypadaly jako šrouby.

Sněhulák nechal Johanna několik minut stát, aby si mohl skladiště prohlédnout, a pak na svých skateboardových nožičkách vklouzl do jedné z uliček. Johann šel za ním. Opustili sklad a vstoupili do dlouhého, temného tunelu. Ledové zdi tu byly holé a mrazivé. Sněhulák se pohyboval poměrně rychle a Johann mu ve skafandru a s batohem na zádech sotva stačil. Když dorazili k výtahu, svaly ho bolely a sotva popadal dech. Vstoupili na plošinu a výtah začal klesat do nižších pater podzemního království.

Sněhulák ho opět vedl temnou chodbou s holými stěnami. Zabočili doprava, pak doleva, procházeli dalšími a dalšími tunely. Vypadaly všechny naprosto stejně. Johann už dávno ztratil orientaci. Konečně dorazili k dalším vysokým bílým dveřím. Sněhulák se jich dotkl a dveře se otevřely. Johann následoval svého průvodce do obrovské, jasně osvětlené prostory, skryté hluboko pod polárními ledovci Marsu.

Místo polic jako ve skladišti tu byly jakési nádrže, tvořené tabulemi skla nebo čirého plastu a naplněné tekutinami nejrůznějších barev od modré a zelené až po hnědou. Místy byly na jedné straně uličky naskládány dvě i tři na sobě.

Většina akvárií se zdála být prázdná. V některých Johann zahlédl jeden nebo více bílých předmětů podobných těm, jaké viděl ve skladišti. V jedné nádobě, naplněné nazelenalou kapalinou, se ke sklu tisklo něco temně rudého, co připomínalo mořskou hvězdici. Johannovi připadalo, že je živá, ale než si stačil podivného tvora lépe prohlédnout a ujistit se, že se hýbe, sněhulák už mu znovu klepal na rameno. O chvíli později, když rychle procházeli kolem další prosklené stěny nádrže, mihla se mu před očima jakási dlouhá bílá věc, ze které na jednom konci vyrůstala spletitá síť rudých vláken, ale ani tento-

krát neměl možnost prohlédnout si záhadného obyvatele akvária podrobněji.

Začínal mít dojem, že je v nějakém muzeu nebo v zoologické zahradě, ale dosud neobjevil naprosto nic, co by mu pomohlo rozluštit účel celého zařízení.

Sněhulák šel zřejmě najisto přímo na určité místo. Několikrát zabočili – i tenhle sál, podobně jako skladiště ve třetím patře, protkávala síť pravoúhlých uliček – až konečně dorazili k nádrži naplněné jasně modrou tekutinou. Její azurová barva Johannovi připomínala horská plesa. Sněhulák se zastavil a zaklepal tenkou paličkou na sklo. Nádrž zpočátku vypadala prázdná, ale pak Johann postřehl pohyb – plavalo to k nim. Nebo spíš plavala. Zatmělo se mu před očima.

V modré kapalině se vznášelo plavovlasé děvčátko mléčně bílé pleti, sotva šestileté, nepochybně lidského původu – až na to, že místo rukou a nohou mělo ploutve. Dívenka připlavala k Johannovi, očividně si ho prohlížela, rozjasnila tvář v širokém dětském úsměvu. Stál jako omráčený, neschopen pohybu. Několikrát se ve vodě obrátila, pohybovala se s lehkostí, zdálo se, že tančí. Vypustila z úst hrozen bublin a zaťukala ploutvemi na sklo. Johann bez rozmýšlení odpověděl stejně.

Stál tam snad deset minut, ohromený a nechápající. Děvčátko ho nespouštělo z očí, nosík přilepený na skle. V mysli mu vířily tisíce otázek. Kdo je to? Jak se sem dostala? Jak asi dýchá? Co se jí stalo s rukama a s nohama? Když mu sněhulák dal na srozuměnou, že je čas odejít, zdálo se mu, že se její ploutve začínají měnit v prsty. V tu chvíli mu bylo jasné, že se úplně zbláznil.

Obrovský mořský had s dračí hlavou působil na jeho nervy jako balzám. I když obluda zuřivě bušila do skla mohutným ocasem a výhružně otvírala tlamu, Johann jí nevěnoval téměř žádnou pozornost. Pořád měl před očima záhadné světlovlasé děvčátko s ploutvemi.

Celý omámený šel za sněhulákem. Opustili akvárium, procházeli dalšími prázdnými, temnými tunely v ledu. Později si jen matně vzpomínal, jak nastoupili do výtahu a vyjeli na povrch. Dovrávoral ke stanu a zhroutil se na svůj spací pytel. Když se za několik minut vrátil Kwame, Johann spal hlubokým spánkem a nebyl k probuzení.

Nepřekvapilo je, že vysílačka ani žádné další komunikační zařízení nefunguje. Nepřekvapilo je ani to, že zatímco zkoumali ledový podzemní svět, někdo navštívil jejich stan a smazal všechny videozáznamy.

„Takže nemáme žádný důkaz toho, co jsme tam dole viděli," konstatoval Kwame.

„Jen očité svědectví," dodal Johann. Spal celých devět hodin. Venku se zatím setmělo. I když už byl vzhůru hezkou chvíli, pořád byl omámený a zmatený tím, co prožil. Mluvil s Kwamem a pomalu se znovu vracel do reálného světa.

„Zajímalo by mě, proč nechali doktorku Wonovou utéct se všemi mapami a deníkem," uvažoval Kwame.

„Třeba nenechali," namítl Johann. „Třeba ty částice nebo náš známý sněhulák nebo jiný tvor nebo věc z jejich světa způsobili její smrt. Možná dokonce poškodili její počítač. Třeba je ani nenapadlo, že bychom ji snad našli a získali ze záznamů důkazy o jejich existenci. Šance byla asi tak jedna k milionu."

Sbírali výstroj a ukládali všechno do velkých vaků. „Jak to, že tobě se postarali o kompletní prohlídku a já nesměl vidět nic?"

Johann pokrčil rameny. „Na to nedokážu odpovědět o nic líp, než když se mě budeš vyptávat, co se mi to snažili ukázat… Ale pochopil jsem přitom něco velice podstatného, možná dokonce vůbec nejdůležitějšího. Třeba je to všechno ještě moc čerstvé, možná jsem ještě trochu mimo, ale z toho, co jsem tam dole pod ledem viděl, je mi jasné, že každá cizí forma života, se kterou se kdy setkáme, nám bude daleko vzdálenější a nepochopitelnější, než si vůbec dokážeme představit."

Zavládlo ticho. „Myslíš, že nás teď nechají jen tak odejít?" Kwame si přehodil batoh přes rameno.

„To nevím. Nejspíš to záleží na tom, jestli se cítí ohroženi tím, co všechno víme." Johann přestal balit a pohlédl na přítele. „Ať se rozhodnou jakkoli, je jasné, že jsme zcela v jejich moci."

„To není moc uklidňující pomyšlení."

„To je konstatování skutečnosti."

S batohy na ramenou – byly teď bez důkladných provazových žebříků mnohem lehčí – se vlekli přes ledovou pláň k motorovým saním. Když nakládali výstroj do zavazadlového prostoru, objevil se

u nich náhle jiskřivý pás tvořený poletujícími částicemi. K Johannovu úžasu saně přesto bez potíží nastartovaly.

„Třeba nás nechtějí zabít tak blízko svého sídla," řekl nervózně Kwame.

Vyrazili na jih a světélkující pás se stále vznášel nad nimi. Johanna začal znepokojovat nový problém. „Co když nás to bude sledovat celou cestu až do Valhally? Co když vystavíme všechny ostatní na základně nějakému novému hroznému nebezpečí?"

Kwame potřásl hlavou. „Nemáme žádnou možnost, jak se o tom přesvědčit. Ale vsadím se, že ty částice i jejich bílí přátelé už o Valhalle vědí všechno a že ten zatracený pás nás sleduje z úplně jiného důvodu."

Nedaleko od okraje polárního ledovce, přibližně kilometr od místa, kde odstavili rover, motorové saně náhle vysadily. „Ajaj," vzdychl Kwame, „tohle se mi vůbec nelíbí… Zrovna tady bych umřít nechtěl."

Zářící stuha se snesla níž. „Všechno tady nech," přikázal Johann náhle. „Odepni od skafandru všechna pouzdra, vyprázdni kapsy a všechno dej dozadu do saní. Ukážeme jim, že se ochotně vzdáme všech hmotných důkazů."

Kwame na Johanna tázavě pohlédl. „Tak dobře," souhlasil po chvíli. „Když myslíš, že je to důležité…"

Vyrazili pěšky k roveru. Světélkující pás se stále držel mezi nimi, přibližně v úrovni očí, vzdálený sotva půl metru. Pokaždé, když Johann pohlédl na žhnoucí pruh jasu plující vzduchem, cítil, jak v něm narůstá strach. Konečně mu povolily nervy. Zastavil se. „Ať jsi kdo jsi," vykřikl, „jestli nás chceš zabít, udělej to hned!"

Bílá stuha se stočila do kruhu a pomalu stoupala výš. Několik vteřin se vznášela nad hlavami obou mužů. Náhlý záblesk prudkého světla je na okamžik oslepil. Neviděli, jak zářivý pás explodoval a rozletěl se v tisíce droboulinkých kuliček, které přilnuly ke skafandrům. Johann i Kwame měli pocit, že světelný pruh prostě v jediném okamžiku zmizel.

Do Valhally se vrátili v poledne a okamžitě zjistili, že vpadli rovnýma nohama do další krizové situace.

„Vím, že mi máš co vyprávět," přivítal Johanna Narong, „ale potřebuji okamžitě tvou pomoc. Deidre Robertsonová obvinila Yasina,

že ji včera večer v jejím pokoji napadl. Tvrdí, že se ji právě chystal znásilnit, když jí přišla na pomoc Anna. Svolal jsem vyšetřovací komisi, zasedání začíná za dvě hodiny… Když už jsi zpátky, budeš mu muset předsedat.“

„Sakra,“ ulevil si Johann. „Právě jsem prožil jedinečnou událost, nejvýznamnější v celém životě, možná v životě celého lidstva! To se teď opravdu musím zabývat Yasinem?“

Narong omluvně pokrčil rameny. „Povinnost volá, znáš to. Každý už ví, že jste se vrátili. Bez tebe to samozřejmě udělat nemůžu, a když jednání odložíme, rozzuříme tím všechny ženy na stanici. Ale dělej, jak myslíš.“

„Ale ne,“ vzdychl Johann. „Raději ať to máme z krku. Jestli mi něco může vrátit smysl pro realitu, pak jedině tohle. Poslouchat, jak se Yasin hádá se dvěma ženami…“ Obrátil se ke Kwamovi. „Budeme tě při jednání potřebovat jako odborného poradce. Jsi alespoň trochu muslim, takže Yasin nebude mít možnost tvrdit, že vyšetřování je nábožensky předpojaté… I když tě musím varovat – Yasin je pověstný svou mstivostí.“

Kwame se zasmál. „Po tom, co jsme zrovna zažili, z něj nemám strach ani co by se za nehet vešlo. Raději bych si stokrát vyřizoval účty s rozzuřeným Yasinem, než aby mě zase někam táhl ten sněhulák.“

„Sněhulák?“ Narong se tvářil překvapeně. „Možná bychom to jednání měli přece jen odložit.“

Johann i Kwame se rozesmáli oba najednou. „Pojďme na oběd,“ navrhl Johann. „Povíme ti cestou zkrácenou verzi.“

10

Zasedání komise se konalo v jediném sále ve Valhalle, který měl dostatečnou kapacitu, aby pohodlně pojmul všechny, kdo chtěli být jednání přítomni – v tělocvičně, která byla součástí rekreačního komplexu. Johann by býval dal přednost jednání za zavřenými dveřmi, ale Narong ho přesvědčil, že všeobecný zájem o Yasinův případ si vyžaduje veřejně přístupné slyšení. Do haly proudilo stále více lidí a Johann se naklonil ke Kwamovi. „Od vznešenosti k hloupostem, a to vše během několika krátkých hodin,“ povzdechl si.

„Člověka vždycky dohoní tvrdá životní realita," odpověděl vážně Tanzanijec.

Johann předsedal komisi sestávající z Naronga, Kwama a Lucindy Davisové. Všichni se usadili za dlouhým stolem uprostřed tělocvičny. Yasin seděl ve skládacím křesílku napravo, Deirdre Robertsonová a Anna Kasperová, které společně podaly žalobu, nalevo od stolu. Většina obyvatel Valhally zaplnila jednoduché tribuny, které se zasouvaly do zdí.

Konečně všichni ztichli a Johann zahájil zasedání. „Je mou povinností jakožto ředitele základny Valhalla vyšetřit jakékoli chování a činy, kterých se dopustil některý z obyvatel základny, a které by snad odporovaly nařízením platným pro celou kolonii na Marsu. Pokud během vyšetřování vyjdou najevo důkazy potvrzující, že byl porušen zákon, jsem povinen předat obviněného mutchvillským úřadům, aby mohl být řádně souzen… Uvědomuji si, že v situaci, která teď na Marsu panuje, může být obtížné, jestli ne dokonce nemožné, dopravit obviněného do Mutchvillu. Přesto mám v úmyslu vést toto jednání podle stávajících předpisů, aby mohlo být případně považováno za předběžné slyšení předcházející soudnímu procesu."

Johann se odmlčel. Cítil se velice podivně. Ve srovnání s tím, co právě prožil, mu celé zasedání vyšetřovací komise připadalo malicherné a nedůležité. Silou vůle soustředil myšlenky a obrátil se k Yasinovi.

„Pane Yasine al-Kharife, jste obviněn z pokusu o znásilnění slečny Deirdre Robertsonové. Cítíte se vinen?"

„Nevinen."

„Dejte do zápisu, že pan Yasin al-Kharif obvinění popírá." Johann teď mluvil ke všem třem – k Yasinovi, Deirdre a k Anně. „Každý z vás bude mít deset minut na to, aby komisi sdělil vše, co je mu známo o údajném pokusu o znásilnění, ke kterému došlo včera večer v pokoji slečny Robertsonové. Připomínám, že budete vypovídat pod přísahou. Při výpovědi sledujte světlo nad obrazovkou počítače před vámi. Pokud začne červeně blikat, program, který převádí mluvenou řeč do zápisu, nezachytil všechna vyřčená slova a pravděpodobně bude nezbytné, abyste něco zopakovali. Až všichni tři skončíte, členové komise i já téměř s určitostí budeme klást doplňující otázky."

Všechny výpovědi se v základních faktech shodovaly. Obě zúčastněné strany také podobně popisovaly události předcházející údaj-

nému napadení. Yasin toho dne oznámil Deirdre, že přišel na pár nových nápadů, jak zvýšit účinnost skleníkového komplexu. Dohodli se na schůzce, ale protože oba měli nabitý pracovní rozvrh, nejjednodušší pro ně bylo sejít se až po večeři. Deirdre se vyvarovala toho, aby zůstala s Yasinem sama v administrativní budově, když už budou všichni pryč. Poradila se s Annou a rozhodla se přesunout schůzku do svého pokoje v obytném bloku.

Asi hodinu šlo všechno hladce. Deirdre připustila, že Yasin opravdu přišel s několika „úžasnými“ myšlenkami, jak vylepšit vytápění skleníků. Potvrdila také, že zpočátku se k ní choval s patřičnou zdvořilostí a nepřekročil meze pracovního setkání. Když se rozhovor chýlil ke konci, Deirdre se už cítila natolik v bezpečí, že zavřela dveře do rušné haly, přestože Anna odpoledne trvala na tom, aby je nechala otevřené po celou dobu Yasinovy návštěvy.

O tom, co se stalo pak, vypovídali oba aktéři úplně odlišně. Podle Yasina, který byl daleko výřečnější, sotva Deirdre zavřela dveře, začala s ním flirtovat, navrhla, aby si sedli vedle sebe na gauč a společně si prohlédli grafy, které přinesl, a než ji políbil, opakovaně se ho dotýkala a hladila ho. Deirdre tvrdila, že se chovala pouze přátelsky, že s Yasinem neflirtovala a že je naprosto přirozené, aby dva lidé, kteří diskutují o složitém grafu, seděli na téže straně stolu, a že možná náhodně položila Yasinovi ruku na rameno, „jednou či dvakrát“, ale zcela určitě ho nehladila.

Yasin ji pak prudce a zcela nečekaně políbil na ústa a sevřel její ňadro. Dala mu políček a nazvala ho „kurevníkem“. Rozzuřil se, stáhl si kalhoty, předvedl své mužství a začal vyhrožovat, že jí ukáže, co to znamená být kurevník. Deirdre začala ječet, do pokoje vletěla Anna a zastihla Yasina se spuštěnými kalhotami.

Johann se na výpovědi nemohl soustředit. V mysli mu stále vířily obrazy ledového světa, který viděl předchozího dne, a odpoutávaly jeho pozornost od jednání. Už téměř nevnímal plačtivý závěr vystoupení Deirdre, ve kterém ostře kritizovala fakt, že ženy jsou vždycky nuceny se bránit.

„Pokaždé, než někdo vůbec začne uvažovat o obvinění ze znásilnění,“ stěžovala si hlasitě, „musíme nade vší pochybnost dokazovat, že jsme neudělaly naprosto nic, co by muže vyprovokovalo k sexuálnímu útoku.“ Než dospěla ke konci svého plamenného projevu, Johann už byl hluboko ponořen ve vzpomínkách. V duchu znovu stál v

podzemní ledové jeskyni před skleněnou stěnou nádrže naplněné modravou opalizující tekutinou a hrál paci-paci-pačičky s podivuhodným světlovlasým děvčátkem.

Všichni tři členové komise odvedli při výslechu svědků dobrou práci. Johann sám nepoložil ani jedinou otázku. Myšlenky mu stále utíkaly pryč z jednací síně. *Dávej pozor, je to důležité*, káral sám sebe, když se znovu přistihl, že neposlouchá. *Tohle zasedání může úplně změnit život lidí ve Valhalle.*

Ale to, co jsem zažil včera, hájil se jiný vnitřní hlas, *by mohlo změnit život všech lidí, dokonce i těch, co se ještě nenarodili, až do konce existence celého lidstva.*

Náhle si uvědomil, že už je příliš dlouho ticho. Všichni členové komise i Yasin, Deirdre a Anna se na něj dívali. „Nemáme další otázky," opakoval Narong.

Johann se rychle vzpamatoval. „V pořádku. Komise se teď odebere k poradě."

V tu chvíli se dveře tělocvičny rozlétly a dovnitř vpadl vysoký mladík, jeden z programátorů, který trávil veškerý volný čas hraním počítačových her. „Vlak!" křičel bez dechu. „Přijel vlak! S pasažéry! Jsou tu nějací knězi a jeptišky… Čekají v přechodové komoře."

Závěrečná porada vyšetřovací komise byla odložena. Překvapivý příjezd vlaku zaměstnal celé osazenstvo základny. Když Johann dorazil k přechodové komoře, sestra Beatrice a sestra Vivien společně se třemi dalšími michaelity už se vysoukaly ze skafandrů a seděly v příjezdové hale. Johann zůstal stát jako zkamenělý a několik vteřin jen zíral na nečekané návštěvníky. Jeho mozek se prosté odmítal vyrovnat s tím, co mu oči oznamovaly.

„Ale bratře Johanne, je milé, že jste se sám obtěžoval a přišel nás přivítat." Beatricin veselý, zpěvný hlas ho vytrhl z užaslé nehybnosti. „Omlouváme se, že jsme vám předem nedali vědět, že přijedeme, ale rozhodli jsme se tak narychlo, a spojení už není, co bývalo…"

Její oči zářily stejným modravým jasem jako tenkrát. Johann zaslechl další známý hlas. Obrátil se a usmál na sestru Vivien, která ho hned oslovila. „Když vaše zpráva dorazila do Mutchvillu, jeden z našich bratří měl právě službu na ústředně," vysvětlovala vzrušeně. „Sestra Beatrice říká, že jeho přítomnost byla dílem Boží prozřetel-

nosti. Okamžitě jsme zabrali vlak, abychom měli jistotu, že odjedeme dřív, než se prachová bouře dostane k Mutchvillu.“

Narong se zrovna objevil za Johannovými zády. „Bouře? Kde? Jak velká?“

„Sestro Vivien, sestro Beatrice,“ přerušil ho Johann, „tohle je zástupce ředitele Valhally, pan Narong Udomphol.“

„Těší mě,“ zamumlal Narong spěšně. „Ale řekněte mi prosím, co víte o té bouři. Jestli se žene naším směrem, mohlo by to mít pro základnu vážné následky.“

„Víme jen, že je to obrovská bouře a že se před pár dny blížila k Mutchvillu od jihu,“ odpověděla Vivien ochotně. „Než jsme odjeli, jeden z meteorologů tvrdil, že tahle bouře je ještě silnější než ta v létě 2133 a že možná zasáhne celou planetu.“

Narong se okamžitě omluvil a spěchal si promluvit s vlakvedoucím. Johann měl náhle pocit, že se mu události vymykají z rukou. *Už dost*, říkal si. *To už stačí… Nezvládnu najednou všechno, co se v posledních hodinách udalo… Zářící částice a Yasin a sestra Beatrice a teď ještě prachová bouře…*

„… jsme dost unavení, cesta byla dlouhá,“ říkala právě sestra Beatrice. „Mohli bychom se tu někde osprchovat a trochu si odpočinout? Víme, že Valhalla je dost malá, ale snad tu máte nějaké pokoje pro vědce, kteří tudy projíždějí? Jedna sestra tady před několika lety byla…“

Narong se znovu objevil vedle Johanna a skočil jí do řeči. „Vlak odjíždí dnes večer. Chtějí mít jistotu, že bezpečně dorazí do Bio-Tech City dřív, než se sem přižene ta bouře. Jedenáct členů našeho týmu je na seznamu těch, kdo žádají o povolení k odjezdu. Nemusím ti říkat, že nejméně čtyři jsou tady nepostradatelní.“

Johann ho pro tu chvíli ignoroval. „Tady, vezměte si moje klíče.“ Podal svazek sestře Beatrici. „Můžete zůstat u mě. Číslo jedenáct, na druhé straně kopule, bílá štuková budova přímo naproti přes náměstí. Ve skříňce v předsíni jsou dva čisté ručníky.“

„Děkujeme, bratře Johanne,“ uklonila se vesele. „To je od vás opravdu šlechetné. Určitě nenaděláme žádný nepořádek.“

Obrátila se k ostatním michaelitům. Sestra Vivien věnovala Johannovi krátký zářivý úsměv a pohnula rty v nezvučném „díky“. Když všichni návštěvníci v modrých róbách vyšli z haly, Johann položil Narongovi ruce na ramena.

„Kamaráde, nechám tě, aby sis sám poradil se všemi, kdo chtějí opustit Valhallu. Víš stejně dobře jako já, koho tu nezbytně potřebujeme. Doufám, že většinu z nich přesvědčíš, aby zůstali, ale pokud ne, nebudu ti to mít za zlé."

„Ty si s nikým nechceš promluvit sám?" podivil se Narong.

„Ani náhodou… Nemám ani v úmyslu svolat poradu vyšetřovací komise a uzavřít Yasinův případ, rozhodně ne dřív než zítra ráno. S našimi návštěvníky si hodlám znovu popovídat až po večeři." Usmál se. „A plán nouzových bezpečnostních opatření proti prachové bouři spolu probereme až zítra odpoledne."

Narong byl očividně zmaten. „Tak co tedy budeš dělat dneska až do večera?"

„Budu ve své kanceláři," odpověděl Johann. „Budu tam sám, zamknu se a vypnu telefon. Budu přemýšlet nebo spát nebo třeba plakat, ale ať budu dělat cokoli, budu to dělat sám."

Otočil se na patě a vyšel z haly.

Okolnosti mu dopřály sotva hodinu klidu. Pak začal do dveří kanceláře bušit Yasin a nehodlal to vzdát. „Neblázněte, šéfe. Vím, že jste tam! Všude jinde už jsem byl."

Konečně Johann váhavě odemkl. Yasin rentgenovým pohledem přejel celou místnost. „Kde je?" zeptal se s lišáckým úšklebkem. „Podařilo se mi konečně objevit temné tajemství, které skrývá náš upjatý ředitel?"

„Kromě mě tu nikdo není, Yasine," odbyl ho Johann unaveně. „Prostě jsem seděl za stolem a přemýšlel… Mimochodem, musím vám připomenout, že video i audiozáznam běží, v zájmu nás obou. Podle jednacího řádu se nesmíme setkat, s výjimkou mimořádných okolností, dokud komise nedospěje k rozhodnutí."

„Jsem toho názoru, že tohle je mimořádná situace," zaútočil Yasin. „Taky se musím rozhodnout. Podmínky amnestie i pracovní smlouvy mi umožňují vypadnout odtud, kdy budu chtít. Vlak odjíždí za pět hodin. Jestli budu na palubě nebo ne, to záleží na rozhodnutí vyšetřovací komise. Chtěl bych vědět…"

„Nehodlám teď svolávat poradu komise jen proto, že se vám to hodí," přerušil ho prudce Johann. „Jsou tu i další důležité věci, kterými se musíme zabývat."

„Dobrá, šéfe," pokrčil Yasin rameny. „Ale myslel jsem, že jsem tady v tom podniku dost důležitý. Když mi nic neřeknete, nezbývá mi než předpokládat, že mě chcete potrestat za to, že jsem té čubce dal lekci, jakou si zasloužila. V takovém případě mám jedinou možnost – odjet z Valhally."

„Vyhrožováním nic nezmůžete," odrazil ho Johann příkře. „Komise posoudí vaše činy a ne to, jak jste důležitý pro základnu. Podle mého názoru bylo vaše včerejší chování nepřijatelné a naplňuje skutkovou podstatu sexuálního obtěžování. Pokud mě ostatní členové komise nepřesvědčí, že se mýlím, mám v úmyslu uložit vám domácí vězení do té doby, než úřady v Mutchvillu rozhodnou, co s vámi bude dál."

„Vy jste ale vážně blbec, šéfe," obořil se na něj Yasin rozhněvaně. „Celou dobu jsem myslel, že si rozumíme… Potil jsem tady krev, sakra! A vy zatraceně dobře víte, že bych ji neznásilnil. Copak jsem takovej pitomec? Abych se vrhal na ženskou v jejím pokoji, když ani není zamčeno?"

„Nezáleží na tom, jestli si myslím, že byste ji znásilnil nebo ne. Fakt je, že jste se před ní úmyslně obnažil a vyhrožoval jí sexuálním násilím. To taky připouštíte! Ať se vám to líbí nebo ne, takové jednání je protizákonné."

„Dělejte, jak myslíte," opáčil Yasin hořce. „Právě jste se sám připravil o sakra nejlepšího inženýra, kterej na tyhle posraný základně kdy dělal. Odjíždím tímhle vlakem. A znám svý práva, nemůžete mě tu držet proti mojí vůli."

„Ne, to nemůžu," odpověděl Johann. „Ale můžu se postarat o to, aby zápis dnešního jednání i záznam tohoto rozhovoru jel stejným vlakem a byl předán patřičným úřadům v Mutchvillu. Vzhledem k vašemu trestnímu rejstříku si nemyslím, že by byl soud příliš shovívavý."

„Já to risknu, šéfe," ušklíbl se Yasin. „Podle toho, co jsem o Mutchvillu slyšel, zákon tam nemá moc šanci." Vyrazil z kanceláře a zuřivě práskl dveřmi.

Přes to, co řekl Narongovi, strávil Johann zbytek odpoledne rozhovory se čtyřmi nepostradatelnými členy valhallského týmu, kteří žádali o povolení k odjezdu. Všechny čtyři se mu podařilo přesvědčit, že je v jejich vlastním zájmu zůstat ve Valhalle. Mluvil logicky a

promyšleně. Všichni, kdo chtěli odjet, dokončili smluvní turnus a cesta do Mutchvillu by pro ně byla jen prvním krokem k návratu na Zemi. Zůstat na základně znamenalo smířit se s faktem, že v nejbližší budoucnosti mají jen nepatrnou nebo vůbec žádnou naději dostat se z panikou zachváceného Mutchvillu na Phobos a případně na Zemi. Johann přitom zdůrazňoval, že Valhalla je bezpečně izolována od zmatku a anarchie, které vládnou jinde na Marsu, a ve srovnání s ostatními základnami je také poměrně soběstačná. Radil jim, aby si dobře rozvážili, zda není lepší zůstat v bezpečí valhallského ráje, dokud se ekonomická situace poněkud nezlepší.

Přestože Beatrice a Vivien přijaly Johannovu nabídku, aby přenocovaly u něj v obývacím pokoji, setkali se teprve pozdě večer. Obě jeptišky celé odpoledne pečovaly o to, aby se jejich bratří cítili v nových příbytcích pohodlně. Zbývající tři michaelité, bratr Ravi, pohledný mladý Tamil, potomek drávidských kmenů, sestra Nuba a bratr José (Johann si oba pamatoval z vlaku, kde se prvně potkal s Vivien) se nastěhovali do bytů, které před několika hodinami opustili tři zaměstnanci Valhally, včetně Yasina. Beatrice a Vivien se vrátily k Johannovi poměrně pozdě, víc než hodinu poté, co se díval, jak vlak vyjíždí z nádraží.

Obě byly velmi unavené, ale přesto si chtěly s Johannem promluvit. Připravil a naservíroval jim lahodný teplý nápoj, v podstatě vodu ochucenou některými nestravitelnými částmi ovoce a zeleniny vypěstované ve skleníku. Usadili se společně u malého stolku v pokoji.

„Samozřejmě nás fascinovalo," začala Beatrice, „jak doktorka Wonová popisovala své setkání s anděly. Obě jsme si jisté, že je to další Boží znamení. Pán pro nás tady na Marsu připravil nějaký důležitý úkol."

Johann se pousmál. Už téměř zapomněl, jak osvěžující je Beatricina víra a jistota. „Další znamení?" zeptal se.

„Ano, bratře Johanne." Beatrice pokračovala s vážností pro ni tak typickou. „Sotva před dvěma týdny jsme konečně dostaly zprávu ze Sieny – potíže se spojením mezi Marsem a Zemí způsobily, že dopis přišel o několik měsíců později. Vivien i já jsme byly mezitím pověřeny jinými úkoly."

„Sestra Beatrice se stala biskupem v Montevideu," dodala Vivien. „To je velice významné postavení. V Uruguayi žijí tisíce členů michaelitského řádu."

„Gratuluji," přidal se Johann okamžitě. „Takové uznání vás určitě potěšilo."

„Jsem vděčná, že řád je spokojen s mou službou, ale musím připustit, že jsem neočekávala, že mě pošlou jinam. Nikdy jsem neuvažovala o tom, že bych opustila Mars. Situace v Mutchvillu je strašlivá, obzvlášť teď, co se objevili ti zločinci z Alcatrazu, a náš řád poskytuje tolika potřebným…"

„Promiňte," přerušil ji Johann zdvořile, „nechápu… Co se stalo v Alcatrazu?"

„Vězni se zmocnili celé základny," vysvětlovala Vivien. „Pozabíjeli zbylé stráže a rozdělili si všechny zbraně. Pak unesli vlak, kterým dojeli do Mutchvillu, a v západní části města si ustavili vlastní říši."

„Neměl jsem tušení, že je to tak zlé," vydechl Johann.

„Bůh mi v životě poskytl mnoho příležitostí konat dobro," pokračovala sestra Beatrice. „Domnívám se, že změna pověření je součástí Jeho snahy naznačit mi, abych se nedala osobně příliš zaujmout některým Jeho úsilím. Ale mám tady na Marsu ještě tolik práce! Prosila jsem Boha, aby mi ukázal, jak co nejlépe využít čas, který mi ještě zbývá."

Ochutnala nápoj a usmála se. „Není to špatné, bratře Johanne. Dobře jste se naučil, jak využít vše, co je dostupné. Byl by z vás platný člen řádu."

„Děkuji, sestro Beatrice," uklonil se dvorně.

„Minulý týden se mi dostalo odpovědi na mé modlitby. Časně ráno při meditaci, ještě za tmy, když jsem klečela venku za chrámem u velké sochy svatého Michaela, najednou se mi zdálo, jako by se rozjasnilo. Pomalu jsem otevřela oči a uviděla formaci tvořenou těmi zářícími částečkami, jak se vznáší nad Michaelovou hlavou. Zaplavila mě radost a děkovala jsem Bohu, že za mnou poslal anděla, aby mě vedl."

„Vstala jsem a šla k soše. Částečky se vznášely a tančily, poletovaly sem a tam a z každé vycházel bělostný jas. Když jsem stála přímo před svatým Michaelem, poznala jsem, jakou podobu na sebe anděl tentokrát vzal. Byl to průzor skafandru, bratře, přesně takový, jaký jste nám poslal po své návštěvě!"

Johann dal najevo své překvapení, ale neřekl nic.

„Běžela jsem do chrámu a vzbudila Vivien." Beatricina tvář plála vnitřním vytržením. „Ale než jsme se vrátily, anděl zmizel… Celý

den jsme se dohadovaly, jestli zjevení, které jsem viděla, znamená, že bychom se měly vydat na sever za vámi. Když o dva dny později jeden z našich bratří přinesl ze spojové ústředny záznam části deníku doktorky Wonové, věděly jsme, že Pán nás volá do Valhally… Ach, bratře Johanne!“ zvolala vzrušeně. „Musíme jít tam ven, na led, a hledat zázraky, které Bůh stvořil!“

„Už se stalo, sestro Beatrice,“ odpověděl. „Vlastně jsem se odtud vrátil právě dnes ráno.“

Obě ženy na něho ohromeně pohlédly. „Našel jste ten pravoúhlý otvor?“ zeptala se Beatrice.

Johann přikývl.

„A bylo něco tam dole, nějaká stavba v ledu?“ přidala se Vivien.

„Jestli tam něco bylo! Je to celý svět, o jakém se mi nikdy ani nesnilo.“

„Proč jste nám to neřekl dřív?“ Beatrice svraštila obočí a zdálo se, že je trochu zmatená.

Johann se rozesmál. „Nebyl na to čas – tohle je první příležitost za celé odpoledne.“

Beatrice a Vivien hltaly každé slovo z jeho vyprávění. Vyptávaly se, dožadovaly se nových a nových podrobností, dokonce si kreslily náčrty a mapky. Stůl byl za chvíli pokryt listy papíru. Jak Johann pokračoval, Beatrice byla stále vzrušenější. Když vylíčil náhlý záblesk a zmizení zářící stuhy, úplně zajásala.

„Jako Eliáš, bratře,“ vzlykla, „jsi jako Eliáš… nebo snad dokonce Mojžíš… Bůh tě společně s tvým přítelem Kwamem vyzvedl vysoko nad ostatní… Určitě pro tebe přichystal něco velmi, velmi významného.“

Z očí jí vytryskly slzy a stékaly po tvářích. Neskrývala je. Rozpřáhla paže a vzala Vivien i Johanna za ruku. Johann sejí nikdy předtím nedotkl. Udivilo ho, jak lehce a samozřejmě se jejich dlaně spojily.

„Modlete se s námi, bratře.“ Beatrice je oba vedla doprostřed pokoje, kde mohli společně klečet. „Otevřte své srdce Pánu, tak jako on vám.“

Poklekli bok po boku, Beatrice uprostřed. Obě ženy sepjaly ruce a zavřely oči. Johann je napodobil, ačkoli se cítil trochu rozpačitý a nesvůj.

„Děkujeme Ti, Pane," šeptala Beatrice vroucně. „Děkujeme Ti, že nám znovu a znovu dopřáváš spatřit divy Tvého stvoření. Pomoz nám i bratru Johannovi, který zde klečí po našem boku, abychom pochopili zázraky, kterých jsme díky Tvé nekonečné milosti byli svědky, a dovol nám, abychom své vědomosti o nich použili ve prospěch všech. Tak budou lidské duše na celém světě pozvednuty z prachu a Tvé jméno všude velebeno. Ve jménu Tvého syna Ježíše Krista i všech svatých, kteří Ti slouží, i našeho milovaného svatého Michaela. Amen."

11

Johann neusnul okamžitě. Dlouho jen ležel a poslouchal, jak si obě ženy ve vedlejším pokoji šeptají. Slovům nerozuměl, ale zvuk jejich hlasů ho blažil. Nestávalo se často, že by sdílel byt s někým dalším, tím méně se ženami.

Ležel v posteli s očima zavřenýma a myšlenky mu přeletovaly z jedné události na druhou. Kolik toho jen prožil za ty poslední dva hektické dny! Pousmál se při vzpomínce na odpověď sestry Beatrice. Přiznal se jí, jak ho vyděsilo, že se zářící stuha proměňovala v různé tvary, které se mu zjevily už dříve.

„Na tom není nic překvapujícího, bratře Johanne," přesvědčovala ho. „Andělé vědí o všech našich předchozích setkáních s nimi, třebaže k nim došlo na jiné planetě. Boží andělé jsou spolu stále spojeni, ať jsou kdekoli, a kontakt s člověkem je v jejich světě tím nejvýznamnějším činem… Mě překvapuje jediné: že po všech těch neuvěřitelných událostech a znameních, kterých se vám dostalo, stále nemůžete nebo nechcete připustit, že váš život řídí ruka Boží prozřetelnosti."

V myšlenkách na Beatrici konečně usnul. Její obraz ovládl všechny jeho sny. Většinou to byly jen kratičké obrazy každodenního života. V jedné z takových vizí ho Beatrice doprovázela při rutinní kontrole základny. I ve snu si připomněl, jak přirozené a prosté mu připadalo být s ní, dotýkat se její dlaně…

Někdo mu lehce zatřásl ramenem. V polospánku uslyšel ženský hlas. „Bratře Johanne… prosím, vzbuďte se. Něco se děje."

Nemohl si hned uvědomit, kde je. Posadil se na lůžku a automaticky pohlédl na digitální hodiny na nočním stolku. Za deset minut čtyři.

„Opravdu nerada vás ruším, bratře," omlouvala se Beatrice, „ale nedaleko Valhally se děje něco podivného… Byla jsem na pozorovatelně a právě jsem začínala meditovat, když jsem na temné obloze uviděla prolétnout dvě jasná světla. Napadlo mě, že asi přistála poměrně blízko základny, a vtom se na stejném místě objevila další tři."

Rozespalý Johann zíral do jasných, vážných očí, vzdálených necelý metr od jeho tváře. V prvním hnutí mysli měl chuť sestře Beatrici navrhnout, aby se vrátila ke svému meditování či co to k čertu dělala a přišla mu o ohnivých létavicích vyprávět tak za tři hodiny. *Ale ne*, řekl si pak. *Půjdu s ní na pozorovatelnu a odříkám svou obvyklou přednášku o meteorických rojích… vlastně by to mohlo být docela zábavné.*

Potmě vyklouzl z postele a našel košili a kalhoty. Po špičkách prošli obývacím pokojem, aby nevzbudili pokojně spící Vivien, a zamířili k točitým schodům na jedinou pozorovatelnu ve Valhalle.

„Vůbec jsem nemohla spát," šeptala Beatrice. Šplhala před Johannem po úzkém schodišti. „Pořád jsem musela myslet na to, co jste nám včera vyprávěl."

Johann byl donucen zpomalit, aby se nezapletl do lemu dlouhého modrého hábitu. V jednu chvíli měl dětinské nutkání róbu nadzvednout a podívat se, co se pod ní skrývá, ale včas se ovládl.

„Všechna ta světla vylétají odtud, z tohoto kvadrantu." Jakmile vstoupili na plošinu, Beatrice ukázala na souhvězdí nedaleko Deimosu, menšího z měsíců Marsu. Pohled na hvězdnou oblohu byl úchvatný. Valhalla byla jednou z mála základen, které měly kvůli astronomickým pozorováním v kopuli zasazeny speciální průhledy. Dvě taková okna se nacházela přímo nad pozorovatelnou.

„Zpočátku to vypadalo, že letí přímo na nás," vysvětlovala Beatrice. „Ale na poslední chvíli se stočila stranou a dopadla kousek dál, myslím že tam na tu plošinu na západě."

Johann se k ní otočil a právě chtěl začít s přednáškou o meteorickém dešti, když jí náhle ve tváři zazářil odraz jasného světla. „Podívejte, bratře!" zvolala. „Tamhle je další!"

Pámbíčkářské řeči, pomyslel si Johann neuctivě a obrátil se k průhledu. V prvním leknutí málem uskočil. Zdálo se, jako by oslňují-

cí světlo letělo přímo na ně a mělo opravdu zasáhnout Valhallu. Během několika vteřin bylo po všem. Zdroj záhadné záře zjevně dopadl na povrch Marsu několik kilometrů západně od základny, přibližně tam, kde podle Beatrice přistály i ostatní létající objekty.

„Zřejmě jsme se zrovna dostali do roje meteorů," pronesl Johann, sotva se vzpamatoval ze šoku. „To byla nádhera."

„Mohli bychom se vydat ven a zjistit, kde přistály?" zeptala se Beatrice.

Johann na ni pohlédl, jako by nevěřil vlastním uším. „Teď? Ve čtyři ráno?"

Mladá žena se pousmála. „Já jsem připravena. Co vy?"

Stála vedle něho v přechodové komoře, zatímco kontroloval rover a pomocné systémy. Náhle ho přemohl nezvladatelný záchvat smíchu. Beatrice ho slyšela díky rádiu ve skafandrech, obešla vozidlo a postavila se přímo před něj. „Co se děje?"

„Je to všechno tak stoprocentně bláznivé, až je to k smíchu." Spatřila za průzorem Johannovu rozesmátou tvář. „Rád bych viděl, jak se bude tvářit Narong, až mu zazvoní budík a poslechne si můj vzkaz. Milý Narongu, asi ve čtyři ráno jsme se sestrou Beatricí viděli na obloze poletovat podivné zářící objekty. Vzali jsme si rover 14A a jedeme na západní planinu, abychom to prozkoumali."

Ještě za hodnou dobu se Johann co chvíli pochechtával. Seděli teď vedle sebe v roveru a čekali, až se vyrovná tlak v přechodové komoře.

„Děláte si ze mě legraci, bratře?" optala se Beatrice. „Jestli ano, je to v pořádku," dodala rychle. „Nejsem uražená. Vážím si toho, že jste se mnou šel jen proto, abyste uspokojil moji zvědavost."

Johann se k ní otočil. „Nesměju se vám… No, možná trochu," připustil. „Prostě jsem se nikdy nesetkal s nikým, jako jste vy."

„Mohla bych říct to samé, bratře," odpověděla prostě.

Beze slova se obrátili zády k rudému slunci časného marťanského léta, které se právě vyhouplo nad nízký obzor, a vyrazili na západ. Bylo nádherné ráno. Chladný kotouč polárního slunce zvolna šplhal po své dráze vzhůru a vyháněl z temné oblohy tisíce světel vzdálených hvězd.

„Tahle planeta mi bude chybět," povzdechla si Beatrice. Johann hnal rover po mírném svahu vzhůru na planinu. „Je to drsný svět, pro

lidi možná až příliš cizí a nevlídný, ale svým způsobem krutě krásný.“

Na nerovném terénu to s nimi i v anatomických sedadlech pěkně pohazovalo. „Možná jednou,“ odpověděl Johann a dával pozor, aby si nepřekousl jazyk, „jestli se nám kdy podaří vyřešit všechny pozemské problémy, proměníme Mars v rajskou zahradu.“

„Jen pokud to bude vůle Boží, bratře Johanne.“

Západní planina se rozkládala o několik set metrů výš, než byla „nadmořská“ výška Valhally. Za jejich zády na východě se v odlescích vycházejícího slunce rýsovaly kopule základny jako trochu nepatřičná dominanta pustých rovin Marsu. Na planině bylo rozeseto daleko víc bludných balvanů než v nejbližším okolí Valhally. Některé byly tak veliké, že úplně zakrývaly výhled. Johann se s obtížemi proplétal kamenným bludištěm a hledal cestu, kudy by s roverem projeli.

„Všechny ty skály jsou sopečného původu,“ vysvětloval. „Dostaly se sem před miliony let při obrovském výbuchu. Nedaleko je veliký sopečný kráter.“

Zahnul ostře doleva, aby se vyhnul celému poli hustě rozesetých balvanů. Pár set metrů jeli na jih, když v tom se obloha nad nimi, teď už ne černá, ale lehce narůžovělá, rozzářila dalším jasným světlem. Oba najednou zvedli hlavu a sledovali planoucí bod, který se řítil přímo na ně. Sestra Beatrice tiše vykřikla a chytila Johanna za paži. Záblesk světla proletěl nad vozidlem a dopadl sotva o půl kilometru dál.

Johann šlápl na plyn a hnal rover tak rychle, jak si jen v nepřehledném terénu mohl dovolit. Přehoupli se přes vyvýšeninu, která tvořila okraj planiny, a otevřel se před nimi pohled, na který žádný z nich do konce života nezapomene. Velká bílá koule, kterou před chvílí viděli, právě přistála dole na svahu. Za okamžik se lehce zachvěla a stáhla se jako v křeči. Z jejích útrob se vysunul podivně tvarovaný nástroj připomínající nůžky a začal prostřihovat a párat mnohovrstevný obal, který zjevně sloužil ke ztlumení nárazu při dopadu.

Ohromná koule ležela u pravého okraje nevelké plošiny. Všude dokola se povalovaly zbytky rozstříhaných obalů a mezi nimi nesmírné množství bílých předmětů se zaoblenými hranami a hladkým povrchem, rozlišených značkami a proužky rudé barvy. Většina sněhobílých předmětů ležela nehnutě, ale některé se pohybovaly, pruž-

nými výhonky odmetaly kamení a prach okolo dvou nedokončených konstrukcí uprostřed planiny.

Jakmile se koule, která právě přiletěla, osvobodila ze svého obalu, zatáhla nůžky a začala se valit směrem k větší konstrukci. Nad oběma rozestavěnými skelety se vznášely dlouhé stuhy zářících částic. Byly zřejmě o mnoho větší než jakékoliv podobné zjevení, které Johann kdy předtím viděl, ale zdálky vypadaly skoro stejně jako ta, která je tak dlouho pronásledovala venku na polárním ledovci.

Johann zaparkoval rover a zaměřil obě zabudované kamery na neuvěřitelnou scénu dole v údolí. Beatrice se začala modlit. Johann zachovával mlčení, dokud neskončila.

Koule, kterou viděli přistávat, se za tu dobu několikrát zavlnila a pokaždé radikálně změnila tvar. Teď připomínala nákladní auto, vybavené lyžinami namísto kol, a vlekla šest či kolik dalších bílých předmětů z místa, kde ležely, k větší stavbě.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, neuvěřím," zašeptal Johann. „Musím vám poděkovat, že jste ráno trvala na tom, abychom se sem jeli podívat."

„Bůh nás oba zavolal, bratře," odvětila prostě.

Vystoupili z roveru, zůstali stát vedle sebe na okraji mělké pánve a sledovali dění dole. Ohromné, neohrabané bílé věci s výrůstky, které připomínaly lžíci bagru, odhrabovaly narudlou marťanskou půdu a přesouvaly vytěžený materiál k něčemu, co vypadalo jako dýmající pece. Čas od času se z vysokého, štíhlého bílého předmětu, který postával vedle pecí, vysunula dlouhá ručička a vytáhla zevnitř něco, co se o chvíli později ocitlo na jedné z mnoha hromad, které rostly okolo obou staveb.

Jen menší konstrukce už měla jakýsi tvar. Vypadala teď jako krabice na klobouky postavená na nízkých nožičkách. Johann pohlédl na hodinky a otevřel zavazadlový prostor roveru. Dal dohromady dostatek součástek i nástrojů a podařilo se mu sestavit dvě provizorní trojnožky. Na ně pak připevnil obě kamery, které s nejvyšší opatrností vymontoval z vozidla. Připojil k nim přenosný vysílač, aby i po návratu do Valhally mohli v reálném čase sledovat, co se právě děje na planině. Spojil se s Narongem, který se zrovna probudil, a ověřil si, že spojové centrum ve Valhalle přijímá signál obou kamer.

Beatrice nemohla odtrhnout oči od scény na planině. Když jí Johann připomněl, že je čas vrátit se na základnu, zatvářila se zklama-

ně. „Nemyslíte, bratře, že bychom měli sejít dolů a opravdu být mezi andělí?“

„Ne, to nemyslím,“ odpověděl Johann pevně. „Věřím, že kdybychom měli nějakým způsobem zasáhnout, dostali bychom znamení.“

Beatrice ho odměnila uznalým úsměvem. „To jste řekl správně, bratře Johanne.“

Toho dne nikdo ve Valhalle nepracoval. Lidé se tlačili kolem televizních obrazovek, rozmístěných po celé základně, a sledovali neuvěřitelné dění, které se odehrávalo na planině pár kilometrů západně. V polovině dopoledne poslal Narong na okraj plochého údolí dva roborovery, aby rozmístily další kamery a zajistily tak, že i v případě poruchy nebo výpadku budou stále k dispozici jak širokoúhlé celkové záběry, tak detaily obou konstrukcí, pořizované teleobjektivem.

Johann zpočátku sám řídil malé operační centrum, sledoval všechny obrazové signály zvenčí a v závislosti na tom, co se na planině právě dělo, zapojoval ten či onen kanál na monitory stanice. Sestře Beatrici nestačilo dívat se jednoduše na obrazovku s ostatními. Kdykoli Johann vzhlédl nebo se otočil k technikovi vedle, viděl ji postávat na druhé straně skleněné stěny centra.

Jakmile vyšel z kabiny, zamířila k němu a dlouze vysvětlovala, jak je důležité, aby ona osobně sledovala všechno, co andělé dělají. Nedala se odbýt. Johann konečně rezignoval a dovolil jí, aby se usadila ve volném křesle u řídícího panelu, ale musela mu slíbit, že se nedotkne žádného přepínače ani nebude nijak zasahovat do přenosu.

Pozdě odpoledne byla menší konstrukce na planině dokončena. Všechny pohyblivé bílé objekty se teď soustředily na větší stavbu. Malá bílá krabice na klobouky osaměla. Blyštěla se v odlescích zapadajícího slunce, podivný tvar na tenkých chůdovitých nožkách, sotva metr nad povrchem nevlídné rudé planety. Kousek od ní „andělé“ vztyčili tenkou bílou čtvercovou desku, lemovanou kolem dokola nápadným rudým pruhem a obrácenou k Valhalle. Neuvěřitelnou rychlostí ji sestavily dvě pojízdné bílé žirafy, těsně před tím, než byla malá krabice úplně dokončena.

Dokud slunce nezapadlo, nebylo jasné, k čemu bílá tabule slouží. Ale jakmile se setmělo, začala na desce blikat světla. Narong první rozpoznal pravidelnou posloupnost a dokázal přesně předvídat další

pohyb světel. V operačním centru Johannovi vysvětlil, že za hodinu a něco pravidelné blikání dospěje k „logickému závěru“.

„Ale co to znamená?“ zeptal se Johann zmateně.

„Vem mě čert, jestli to vím. Možná je to nějaké signalizační zařízení nebo program pro všechny ty bílé věci.“

„To jsou přece hodiny,“ ozvala se sestra Beatrice klidně. „Ale pro nás, ne pro ně… Andělé se spolu dorozumívají jinými prostředky.“ Usmála se. „Až celý cyklus skončí, stane se něco důležitého.“

Oba muži na ni překvapeně pohlédli. „Co se stane?“ odvážil se Narong.

„To nevím. Musíme prostě počkat a uvidíme.“

Jak světelná sekvence pokračovala, veškerý stavební ruch na planině postupně ustal. Johann a Narong se rozhodli využít dočasného klidu a zajít si mezitím do jídelny něco zakousnout. Sestra Beatrice se k nim odmítla přidat a raději zůstala na svém stanovišti v centru. Slíbila oběma inženýrům, že jim zavolá, kdyby se začalo něco dít.

„Je to velice zvláštní žena,“ vrtěl hlavou Narong cestou k jídelně. „Člověk musí na vlastní oči vidět, jaká je v ní síla, jinak neuvěří.“

„Neříkal jsem ti to? Jen počkej, až ji uslyšíš zpívat. Její hlas je ještě daleko neuvěřitelnější – jestli je to vůbec možné.“

Ještě než dorazili k jídelně, vyrušilo je pískání telefonu. Johann významně pokrčil rameny, zašklebil se na Naronga a zapojil malý mikrofon v pouzdře na zápěstí. „Ano, sestro Beatrice? Co se děje?“

„Tady je Anna, Johanne,“ ozval se vzrušený hlas. „Jsem v příjezdové hale. Vlak se vrátil.“

„Ten vlak, co odjel včera večer?“

„Ano. Yasin, Jaime a Torok jsou tady se mnou, společně s posádkou vlaku… Dostali se k předměstí BioTech City a pak se vrátili. Yasin tvrdí, že s tebou musí hned mluvit.“

„Dobře,“ rozhodl se Johann okamžitě. „Přiveď ho do jídelny.“

Prokousali se sotva polovinou objednaných sendvičů, když se u nich objevil Yasin s Annou. „Je to nejhorší prachová bouře, jakou jsem kdy viděl, šéfe,“ prohlásil Yasin, ještě než se stačil posadit. „Teď už nejspíš zasáhla BioTech. Všechno tam na jihu je mimo provoz a ve stavu naprostého chaosu. Do BioTech City by nás ani nepustili, bojí se, že budou mít málo jídla.“

„Máš představu, jak rychle se ta bouře pohybuje?“ zeptal se Narong.

„Výpravčí v BioTech nám řekl, že na začátku příštího týdne už bude určitě zasažena celá planeta. V Mutchvillu naměřili maximální rychlost větru osm set kilometrů za hodinu – než se jim strhly budíky. Horní okraj prachu už teď přesahuje střední výšku vrcholků Tharsis.“

„Jak dlouho dokážeme přežít bez slunečního svitu?“ zeptal se Johann Naronga.

„Šest týdnů až dva měsíce. Možná deset týdnů – když budeme mít štěstí a nedojde k žádným velkým poruchám.“

„Přemýšlel jsem o tom ve vlaku,“ přidal se Yasin. „Když hned teď uděláme všechna nezbytná nouzová opatření, dřív, než se sem ta bouře dostane, získáme možná celý měsíc navrch. Ale bude nutné úplně přerušit těžbu ledu a dodávku vody a využít těžké mechanismy k zásobování základny energií.“

Narong vypadal ustaraně. „Při bouři v roce 2109, těsně před tím, než uvedli do provozu Valhallu, tady slunce nevysvitlo celých devadesát dva dní. Podobnou bouři bychom určitě nepřežili.“

Jeho hodinky náhle spustily poplašný signál. „Málem bych zapomněl.“ Otočil se a ukázal na obrazovku za zády. „Světelná sekvence za minutu skončí.“

Společně se pokoušeli za třicet vteřin vysvětlit Yasinovi, co všechno se udalo ve Valhalle během posledních pětadvaceti hodin, které uplynuly od odjezdu vlaku. Nakonec to vzdali a jen mlčky hleděli na obrazovku.

V záběru byla stále čtvercová deska s blikajícími světly a krabice na klobouky usazená poblíž. Venku na pláních už byla téměř noc a reflektory robokamer nedokázaly na tak velkou vzdálenost dokonale proniknout tmou. Obrysy menší konstrukce byly sotva zřetelné. V okamžiku, kdy odpočítávání skončilo, najednou pod tenkými nožičkami zaplálo jasné světlo a plochá krabice se zvedla ze země. Přihlížející lidé do jednoho zalapali po dechu. Technik ve spojovém centru byl naštěstí dostatečně pohotový a vzápětí obraz přepojil na záběr širokoúhlé kamery. Všichni obyvatelé Valhally v posvátné bázni sledovali, jak se krabice začala zvedat kolmo vzhůru, během čtyř nebo pěti vteřin nabrala rychlost a zmizela z dohledu.

12

Jakmile Johann oznámil, že se blíží obrovská prachová bouře, a vyhlásil stav pohotovosti, na celé základně vypukla horečná činnost.

Úžasné události na planině byly dočasně zapomenuty a každý se věnoval přípravám na nápor bouře.

Johann s Narongem společně sestavili podrobný plán a po poradě se členy jednotlivých oddělení vznikl kompletní seznam nouzových opatření. Jednání se protáhla až do půlnoci. Johann už byl k smrti unavený, když dostal vzkaz od Anny. Naléhavě ho žádala, aby věnoval několik minut Deirdre a jejím nejukřičenějším přátelům, které velice popudilo, že odložil vyřešení stížnosti na Yasina.

Deirdre byla sinalá vzteky. „Ten hajzl mi mával penisem před obličejem," vykřikovala v Johannově kanceláři, kam je pozval. „Přede všemi se k tomu přiznal… Když ho hned nepotrestáte, znamená to, že jeho chování omlouváte."

Johann odpovídal pomalu a zřetelně. „Podle mého názoru teď nutně potřebujeme Yasinovo nadání a spolupráci, abychom zajistili, že celá základna bezpečně přečká prachovou bouři. Nehodlám riskovat životy všech ve Valhalle jen proto, abych odčinil křivdu, která se vám stala. Yasin mi dal slovo, že se nic podobného nebude opakovat. Já vám slibuji, že jakmile pomine nebezpečí, svolám vyšetřovací komisi a znovu projednáme vaši stížnost."

„Jeho slovo nestojí za zlámanou grešli," odsekla Deirdre hořce. „A vy víte stejně dobře jako já, že po takové době už se mu nic nestane. Ani tentokrát nebude muset čelit důsledkům svého urážlivého chování."

„Je mi to líto, Deirdre," uklidňoval ji Johann. „Nebylo to lehké rozhodnutí. Připouštím, že…"

Prudce ho přerušila. „Kdybyste byl žena, chápal byste mě." Zavrtěla hlavou. „Vy muži prostě nemáte tušení, o co běží." Důstojným krokem vyšla z kanceláře a ostatní ji následovali.

Johann pohlédl na hodinky a promnul si oči. Byla téměř jedna ráno. Když dorazil domů, trochu ho překvapilo, že sestra Beatrice není v obývacím pokoji.

Vivien ho uslyšela a posadila se na lůžku, které si ustlala na podlaze. „Beatrice je pořád ještě v operačním centru. Možná tam někde přespí. Ale před dvěma hodinami volala a říkala, že se spřátelila s

technikem, který má noční službu, s Fernandem Gomezem. Slíbil jí, že ji okamžitě vzbudí, pokud by zpozoroval, že se andělé chovají nějak nově nebo neobvykle.“

Johann se tiše pousmál a popřál Vivien dobrou noc. V ložnici padl na lůžko tak jak byl, oblečený, a v okamžiku usnul. Sotva o hodinu později ho z hlubokého bezesného spánku vytrhl jemný dotek sestry Beatrice.

„Proboha, sestro,“ zamumlal nevraživě, když poznal, kdo ho budí. „Copak mě nemůžete ani jedinou noc nechat na pokoji?“

Převalil se na bok zády k ní. „Nerada vás ruším, bratře,“ omlouvala se mile, „vím, že jste byl dlouho vzhůru a plánoval bezpečnostní opatření proti prachové bouři, ale myslím, že tohle je opravdu naléhavé.“

Johann zhluboka vzdychl a posadil se. „Tak o co jde?“ Nijak se nesnažil zastřít podráždění v hlase.

„Včera večer se aktivita pohyblivých andělů značně zvýšila. Fernando si toho všiml také. Myslím, že se snaží urychlit práce na druhé konstrukci.“

No a co? myslel si Johann. Hleděl na sestru Beatrici a čekal, co řekne dál. Modré oči se leskly jako průzračná jezírka. Byla tak svěží, tak dychtivá… *Jak je tohle možné?* ptal se sám sebe. *Nespala určitě o nic víc než já.*

Usedla na okraj lůžka a naklonila se blíž. Hlas se jí chvěl vzrušením. „Bratře Johanne, andělé stavějí další krabici. Jenže tahle je mnohem větší, v boku má otevřené dveře a k nim vede žebřík. Fernando naprogramoval jednu kameru a podařilo se mu zaostřit teleobjektiv a nahlédnout dovnitř. Jsou tam sedadla, bratře. Sedadla, která přesně odpovídají lidským rozměrům.“

Johann se pomalu zhluboka nadechl a snažil se porozumět tomu, co Beatrice vykládá. „Jen proto bych vás nebudila, jenže před půl hodinou se vedle krabice objevila nová deska a začala na ní zase blikat světla… Jestli jsme se s Fernandem nezmýlili při luštění sekvence, odpočítávání skončí za tři hodiny, těsně před svítáním.“

Johann už byl docela vzhůru. „A vy se domníváte, že i ta druhá … loď odletí z Marsu?“

„Samozřejmě, to je přece jasné. Jinak by nic z toho, co se přihodilo včera večer, nedávalo smysl. Ta menší, to byla jen ukázka, aby se ujistili, že chápeme, co chtějí udělat.“

Oči jí zářily jako hvězdy. „Přišli nám na pomoc, bratře Johanne. Zachránit nás před prachovou bouří, před zánikem kolonie na Marsu. Bůh seslal své anděly, aby nás odnesli pryč.“

Johann ztratil řeč. V mysli mu vířily tisíce otázek. „Vy myslíte, že ta druhá krabice je pro nás?“

„Ano. Alespoň pro některé z nás… Jinak to nedává smysl. Upřímně jsem se modlila k Bohu, zapřísahala jsem ho, aby mi dal znamení, pokud se mýlím. Radila jsem se se svými bratry i s Fernandem a jeho přítelkyní Satoko. Všichni souhlasí, že můj výklad Božích znamení je správný. V této chvíli se připravují k odjezdu, ale samozřejmě potřebujeme vaši pomoc… Nemáme mnoho času.“

Johann okamžitě vyskočil z postele. Teď mu bylo jasné, proč ho vzbudila. „Řekněme to na rovinu. Vy chcete, abych vás všechny vzal ven, teď, uprostřed noci, abyste se mohli nalodit na palubu cizí vesmírné lodi, o které věříte, že ji pro vás poslal Bůh?“

Beatrice s úsměvem přikývla.

„V tom případě, milý biskupe či co to máte za funkci, jste se úplně zbláznila!“ Rázoval po pokoji sem a tam. „Nemáte nejmenší tušení, kam ta krabice může letět, kdo ji řídí, nebo proč se objevila zrovna tady. Všechno to může být nějaká past cizích neznámých bytostí… Jakmile budete na palubě, celá ta proklatá věc může vyletět do vzduchu.“

„Nečekala jsem, že pochopíte, bratře,“ řekla vyrovnaným tónem. „Je ve vás tak málo víry… A lidé, kteří věří, se často ostatním jeví jako blázni… Ale to sem nepatří. Je nás osm, kteří chceme být uvnitř té lodi, až skončí odpočítávání, a bez vašeho souhlasu se nám to nepodaří. Pan Udomphol tvrdí, že o tom, jestli si smíme vzít rovery, musíte rozhodnout vy.“

„Tak vy už jste vzbudili i Naronga?“

„Ano. Je teď v operačním centru a ověřuje správnost našeho řešení sekvence světel.“

Zacinkal zvonek u dveří. Sestra Vivien, kompletně oblečená a s čepcem na hlavě, otevřela dřív, než Johann stačil dojít do předsíně. Do obývacího pokoje se nahrnuli další tři michaelité – bratři Ravi a José a sestra Nuba. S nimi přišli také Fernando Gomez, Satoko Hayakawa a Anna Kasperová.

„Jsme připraveni,“ oznámil za všechny bratr Ravi.

„Anno,“ podivil se Johann. „Co ty tu děláš s těmi lidmi?“

„Chci jít také," usmála se na něj. „Když bude dost místa… Nechci tvrdit, že by mě sestra Beatrice přesvědčila, že ty třpytné částice jsou andělé, ale podle toho, cos mi vyprávěl o svých setkáních s nimi, mám dojem, že šance na přežití v téhle krabici jsou přinejmenším stejné, jako kdybych zůstala ve Valhalle a čekala, až se přižene prachová bouře."

Johann se zmohl jen na užaslé zaklení.

Do roverů se vešli maximálně tři pasažéři. Johann si vzal čtrnáctku A jako včera, za ním se usadily sestra Beatrice a Anna. Narong, Kwame a Yasin řídili tři další vozidla.

„Vždycky jsem si myslel, že ty jsi ten poslední člověk, který by se přidal k tak pošetilé výpravě," oslovil Annu. Rover s hukotem šplhal do kopce.

Slyšel ve sluchátkách její smích. „Já taky," připustila. „Když jsem se včera večer zastavila v operačním centru, vlastně jsem nemyslela na nic jiného než na bouři."

„Tak co tě přimělo odjet?"

„Sestra Beatrice," odpověděla Anna. „Nevím, jak je to možné, ale to co říkala, mi dávalo smysl – i bez toho, že bych uvěřila v anděly."

„Otevřela své srdce Bohu a on k ní promluvil, bratře Johanne," vmísila se Beatrice do rozhovoru. „Já jsem byla jen Jeho dočasným poslem."

„Velice přesvědčivým poslem," dodala Anna.

„To věřím." Johann otočil hlavu a usmál se na Beatrici přes průzor skafandru.

Když dorazili na místo, zaparkovali rovery vedle automatických kamer, které stále vysílaly do Valhally obraz údolí, a zamířili po příkrém svahu dolů k hranaté lodi na tenkých nožičkách a k bílé tabuli, která stála vedle. Narong chvíli luštil blikající světla a pak všem oznámil, že odpočítávání skončí za čtyřicet minut. Přešel k Johannovi.

„Nezdá se ti, že je nebezpečné zůstávat tak blízko? Nevíme, co všechno se může stát. Jestli tu všichni zahyneme při nějakém výbuchu nebo vlivem tvrdého záření, způsobí to lidem na základně pořádné problémy."

Johann souhlasil. Požádal všechny, aby přidali do kroku a poskytli řidičům dost času vrátit se do bezpečí a sledovat start – pokud k nějakému vůbec dojde – z úkrytu za rovery.

Zdálo se, že dlouhá bílá stuha, která se vznášela nad dokončenou konstrukcí i nad světelnou tabulí, se znatelně rozzářila, sotva začali pozemšťané sestupovat ze svahu. Johann od ní nemohl odtrhnout oči. Jako fascinován pozoroval, jak jiskřičky hvězdného prachu tančí uvnitř pevných obrysů. Živě si připomněl všechna předchozí střetnutí s tímto pozoruhodným jevem a přistihl se, že uvažuje o tom, jestli bude toto setkání poslední.

Sestra Beatrice zamířila přímo k cizí lodi a bez váhání vyšplhala po žebříku. Všichni čtyři michaelité ji následovali. „Je tady celkem jedenáct sedadel připevněných ke stěnám," ozvala se za okamžik. „Je tu spousta místa."

Anna vystoupila po žebříku jako poslední. Na nejvyšší příčce se otočila a zamávala čtyřem mužům ve skafandrech, kteří stáli dole. „Doufám, že to bude zajímavé," zavolala na ně. Rozechvělý hlas prozradil, jak je nervózní.

Do konce odpočítávání zbývalo ještě osmnáct minut. Na východě se objevil mrazivý kotouč bledého slunce. Všichni čtyři řidiči se obrátili zády k podivné hranaté lodi a zamířili k roverům.

„Hej, šéfe," ozval se Yasin, „až odstartují nebo co se tu sakra bude dít, mohli bychom obětovat pár minut a trochu prozkoumat tamhlety věci." Mávl rukou směrem k hromadě bílých předmětů asi dvě stě metrů na západ.

„Neřekl bych, že je to dobrý nápad." Johann se otočil, aby viděl Yasinovi do tváře. V tu chvíli si povšiml, že k nim vzduchem plují dva menší zářivé pásy. Všichni znehybněli a sledovali, jak se obě stuhy stočily do elipsy a rychle se blíží. Jedna se zastavila nad Johannem, druhá nad Kwamem. Johann pocítil zvláštní brnění v končetinách.

Zaslechli hlas sestry Beatrice. „Jsou tu ještě tři volná místa." Stála v průlezu a dívala se ven.

Kwame zaklonil hlavu a pozoroval kruh třpytivých částeček nad svou hlavou. „Dobrá," řekl za chvíli. „To mi stačí. Poznám, když mě někdo volá."

Podal ruku ostatním mužům. „Držte mi palce." Johann rozeznal za průzorem známý veselý posměšek v černé tváři.

„A co ty, veliteli?“ zajímal se Narong. Dívali se, jak Kwame míří k lodi. „Je jasné, že nad tvojí hlavou taky něco visí.“

„Já nepůjdu.“ Johann se otočil a vykročil zpět k roverům. „Je to příliš bláznivé… Kromě toho mě potřebují ve Valhalle.“

„Už to zvládneme bez tebe,“ namítl Narong. „A vzpomeň si, cos mi říkal o tom prvním setkání…“

Johann nestačil odpovědět. Částice se znovu zformovaly do podoby baseballového míče a zůstaly viset ve vzduchu ve výši očí, pár metrů vzhůru po svahu. Když udělal další krok, bílá koule ho prudce udeřila do průzoru.

Ve sluchátkách uslyšel známý melodický hlas. „Bratře Johanne, pojďte s námi. Byl jste vyvolen, znovu a znovu.“

Míč se vrátil do výchozí pozice, připravený opět zaútočit, pokud by Johann šel dál. Brnění v rukou a nohou zesílilo. Hnán něčím, co se vymykalo racionálnímu uvažování, udělal Johann čelem vzad a zamířil dolů.

„Sláva, bratře,“ komentovala to Beatrice. „Konečně jsi nalezl alespoň zlomek víry.“

Šest minut před koncem odpočítávání dorazil k žebříku a začal šplhat vzhůru. Stoupal po příčkách a byl si vědom vnitřního hlasu, který mu napovídal, že je úplný blázen, i toho, jak mu divoce buší srdce.

Beatrice ho ve vchodu přivítala krátkým objetím a zavedla ho dovnitř. Celá kabina ve tvaru šestiúhelníku byla veliká asi jako malá ložnice. S jedním okem na hodinkách Johann prohodil pár slov s ostatními a usadil se na sedadle nejdál od dveří. Marně se snažil potlačit rozechvění.

„Ještě někdo jde,“ vykřikl za chvíli Fernando Gomez, který seděl těsně u vchodu. Běžela poslední minuta odpočítávání. Johann i Beatrice instinktivně vstali a snažili se zjistit, co se děje.

Přes pole marťanských balvanů se hnal osamělý muž ve skafandru. Vyšvihl se na žebřík a vpadl dovnitř. „Poslední místo si zabírám já,“ zašklebil se Yasin. O patnáct vteřin později dveře zaklaply.

Božská komedie

1

V okamžiku, kdy se dveře zavřely, zavládla uvnitř kabiny temnota. Vzápětí se rozsvítilo dvanáct nevelkých osvětlovacích těles v podlaze, po dvou v každé části šestiúhelníku. U každé ze šesti stěn seděli dva lidé, jen vedle Fernanda byl místo dvanáctého sedadla dveřní otvor.

Všechno se odehrálo velice rychle. Sotva zaplála světla, Johann pocítil, jak se mu kolem čela, hrudníku a stehen ovíjejí pásy a poutají ho ke křeslu. Několik lidí vyjeklo strachy, ale jejich výkřiky zanikly v hukotu pod podlahou. Síla akcelerace byla obrovská. Johann měl pocit, že mu přetížením vypadnou oči z důlků. Na druhé straně kabiny se Beatrice vzepřela proti pásům, až se jí konečně podařilo spojit ruce k modlitbě.

Netrvalo to ani minutu. Zrychlení se vrátilo do snesitelných mezí. Pásy, které ho tiskly do sedadla, povolily a zmizely, horní část stěny za Johannovými zády se odsunula stranou a objevilo se vysoké, úzké okno. Krabicovitá loď se nacházela víc než třicet kilometrů nad povrchem Marsu a stále rychle stoupala. Kopule Valhally už nebyly k rozeznání, ale prachová bouře, valící se s zuřivým řevem k severu a zakrývající téměř celé dvě třetiny planety, skýtala úchvatný pohled.

„Tak co, šéfe?“ Yasin první porušil mlčení. Vstal, postavil se vedle Johanna a díval se ven. „Kam myslíte, že asi letíme?“

„Nemám tušení.“ Johann zíral na ohromná vířící mračna prachu, která právě pohlcovala krajinu pod nimi. Myslel na Naronga, na Valhallu, na těžký boj, který bude muset základna podstoupit, aby nad bouří zvítězila.

„Zvládnou to, šéfe,“ prohodil Yasin jako by mu četl myšlenky. „Budou živit o jedenáct krků míň… A ten váš Narong je docela šikovný.“

„Bratře Johanne,“ ozvala se Beatrice. Stála po jeho levici a také vyhlížela z okna. „Chceme obrátit své hlasy k Bohu a pronést modlitbu díků. Přidáte se k nám?“

„Ke kterému bohu se budete modlit, sestro?“ ušklíbl se Yasin. „K Bohu křesťanů, k Alláhovi, nebo k nějakému jinému božstvu?“

Sestra Beatrice se obrátila čelem k němu. „Pane al-Kharife,“ řekla do mikrofonu, „my se ještě neznáme. Jsem sestra Beatrice z řádu svatého Michaela.“

„Já vím, kdo jste, sestro. Jste populární – nebo nepopulární – po celém Marsu. Sakra, dokonce i v Alcatrazu jsme měli dva šašky od vás.“

Beatrice ignorovala provokativní tón jeho hlasu. „Pane al-Kharife, členové našeho řádu věří, že existuje jen jediný Bůh, nejen pro celé lidstvo, ale pro celý vesmír. Jestli ho nazýváte Alláh nebo Jehova nebo jinak, na tom nezáleží. Důležité je jen to, že Ho uznáváte, a potom naše vzájemná úcta a láska… Za okamžik k němu vyšleme společnou modlitbu díkůvzdání, vyjádření naší pokory tváří v tvář zázraku, kterého jsme svědky, a byli bychom rádi, kdybyste se k nám připojil.“

Mars se za oknem stále zmenšoval, jakoby utíkal před letící lodí. Poprvé byla vidět celá planeta. Na povrchu už se dal rozeznat jen vrcholek hory Olympus a oblast blízko severního pólu. Zbytek glóbu byl zahalen hrozivým oblakem prachu, který přikrýval planetu světle hnědým pláštěm.

Yasin s Johannem hleděli dolů. „Slyš nás, Pane,“ ozval se ve sluchátkách Beatricin hlas. Oba se otočili. Zbylých devět členů malé skupinky klečelo na podlaze šestiúhelníka, ruce sepjaté k modlitbě.

„Co to děláš, Hassane?“ vykřikl Yasin prudce. „Ty jsi muslim, a ne křesťan!“

Kwame klečel mezi sestrou Vivien a sestrou Nubou. „Mám dojem, Yasine, že v této chvíli je ten rozdíl velice nepodstatný,“ odpověděl. „Když dovolíš, rádi bychom pokračovali.“

Johann odstoupil od okna a poklekl vedle sestry Beatrice. Usmála se na něho. „Slyš nás, Pane,“ začala znovu.

„Dobrá, sestro,“ přerušil ji Yasin, který chtěl mít za každou cenu poslední slovo. „Jsem ochoten se toho zúčastnit, ale pod jednou podmínkou. Mohla byste do své modlitby zařadit súru z Koránu?“

„Samozřejmě, pane al-Kharife," přitakala bez váhání. „Vlastně jednou hned začneme." Pokynula k volnému místu na podlaze. „Přidáte se k nám, prosím?"

Yasin nemotorně poklekl. „Slyš nás, Pane," modlila se Beatrice. „Vzdáváme Ti díky za Tvou velebnost a soucit a obracíme se k Tobě se stodvanáctou súrou Koránu. Ve jménu Boha milosrdného, slitovného, rci: On Bůh je jedinečný, Bůh sám o sobě věčný…"*[1]

Loď vystoupila na oběžnou dráhu a oblétala teď Mars každých sedmdesát minut. Vzhledem k tomu, že zdánlivá velikost planety pod nimi se skoro neměnila, Johann usoudil, že se pohybují téměř po kruhové dráze. Během prvního obletu se všichni vystřídali u průhledu. Johann a Yasin byli jediní z celé skupiny, kteří měli základní znalosti v oblasti fyziky. Oba střídavě odpovídali na otázky o dráze lodi, o relativním pohybu marťanského rovníku pod nimi a o velikosti a poloze obou měsíců Marsu.

Prostorová orientace lodi byla řízena velice jednoduše – průzor ve stěně byl stále obrácen k nejbližšímu bodu Marsu. Proto také nebylo možné pozorovat oknem hvězdnou oblohu, s výjimkou krátkých časových úseků, kdy loď prolétala nad noční, zacloněnou polokoulí planety. V tu chvíli se u okraje okna objevovalo několik slabě zářících hvězd.

Dříve než loď dokončila první oblet, Johann zorganizoval zevrubný průzkum celé kabiny. Sestra Vivien objevila pod centrálním panelem v podlaze něco jako zásobárnu, obsahující několik nádob s vodou a téměř stovku válcovitých předmětů z měkkého materiálu. Yasin, který si užíval stavu beztíže, vyšel po stěně vzhůru a podařilo se mu otevřít podobná dvířka ukrytá ve stropě.

„Je to něco jako skříň," hlásil, „regály a podivné věci označené červeně… Taky je tu díra, ze které by byl prima záchod, kdybychom nemuseli trčet v těch pitomých skafandrech."

Na počátku třetího obletu už bylo z utichající konverzace patrné, že všichni začínají být znepokojeni. Napětí, které následovalo po startu, pomalu vyprchalo, a vzrušení vyvolané prvními pokusy o pohyb ve stavu beztíže pominulo. Každý čtvereční centimetr kabiny už byl prohledán a prozkoumán.

[1] Verše z Koránu přeložil Ivan Hrbek.

Johann se pohodlně usadil ve svém křesle. Anna přišla až k němu a zašeptala do mikrofonu: „Ne že by mi něco dělalo starosti, ale jak dlouho nás skafandry udrží při životě?“

„Jsou to všechno Barclaye, model D. Maximální doba, kterou v nich člověk může strávit bez napojení na zásobník kyslíku, je osmnáct hodin. Ale za takovou dobu už bys asi měla hlad a všechno by tě svědilo.“

„Máme s sebou nějaké přístroje, které by mohly provést analýzu vnitřního prostředí v kabině?“

„K čertu, ne,“ zaklel Johann. „To mě nenapadlo. V tom spěchu ráno nebylo moc času na rozmýšlení.“ Zívl a pohodlně se na sedadle natáhl. „Nevím, jak ostatní, ale já si jdu zdřímnout.“

„Jak proboha můžeš teď spát?“ podivila se Anna. „Jsme na oběžné dráze kolem Marsu v cizí vesmírné lodi, kterou postavil někdo nebo něco záhadného, a nemáme sebemenší tušení, co se v nejbližší době stane. Já bych neusnula, ani kdybych spolykala celou lahvičku prášků na spaní.“

„To já zas ano,“ zívl znovu Johann. Usmál se za průzorem. „Zeptej se tamhleté ženské proč,“ ukázal na Beatrici. „Kvůli ní jsem za poslední dva dny spal dohromady sotva pět hodin.“

Před probuzením začal Johann snít. Známá místa z dětství byla náhle zaplněna lidmi, které poznal až jako dospělý. V jednom snu se ocitl zase doma u rodičů, v kuchyni, kde matka připravovala večeři. Beatrice a Vivien si povídaly s paní Eberhardtovou a pomáhaly jí s bramborovým salátem. Obě měly na sobě modré řádové róby a čepce.

Matka si ho vzala stranou. „Taková pěkná děvčata, Johanne,“ pochvalovala si. „Ale která z nich je ta tvoje?“

Pokoušel se ve snu matce vysvětlit, že Vivien i Beatrice jsou řeholnice a složily slib čistoty. Nechápala. „Ale jsou to přece ženy, ne? A je vidět, že se jim oběma líbíš.“

Přemohl ho pocit marnosti. Matka nemohla pochopit, že Beatrice a Vivien jsou jiné než ostatní ženy. Málem už na ni začal křičet, když vtom ho jemný dotek vytrhl ze sna.

Pomalu zvedl víčka a za průzorem skafandru spatřil jasné oči sestry Beatrice. Stála u něho, ve tváři široký úsměv.

„Omlouvám se, že vás ruším, bratře Johanne.“

„Tohle už jsem někdy slyšel, sestro.“ Johann zavrtěl hlavou a zoufale obrátil oči k nebi. „Co to s vámi jenom je? Přibrala jste si ke svým mnoha povinnostem i starost o můj spánek?“

Bylo jasné, že si z ní dělá legraci. Beatrice se rozesmála. „Tak nějak,“ připustila. „I když ne úmyslně.“

„Takže co je to tentokrát?“ vybídl ji Johann rozjařeně. „Jasná světla na obloze? Krabice na západní planině? Nějaká jiná nepříjemnost?“

Zvážněla. „Prospal jste celé čtyři oblety, bratře. V té době jsme s řádovými bratry diskutovali, meditovali a modlili se, aby nám Bůh poskytl radu či znamení. Někteří další cestující už jsou dost nervózní a začínají se chovat nerozumně.“

„Začínají?“ uchechtl se. „To, co jsme všichni udělali před sedmi hodinami, byl vrchol nerozumu. Když se podívám dolů na Mars a uvědomím si, že nemám ani nejmlhavější představu o tom, co se vlastně děje, nemůžu ještě teď uvěřit, že jsem opravdu vylezl po tom žebříku…“

Náhle zmlkl. „Myslím, že jste se k nám přidal, protože jste věřil,“ ozvala se sestra Beatrice. „Alespoň na chvíli. Víra, bratře Johanne, má velikou moc.“ Položila mu ruku na rameno. „Já věřím, a proto se teď chystám sundat si skafandr.“

„Cooože?“ Johann vyletěl ze sedadla. „Slyšel jsem dobře? Vy si chcete sundat skafandr, i když nemáte sebemenší údaj o prostředí v kabině? Copak jste se úplně zbláznila? Před sedmi hodinami, sestro, stála tahle loď otevřená na povrchu Marsu! Tlak uvnitř musí být přibližně stejný jako na Marsu. Víte, co se stane v okamžiku, kdy se vystavíte tlaku šesti milibarů? Každá molekula plynu ve vašem těle se vrhne vzhůru a bude se cpát ven, do prostředí s nižším tlakem. Během několika vteřin zahynete ve strašných bolestech!“

Johann téměř křičel. Když konečně zmlkl, všichni se na ně dívali.

Beatrice se nejprve obrátila k němu, ale jak mluvila dál, obcházela zvolna celou kabinu a každému pohlédla do očí. „Když jsem se modlila, uvědomila jsem si jednu věc. Nemělo by smysl, aby pro nás Boží andělé postavili tuhle loď, pokud by nemohla uspokojit všechny naše životní potřeby. Pod podlahou je zásoba vody. Se sestrou Vivien se domníváme, že ty dlouhé válečky jsou něco jako jídlo. Ale dokud jsme uvězněni ve skafandrech, nemůžeme pít vodu ani jíst manu nebeskou, kterou pro nás Pán přichystal.“

„Bůh se svými anděly pro nás mohl přijít okamžitě, a já jsem přesvědčena, že se tak stane v nejbližší budoucnosti, ale rozhodl se nejprve vyzkoušet naši víru. Dal nám loď, která nás odnesla daleko od utrpení a nebezpečí Marsu, křesla, abychom měli kde sedět, dokonalé bezpečnostní pásy, abychom se během startu nezranili. Copak si opravdu myslíme, že by nám také neposkytl odpovídající bezpečné prostředí uvnitř lodi?“

Beatrice teď stála sama uprostřed kabiny. Promluvila mírnějším, melodickým hlasem. „V modlitbách jsem úpěnlivě prosila Pána, aby mi ukázal, v čem se mýlím. Neseslal mi žádné znamení, nijak mi nenaznačil, že neuvažuji správně. Proto mu chci dokázat, že věřím. Otevřu si skafandr.“

„Počkejte chvíli, sestro,“ přerušil ji Yasin spěšně a vrhl se k ní. „Možná máte právo spáchat sebevraždu, ale ne vzít některé z nás s sebou. Jestli je kolem nás vakuum nebo stejné prostředí jako na Marsu, jakmile povolíte uzávěr, kusy vaší přilby tu budou poletovat jako šrapnely. To může být nebezpečné pro všechny ostatní. Dejte nám pár minut.“

Yasin s Johannem se odsunuli stranou k Johannovu místu a radili se. Yasin chtěl Beatrici zadržet násilím, jakýmkoli způsobem jí zabránit, aby si sundala skafandr. Johann poukazoval na to, že takový návrh není prakticky proveditelný. Skafandry byly zkonstruovány tak, aby se z nich člověk rychle a pohodlně dostal ven. Nouzové ovládací prvky byly dokonce i uvnitř helmy a daly se aktivovat pomocí zubů.

Yasin se pokusil zběžně odhadnout pravděpodobnou rychlost, jakou by mohly nabrat letící úlomky přilby, ale brzo s Johannem dospěli k závěru, že při tak velkém počtu neznámých nemají výpočty žádný smysl.

Nakonec sestru Beatrici požádali, aby se postavila těsně k jedné stěně šestiúhelníka, a navrhli ostatním, aby si lehli na podlahu co nejdál od ní a zakryli si hlavu rukama. V tu chvíli se do diskuse vložila sestra Vivien.

„To je přece směšné,“ prohlásila přeskakujícím hlasem. „Podívejte se sami na sebe. Sestra Beatrice je ochotna riskovat vlastní život, aby dokázala oprávněnost své víry, a my dokážeme myslet jen na to, jestli nám neublíží kusy její roztříštěné přilby. To je děsivé.“

Vivien přešla ke své přítelkyni a učitelce. „Také si otevřu skafandr. Připouštím, že ne beze strachu. Ale má věrnost je silnější než obavy."

Obě ženy se chvíli dívaly jedna druhé do očí. Pak přistoupily ke stěně. „Kdo se bojí, může se skrčit," pokračovala Vivien. „Pomodlím se a budu počítat do tří. Na tři si odjistíme helmy."

Jediný Yasin se pokusil krýt. Johann stál jako zkamenělý uprostřed kabiny. Obě ženy se pomodlily společně a pak napočítaly do tří. Uzávěry přileb povolily. Nic se nestalo. O pár vteřin později tu stály s hlavami obnaženými.

Beatrice okamžitě poklekla. „Děkujeme Ti, Pane, že jsi nám znovu ukázal, jak důležité je pevně věřit. Prosíme Tě, dopřej nám přiblížit se k pochopení Tvé milosti a nabýt schopností, které nám umožní konat dobro Tvým jménem. Ve jménu svatého Michaela. Amen."

Uplynuly dva dny a životní podmínky v kabině se neměnily. Loď s jednotvárnou pravidelností obíhala kolem Marsu, úzký průzor byl stále obrácen k rudé planetě. Lidé se volně pohybovali uprostřed svého malého světa. Skafandry uložili na police ve skříni, pili vodu a jedli podivné válce, které chutnaly jako syrová pšenice s příchutí citrónu. Yasin dokonce zjistil, jak používat toaletu, a těšilo ho, že byl středem pozornosti, když to vysvětloval ostatním.

Sestra Beatrice, se svou nevyčerpatelnou energií a stále v dobré náladě, byla pro všechny příkladem. Yasin žárlil na úctu, kterou jí všichni prokazovali, a stále se ji pokoušel provokovat, ale Beatrice nikdy nedala najevo sebemenší známku hněvu či rozčilení. Bez ohledu na jeho nepřátelství a průhledně zastírané urážky mu stále odpovídala klidně a vlídně.

Ne všichni byli k Yasinovým kousavým poznámkám tak shovívaví. Kwame Hassan a Fernando Gomez, technik z Mexika, nestudovali michaelitskou teorii nenásilí a při různých příležitostech se oba na Yasina málem vrhli. Kwama musel Johann zadržet, když Yasin hovořil se sestrou Vivien o řádu svatého Michaela a slibu čistoty a přitom se výsměšně a hrubě zmínil o některých částech jejího těla.

Johann s potěšením pozoroval vývoj vztahů v malé skupině. Sledoval, jak obdiv a úcta všech k sestře Beatrici roste každou hodinou, a bylo mu jasné, že Yasinova arogance a sveřepost nakonec vyústí v

jeho úplnou izolaci. Měl pravdu. Po dvou dnech už jedině Beatrice a Johann malému Arabovi odpovídali alespoň trochu zdvořile.

Zbaven starostí o provoz Valhally, trávil Johann většinu času zahloubán do složitých úvah. Přistihl se, že pohlíží na svůj život jako na filozofický problém a klade si otázky o jeho smyslu, o tom, co je to láska, víra a přátelství, že uvažuje o věcech, nad kterými nikdy dříve nepřemýšlel. Občas se snažil představit si, kam je asi zanese loď, ve které letí, ale věděl, že to je jen plané fantazírování. Ať se dostaneme kamkoli, říkal si, bude to daleko překvapivější než cokoli, co může vytvořit lidská představivost.

Když se loď začala obracet, všichni kromě Satoko spali. Uvnitř kabiny se změna orientace a kursu nijak znatelně neprojevila. Satoko postřehla, co se stalo, až když přistoupila k oknu, aby se podívala dolů na Mars. Místo toho se před ní otevřel výhled na milióny hvězd zářících v sametové černi hlubokého vesmíru. Právě uprostřed průzoru se objevilo jasnější světlo, dosud téměř nepostřehnutelné mezi ostatními hvězdami nebeské klenby.

Ale když je Satoko ukázala Fernandovi a společně probudili Johanna, jasně zářící bod už dominoval celému viditelnému úseku oblohy. Johann jej několik minut pozoroval, odhadl rychlost, kterou se k nim blíží, a rozhodl se vzbudit ostatní.

Do hodiny se všichni lidé na palubě tlačili kolem průzoru a s obavami hleděli na bílou kouli, která se k nim hnala. Vypadala téměř jako živá, jako podivně živý, naleštěný bílý míč s nakresleným obličejem: dva rudé kruhy umístěné symetricky na horní polokouli, na vrcholu červená polární čepička, okolo rovníku dva tenké rudé pásy oddělené jen uzounkou linkou bílé.

Koule se blížila a Johann i ostatní si teprve začínali uvědomovat, jak je ohromná. Pouhá její velikost nahánělа hrůzu. Červené pásy v oblasti rovníku zůstávaly ve středu pozorovacího okna, nejprve polární čepička a pak i obě rudé oči zmizely za okrajem rámu. Za dalších deset minut se ztratily poslední záblesky černého vesmíru a za průzorem byla kromě bílé vidět jediná barva – rudý jas stále se rozšiřujících rovníkových pásů.

V kabině vládlo mlčení. Občas někdo položil otázku nebo něco podotkl, ale většina poznámek zůstala nepovšimnuta. Jedenáct Pozemšťanů přemohl děs smíšený se vzrušením. Každý si byl vědom, že právě sleduje něco, co nikdy nikdo z jeho rodu neviděl.

Okno bylo stále namířeno přesně doprostřed mezi rudé rty. V jednu chvíli rudá zakryla celý výhled a zůstala jen úzká bílá linka, pak se i rovníkové pásy začaly ztrácet za horním a dolním rámem okna.

„Zatraceně, jak to může být veliké?“ pronesl Fernando do prázdna.

„Je to ohromné.“ Johann v duchu rychle počítal. „Nejmíň pětadvacet kilometrů v průměru.“

„Víc,“ přidal se Yasin. „Vsadím se, že skoro padesát.“

„Jako veliký asteroid.“

Za několik minut rudá zmizela úplně a za oknem zavládla nekonečná sněžně bílá pustina. Uprostřed výhledu, přesně na rovníku, postřehli jemnou pulsující čáru.

„Narazí to do nás?“ Anna už nedokázala zastřít hrůzu v hlase.

„Vypadá to tak,“ odpověděl Yasin.

V tu chvíli se podél vyznačené čáry začala horní polokoule letícího objektu oddělovat od dolní. Prostor mezi nimi se stále rozšiřoval, černý a neproniknutelný jako věčnost. Štěrbina se rozevírala jako hladová ústa, až bílá úplně zmizela za okrajem průzoru a zavládla naprostá temnota.

„Spolklo nás to,“ hlesla sestra Vivien.

„Jsme uvnitř, to je jisté,“ přikývl Johann.

Dokonce i Yasin bezeslova poklekl v kruhu s ostatními, když sestra Beatrice navrhla, že tato chvíle by mohla být vhodná pro společnou modlitbu.

2

Nepřekvapilo je, když se dveře otevřely. Během půlhodiny čekání tuto možnost zevrubně prodiskutovali. V okamžiku, kdy se pár minut po Beatricině modlitbě průhled za Johannem automaticky uzavřel, začali mluvit všichni najednou.

„Ticho, ticho,“ křičel Johann. „Jeden po druhém… poslechneme si, co má kdo na srdci.“

Všichni se obraceli s otázkami na Johanna a Beatrici, ale ani jeden z nich neznal odpovědi. Beatrice zůstávala klidná, naplněná radostí a vírou, že uvnitř obrovské koule je nečeká žádný hrozný osud. Vznětlivější Johann radil k opatrnosti v každé situaci.

Anna se ptala, jestli by si neměli znovu obléci skafandry, nebo je alespoň vzít s sebou, až se dveře otevřou a budou moci vyjít z lodi. Sestra Beatrice tvrdila, že ne, protože je jasné, že Pán i Jeho andělé dokonale znají životní podmínky nutné pro člověka. Johann se smíchem poznamenal, že on si svůj skafandr vezme, ne že by nedůvěřoval technickým schopnostem bohů, ale proto, že Pán mohl některé světské záležitosti ponechat v péči nižších bytostí.

Potom se dveře otevřely. Zpočátku se nikdo nepohnul. Otvírala se před nimi dlouhá osvětlená chodba. Bílé stěny, bílá podlaha. Na konec koridoru nedohlédli. Yasin přešel k průlezu, vyklonil se z kabiny a zahlížel vzhůru, do nitra koule.

„Nevidím strop," hlásil.

Michaelité se seřadili do zástupu, sestra Beatrice první. „Připraveni?" Vykročila ke dveřím. Johann, Yasin a Anna si vzali ze skříně skafandry a postavili se na konec řady.

Vstoupili do bílé chodby. Sotva pět vteřin poté, co Anna, poslední v zástupu, opustila loď, průlez se za ní uzavřel. Zalapala po dechu. „Teď už není žádná cesta zpátky."

„To není nikdy," uklidnil ji Johann.

Anna ho chytila za ruku. „Copak jsem tu jediná, kdo má strach?"

„Naopak," zasmál se nervózně. „Jediní v téhle řadě, kdo se nebojí, jsou ti vpředu… A občas pochybuji, že to mají v hlavě v pořádku."

Chodba byla velice dlouhá a stáčela se mírně doleva. Malé procesí vedla sestra Beatrice, za ní šli sestra Vivien, bratr Ravi a José, sestra Nuba, Fernando a Satoko, Kwame, Yasin, Johann a Anna. Asi pět minut napůl kráčeli, napůl se v beztížném stavu posouvali kupředu, aniž by se kolem něco změnilo. Beatrice navrhla krátkou přestávku. Společně s Vivien rozdali dokola láhve s vodou.

„Řekněte, sestro," obrátil se na ni Yasin, sotva ukojil žízeň, „připadá vám tohle jako nebe? Třeba každou chvíli potkáme svatého Petra."

Beatrice přešla k němu. „Pane al-Kharife, nikdy jsem si nebe nepředstavovala. Věřím, že Pán dokáže vytvořit ráj krásnější a dokonalejší, než by mohl být jakýkoli výplod lidské fantazie."

Yasin se ušklíbl. „Ale co je snad pro vás nebe, to se vůbec nemusí líbit mně. A naopak. Jestli existuje jen jeden Bůh, jak jste nám tvrdila, předpokládám, že je taky jen jedno nebe. Jak může Bůh stvo-

řit jediné místo, ve kterém by se líbilo nám oběma, nehledě na miliony dalších? Rozdělí je snad na nekonečné množství políček, aby vyhověl nárokům každého člověka zvlášť?“

Yasin se samolibě rozesmál, spokojen s vlastní chytrostí, a rozhlédl se po ostatních, jakoby je vyzýval, aby ocenili jeho pohotovost.

Beatrice přistoupila blíž. „Váš zjednodušený pohled na naši víru mi připomíná verše Alexandra Popa,“ odpověděla přátelsky.

„U studně moudrosti krátce jen stát,
nedobrá věc je –
kdo nepil zhluboka, jak žíznil by dál.

Vy jste ještě nenabral dost vody, pane al-Kharife. Nebesa nejsou v křesťanské filozofii místo, ale pojem. Je to příslib nesmrtelnosti duše, která bude žít věčně, v harmonii s vesmírem, obklopena přátelstvím ostatních duší. Nikde není psáno, že vaše nebe musí být stejné jako to moje. Pán může stvořit tolik podob ráje, kolik se mu jen zachce.“

„Vaše znalost islámu je stejně povrchní, sestro,“ odsekl Yasin. „Jen proto, že umíte nazpaměť několik súr…“

„Uvítala bych příležitost seznámit se blíž s vašimi názory na náboženství a podělit se s vámi o své, pane al-Kharife,“ přerušila ho Beatrice, „ale teď na to není vhodná doba.“

S obvyklým úsměvem ve tváři se odvrátila. Johann na konci řady zahlédl, jak Yasin vztekle zablýskal očima. *Nemá tě rád, Beatrice,* pomyslel si. *A nejen proto, že jsi žena, i když to s tím souvisí…*

Postupovali chodbou dalších pět minut. Konečně se stěny rozestoupily a objevila se válcovitá prostora se stejně bílou podlahou a stěnami. Strop zůstával v nedohlednu. Uprostřed místnosti stály dvě točité skluzavky, vzájemně propletené. Stoupaly vzhůru a mizely v temnotě. Byly jako všechno okolo zářivě bílé, jen uprostřed nakloněné roviny se vinul jasně rudý pás. Místnost byla ozářena světly zasazenými do stěn přibližně v dvoumetrové výšce.

Kolem dokola kruhové místnosti objevili několik dveří proražených do bílé zdi. Rychle zjistili, že se za nimi skrývají dvě toalety, velká umývárna se třemi sprchovými kójemi, skříňka s podivnými bílými ručníky označenými rudým proužkem, jedenáct matrací, dvě další skříně – všichni se shodli na tom, že jejich obsahem je spodní prádlo – a jedenáct párů červenobílých bot.

Sestra Nuba si boty zkusila jako první. „Jemine, koukejte," vykřikla nadšeně a hned se zastyděla. Udělala několik kroků. „Jsou strašně lehoučké," dodala už méně hlasitě. „A nejspíš jsou magnetické nebo tak něco – dá se v nich líp chodit."

Všichni se chtěli osprchovat. Přednost dostaly ženy, ačkoli Yasin mírně protestoval. Zatímco se první trojice žen šplouchala v umývárně, Kwame se připojil k Johannovi, který si zblízka prohlížel jednu skluzavku.

„Co myslíš, čekají od nás, že vystoupíme nahoru?" zeptal se.

Johann k němu obrátil tvář a usmál se. „Tvůj odhad je stejně dobrý jako můj," odpověděl.

Kwame zaklonil hlavu, zaclonil si rukou oči a zíral vzhůru do tmy. „Je jen jediný možný důvod, proč se tam nesvítí. Ať už nás sem dovedl kdokoli, zřejmě nechce, abychom viděli, co tam je. Z toho logicky vyplývá, že bychom měli zůstat dole."

„To zní rozumně," přikývl Johann.

Kousek odtud už Yasin šplhal po druhé skluzavce. Na hranici světla a tmy se zastavil a mával dolů na ostatní.

„Myslíte, že je to rozumné?" volala na něho Beatrice, která právě vyšla z umývárny.

Yasin jen pohodil hlavou. „Proč by to tady jinak bylo?" Podíval se vzhůru a rozsvítil malou kapesní baterku. „Jdu na to," zahulákal.

Zmizel v temnotě, jen občas zahlédli úzký paprsek světla z jeho baterky. Přibližně za dvě minuty se náhle vysoko nad nimi ozval ostrý výkřik, téměř zavytí. V několika vteřinách Yasin vyletěl ze tmy, padal dolů a převaloval se ve vzduchu.

Přistál tvrdě na zádech. Nebyl nijak vážně zraněný, ale na chvíli ztratil svou obvyklou nadutost a povýšenost. „Něco mě chytilo a shodilo ze skluzavky," oznámil těm, kdo mu přiběhli na pomoc. „Nemám páru, co to bylo nebo odkud se to vzalo, ale mělo to strašnou sílu."

„Jaké to je tam nahoře?" ptal se Johann.

„Skluzavka se točí dál a dál, pořád stejně. Byl jsem tak padesát šedesát metrů vysoko, a nade mnou to bylo pořád totéž. Dokonce i stěny…"

„Poslouchejte," přerušil je náhle bratr Ravi. „Slyšíte to dunění?"

Všichni ztichli. V černé propasti nad jejich hlavami se ozýval rachotivý zvuk a stále sílil. Netrvalo dlouho a uvědomili si, že něco

sjíždí po skluzavce. Jak se hukot blížil, byl stále zřetelnější a Johann i Yasin v něm poznali zvuk jako když se tře kov o kov.

Ve stejnou chvíli se v ústí skluzavek objevila dvě naprosto identická vozidla naložená vodou a jídlem. Byly to čtvercové plošiny s nízkým okrajem, bílé s červeným lemováním, upevněné na profilovaných kolech, ta zapadala do kolejnic na okrajích točité skluzavky. Jedna plošina byla zaplněná osmi velikými nádobami s vodou, druhá obsahovala čtyřiačtyřicet válečků jídla, srovnaných do hromádek po jedenácti. Jakmile všechno vyložili, bizarní dopravníky okamžitě odjely.

„Sakra," zaklel Yasin. Spolu s Johannem sledoval, jak druhá plošina mizí z dohledu. „Chtěl jsem se na jednu tu věc podívat trochu blíž." Koutkem oka zahlédl, že se k nim blíží Beatrice, a mrkl na Johanna. „Abych zjistil, co jsou boží andělé za inženýry."

„Řekl bych, že jsou zatraceně dobří," opáčil Johann. „Alespoň soudě podle toho, co jsme zatím viděli."

Johann se uložil na svou matraci a ještě nestačil usnout, když se k němu přiloudal Kwame.

„Jsi moc unavený, nebo si můžeme chvilku promluvit?"

Johann se posadil. „Co máš na srdci?"

Štíhlý Tanzanijec si dřepl vedle. „Co myslíš, že se tady vlastně děje?" zeptal se tlumeně. „Ty jiskřící pásy nás unesly?"

„S největší pravděpodobností, Kwame, a je to jen dohad, jsme se svezli na palubě vesmírné lodi, kterou postavily nesmírně pokročilé bytosti mimozemského původu, a z nějakého neznámého důvodu nás dopravily sem, do téhle obrovské koule… Souhlasím se sestrou Beatricí, že ta podivná hranatá loď byla opravdu určena nám, ale nemám ponětí proč, ani nevím, co se bude dít dál."

„Ale kdo jsou ti cizinci? Odkud přišli? Co po nás chtějí? Co dělali na Marsu? Má to všechno nějakou spojitost s lodí Ráma, která prolétla Sluneční soustavou před čtrnácti roky?"

„Kladeš dobré otázky, příteli, jako pokaždé," pousmál se Johann. „Ale obávám se, že odpovědi neznám."

„Co s námi chtějí udělat? Není pravděpodobné, že nás nakonec zabijí? Proč by o nás měli pečovat věčně?"

Johann se znovu natáhl na matraci. „Myslím, že ať s námi udělají cokoli, nikdy už nebudeme žít normálním životem, tak jako dřív. To

je nenávratně pryč. I kdyby nás zítra dovezli zpátky na Zemi, mě vyložili v Berlíně a tebe v Dar es Salaamu, nikdo z nás už se nedokáže vrátit do běžné reality. Vkročili jsme do světa za zrcadlem, Kwame. Prožili jsme to, čemu psychologové říkají zdrcující zkušenost.“

Vedle nich se znenadání objevil Yasin. „Proboha, šéfe,“ divil se, „neměl jsem tušení, že jste takový filozof… Ale chtěl jsem s vámi probrat jiný problém. Jde o tu bláznivou jeptišku. Vypadá to, jako by se sama pasovala na našeho vůdce. My tři bychom se měli spojit a ukázat jí, kde je její místo.“

Johann odmítavě zavrtěl hlavou. „Asi tomu nebudete věřit, Yasine, ale mě sestra Beatrice v této úloze docela vyhovuje. Možná nesouhlasím s jejími výklady a motivy, ale na druhé straně si myslím, že je schopná a inteligentní, a také naprosto neúnavná.“

„Ať je jak chce dokonalá,“ namítal Yasin, „stejně mě štve, že všichni tancujeme, jak píská nějaká náboženská fanatička.“

„Dobrou noc, Yasine.“ Johann mu dal najevo, že rozhovor je u konce. „A dobrou noc, Kwame.“

Bílý pás se v místnosti objevil někdy v době, kdy spali. Celý den zůstával přesně na stejném místě, vznášel se ve vzduchu poblíž skluzavek, asi metr nad hlavami lidí. Konverzace v přítomnosti vetřelce vázla. Mluvili málo a tlumeně. Všichni si dávali pozor na to, co dělají a říkají, protože vycítili, že světélkující bílá stuha sleduje každý jejich pohyb.

Anna strávila skoro celý den na záchodě nebo v koupelně, snažila se ukrývat před nevítaným návštěvníkem. Nechtěla ho vidět a zaručeně na něj nechtěla myslet. Zářící pás ji děsil, jak se tak vznášel ve vzduchu a bílé vířící částice uvnitř bezcílně tančily a poletovaly sem a tam. Když už vkročila do hlavní místnosti, klopila hlavu a zabodávala pohled do podlahy.

Satoko vetřelec úplně vyvedl z míry. Zářivý pás ji přitahoval jako magnet. Několik hodin stála tak blízko, jak to jen šlo, a zírala na vířící částice, sledovala jejich nepravidelný pohyb. Nakonec začala na pás tiše mluvit a v jednu chvíli se náhle hystericky rozplakala. Ani Fernando ji nedokázal utěšit. „Zabije nás to,“ opakovala neustále. „Vím, že nás to zabije.“

Celý den vládla pochmurná nálada. Konečně začala světla pohasínat a někteří se okamžitě natáhli na matrace. Beatrice a Vivien při-

šly za Johannem. „Možná by se ostatní cítili trochu líp, kdybychom jim znovu vyprávěli o svých setkáních s anděli," navrhla Beatrice.

Johann to chvíli zvažoval. „Myslím, že ne," odpověděl nakonec. „Uvědomte si, že všechna předchozí střetnutí se odehrála ve známém prostředí. Bylo to zvláštní, pravda, ale všechno ostatní okolo zůstalo normální. Tady všechny děsí nejen ta stuha, ale především skutečnost, že jsme cizinci v cizí zemi."

Beatrice se usmála. „Dobrá, vzdávám se," pronesla žertem. „Ale přála bych si, abych mohla pro všechny něco udělat, aby získali mír do duše… Zdá se, že ani modlitby nepomáhají."

„Možná byste jim mohla zazpívat," napadlo Johanna. „Nemohu mluvit za ostatní, ale mě by to určitě povzbudilo."

„To je skvělý nápad, sestro," vyhrkla Vivien nadšeně. „Tak všichni přestanou myslet na své trable a starosti."

„Ale co mám zpívat?" svraštila Beatrice pod čepcem obočí.

„Cokoli veselého, raději žádnou nábožnou píseň," poradil jí Johann. „Neříkala jste jednou, že než jste vstoupila do řádu, zpívala jste často v moderních muzikálech? Vyberte si nějakou svou oblíbenou skladbu, klidně třeba Disneye, jestli chcete, ale hned, dokud je ještě světlo."

„Já nevím." Sestra Beatrice zaváhala, ale Johann už vstával a třikrát zatleskal. „Poslouchejte všichni! Čeká nás mimořádný zážitek. Sestra Beatrice svolila, že než půjdeme spát, něco nám zazpívá."

Ozval se nesmělý potlesk. Všichni se dívali na Beatrici. „Jen počkej, bratře," zašeptala s úsměvem. Zatvářila se nevinně a zopakovala totéž s přízvukem přístavního povaleče. „Jen počkej!"

Zpívala téměř půl hodiny. Začala několika ukázkami ze zlatého věku hudební komedie, z dvacátého století. Poté přidala pár známějších melodií z poloviny jednadvacátého století, kdy se muzikál dočkal slavného vzkříšení.

Nálada v místnosti stoupala. Dokonce i Satoko překonala strach a zoufalství. Sestra Vivien byla s každou další písní rozjásanější a halasnější. „Dej tam ‚Fantóma', Beatrice!" vykřikla, když Beatrice dozpívala ústřední melodii z politického muzikálu „Gorbačov".

„Fantom opery" byl Johannův oblíbený muzikál. Patřil také k vůbec nejoblíbenějším na celém světě. Dokonce i teď, sto padesát let po svém vzniku, se stále znovu objevoval na videoscénách. Johann ho viděl živě jen jednou, jako student v Berlíně, a byl zklamán, protože

dívka, která hrála Christinu, nedokázala vyzpívat nejvyšší tóny. Beatrice si vybrala „Mysli na mě“ a „Anděla hudby“. Její dokonale průzračný, flétnově čistý hlas dodával prosté melodii nový rozměr. Johann naslouchal a vzpomínal přitom, jak slyšel Beatrici zpívat poprvé. Když skončila, první začal nadšeně tleskat.

Beatrice mu podala ruku a sevřela také dlaň sestry Vivien. „Mohli bychom si všichni podat ruce, prosím?“ požádala ostatní.

Když stáli bok po boku v kruhu, Beatrice se otočila a pohlédla na vznášející se stuhu. „Ukažme našemu návštěvníkovi, že jsme jednotní a že nemáme strach z ničeho, co se snad stane.“

Začala zpívat. „Požehnáno buď svaté pouto… Spojme svá srdce v lásce křesťanské… Přátelství a mír ať vstoupí v duši mou…“

Johann cítil v ruce její horkou dlaň a lehce ji stiskl. Beatrice stisk opětovala v přátelském gestu a ta odpověď mu prolétla celým tělem jako žhavý záblesk.

Další den už je světélkující pás neděsil. Když začal proplouvat místností, jako by odposlouchával soukromé rozhovory, nikdo se zbytečně neplašil.

„Cáknul jsem na to trochu vody,“ vykládal Kwame se smíchem poté, co se jiskřící stuha protáhla za ním až do koupelny. „Trochu se to zavrtělo a oklepalo, jako mokrý pes.“

Fernando a bratr José se úmyslně postavili co nejblíž a vedli dlouhý živý rozhovor ve španělštině. „Tohle by jim mělo pořádně zamotat hlavu,“ usmíval se široce Fernando, když se znovu připojil k Satoko.

Sněhuláka nikdo neviděl přicházet. Všimli si ho, až když se objevil na prahu u vchodu do chodby. Sestra Vivien najednou krátce vyjekla a ukazovala tím směrem. Všechno v místnosti naráz ztichlo. Johann, který právě diskutoval s bratrem Ravim o katastrofálních životních podmínkách v Indii způsobených krizí, se prudce otočil a spatřil známou bílou siluetu. Po zádech mu přejel mráz.

Byl to naprosto stejný tvor jako ten, kterého Johann a Kwame potkali v tunelech pod ledem na pólu. Tělo tvořily dvě velké čistě bílé koule bez jakékoli nerovnosti, posazené na sobě. Spodní, o něco větší, spočívala na bílé plošině s rudými kolečky. Sněhulák stál téměř minutu nehybně na místě a pak se začal zvolna valit k lidem. Jiskřící stuha jako by na to čekala – přesunula se k ústí jedné skluzavky.

Když byl sněhulák přibližně deset metrů od nejbližšího člověka, horní část jeho těla se křečovitě stáhla a vysunula se z ní dlouhá tenká ručička se dvěma prsty a neobyčejně tlustým palcem. Kulil se blíž a blíž a lidé před ním couvali. Namířil si to rovnou čarou k sestře Beatrici. Nepokoušela se utéci.

Podivuhodný tvor ovinul „dlaň“ Beatrici okolo předloktí a pomalu ji táhl ke klouzačce, kde se vznášel zářící pás. Nebránila se. Johann viděl, jak pohybuje rty v modlitbě.

Sněhulák ji nechal stát u paty klouzačky, pod jiskřící stuhou, a sunul se zpátky ke skupince lidí. Tentokrát si vybral Johanna. Mladý muž sebou trhl, když ucítil na zápěstí pevný stisk, ale ani on se nesnažil vzdorovat. Nechal se zvolna táhnout tam, kde čekala Beatrice.

Stuha se vznesla výš, vinula se vzhůru po klouzačce a udržovala stále stejnou vzdálenost od točité bílé plochy s rudým pruhem uprostřed. Sněhulák zvedl ručičku a ukázal vzhůru, směrem k ní.

„Myslím, že bychom měli jít nahoru,“ navrhla Beatrice odvážně.

„Nejspíš ano.“ Johann bojoval s děsem a panikou, které ho zalévaly jako horká vlna.

Beatrice první vykročila na klouzačku, Johann za ní. Když už byli několik metrů nad hlavami ostatních, Yasin se rozběhl přes místnost. Uskočil, vyhnul se sněhulákovi a vrhl se ke klouzačce. Záhadný tvor ho zachytil svým mocným sevřením.

„Nech mě!“ zaječel Yasin. „To bolí!“

Sněhobílý obr ho pustil a Yasin se vyškrábal až tam, kde stáli Johann s Beatrici. Trup sněhuláka se znovu zachvěl a jeho ručička se zčistajasna protáhla na dvojnásobnou délku. Tentokrát malého Araba zvedl a hodil směrem k ostatním. Překvapený Yasin přistál na břiše a vezl se po podlaze až Kwamovi k nohám.

Stuha stoupala výš. Sněhulák znovu ukázal nahoru. Johann a sestra Beatrice se vydali do tmy.

3

Skluzavka se ovíjela okolo neviditelné osy, stále výš a výš. Beatrice a Johann šplhali po jednom vláknu nekonečné dvojšroubovice. Brzo se dostali do takové výše, že už neviděli ani záblesk světla z místnosti pod sebou. Jiskřící pás jim svítil na cestu. Alespoň že ne-

musíme překonávat gravitaci, pomyslel si Johann, když už stoupali dvacet minut.

„No, bratře Johanne," ozvala se před ním Beatrice udýchaně, „jsem zvědavá, jaké zázraky pro nás Pán připravil tentokrát."

Poznal z jejích pohybů a držení těla, že začíná být unavená. Celou dobu postupovali poměrně rychlým tempem.

„Myslím, že se nic nestane, když na chvíli zastavíme," zavolal na ni. „Odpočineme si."

„To je skvělý nápad," souhlasila rychle. Zůstala stát a otočila se k němu. Johann jí zpočátku neviděl do očí, protože zářící pás se vznášel přímo nad ní a světlo se jim odráželo ve tvářích. Ustoupil proto trochu ke straně a Beatrice ho napodobila.

„Není to fantastické?" vzdychla rozjařeně. „Copak se nám vůbec kdy snilo, třeba když jsme byli děti, že někdy prožijeme něco tak úžasného?"

Pozorně jí hleděl do tváře. V jejích očích se nezrcadlil ani záblesk strachu. „Copak vy nikdy nemáte strach, sestro Beatrice? Chci říct, jsme uvnitř ohromné duté koule, která je světem sama pro sebe a kterou vytvořily neznámé bytosti nesmírných schopností, drápeme se kdoví kam vzhůru do tmy po nekonečné točité skluzavce, a vy se chováte jako někde na výletě nebo v zábavním parku."

Beatrice se na něj z výšky usmála. „Podívejme se, tohle je prima… Teď konečně vím, jaké by to bylo, kdybych byla tak veliká jako vy."

Johann zavrtěl hlavou a rozhodil rukama v hraném zoufalství.

Beatrice se rozesmála. „Klid, bratře. Všechno bude v pořádku. To je prostě jen otázka víry. Jakmile se odevzdáte do rukou Páně a klidně přijímáte všechno, co pro vás Bůh nachystal, všechen strach a obavy jsou ty tam. *Qué sera, sera*. A máte dost času přivonět si k růži. Nebo se radovat z fantastické cesty po točité skluzavce, vybudované Božími anděly… nebo mimozemšťany, jestli vám to líp vyhovuje."

„Aha," vzpamatoval se Johann. „Takže připouštíte možnost, že všechno okolo nás je mimozemského původu?"

„Ale samozřejmě, bratře. V tom přece není ve skutečnosti žádný velký rozdíl. Mimozemšťané nebo andělé, všichni jsou tvorové boží. A já si netroufám tvrdit, že chápu Jeho úmysly."

Johann se na okamžik zamyslel. „Vy máte odpověď na všechno," uznal nakonec.

„Ne já," smála se Beatrice. „Ale Pán… Nepůjdeme dál? Našemu průvodci se asi něco nelíbí."

Světélkující pás se snesl níž, poletoval sem a tam, na koncích se neklidně vlnil a prohýbal, jako by tančil ve vzduchu. Začali znovu stoupat.

Urazili nejméně tři nebo čtyři kilometry, a když se konečně dostali na konec skluzavky, byli oba unavení. Z toho mála, co viděli, usoudili, že se ocitli ve velice rozlehlé otevřené místnosti: dokola nebyly žádné stěny a podlaha měla jako obvykle zářivě bílou barvu.

Dalších pět či šest minut následovali svého zářivého průvodce, až dorazili k řečišti širokému asi třicet metrů. Blýskavý pás zastavil a tiše se vznášel nad bystře plynoucí vodou. Na břehu řeky, pár metrů vpravo, ležely dvě matrace, úplně stejné jako ty, na kterých spali předešlou noc, dvě nádoby s vodou a šest válečků jídla.

Sestra Beatrice, unavená dlouhou cestou, se skácela na matraci a okamžitě se dlouze napila. Johann nejdříve trochu prozkoumával okolí, došel po břehu kanálu v obou směrech až tak daleko, kam dosahovala mihotavá záře.

„Není tu žádný most," oznámil, když se vrátil.

Beatrice už se dala do jídla. „Mňam," pochvalovala si. „Ten tmavě zelený jsme ještě neměli. Vezměte si, bratře. Chutná skoro jako čokoláda."

Johann stál nad ní a díval se přes kanál do tmy. „Sedněte si, prosím vás," kárala ho Beatrice. „Dokonce i já z vás začínám být nervózní. Druhý břeh vypadá přesně stejně jako tenhle. Nic nového, žádná překvapení. Kromě toho určitě máte hlad a žízeň."

Johann se posadil na matraci vedle ní. Podala mu džbán s vodou. „Náš průvodce se zastavil, jsou tu lůžka, jídlo a voda. Je tedy jasné, že tady strávíme noc."

„A to je všechno?" Johann se dlouze napil a otřel ústa dlaní. „Neptáte se, kde to vlastně jsme, k čemu je tenhle kanál, ani proč nás oddělili od ostatních?"

„Ne," souhlasila a klidně si ukousla z dalšího válečku. „Protože už jsem se smířila s tím, že na takové otázky nedokážeme odpovědět,

i kdybychom o nich diskutovali celé hodiny. Přijala jsem to jako fakt a jsem docela spokojená.“

„Ale kde zůstala zvědavost? Jestli je vaše víra tak silná, že vám umožňuje smířit se s čímkoli, pak mizí touha učit se, poznávat…“

„Ne tak rychle, bratře,“ přerušila ho Beatrice. „Jste skoro tak zbrklý jako pan al-Kharif, vidíte moderní náboženství příliš zjednodušeně.“ Spolkla další sousto a pokračovala. „Víra a zvídavost jsou v podstatě skvělí partneři, navzájem se nepopírají. Svatý Michael v jednom ze svých slavných kázání řekl: Co se člověk může naučit, naučí se. Lidé chválí Pána tím, že se snaží dovést nejobdivuhodnější produkt Jeho stvoření, lidský mozek, k absolutní dokonalosti. Ale z toho nemůžeme usuzovat, že nám kdy bude zpřístupněno veškeré vědění celého vesmíru. Jen Bůh je vševědoucí. To, co on zná a my jsme se dosud nenaučili nebo nikdy nepoznáme, patří do království víry.“

Zatímco Beatrice mluvila, Johann si vzal jeden váleček a zakousl se do něj. Když skončila, mlčel a rytmicky žvýkal. „Kolik dalších moudrostí svatého Michaela ještě umíte nazpaměť?“ zeptal se po chvíli. „Už je poslouchám hezkých pár dní a nezdá se mi, že byste se jedinkrát opakovala.“

Sestra Beatrice se pousmála. „Neučím se je zpaměti úmyslně,“ vysvětlovala. „Ale Michaelova kázání jsem studovala stejně důkladně jako Bibli svatou, a protože jsem některá přímo slyšela a stále si pamatuji, jak mocně na mě zapůsobila, vybavuji si jeho slova velice snadno.“

„Jaký vlastně byl, ten váš svatý Michael?“ vyptával se Johann se zájmem. „Mnohokrát jsem viděl na videu záznam posledních okamžiků jeho života, jako snad každý, a jednou jsem se díval na jeho přednášku v televizi – jmenovalo se to ‚Nová evoluce‘. Vzpomínám si, že mluvil velice dobře německy a některé jeho myšlenky byly opravdu podnětné, ale jinak o jeho životě nevím nic.“

Sestra Beatrice na něj několik okamžiků upřeně hleděla. „Svatý Michael byl… nejneobyčejnější člověk, jakého jsem kdy v životě poznala,“ řekla zvolna. „Naučil mě, jak žít, jak dávat, jak vyjít sama se sebou.“ Lehce se dotkla Johannovy paže. „O tom, co jsem s ním prožila, nedokážu mluvit… bez emocí. Dny, které jsem strávila v jeho blízkosti, chovám v duši jako nejcennější poklad. … Chápejte mě, prosím. Nejsem ještě připravena rozdělit se s vámi o všechny

tyto poklady. Teprve až si budu jista, že i pro vás to bude nezapomenutelný zážitek, otevřu své srdce a budu vám vyprávět o svatém Michaelovi.“

Když se Johann probudil, spatřil sestru Beatrici sedět na břehu kanálu v lotosové pozici, asi pět metrů od něho. Oči měla zavřené a z celé její bytosti vyzařoval klid a mír. *Jak se k čertu michaelité dostali k meditacím?* blesklo mu myslí. *To přece, pokud vím, není součástí žádné křesťanské věrouky.*

Dával dobrý pozor, aby ji nevyrušil. Opřel hlavu o loket a jen se díval. Ve tváři se jí odrážela záře světélkujícího pásu, který se celou noc nepohnutě vznášel na stejném místě nad kanálem. *Je to opravdu velice krásná žena,* pomyslel si. *Rád bych věděl, jak asi vypadá bez toho příšerného hábitu a čepce.*

Promítal si v duchu všechna jejich setkání. Nenalezl ve vzpomínkách ani jediný její obraz v jiném než biskupském šatě. Sestru Vivien u sebe doma párkrát zahlédl v jiném oděvu než jaký předepisoval řád svatého Michaela, ale Beatrici nikdy.

Počkal, až skončila meditaci, a teprve pak se pustil do snídaně. Připojila se k němu, ale při jídle zůstávala nezvykle zamlklá. Johann se jí zeptal na meditace, Beatrice však nebyla příliš sdílná. Stručně vysvětlila, že svatý Michael se umění meditovat naučil za svého pobytu v Indii a učinil z něho součást doporučeného denního rozvrhu knězi, protože meditace člověku pomáhá udržet soustředění.

Johann se právě chtěl zeptat, co jí dělá takové starosti, když se na kanále znenadání objevila loďka. Vynořila se odněkud ze tmy za jejich zády a sunula se zvolna po proudu, až zarazila u břehu sotva deset metrů od nich. Beatrice v okamžiku rozjasnila tvář.

„Podívej, bratře. Andělé Páně nám poslali loď. A je v ní dokonce i koš s jídlem a pár vesel.“

Loďka byla čistě bílá s červeným pruhem na boku. Dvě bílé lavičky, každá se dvěma bílými čalouněnými sedátky a s opěradlem, z ní dělaly příjemný dopravní prostředek.

Beatrice nastoupila a podrobila košík důkladné prohlídce. „Je tady spousta jídla a vody,“ hlásila. „Na dno dokonce složili velikou deku. Jste připraven na další dobrodružství?“

Rozesmála se, když Johann navrhl, aby s sebou vzali matrace. „Měl byste projít naším výcvikem, bratře Johanne. Pak byste se tolik nestaral o věci… Matrace nepotřebujeme. Až bude čas ke spánku,

buď je najdeme připravené, ať se dostaneme kamkoli, nebo se prostě obejdeme bez nich. Jedeme. Jsem zvědavá, kam nás ta loď zanese.“

Johann čekal, že bude mít na loďce potíže s rovnováhou, ale neuvědomil si, že se stále pohybují v prostředí s téměř nulovou gravitací. Posadil se na pravou stranu lavičky, tváří k zádi. Beatrice seděla proti němu, také vpravo, takže měli oba dost místa pro nohy. Košík nechali na přídi, vesla uložili na dno pod Johannovu sedačku.

Jakmile se oba uvelebili, loďka se dala do pohybu. Zářící pás zůstal na místě. Světla ubývalo a Johann pocítil vzrůstající neklid. „Je dnes vaše víra dost pevná, bratře?“ žertovala Beatrice. „Nebo potřebujete, abych vám dodala odvahy?“

„Trocha povzbuzení se vždycky hodí,“ odpověděl stejným tónem.

Vpluli do černočerné tmy. Oči se marně namáhaly zachytit sebemenší paprsek světla. Zdálo se, že loďka vyrazila kupředu o něco hbitěji. Johann chvílemi zaslechl šplouchání vody pod kýlem.

„To je opravdu legrační.“ V temnotě zazněl Beatricin hlas. „Připomíná mi to vodní palác v Parku Paula Bunyana.“

„Co je Park Paula Bunyana?“

„Jedno zábavní místo, něco jako Disneyland, kousek od Minneapolis. Táta mě tam občas vzal, když měl pocit, že zasluhuji zvláštní odměnu. Znáte to, dobré známky ve škole, nebo skvělá kritika některého vystoupení.“

„Kdy jste začala zpívat?“

„Když jsem se narodila,“ odpověděla rozjařeně. Slyšel, že se směje, a litoval, že ve tmě nevidí její veselou tvář.

„Tamhle vpředu je světlo,“ oznámila za chvíli.

Johann se otočil. Rychle vplouvali do rozzářeného dne. Z kanálu se stala řeka, obklopená po obou stranách vysokými bloky hnědavých skal. Nad sebou poprvé po dlouhé době spatřili něco jako modrou oblohu. Úhel obzoru jen dokazoval nepředstavitelné rozměry zázračného světa uvnitř bílé koule.

Řeka se vinula jako had hnědorudou scenérií skalnatého kaňonu. Když propluli další zátočinou, kamenné věže na pravém břehu se začaly měnit ve stupňovitá pole suti, místy ozdobená velikými balvany. O kousek dál už břeh lemovaly pláže pokryté temně zlatým pískem. Kamenitá krajina se směrem od řeky strmě zvedala vzhůru, fantastické skalní útvary připomínaly americký jihozápad.

Paprsky světla a stíny ve skalách skýtaly nádherný pohled. Jasný svit pocházel z jediného zdroje, umístěného vysoko na obloze za zádí lodi. Johann si zaclonil zrak dlaní a snažil se objevit v nekonečně průzračné modři oblohy falešné slunce, ale nedokázal pohlédnout oslněnýma očima přímo do ohniska pronikavé záře.

Obrovité útesy ve všech odstínech hnědi se vlevo táhly dál a dál. Za dalším zákrutem se řeka rozdělila do dvou proudů a na pravé straně se v dáli objevila silueta hory se špicí jakoby obtaženou bílým štětcem. Po několika kilometrech ji vystřídal celý rozeklaný řetěz zasněžených vrcholků. Nad jejich výškou se tajil dech. Podivuhodné skalní útvary na úpatí pohoří byly snad dílem lidských rukou, produktem nespoutané umělcovy fantazie.

„Mám pocit, jako bych poslouchala Dvořákovu Novosvětskou," vydechla konečně Beatrice a porušila hrobové ticho, které vládlo v krajině fantastických skal.

„V duchu ji také slyším," odpověděl Johann stejně tiše. Rozhlížel se kolem a nad divokou, nespoutanou, nesrovnatelnou krásou tisíce tvarů a odstínů ho bolelo srdce. Pohled na vzdálené hory mu připomněl Zemi, a náhle zoufale zatoužil znovu ji spatřit.

„Odvedli dokonalou práci, že?"

„To ano," souhlasil. „Ať už to byl kdokoli."

Řeka se znovu rozdělila, tentokrát do tří ramen. Loďka sama od sebe zamířila k prostřednímu, nejmenšímu kanálu. Sotva ztratili z očí zbylé dva proudy, okolo se znovu rozprostřela temnota. „Nemáte žízeň?" zeptala se Beatrice, když už pluli poslepu nejméně pět minut.

„Trochu," souhlasil Johann.

Neohrabaně a se smíchem tápali ve tmě. Konečně se Beatrici podařilo podat mu z košíku nádobu s vodou. Zhluboka se napil a cítil, jak mu proud chladné osvěžující vody stéká hrdlem. Za několik vteřin se znenadání vynořili ze tmy do úplně odlišného světa.

Vpravo se celé kilometry, až kam mohli dohlédnout, táhla mírně zvlněná plocha klidné vodní hladiny. V dáli se stýkala s obzorem a mizela ve tmě. Nalevo se objevil travnatý zarostlý břeh, který se mírně svažoval k řece. Viděli jasně zelené pahrbky, trávu, květiny, stromy.

„Poslouchejte," zašeptala Beatrice. „Slyšíte ptáky?"

Loďka zpomalila, zvolna se pohybovala těsně u břehu. Johann napjal uši a opravdu uslyšel něco, co znělo jako ptačí zpěv a cvrlikání. Dokonce rozeznával nejméně tři různé druhy volání.

„Jak proboha…?“

„Podívejte, tamhle, u těch stromů! Veverky!“

Člun uvízl v mělkém zářezu u břehu a znehybněl. Sestra Beatrice se natáhla dopředu a vzala košík.

Ukázala na nízký pahorek pod stromy, kousek od místa, kde si hrály veverky. „Co myslíte, není to nádherné místo pro svačinu v přírodě?“

„Právě jsem to chtěl navrhnout,“ usmál se Johann.

4

Johann se konečně přestal týrat otázkami, na které nemohl odpovědět, a užíval slunného jarního dne. Ležel na zádech na přikrývce, hleděl do hlubokého modrého nebe nad hlavou a naslouchal směsici nejrůznějších ptačích hlasů, které se ozývaly všude dokola, ačkoli žádného zpěváčka ještě nezahlédli. V klidu a pohodě poobědvali a pak jen tak leželi vedle sebe a povídali si. Beatrice se ho vyptávala na dětství, na rodinu, na dny strávené v Berlíně na univerzitě. Velice se zajímala o jeho kariéru závodního plavce a přirovnávala pocity, které měl, když reprezentoval Německo na mezinárodních soutěžích, k tomu, co cítila při svém prvním vystoupení v muzikálu na Broadwayi.

Seděla vedle něho a snažila se přilákat veverky blíž. Na dlani jim nabízela drobná sousta jídla, ulámaná z různobarevných válečků, ale zvířátka nejevila o potravu žádný zájem.

Beatrice to nakonec vzdala a přesunula se blíž k Johannovi. „Když jsem vstoupila do řádu, prošla jsem podivným obdobím, kdy jsem byla strašně zaujatá proti domácím zvířatům. Upnula jsem se na myšlenku, že lidé plýtvají láskou a přízní na zvířata, místo aby ji šetřili pro ostatní lidi.“ Zasmála se. „Vlastně jsem se na to jednou v noci zeptala svatého Michaela, to je k nevíře. Byl tak laskavý. Usmál se na mě a řekl: ‚Sestro Beatrice, ty opravdu věříš, že každý člověk má ve svém srdci jen omezený příděl lásky a soucitu? A že když ho věnuje jednomu člověku nebo zvířeti, pro jiné už mu nic nezbývá?‘

Dva dny před tím jsem vyslechla jeho kázání o nekonečné lásce… Hrozně jsem se styděla.“

Johann jí naslouchal s nesmírným potěšením. Její řeč byla bohatá, plná přirovnání a neobvyklých obratů, jemně modulovaný hlas mu zněl v uších jako melodická hudba. Beatrice vzpomínala dál a Johann si bůhví proč připomněl dávný rozhovor s Heike, svou přítelkyní ze školních let. Bylo jim šestnáct a v Postupimi vládlo ten den zachmuřené počasí, podobně jako už několik dní před tím. Obloha byla šedivá, chlad a vlhko nepříjemně dotíraly. Heike takové počasí rozčilovalo.

„Nemůžu se dočkat, až se dostanu do nebe,“ řekla tenkrát, „protože tam bude slunce svítit každý den. A nebude tam žádné bláto ani mokrá tráva.“

Žádné bláto ani mokrá tráva, pomyslel si Johann. *A ty po mém boku v záři sluneční.*

„Od té doby, co mi bylo deset, jsem až do sedmnácti jezdila každé léto na jezero Bemidji,“ říkala právě Beatrice. „Vždycky tam bylo několik jazykových táborů. Táta chtěl, abych uměla plynně mluvit alespoň dvěma dalšími jazyky. Pořád doufal, že se svým školeným hlasem se jednoho dne stanu operní hvězdou, a tak si myslel, že si vyberu italštinu a němčinu… Dost ho překvapilo, když jsem místo toho začala studovat francouzštinu a japonštinu.“

„Japonštinu? Proč jste se rozhodla?“ Johann se obrátil na bok a pohlédl na ni. Slova mu uvízla v hrdle. Beatrice si prsty pročesávala dlouhé světlé vlasy, které jí spadaly až k pasu a leskly se jako hedvábí.

„Kdy jste…“ zakoktal se, „kdy jste si sundala čepec?“

„Před chvílí, sotva jsem vzdala krmení veverek.“ Zvonivě se rozesmála. „Pravda, vy jste mě ještě nikdy neviděl s rozpuštěnými vlasy.“ Potřásla hlavou a zlatá záplava zajiskřila ve slunci. „Tak co říkáte?“

„Jsou nádherné.“ Na víc se nezmohl.

Beatrice dál vyprávěla o prázdninách na jezeře Bemidji, Johann ležel vedle ní na přikrývce a tiše naslouchal. Nemohl odtrhnout zrak od dlouhých vlasů, modrých očí a rozzářené tváře. *Ty jsi nádherná*, myslel si.

Znovu nasedli do loďky a pluli dál. Za několik minut se na levém břehu objevily první roztroušené domky. Větší a výstavnější domy s čerstvě nabarvenými fasádami zářily hned pod hustým lesem, který Beatrice a Johann viděli už z místa, kde obědvali. Některé byly zděné, ale většinou vyhlížely jako dřevěné chaty nebo sruby. Před každým vchodem rostly pečlivě ošetřované stromy a jasně zelená tráva, vzadu za domy zahlédli někde obyčejnou zahradu, jinde opět dokonale sestříhaný trávník.

Domků přibývalo. Na malém kopečku se tyčila vysoká budova, zcela zjevně kostel. Propluli kolem školy, minuli malou továrnu, pak několik administrativních budov. Okolí bylo všude čisté a upravené.

Loďka zamířila do dalšího tunelu. Ještě než se znovu vynořili na světlo, začala k nim doléhat známá kakofonie zvuků. Po levici se tentokrát objevilo moderní město západního světa. Po širokém bulváru podél řeky proudily stovky aut. Za nimi zahlédli úzké uličky starého města lemované obchody. Projížděly tudy tramvaje a namáhavě šplhaly do mírného kopce. Množství lidí bylo prostě ohromující. Lidé byli všude. Někteří rybařili u řeky, jiní jedli v restauracích na nábřeží. Okolo stovky posluchačů se shromáždilo v otevřeném amfiteátru, aby si poslechli něčí zpěv. Nikdo nevěnoval sebemenší pozornost dvěma cizincům v bílé loďce, zvolna plující po proudu.

Na velkém travnatém hřišti hrály děti fotbal. Opodál dva chlapci se psy na vodítku pouštěli draka. Po pěšině podél řeky šla mladá žena a tlačila před sebou dětský kočárek. Johann s Beatricí beze slova zírali na rozmanitou scenérii, oba užaslí a zaražení.

Objevila se předměstská čtvrť. Řeku lemovaly výstavné vily, každá s vlastním molem. Otevřenými okny viděli luxusní nábytek, umělecké předměty, lidi, jak sedí u stolu a obědvají. Z garáží vykukovaly drahé vozy. V soukromé loděnici opodál právě dva chlapci a dvě děvčata kolem šestnácti nasedali do malého motorového člunu.

Člun zamířil přímo k nim. Bílá loďka se mu obloukem vyhnula, aby zabránila srážce. Teprve v tomto okamžiku Johann a Beatrice poprvé pohlédli na druhý břeh – od chvíle, co vyjeli z posledního tunelu, se tím směrem ani jednou nepodívali.

Na druhém břehu řeky, asi čtyři sta metrů před nimi, byla připravena další scéna ze života ve městě, jenže tentokrát úplně odlišná. Podél řeky v nepravidelných vzdálenostech vyrostly provizorní příbytky, chatrče na spadnutí, stlučené z prken a plechů. Všude možně

viselo prádlo – na verandách, na stromech, na šňůrách natažených mezi rozježenými barabiznami. Po hladině znečištěné řeky plavaly láhve a odpadky a mezi tím se cákaly a šplouchaly nahé děti nejrůznějších ras a barev pleti. Na vodě kousek od břehu vládl čilý provoz, bárky, veslice, lodě nejrozmanitějších tvarů a velikostí se míjely a křižovaly na cestě za neznámým cílem. Některá plavidla vyhlížela, jako by se měla každým okamžikem potopit.

Bílá loďka s Johannem a Beatricí na palubě mířila k dřevěnému molu, u kterého se shromáždilo asi dvacet nebo třicet otrhaných lidí. Všichni na ně mávali a volali. Na mnoha místech na břehu skupinky lidí nasedaly do kánoí a jiných malých plavidel a vyrážely k nim.

„To se mi nelíbí.“ Johann cítil, jak v něm vzrůstá napětí. Instinktivně se natáhl dozadu a vzal do ruky jedno dlouhé veslo.

Když byli přibližně uprostřed proudu, přejela jim před přídí těžká pramice. Sotva zmizela, tři lodi z města chudých už byly téměř u nich. Jasně rozeznávali pasažéry v první kánoi. Stará scvrklá Číňanka se zcuchanými, nečesanými vlasy k nim natahovala pravici a volala něco, čemu nerozuměli. V lodi za ní seděly tři děti s velkýma jasnýma očima, neříkaly nic, jen také zvedaly ruce.

Johann teď stál a veslo držel před sebou. Pak je ponořil do vody a začal zuřivě pádlovat, aby zmírnil neodvratnou srážku s vratkou kánoí staré ženy. Lodi do sebe vrazily, ale ne tak prudce, aby snad někdo přišel k úrazu. Děti se smály.

Sestra Beatrice vylovila z košíku dva válečky jídla. Jeden vložila Číňance do napřažených dlaní, druhý rozlomila a podala dětem. Stařena se vděčně usmívala bezzubými ústy. Děti se hladově vrhly na potravu.

Když Beatrice rozdávala jídlo, z davu od mola zazněly další výkřiky. Stále více a více rozedraných lidí spěchalo k lodím. Johannovy počáteční obavy se změnily v opravdový strach, sotva začal počítat všechna rozpadající se plavidla, která mířila k nim.

Rychle se rozhlédl. Vpředu, vlevo po proudu, spatřil další tunel, a začal loďku pohánět dlouhými, mocnými záběry těžkého vesla. Dohonila je jiná úzká veslice řízená statným černochem a dvěma zachmuřenými, odrostlými chlapci. Žádný z nich se neusmál. Nastavili ruce. Beatrice dala každému jeden váleček jídla. Vzali si je beze slova, aniž rozjasnili tváře.

Johann pádloval stále rychleji. Přibližovalo se k nim dalších šest lodí. Marně vzpomínal, kolik válečků původně v koši bylo a kolik už jich cestou snědli. Ve druhé kánoi, která je dohonila, seděla celá rodina – muž, žena a tři děti, všichni černí. Beatrice jim dala zbylé dva válečky a ukázala prázdný košík. Muž nespokojeně zavrčel, pronesl cosi v podivném jazyce a udělal gesto jako když se chce napít. Beatrice mu podala nenačatou nádobu vody.

Johannovi už bylo jasné, že než doplují k tunelu, střetnou se nejméně se dvěma dalšími posádkami. „A co jim dáme teď?“ zafuněl mezi dvěma zuřivými záběry vesla.

Beatrice zůstávala klidná. Obrátila k němu tvář a v jejích očích nezahlédl ani náznak strachu či paniky. „Prostě jim řeknu, že už žádné jídlo ani vodu nemáme.“

Nebyl čas na dohadování. Dvě veslice je v dokonalé souhře sevřely mezi sebe. V každé seděli tři dospělí muži. Hřmotný černoch s potměšilým úsměvem pod tenkým knírkem jim zjevně velel. Vyštěkl na Beatrici něco nesrozumitelného vymáhajícím tónem. Usmála se a pokrčila rameny, otevřela před ním prázdný košík. Černoch ukázal na zbylou láhev vody. Beatrice mu ji dala. Přesto neodrazili, svalnatý černoch se krátce poradil se svými dvěma kumpány a začal se sápat přes bort do bílé loďky. „Ne!“ zarazil ho Johann důrazně a zvedl veslo. Ramenatý muž na něj pohlédl a raději si to rozmyslel. Rychlým pohybem vytrhl Beatrici z ruky košík. Upadla na sedačku.

„A teď zmizte!“ vykřikl Johann. Opřel se veslem o jednu z lodí a nesmírnou silou ji odstrčil, pak druhou. K tunelu jim stále ještě zbývalo sto metrů. Z obou stran se blížila další a další vetchá plavidla. „Nepřibližujte se!“ vykřikl a zamával veslem ve vzduchu. Žádná loď už k nim nepřirazila. Johann ze všech sil pádloval k ústí tunelu. Rozhlížel se na obě strany a sledoval posádky lodí okolo. Bez dalšího konfliktu dosáhli tunelu a znovu se ponořili do tmy.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Johann, když je pohltila bezpečná temnota.

„Tělesně ano, ale…“ Nedořekla.

Johann se několikrát zhluboka nadechl a snažil se uklidnit rozbouřené srdce. „Ale co?“ optal se, když už ticho trvalo příliš dlouho.

„Teď není vhodná chvíle o tom mluvit,“ odmítla ho Beatrice. „Je to ještě příliš čerstvé. Nerada bych se vás dotkla.“

„Dotkla se mě? O čem to proboha mluvíte?“

Ucítil, jak ho tápavě vzala za ruku. „To je právě ono, bratře Johanne. Nemluvím o ničem pozemském. Nejsme už na Zemi. Jsme buď v kosmické lodi mimozemšťanů, nebo v něčem, co se podobá očistci – podle toho, který z možných výkladů je správný. V každém případě si myslím, že jsme právě podstoupili zkoušku… a pravděpodobně neuspěli.“

„Absolutně vám nerozumím.“

„Právě proto o tom teď nechci mluvit, bratře.“

Když vypluli z tunelu, viditelnost se zhoršila. Umělé slunce zmizelo. Ale na levém břehu zářila do šera osvětlená okna nízkých budov. Město připadalo Johannovi velice povědomé.

„Tak co tomu říkáte, bratře? Zdá se, že jsme zpátky v Mutchvillu.“

Loďka se obrátila vlevo a přistála u nízkého mola. Beatrice vstala a chystala se vyskočit na břeh.

„Než vystoupíme, sestro Beatrice, odpovíte mi na jednu otázku?“ ozval se Johann.

„Pokud to bude v mé moci.“

„Tam dole, u řeky – byli to opravdoví lidé, jako vy a já?“

„Není mi docela jasné, co si představujete pod pojmem opravdoví lidé“ namítla mírně Beatrice. „Trochu jsem o tom přemýšlela a dospěla jsem k názoru, že celá ta scéna byla vytvořena pouze pro nás – aby Bůh, nebo mimozemšťané, vyberte si, co chcete, zjistil, jak se zachováme.“

„Takže si nemyslíte, že všichni ti lidé byli zajati nebo uneseni ze Země a teď žijí tady, v téhle ohromné kouli?“

Beatrice se pousmála. „Ne, to si nemyslím a vy také ne, bratře, i když by to pomohlo ospravedlnit vaše jednání.“

„Ale mohli vám přece ublížit,“ trval Johann na svém.

„Jen pokud by to byla Boží vůle.“ Sestra Beatrice vykročila z loďky. „O tom si můžeme promluvit později. Zdá se, že naši hostitelé teď pro nás připravili něco jiného. Přesná kopie centra Mutchvillu, to určitě není náhoda.“

Na břehu řeky stály čtyři čtverhranné bloky domů, přesné takové, jaké si Johann pamatoval z Marsu. Přinejmenším vnější vzhled budov byl dokonalý. Správné nápisy nad vchody, i když nerozsvícené,

záře za okny. Ale všechny dveře byly zamčené. Johann rychle ztrácel náladu.

„Co tady sakra máme dělat?“ pronesl podrážděně, když se jim nepodařilo otevřít ani vchod do rnutchvillské tržnice.

„Trpělivost, bratře,“ mírnila ho Beatrice. „Určitě na to nakonec přijdeme.“

Zabočili do další ulice. Před nimi, asi v polovině bloku, blikal diskrétní neon. „BALCONY – REZERVACE,“ hlásal do tmy.

Johann ucítil náhle srdce až v krku. Zůstal stát a zaháněl paniku, která se ho zmocňovala.

Sestra Beatrice i v chabém světle rozeznala jeho bolestně napjatý výraz. Také si všimla nápisu. „Co je to, bratře?“

Johann neodpověděl. V prvním okamžiku zatoužil utéci, nebo přinejmenším navrhnout, aby se vrátili k lodi. Ale věděl, že to není možné. Následoval Beatrici, která už mířila ulicí k osvětlenému vchodu, a jeho vnitřní zmatek neustále narůstal.

„Balcony, to byl známý veřejný dům, že, bratře Johanne?“ otázala se cestou nevinně.

„Ano,“ zamumlal nejistě.

Viděla, jak je neklidný a byla příliš laskavá, než aby se vyptávala dál. Došli až ke dveřím.

„Měl byste otevřít vy,“ vybídla ho. Nervózně přešlápl. „Jste si jistá, že se dají otevřít?“

„Ano, bratře. Určitě jsme měli jít sem. Je to jediný neon za celou cestu, který svítí.“

Klika povolila pod jeho roztřesenou dlaní. Otevřel dveře dokořán a očekával, že spatří malou kancelář, ve které si objednával štědrovečerní schůzku. Místo toho vstoupil přímo do přesné kopie obývacího pokoje, kde se setkal s Amandou a kde se milovali.

Rozhlížel se jako omámený. Měl pocit, že co nevidět ztratí vědomí. Mozek mu v setině sekundy zaplavily milióny útržkovitých myšlenek a pocitů, ve kterých se nevyznal. Těžce usedl na pohovku, dřív, než se mu podlomila kolena.

Sestra Beatrice bloudila prostornou místností. „To je nádherný stromeček!“ zvolala. Dotkla se několika kláves, pak zpozorovala fotografii na desce piana. „Ale to jste přece vy, bratře, s krásnou ženou a dvěma pěknými dětmi.“ Obrátila se a tázavé na něj pohlédla.

„Ale vy jste mi přece říkal, že jste nebyl nikdy ženatý? Tomu nerozumím.“

Stála tam ve svém modrém hábitu a čepci a přátelsky se na Johanna usmívala. Nikdy v životě se tolik nestyděl. Neklidně poposedl. „To je dlouhá historie,“ vypravil ze sebe. „Ale nelhal jsem vám… opravdu jsem nikdy nebyl ženatý.“

„A kdo jsou tedy tihle lidé?“

„Tady jsi, miláčku,“ ozval se známý hlas. „Čekala jsem tě už dávno.“

Johann odtrhl pohled od podlahy a s hrůzou ve tváři vzhlédl. Amanda, či její duch nebo hologram, kráčela pokojem přímo k němu. Měla na sobě přesně stejné černé šaty jako tenkrát o Štědrém večeru.

Nedokázal se ani pohnout, ani promluvit. Všechny spoje jako by zkratovaly. Amanda ho svůdně políbila na rty, schoulila se mu do klína a objala ho kolem krku měkkými bílými pažemi.

„Umíš to líp, miláčku,“ zašeptala. „Je přece Štědrý den a čekala jsem na tebe tak dlouho.“

Než stačil něco říct, znovu ho začala líbat. Dokonce i polibky byly dokonalé kopie! Konečně znovu získal vládu nad svým tělem a vymanil se z jejího objetí.

„Amando,“ musel nabrat dech, „je tu se mnou ještě někdo. Sestra Beatrice, biskup řádu svatého Michaela.“

„Ach,“ pronesla nepravá Amanda zklamaně. Zvedla se z pohovky a upravila si šaty. „Neříkal jsi, že přivedeš jinou ženu. Nevím, jestli…“

„Bylo to nedorozumění, hrozné nedorozumění.“

Beatrice popošla blíž a pozdravila se s Amandou. Chvílemi se na Johanna zvědavě ohlížela.

„Smím vám něco nabídnout, sestro?“ zeptala se hostitelka zdvořile.

„Ne, děkuji,“ odvětila sestra Beatrice. „Ale jsem hrozně unavená a nemám tušení, kde dnes budu spát.“

„Nahoře máme pokoj pro hosty, jsou tam dvě manželské postele. Po schodišti nahoru a doleva. Vedle je taky malá koupelna.“

„To je výborné, moc vám děkuji. A teď, když mě omluvíte, myslím, že si půjdu lehnout.“ Zamířila ke dveřím. „Dobrou noc, Johanne. Uvidíme se ráno… myslím.“ Vyšla z pokoje, na tváři stále ten zvláštní výraz.

Johann vmžiku vyskočil. „Počkejte minutku, sestro Beatrice. Jdu s vámi.“

Obrátil se k Amandě. „Došlo ke změně plánu,“ oznámil. „Budu spát nahoře ve druhé posteli, v pokoji pro hosty jako sestra Beatrice.“

„Ale…“ zaprotestovala Amanda.

„Ne, vážně, neber to osobně. Bude to tak lepší.“

„Jak chceš,“ pokrčila rameny, když Johann vyběhl ze dveří.

5

Johann ležel na zádech na posteli, oči dokořán. Místnost byla temná. Vedle sebe na druhém lůžku nejasně rozeznával obrys štíhlé postavy. Sestra Beatrice spala na přikrývce, otočená na bok, tváří ke stěně, stále ve svém řádovém hábitu a čepci. Johann naslouchal jejímu pravidelnému dechu a záviděl jí klidný spánek.

Od chvíle, co vešli do ložnice, uplynuly už tři hodiny a přesto stále nemohl usnout. Promluvili na sebe sotva tři slova, Beatrice si šla hned lehnout. Jen jednou se rozpačitě pokusil zapříst rozhovor, ale sám přitom neměl ponětí, co říct ani jak to říct. Beatrice se právě v koupelně myla. Za chvíli vešla do ložnice a zastavila se u něho.

„Žádné vysvětlení mi nedlužíte, Johanne,“ řekla klidně. Po malé pauze dodala: „Jestli vám to nevadí, ráda bych šla spát.“

Když se uložila, Johann zhasl světlo. Hezky dlouho jen stál uprostřed místnosti a díval se na tmavou siluetu, nejasně se rýsující proti bílé přikrývce. V duchu k ní mluvil, vysvětloval, obhajoval se, ale nahlas neřekl ani slovo. Konečně se natáhl na druhé lůžko a doufal, že milosrdný spánek mu pomůže uniknout zmatku v duši a ukonejší vzrušenou mysl.

Ale přestat cítit a uvažovat nebylo tak snadné. V hlavě se mu rojily tisíce otázek vyvolaných tím, co za celý den viděli a zažili. *Jak a proč někdo připravil všechny ty scény? Kdo je vytvořil a jak může tak přesně a do detailů znát mou minulost? Předpokládejme, že lidé, se kterými jsme se potkali, včetně Amandy, nejsou skuteční; co tedy jsou?*

Mozek mu běžel na vysoké obrátky, zvažoval všechny možnosti a snažil se najít východisko ze slepé uličky. Ale nekonečný proud nezodpovězených otázek nebylo to jediné, co způsobovalo, že se neklidně převaloval z boku na bok a marně se pokoušel usnout. Ještě po

několika hodinách se svíjel pod přívalem pocitů viny, pokoření a zahanbení, které v něm vyvolala scéna v Balcony. Nesmírně se ho dotklo, že ho sestra Beatrice viděla v takovém prostředí. Nedokázal se rozhodnout, jestli jí má říci pravdu o tom, co prožil o Štědrém dnu ve Volné zóně, nebo se pokusit celou věc přejít mlčením. V každém případě s jistotou věděl, že nezvratně pozměnila svůj názor na něj, a podivný výraz její tváře, když na něho večer pohlédla, mu to jen potvrzoval.

Ležel v temném cizím pokoji a přemítal. Stále ještě si odmítal připustit, že se do Beatrice zamiloval, že nový a silný cit je příčinou nesmírné úzkosti a nerozhodnosti, která ho drtí. Věděl jen jediné, že se cítí beznadějně ztracený a zoufalý. Celou svou bytostí toužil po tom, aby byl tenkrát v Mutchvillu raději zrušil schůzku v Balcony a místo toho se vrátil do chrámu a slyšel Beatrici zpívat.

Nakonec zřejmě na hodinu či dvě usnul, protože záře jiskřícího pásu ho vyrušila ze sna. Světélkující stuha se vznášela uprostřed ložnice těsně pod stropem. Pomalu se probíral k vědomí a mrkal oslněnýma očima ve snaze pohlédnout na zářícího průvodce. Beatrice se na vedlejším lůžku posadila.

„Proboha, bratře Johanne…“ zívla a zakryla si ústa dlaní. „Zdá se mi, jako bychom spali sotva deset minut… To už je ráno?“

„Řekl bych, že ne, sestro Beatrice,“ odpověděl.

Jiskřící pás se přesunul ke dveřím, vlnil se a prohýbal. Beatrice zamířila do koupelny. „Oddech nebude přán znaveným poutníkům,“ mumlala nezřetelně.

Ani hříšníkům, pomyslel si Johann. Nepřehledná změť citů, se kterými se potýkal předešlé noci, vyústila v nový nápor pocitu provinění. *Co mám teď dělat?* ptal se zoufale sám sebe.

Sotva byla Beatrice hotová, vystřídal ji v koupelně. Když vyšel ven, stála u dveří a jednou rukou se opírala o zeď. „Náš přítel už je v polovině schodiště,“ hlásila. „Zdá se, že dnes máme naspěch.“

V ulicích nepravého Mutchvillu vládla naprostá tma. Za žádným oknem už nezářilo světlo jako včera večer a nápis Balcony zůstal zhasnutý.

Spěchali za jiskřícím pásem dolů k řece. Loďka už na ně čekala a v ní čerstvé zásoby jídla a vody. Posadili se na lavičky stejně jako

včera a loď se okamžitě dala do pohybu. Následovala zářící pás tančících částic, který už byl dobře třicet metrů před nimi.

Všude panovala černočerná tma. Kromě slabé záře pásu a jeho odrazu ve vodě neviděli nic. Johann začal něco říkat, ale Beatrice ho přerušila. „Jestli vám to nevadí, napřed bych se ráda věnovala meditaci.“ Podala mu jídlo a vodu. „Začínám tak každý den.“

Půl hodiny pluli bez jediného slova. Beatrice měla zavřené oči. Johann pomalu ukusoval z válečku, usrkával vodu a díval se, jak se v její tváři odrážejí slabé záblesky světla. Stále cítil v duši nesmírný zmatek. Pořád se ještě nerozhodl, jestli se má pokusit vysvětlit, co se stalo v Balcony. Proud je unášel dál a dál a Johann se znovu přistihl, že Beatrici závidí. *Musí to být nádherné, tak beze zbytku přijímat vše, s čím se člověk setká… Ale copak je to možné – pro někoho, jako jsem já?*

Pás uhnul poněkud vpravo a vydal se po jednom z užších ramen řeky. Vteřinu poté loďka vplula do dlouhého tunelu. Když se opět vynořili ze tmy, rozklenula se nad nimi šedomodrá obloha s náznakem červánků. Svítalo. Řečiště bylo náhle poměrně úzké. Na obou březích rostl řídký borový les. Mezi stromy občas zahlédli nepravidelně rozhozené vesnické domky typicky japonského stylu, s modrými taškami na střeše. Loď proklouzla pod mostem. Beatrice otevřela oči v okamžiku, kdy vplouvali do města. Dohonil je starodávný vláček, který uháněl po břehu řeky. Poloprázdné vagóny byly označeny japonskými znaky.

Slunce se vynořilo nad zrudlým obzorem. Světla přibývalo. Postarší Japonka v prostém modrobílém yukata pracovala na zahradě. Když ji v loďce míjeli, ohlédla se po nich se zmateným výrazem. Beatrice jí zamávala.

Náhle se kdesi za Johannovými zády oslnivě zablesklo. Téměř ve stejný okamžik pocítil náraz žhavého, spalujícího vichru, který ho shodil ze sedačky na dno lodi. Když zvedl hlavu a poprvé si uvědomil palčivou bolest v zádech, uviděl sestru Beatrici ležet tváří dolů na druhé lavičce. Přisunul se blíž a snažil se jí pomoci. V tu chvíli se za ním ozval ohlušující rachot.

V uších mu zvonilo. Pohlédl dopředu. Spatřil děsivou, hrůzu nahánějící ohromnou ohnivou kouli. Nad ní se rychle zdvihal šedobílý mrak ve tvaru hřibu.

Beatrice se posadila a také zírala na vroucí oblak s pevnými obrysy, jasně se rýsující proti modré obloze. „Hirošima," zašeptala nezvučně.

Johann jí pohlédl do tváře a otřásl se. Pravou stranu obličeje měla jasně růžovou. Kůže už se začínala loupat a odhalovala živé maso.

„Ach, proboha… Ve tváři… jste popálená…"

„Já vím." Nejistě se usmála a trhla sebou bolestí. „Cítím to."

„Mohl bych vám nějak pomoci?"

Beatrice se nahnula přes bort a nabrala do hrsti trochu vody. Šplouchla si ji do tváře. Sledoval ji s pocitem čiré hrůzy a bezmoci. Beatrice se znovu zachvěla, pak zhluboka vydechla a pokrčila rameny.

„Nic mě nenapadá, bratře. Ale přesto děkuji."

Johann, který seděl zády k přídi, se znovu ohlédl. Příšerný oblak se dál zvedal a roztahoval do šířky. Na obou březích teď zmateně pobíhali lidé a ukazovali vzhůru.

Ucítil, jak se Beatrice lehce dotkla jeho ramene. „Máte ošklivě spálená záda, Johanne."

Šok a starost o ni způsobily, že až dosud vlastní bolest necítil. Ale teď, když ho upozornila, uvědomil si, že má ramena jako v ohni. Najednou také slyšel zoufalé výkřiky lidí na břehu, které se ozývaly všude kolem.

Kousek odtud, na levém břehu, se dvě malé děti držely za obličej a zoufale kvílely. Obě najednou se vrhly do vody a plavaly směrem k loďce. Johann jako ve snu fascinovaně sledoval, jak ze všech sil přemáhají proud. Když se dostaly blíž, mimoděk se otřásl při pohledu na jejich znetvořená, spálená těla.

„Musíme jim pomoci," přikázala Beatrice.

Slyšel její slova, ale neměl tušení, co znamenají. Zmocňovala se ho panika.

„Musíme jim pomoci," opakovala. „Podejte jim veslo."

Automaticky zvedl veslo a natáhl ho do vody směrem k dětem. Chňaply po něm a přitahovaly se k boku lodi.

„Teď je vytáhněte a pomozte jim dovnitř," radila Beatrice. Mluvila pomalu a klidně. Podle Johannových pohybů a výrazu očí poznala, že situaci zvládá jen s velikými obtížemi.

Klekl si na dno a natáhl dlouhé paže do vody. Nejprve zachytil děvčátko. Pevně sevřel křehká zápěstí, opatrněji vyzvedl do lodi a

podal sestře Beatrici. Sotva holčička chytila dech, začala plakat. Beatrice ji vzala do náručí a dala jí napít; její modrý hábit byl v okamžiku celý promočený. „No tak, no tak," šeptala japonsky.

„Všechno bude dobré."

Johann na okamžik zapomněl na chlapce. Veslo ho udeřilo do nohou a málem vyklouzlo z loďky – zachytil je právě včas. Hoch se teď nechal nést proudem. Johann se naklonil přes bort, zakymácel se, znovu chytil rovnováhu a vytáhl chlapce z vody.

Beatrice mu podala druhou láhev. Podíval se, jak chová holčičku, a napodobil ji. Dal chlapci napít a žalostné výkřiky se pomalu ztišily. Malému mohlo být tak sedm osm let, díval se na Johanna široce rozevřenýma černýma očima, rty přisáté k hrdlu lahve.

Obě děti byly až do pasu děsivě popálené. Z pachu spáleného masa se Johannovi zvedal žaludek. Konejšil chlapce a potlačoval nevolnost.

Propluli pod dalším mostem. Všude dokola ve vodě plavalo stále víc lidí, všichni popálení, a volali o pomoc. Beatrice vzala chlapce Johannovi z náručí. „Pokuste se pomoci ostatním, bratře. V lodi je ještě dost místa."

Johann právě natahoval ruku ke stařeně, která se snažila dosáhnout na veslo, když začalo řídce pršet. Černý déšť. Veliké a těžké, špinavé krůpěje se řinuly z podivně zbarveného mraku, který zřejmě vznikl při atomovém výbuchu. Johann ani Beatrice nikdy podobný oblak neviděli. Blátivé kapky stékaly staré ženě po tváři, když ji Johann konečně vtáhl do lodi.

Podal jí láhev s vodou, ale napřed se odvrátila a dvakrát plivla do ruky. S výrazem úděsu a nevíry mu ukázala na rozevřené dlani tři zuby. Napila se, dotkla se spánku a mezi prsty jí zůstal veliký chomáč vlasů.

Černý déšť padal dál. Po obou stranách lodi plavali lidé. Johann je začal jednoho po druhém vtahovat dovnitř a podával jim vodu. Loďka se rychle plnila, pitná voda už téměř došla. Sestra Beatrice ukázala ke břehu.

„Myslím, že bychom měli jet tamhle."

Na mírném travnatém svahu u řeky vyrostla nouzová polní nemocnice. V řadách vedle sebe tu na trávě leželo více než sto lidí, většinou strašlivě popálených. Dva lékaři a sestra pobíhali od pacienta k pacientovi, dávali jim injekce proti bolesti a natírali spáleniny

hojivou mastí. Občas se lékař zdržel u pacienta dost dlouho, aby ho zběžně vyšetřil. V některých případech pak přetáhl cíp látky přes nehybnou tvář další oběti.

Černý déšť ustal. Johann kormidloval veslem a vedl loď ke břehu. Mnozí zachránění neměli dost sil, aby sami vyšplhali na břeh. Johann je bral do náruče, vynášel vzhůru po svahu a kladl je na zem do řady. Sestra Beatrice se mezitím domlouvala s oběma lékaři a ošetřovatelkou a nabízela jim pomoc. Celou dobu chovala v náručí děvčátko, které první připlavalo k lodi. Když konečně holčičku jemně položila na zem a zakryla jí tvář, Johann poprvé viděl Beatrici plakat.

Zamířil k ní, aby ji utěšil. „To je v pořádku, bratře." Pokusila se o úsměv a otřela si oči. „Bůh jí dopřál úlevu a zbavil ji bolesti."

Vysvětlila Johannovi, že šéflékař by si přál odstranit mrtvé a naložit je na plošinu nákladního auta, které stálo opodál. Tak zůstane na trávě víc místa pro ty, kdo jsou ještě naživu. Johann pak skoro hodinu zvedal nehybná těla a odnášel je k nákladáku. Jako by vůbec nic neváţili, myslel si. Otupěle chodil sem a tam, padesát, sto metrů. Sestra Beatrice zatím pomáhala ošetřovatelkám, procházela mezi zraněnými, naslouchala jejich výkřikům a sténání, úsměvem se snažila tišit fyzickou bolest i strach a zármutek.

Někteří mrtví byli děti. Někteří byli velice staří. Johann se přistihl, že pokaždé, když se skloní nad další obětí, přemýšlí o tom, jaký život ten člověk prožil, nebo mohl prožít, pokud by mu bylo dopřáno dosáhnout dospělosti. Uložil tak do nákladního auta už nejméně dvacet těl, když zvedl krásnou mladou ženu. Byla těhotná. Uvažoval o ní, právě o této dívce a jejím nenarozeném dítěti, představil si radostné očekávání v kruhu rodiny, které násilně přervala tato katastrofa, zmar a zkáza způsobené lidmi, a bůhví proč právě toto byla poslední kapka, která protrhla přehradu jeho sebeovládání. Vytryskly mu slzy a stékaly po tvářích po celou dobu, co odnášel tuhnoucí, zohavená těla z travnatého svahu.

Když skončil svůj úkol, začal hledat sestru Beatrici. Našel ji, jak zpívá skupince popálených dětí japonské písničky. Oči měla také rudé a oteklé a tvář pokrytou bělavou mastí. Jakmile ho spatřila, sáhla do kapsy.

„Otočte se, prosím." Téměř nadskočil, když se prvně dotkla jeho spálených zad. „Japonští vojáci přijeli na pomoc," sdělovala mu a

jemně potírala popálenou, spečenou kůži mastí. „Už nás tu není nutně zapotřebí.“

Chvíli oba mlčeli. Johann se ozval první. „Sestro Beatrice, já… Nikdy jsem nezažil nic, co by se jen vzdáleně podobalo tomuhle peklu… Neměl jsem tušení, že to bylo tak strašné.“

„Skutečná Hirošima byla mnohem, mnohem horší. Jednou jsem četla vyprávění očitého svědka… Boží andělé nás nechali zakusit jen malou část hrůzy a utrpení. Abychom nikdy nezapomněli.“

Zatímco mu ošetřovala popáleniny, Johann znovu přemýšlel o všech těch mrtvých, které za poslední hodinu držel v náručí. Když se otočil tváří k sestře Beatrici, z očí mu tekly slzy.

„Děkuji,“ řekl tiše. Viděl, že na něj zkoumavě hledí. „Já… nepláču bolestí, sestro…“ začal, ale přerušila ho.

„Já vím, bratře. Ty slzy vám tryskají přímo ze srdce.“

6

Do nemocnice přijeli další vojáci a lékařský personál a Johann s Beatrici se vrátili k lodi. Jakmile byli na palubě, člun se lehce zhoupl a zamířil na hlubší vodu. Propluli ostrou zákrutou a znovu zmizeli v černém tunelu.

„Měl jste možnost promluvit si s tou japonskou ošetřovatelkou?“ zeptala se sestra Beatrice, když je obklopila temnota.

„Ne. Celou dobu jsem měl práci s těmi mrtvými.“

„Vypadala přesně jako naše Satoko. Dokonce i mluvila jako ona… Šla z toho hrůza. Jednou jsem ji tak omylem oslovila a ona se na mě hrozně zvědavě podívala.“

„Co myslíte, že se přihodí teď?“

„To nevím, bratře Johanne. Ale jsem si jistá, že ta podoba se Satoko nebyla náhodná. Všechno, co prožíváme, bylo zaručeně stvořeno a připraveno přesně a jen pro nás.“

Vypluli z tunelu a oslněni mžourali v jasném denním světle. Loďka nesená proudem se zvolna sunula podél levého břehu. Souběžně s řekou se vinula široká dvouproudá silnice, lemovaná na druhé straně hustým lesem. Poblíž vzdálenějšího břehu, po Beatricině pravici, vystupovala z vody vysoká, bílá betonová stěna. Právě se dohadovali, co asi znamenají rudé čáry a značky nepravidelně roz-

místěné po sněhobílé ploše, když se loďka stočila doleva, zabořila se kýlem do písku a znehybněla.

Letmo na sebe pohlédli a pak beze slova vystoupili na břeh. Vyšplhali po příkrém svahu a zastavili se u silnice. „Co máme dělat teď?“ dožadoval se Johann, když už tam bezradně stáli minutu či dvě.

Beatrice se zasmála. „Pořád jste tak netrpělivý, bratře? Dosud jste se ničemu nenaučil?“

Johann stáhl tvář do grimasy vychytralého žáčka. „Něčemu snad přece.“

„I ten slouží, kdo jen stojí a čeká,“ zacitovala Beatrice.

„To není můj styl,“ namítl Johann. „A váš také ne, pokud se neurazíte.“

Beatrice spatřila na obzoru vůz, který se k nim rychle blížil. „Voilą?“

Téměř nový Volkswagen model 1937 před nimi zpomalil. Tmavovlasý řidič zřejmě zaváhal a chvíli si prohlížel podivný pár, který postával u kraje málo frekventované silnice, a nakonec se přece jen rozhodl zastavit. Motor nechal běžet. Natáhl se přes sedadlo doprava a stáhl okénko.

„*Kann ich Sie helfen?*“

„*Vielleicht*,“ zareagoval okamžitě Johann. Poznal typ auta a nepřekvapilo ho, že je řidič oslovil německy. Po úvodních zdvořilostech mu v rychlosti vysvětlil, že se jim před několika hodinami stala nehoda, oba jsou popálení a potřebují vyhledat lékaře, který by jim ošetřil zranění.

‚*Jawohl*,“ kývl muž. „*Ich bin Arzt. Ich heisse Helmut Goldschlag.* Jestli chcete, vezmu vás do města do své ordinace a podívám se na to.“

Sestra Beatrice se posadila dopředu vedle doktora Goldschlaga a Johann se pracně poskládal na malém zadním sedadle.

Sotva se rozjeli, Johann vysvětlil lékaři, že jeho společnice je americká jeptiška, která německy umí jen trochu. Doktor se cestou po Beatrici několikrát ohlédl. „Vím, že to bolí,“ ozval se po chvíli, „ale ty spáleniny na obličeji vypadají horší, než ve skutečnosti jsou. Budete překvapená, jak rychle se zahojí.“

Johann zpočátku mnoho nemluvil, omezil se na to, že Beatrici překládal občasné doktorovy poznámky. Ale když se cesta začala

kroutit mezi lesy a několik orientačních tabulí mu napovědělo, že jsou někde ve Schwarzwaldu, naklonil se dopředu a dal se s přátelským lékařem do řeči.

Vyložil doktoru Goldschlagovi, že je stavební inženýr z Berlína a že jeho rodina a rodiče sestry Beatrice jsou dlouholetí přátelé. Podle historky, kterou vyprávěl, si s Beatrici pronajali na celý den loď, aby se v klidu a soukromí pokochali krásou Schwarzwaldu. Nepouštěl se do detailů, jen naznačil, že k popáleninám přišli při náhodném požáru zásob paliva na lodi.

Během rozhovoru se lékař často zmiňoval o své ženě a dceři. „Chceme strávit tenhle víkend nahoře v Hinterzarten," usmíval se vesele. „Vlastně jsem se tam dneska jel podívat, abych se ujistil, že je všechno připraveno."

Po levé straně se vynořila venkovská restaurace. „*Möchten Sie etwas zu essen?* Nebo byste raději jeli rovnou, abych se hned podíval na vaše popáleniny?"

Johann a Beatrice se shodli na tom, že mají hlad. Doktor zavezl auto na malé nevyasfaltované parkoviště. Vedle sebe tam stály čtyři další vozy. Jeden nesl na kapotě nápadný, oficiálně vyhlížející znak, který Johann neznal. Když procházeli okolo, doktor Goldschlag si ho povšiml také. Zaváhal, zamračil se a pak se nakrátko vrátil k autu. Když se znovu připojil k Beatrici a Johannovi, měl na rukávu pásku prozrazující, že je Žid. „Takový je zákon," procedil ponuře.

Rozlehlé, přestavěné selské stavení skrývalo restauraci a malý obchod přecpaný kukačkovými hodinami nejrůznějších tvarů a velikostí. Johann a Beatrice strávili pár minut prohlížením pestré sbírky, zatímco byl doktor v umývárně. Přidal se k nim právě ve chvíli, kdy několik dřevěných kukaček usilovně ohlašovalo pravé poledne. Společně obdivovali ozdobné ciferníky a smáli se rozšklebeným tvářím vyřezávaných figurek, které označovaly jednotlivé hodiny.

Ale jakmile se přiblížili ke vchodu do jídelny, doktoru Goldschlagovi náhle ztuhl úsměv na rtech. Vedle dveří visel stručný nápis. JUDEN VERBOTEN, říkal.

„Počkám na vás v autě."

„To nepřipadá v úvahu," prohlásil Johann okamžitě. „Nebudeme jíst bez vás."

Sestra Beatrice, která viděla nápis a pochopila, o čem je řeč, je beze slova následovala ven. Zamířili zpět na parkoviště. Když vyjíž-

děli na silnici, všichni tri si povšimli vysokého světlovlasého muže v zelenošedé uniformě, který stál ve dveřích restaurace a díval se za nimi.

Začali se bavit o politice. Johann a Beatrice se dozvěděli, že ordinaci doktora Goldschlaga zničili už před rokem a současně mu oznámili, že v Německu nesmí provozovat lékařskou praxi. Podařilo se mu však zachránit část vybavení a materiálu a mnozí pacienti, a zdaleka ne všichni židovské víry, ho stále navštěvovali.

„Mám bratra, je také lékař. V roce 1935, těsně poté, co byly vyhlášeny norimberské zákony, emigroval do Států. Patřil k těm šťastnějším. Téměř dva roky se snažím získat pro Stellu, Elke a pro sebe povolení k vystěhování. Žena a dcera už dokonce umějí plynně anglicky. Ale je to beznadějné. Američané už nepřijímají obyčejné židovské uprchlíky."

Když se před nimi objevilo malé městečko, doktor Goldschlag odbočil doleva na štěrkovanou cestu. Po pár desítkách metrů zastavil před typickým německým stavením.

„To je můj dům," oznámil hrdě. „Žijeme tady se ženou osm let, od té doby, co jsme se vzali."

Zavedl je dovnitř zadním vchodem a požádal, aby posečkali v malém pokoji. Když se znovu objevil, vedl s sebou asi šestileté děvčátko a štíhlou černovlasou ženu. Johann ji okamžitě poznal. Stella Goldschlagová byla věrnou kopií Sylvie Demirelové, manželky jeho tureckého přítele Bakira, kterou naposled viděl v Berlíně.

„To jsou mé poklady," usmíval se lékař, zatímco se Johann snažil ovládnout rozbouřené city. „Stello, Elke, seznamte se, prosím. Inženýr Johann Eberhardt, sestra Beatrice."

Holčička odvážně postoupila kupředu a pohlédla na Beatrici jasnýma očima. „Co se vám stalo na obličeji?" zeptala se dokonalou angličtinou.

Beatrice se k ní sklonila. „Popálila jsem se. Proto jsem přišla za tvým tatínkem. Pomůže mi."

„Zrovna vařím oběd," uvítala hosty paní Goldschlagová. „Doufám, že až vás Helmut ošetří, najíte se s námi."

„Bude nám ctí," odpověděl Johann. Dokud Stella-Sylvie nevyšla z pokoje, nespouštěl z ní užaslé oči.

Doktor Goldschlag jim pečlivě vyčistil rány a potřel je hojivou mastí. Celá procedura byla pro Johanna i Beatrici velice bolestivá.

Oba přetrpěli ošetření mlčky, přestože na základě svých zkušeností z předchozích dvou dní očekávali, že se každou chvíli přihodí nějaká další katastrofa.

Během několika minut, kdy je doktor nechal v pokoji o samotě, spěšně probrali situaci. Uvažovali, jestli ho mají varovat, vysvětlit mu, že přicházejí z budoucnosti a že přesně vědí, co se v nejbližší době stane se všemi Židy, kteří zůstanou v Německu.

„Myslím, že kvůli tomu tady nejsme," soudila Beatrice. „Kromě toho, kdo by uvěřil takové fantastické historce?"

Stella Goldschlagová připravila typický německý oběd, eintopf se třemi druhy uzeniny, a její manžel otevřel jednu z posledních lahví rýnského. Obě ženy i Elke spolu mluvily anglicky, většinu času si povídaly o Americe. V jednu chvíli se děvčátko Beatrice zeptalo, proč se stala jeptiškou, a jestli je pravda, že se nikdy nesmí vdát.

Johann s doktorem Goldschlagem probírali světovou politiku, nacismus a Hitlera. Lékař se domníval, že vzhledem k nedávné porážce Polska by teď evropští politici mohli uzavřít mírovou dohodu a život obyčejných lidí by se tak snad vrátil do normálních kolejí.

Sklidili ze stolu a doktor právě nabízel Johannovi doutník jako tečku za dobrým obědem, když někdo prudce zabušil na dveře. Vzápětí prolétla oknem obývacího pokoje cihla. Zařinčelo sklo a ozval se hrubý hlas:

„Židáku Goldschlagu! Otevři, půjdeš s námi!"

Helmut Goldschlag zareagoval okamžitě. „Pomůžete nám?" obrátil se na Johanna.

„Samozřejmě."

Lékař mu podal klíče od vozu. „Umíte přece řídit, *nicht wahr*? Vezměte Stellu a Elke k sobě na loď. Řeka se asi po pětadvaceti kilometrech vlévá do Rýna. Když počkáte do soumraku a pak poplujete po Rýnu dál, můžete se ještě před svítáním dostat do Švýcarska."

Podal mu proužek papíru. „Doveďte je na tuhle adresu v Basileji. Půjdu s těmi výtržníky, budu dělat, co chtějí, a přijedu za vámi později."

Stella i Elke se z pokoje vytratily v okamžiku, kdy se ozvaly první rány na dveře. Teď se vrátily, obě s kufříkem a ustrojené na cestu. Bylo zřejmé, že celá rodina je dávno připravena na rychlý útěk.

Bušení u hlavního chodu zesílilo. Rozbitým oknem vlétla dovnitř další cihla. „Židáku Goldschlagu, koukej otevřít, nebo ty dveře vyrazíme!“

Lékař spěšně objal ženu a dceru. „Jděte, rychle.“ Hlas se mu lámal potlačovanými slzami.

Johann chytil děvčátko i s kufříkem do náruče a běžel k zadnímu vchodu. Všichni čtyři se nacpali do vozu. Johann vklouzl za volant a Stella mu radila, kudy vyjet, aby auto nezahlédl nikdo z těch, kdo čekali před domem.

Za necelých pět minut byli zpátky na silnici. Teprve když míjeli známou restauraci a obchod s kukačkami, všiml si Johann, že je někdo sleduje. Šlápl na plyn. Druhý vůz se však za nimi držel stále ve stejné vzdálenosti.

Sestra Beatrice první poznala místo, kde dopoledne vyšplhali na břeh a postávali u silnice. Johann prudce zabrzdil, otočil Volkswagen do protisměru a zajel ke straně. Dole se třpytila řeka. Goldschlagovi sotva stačili vystoupit, když zakvílely pneumatiky a vůz jejich pronásledovatelů se skřípěním brzd zastavil u krajnice. Vyskákali z něj tři muži v šedozelených policejních uniformách a hnali se přes silnici.

„Co tu děláte?“ obořil se na Johanna nejstarší z nich. On jediný měl u boku pouzdro s pistolí.

„Zastavili jsme, abychom se podívali na řeku,“ odpověděl Johann klidně.

Policista si ho zachmuřeně měřil. „Proč zrovna tady?“ vyštěkl nepřátelsky. „Co je na tomhle místě tak zvláštního?“ Sklouzl pohledem na Stellu a Elke. „A proč mají tyhle dvě s sebou kufry?“ Johann mlčel.

„To je velmi podezřelé,“ prohlásil policista. Oči se mu zúžily. Jeden z jeho mužů se mezitím spustil po příkrém náspu dolů k řece. „Je tady loď,“ hulákal a šplhal zpátky na silnici.

Důstojník okamžitě vytáhl zbraň. „Jak se jmenujete? Co tu děláte?“ řval a mával Johannovi pistolí před obličejem.

„Jsem Johann Eberhardt, stavební inženýr z Berlína. Tohle jsou mí přátelé, sestra Beatrice a Stella a Elke Goldschlagovy. Zastavili jsme tu, protože…“

„Goldschlagovy?“ Mladší policista mu skočil do řeči. „Znám je, jsou to Židi. Ten židovskej doktor je její muž.“

V tu chvíli Johann vší silou sekl důstojníka přes zápěstí. Pistole proletěla vzduchem a zapadla do křoví. „Utíkejte!“ vykřikl. „Do lodi, rychle!“

Druhý policista chňapl po Elke, ale hned ji pustil, protože ho Johann uhodil pěstí do tváře. „Náckové,“ zasupěl Johann zuřivě. S nečekanou silou zvedl menšího muže a odhodil ho stranou. Tělo v zelenošedé uniformě tvrdě narazilo na zem.

Neměl čas zjišťovat, jestli se Beatrice a Stella s Elke dostaly k loďce. Rval se s vražednou urputností a vítězil, přestože měl proti sobě tři soupeře, ale jen do chvíle, kdy důstojník sebral ze země klacek a praštil ho zezadu do hlavy. Johann se zapotácel. Na okamžik polevil v divokém tempu. Policisté vycítili, že ochabuje, a vrhli se na něho všichni najednou. Po několika dalších ranách do hlavy se konečně svezl k zemi a ztratil vědomí.

Probral se asi o hodinu později. Hlava mu třeštila. Byl zpátky na lodi, ležel na své lavičce a sestra Beatrice seděla naproti němu. Zvolna proplouvali úzkým řečištěm, které z obou stran svíraly vysoké stěny z bílého kamene.

„Co se stalo?“

„Omráčili vás. Už jsme byly na lodi, ale dřív, než jsme stačily odrazit, jeden z nich se přebrodil až k nám.“

„Kde jsou Stella a Elke?“

„Nacisté je vzali do vazby. Nás chtěli taky zavřít, ale pak přijel váš bratranec Ludwig.“

„Můj bratranec Ludwig?“ Johann se s námahou posadil a užasle na ni pohlédl. „O čem to mluvíte?“

„Ležel jste v bezvědomí u silnice. Najednou přijelo další velké auto se stejnou vlaječkou a vystoupil z něj mladík v uniformě. Vyptával se policistů, co se stalo, a pak jim nařídil, aby vzali ženu a dceru doktora Goldschlaga do města. Když ostatní odjeli, řekl mi jen, že je váš bratranec a že pokud byste se do něčeho podobného zapletl znovu, už vám nepomůže.“

Johann zavrtěl hlavou a hned toho litoval. „Celé je to příliš fantastické.“

„Existuje někde opravdový bratranec Ludwig? V Německu?“

„Ano, přesně tak. A opravdu je policejním důstojníkem.“

Chvíli Beatrici vyprávěl o Ludwigovi, o policii, o svém příteli Bakirovi a o problému *gastarbeiterů* v Německu. Vysvětlil jí také, proč ho tak šokovalo, když poznal, že Stella Goldschlagová jako by z oka vypadla Sylvii Demirelové.

Když domluvil, sestra Beatrice dlouho mlčela. „Bratře Johanne," řekla nakonec, „víte, co v angličtině znamená slovo ‚vykoupení'?"

„Už jsem ho slyšel, ale jeho přesný význam neznám."

„Je to skvělé slovo. Používá se ho především v souvislosti s vírou. ‚Dosáhnout vykoupení' znamená, že člověk odčinil svou vinu. Jsem přesvědčená, že v tom, co jsme právě prožili, vám Bůh poskytl možnost napravit předchozí chyby… A možná i chyby celého Německa. Zachoval jste se správně, bratře. Jsem na vás hrdá."

7

Loďka pomalu proplouvala mezi dvěma vysokými bílými stěnami a Johann s Beatrici si povídali. Sestra Beatrice tvrdila, že Pán a Jeho andělé je stále nějakým způsobem zkoušejí a snaží se získat víc informací o lidech, o jejich povaze a měřítcích hodnot. Johann ochotně připustil, že její vysvětlení je velice pravděpodobné, ale přesto dával přednost teorii, že děsivé scény napodobující Hirošimu a nacistické Německo pro ně připravily neznámé bytosti mimozemského původu.

Dostali se v hovoru na zážitky z dětství. Beatrice strávila první roky života v Edině, na předměstí Minneapolis, Johann v Postupimi. Vyprávěli si navzájem některé zvlášť živé vzpomínky na „dobu her a malin nezralých," jak ji Beatrice označila.

„To byl ten čas, kdy louka, les i říčka, celý ten prostý svět jak v záři nebeské se koupal…" zarecitovala. „Na pár let jsem tu záři ztratila, bratře Johanne. A znovu jsem ji objevila teprve tehdy, když jsem poznala svatého Michaela." Začala vzpomínat, jak jí svatý Michael ukázal jiného, nového Boha, a přivedl ji k němu.

„Když jsem byl kluk, věřil jsem, že Bůh je něco jako otec. Trochu jako můj táta, jen mnohem dokonalejší a mocnější. Myslím, že jsem víru opustil ve stejné době, kdy jsem začal chápat, že můj otec je člověk jako každý jiný, že má stejné chyby a nedostatky jako všichni lidé."

Blížili se k dalšímu temnému tunelu. Sestra Beatrice se nahnula kupředu a hleděla do černé prázdnoty. „Myslím, že přestávka je u konce. Pán, nebo mimozemšťané či kdo to řídí naše osudy, se zřejmě domnívá, že jsme připraveni na další dobrodružství."

Tunel byl poměrně krátký. Když se na druhé straně vynořili do světla, po Beatricině pravici se stále tyčila nedohledná bílá stěna, ale na levé straně uviděli travnatý břeh s náspem, po kterém se rovnoběžně s řekou vinula železniční trať.

Loďka se přitočila blíž ke břehu. Ozvalo se hlasité hvízdání lokomotivy. „A je to tady," poznamenala sestra Beatrice. V dálce za nimi se objevil vlak.

V kabině strojvůdce stáli tři muži v nacistických uniformách. Lokomotiva nesla na boku výrazně namalovaný znak hákového kříže. Jeden z důstojníků se vyklonil z okénka a mával Johannovi.

„Není to váš bratranec Ludwig?" otázala se Beatrice.

„Ano, je." Zmatený Johann znovu zavrtěl hlavou. Bez nadšení pozdrav opětoval.

Lokomotiva je minula. První vagón byl přecpaný cestujícími. Z úzkých okének se vykláněly tucty lidí, zápolili spolu o každý čtvereční centimetr místa. Nevypadali moc šťastně. Podle oblečení a tváří Johann poznával, že jsou to Židé. V žaludku se mu náhle usadil podivný svíravý pocit.

„Podívejte, bratře Johanne," zvolala náhle Beatrice. „Tam, uprostřed vagónu… To je přece doktor Goldschlag, a Stella a Elke."

Řeka a trať byly od sebe vzdáleny sotva dvacet metrů. Johann jasně viděl, jak se Goldschlagovi nahýbají z okna a mávají. Beatrice na ně také zamávala. Malá Elke, kterou otec zřejmě držel v náručí, aby viděla ven, se vesele smála. Zaslechli v rachotu kol její tenký hlásek: „Ahoj, sestro Beatrice!"

Vagón byl nesmírně dlouhý. Vpředu i vzadu vlály nacistické vlaječky. Uprostřed na boku svítil bílý nápis DEUTSCHLAND.

Konečně je celý první vagón předjel. Druhý vypadal úplně stejně, jen z tlačenice za okénky na ně hleděly stovky jiných židovských tváří, do nichž se nesmazatelně vryl strach a zoufalství. Jak se blížila střední část vozu, Johanna zamrazilo. Znovu se objevil doktor Goldschlag, jeho žena Stella a dcera Elke. Znovu na sebe mávali a znovu zaslechl dětský hlásek: „Ahoj, sestro Beatrice!"

Goldschlagovi byli i ve třetím vagónu plném Židů, které nacisté vezli kdoví kam. Mačkali se i ve čtvrtém voze, pořád stáli u okénka a mávali na bílou loďku.

Vlak jel stále rychleji. Zdálo se, že je nekonečný. Doháněly je další a další vozy napěchované lidmi. Označení DEUTSCHLAND na boku vystřídaly nové nápisy – nejprve FRANKREICH, později POLAND. Z každého vagónu mávali Goldschlagovi.

Johann už ten pohled nemohl déle snést. Svíravý pocit v žaludku se změnil v nevolnost. Když je míjel další dobytčák s polskými Židy, už se neovládl. Prudce se nahnul přes bok lodi a zvracel do řeky. Na čele mu vyrazil pot. Vzhlédl, jako uhranutý sledoval, jak okolo projíždějí další dva vagóny, zkroutila ho křeč a znovu začal dávit.

„To není moje vina!“ křičel na vlak mezi záchvaty nevolnosti. „To není moje vina!“

Klečel na dně lodi a držel se za hlavu. Vtom pocítil na rameni konejšivý dotek. „Ne, to není vaše vina, bratře Johanne,“ řekla sestra Beatrice jemně. „Ne vás osobně… I když určitým způsobem jsme tím všichni vinni. Nejen vy, nebo ti nacisté, kteří se rozhodli systematicky vyhladit Židy. I já nesu svůj díl viny. Každý člověk je svým způsobem zodpovědný za všechny ukrutnosti, kterých se kdy lidstvo dopustilo… Proto vznikl řád svatého Michaela. Michael často říkal, že jedině…“

„Nevykládejte mi teď o Bohu nebo o svatém Michaelovi!“ vytrhl se jí Johann zuřivě. „Jestli opravdu je Bůh, jak mohl tohle všechno dopustit?“ Ukazoval na vozy přecpané lidmi. „Podívejte… jejich víc a víc.“

Oba se zadívali na vlak. Něco se změnilo. Vagóny už nebyly označeny nacistickými symboly. Tváře přitisknuté k drátům už nebyly židovské. Vůz, který je právě míjel, měl na boku namalovanou americkou vlajku, a lidé, kteří se v něm tísnili – s výjimkou Goldschlagových – byli američtí Indiáni.

Vlak teď jel tak rychle, že celý vagón prosvištěl okolo za pár vteřin. Johann s Beatricí se mlčky dívali, jak kolem nich projíždějí další vozy napěchované původními obyvateli amerického kontinentu. Pak se objevily tři vagóny s australskou vlajkou. Z oken hleděly nehybné prázdné tváře australských domorodců, temné oči upřené do nekonečné dálky. A z každého vozu se vykláněli Goldschlagovi a mávali na strnulé pasažéry v bílé loďce.

Johann se zadíval dozadu, proti proudu. Vlak se táhl jako nekonečná černá linka až k horizontu. Vagóny, které je teď míjely, nesly na bocích nápadný barevný emblém Rady světových mocností. Cestující, s výjimkou Goldschlagových, byli děsivě vychrtlí, vyhladovělí černoši. Ruce jako hůlky s velikými klouby, vystouplá žebra a ve tvářích, které spíš připomínaly lebky potažené kůží, hluboko zapadlé vyčítavé oči. Vagón po vagónu mizeli černí Afričané v neznámu.

Johann to nemohl déle snášet. „Už dost!“ vykřikl zoufale. „Zastavte ten prokletý vlak… prosím.“ Po tvářích mu stékaly slzy.

Sestra Beatrice klečela vedle své sedačky. Slyšel za zády její tichý hlas. „Pane, vidíme před sebou až příliš jasně, jakých hrůzných činů jsou lidé schopni, když opustí stezku víry, po které jsi je vedl Ty. Prosíme Tě, vyslyš nás a odpusť nám naše viny, nejen zlé skutky, kterých jsme se dopouštěli, ale také bezcitnost a lhostejnost k utrpení našich bratří. Dovol své nekonečné moudrosti a lásce vstoupit do našich srdcí, abychom mohli pro celé lidstvo vytvořit svět naplněný souladem a pochopením. Ve jménu svatého Michaela. Amen.“

Sotva několik sekund poté, co Beatrice došeptala modlitbu, světla nečekaně pohasla. Celý svět se náhle proměnil v neprostupnou temnotu, která pohltila všechny zvuky. Vlak zmizel a s ním i ozvěna rachotu kol. Ticho ohlušovalo.

„Jste v pořádku, bratře?“ ozvala se konečně Beatrice.

„Jsem naživu, sestro,“ odpověděl. „Ovládám se. Ale určitě bych neřekl, že jsem ‚v pořádku‘. Co jsme zrovna viděli… to musí být ukázka pekla, nebo se nám nějaký sadisticky založený mimozemšťan snažil připomenout, jak jsme my lidé nedokonalí. V každém případě mám chuť napsat stížnost na ředitelství téhle cestovní kanceláře.“

Slyšel ve tmě, jak se kousek od něho zasmála. „Jsem ráda, že se vám vrátil smysl pro humor.“

„To je projev pudu sebezáchovy. Hlava mi třeští alespoň na deseti místech, záda mám jako upečená a úroveň sebevědomí společně s názorem na lidstvo jako takové dosáhly rekordního minima… Nemám ani odvahu, ani prostředky k tomu, abych spáchal sebevraždu, takže se budu radši smát.“

„Zkuste se modlit, bratře Johanne,“ navrhla bezelstně. „Mně to pomáhá.“

„To mě těší, vážně. Ale připadal bych si jako pokrytec. Doopravdy jsem se modlil před hezkou řádkou let, to jsem byl ještě kluk a věřil ve svatou trojici Boha, Mikuláše a víly Amálky. A navíc, bez ohledu na to, co jsme prožili, si ani na chvíli nedokážu představit Boha, který naslouchá našim modlitbám. Na základě důkazů bych spíš byl nakloněn uvěřit tomu, že někde existuje Bůh, který na nás zvysoka kašle."

Beatrice chvíli mlčela. „To by mohl být dobrý začátek," konstatovala za okamžik. „Vyjít z toho prostého faktu, že připouštíte alespoň existenci Boha, který na nás kašle."

Loďka náhle prudce nabrala rychlost. Setrvačná síla přitiskla Beatrici k opěradlu, zatímco Johanna nečekaný náraz shodil ze sedačky. Sotva se mu podařilo vyškrábat se poslepu zpátky na lavičku, loď se znenadání sklopila o devadesát stupňů, přídí kolmo dolů. Johanna i Beatrici náhlý pohyb vymrštil dopředu. Vznášeli se v prostoru, obklopeni krůpějemi vody, které opustily říční proud společně s nimi. Stav beztíže a neproniknutelná čerň okolo znemožňovaly jakoukoli orientaci.

„Bratře Johanne!" vykřikla Beatrice do tmy. „Jste tu někde?"

Johann místo odpovědi prudce trhl celým tělem ve snaze dostat se k ní blíž a začal se bezmocně převalovat v prostoru. „Kde jste?" zavolal. Během několika vteřin úplně ztratil představu o tom, kde je nahoře a kde dole.

„Tady," ozvalo se kdesi vzadu.

Zdálo se mu, že se celé jeho tělo svíjí a vlaje ve vzduchu všemi směry současně. Lidské smysly tu byly naprosto k ničemu. Neměl tušení, jestli padá, nebo letí vzhůru, ani kde se naposled ozval Beatricin hlas. Volal ji jménem a odpověď přicházela pokaždé z větší a větší dálky.

Byl to fantastický let. Téměř dvě minuty se propadali do závratné hloubky, v naprosté tmě, bez jakékoli prostorové orientace. Díky stavu beztíže, který panoval celou dobu kromě posledních sto metrů, se rychlost volného pádu nijak nezvětšovala. Jen strach rostl s přibývajícím časem. Ke konci už Johann přesvědčil sám sebe, že je odsouzen věčně padat vesmírem a potácet se v nemilosrdné temnotě.

Pak zahlédl nalevo slabý záblesk světla. Ve stejnou chvíli se ozvalo šplouchnutí a Beatricin výkřik. Vzápětí i on po hlavě vletěl do vlažné vody. Okamžitě začal plavat, ale bez světla a v prostředí s

malou přitažlivostí bylo obtížné zvolit správný směr k hladině. Konečně na to přišel a vynořil se s ještě dostatečnou zásobou vzduchu v plicích.

Sotva měl ústa nad vodou, začal Beatrici volat jménem. Žádná odpověď se neozývala. V panice se rychle rozhlížel kolem sebe, pátral po sebemenší známce pohybu ve vodě. Paprsky vzdáleného světla dopadaly šikmo na hladinu a odhalily přibližně o dvacet metrů dál kruh zpěněné vody. Nikde žádná jiná známka Beatriciny přítomnosti. Strach a obavy společně s návalem adrenalinu mu dodávaly síly. Závodním tempem vyrazil k místu, kde se hladina dosud čeřila soustřednými kruhy.

Stále nic neviděl. Znovu vykřikl, pár vteřin vyčkával, a pak zoufalými, mocnými tempy plaval dál.

Měl tvář pod vodou a právě vydechoval, když na ni prvně narazil. Beatricino bezvládné tělo se vznášelo těsně pod hladinou. Johann jí vyzdvihl hlavu z vody, obrátil se naznak a zamířil ke vzdálenému světlu. Jen dvakrát během příštích patnácti minut se odvážil pohlédnout Beatrici do tváře. Byla nehybná a bez života.

Konečně ucítil pod nohama písek pláže, kterou zalévalo mdlé světlo vzdáleného umělého zdroje, umístěného kdesi vysoko v nedohlednu. Vrávoral vyčerpáním. Vynesl Beatrici z vody a jemně ji položil na písek. Když ji zvedal, překvapilo ho, že cítí slabý odpor gravitace. Okamžitě zahájil dýchání z úst do úst. Celých pět minut se snažil dostat Beatrici do plic vzduch a obnovit pravidelnou činnost srdce.

Když nepřicházela k sobě, znovu se ho zmocnila horečná zuřivost. Mumlal si něco pro sebe, pak se začal ve svém blouznění obracet na neznámé a neviditelné hostitele.

„Kašlu na to, jestli jste mimozemšťané nebo andělé," vykřikoval v pauzách mezi umělým dýcháním. „Ale na ní mi záleží! Nezaslouží si zemřít! Je to ta nejdokonalejší, nejkrásnější lidská bytost, s jakou jsem se kdy setkal. Jestli musí jeden z nás zahynout, vezměte si mě, aleji nechtě žít!"

S novým úsilím se pustil do resuscitace. Stále rychleji a silněji tiskl Beatrici hrudník. „Nesmíš umřít… nesmíš umřít…" vzlykal stále dokola.

Náhle jí vytryskl z úst proud vody a celé tělo se křečovitě zachvělo náznakem kašle. Povzbuzen zábleskem naděje jí znovu stiskl

hrudník. Rozkašlala se opravdu, dávila proudy nazelenalé jezerní vody. Žije! Rozjásaný Johann otočil Beatrici na bok a rytmickým stlačováním hrudi pomáhal zbavit plíce posledních zbytků vody. Klečel vedle ní na písku a podpíral ji, až konečně přestala kašlat a dokázala se sama nadechnout. Otevřela modré oči, věnovala mu unavený úsměv a znovu ztratila vědomí.

Johann si nedovolil usnout, dokud nebyl přesvědčen, že Beatrice bude v pořádku. Pečlivě sledoval její tep a dech. Trvalo dlouho, než se konečně uložil vedle ní do písku a vyčerpán námahou i obavami okamžitě usnul.

Ve snu plaval sám uprostřed nesmírného oceánu. Znovu a znovu volal Beatrici jménem, ale nemohl ji najít. Zahlédl v dálce něco, co vypadalo jako její tělo, ale když k němu doplaval, byl to jen kus plovoucího dřeva.

Trhl sebou, otevřel oči a posadil se. Tmu vystřídalo světlo uměléh dne. Beatrice ležela vedle něho a stále ještě spala. Zkontroloval jí puls, vstal a protáhl se. Udělal několik opatrných kroků, pak vysoko vyskočil. Podle toho, jak dlouho trvalo, než zase dopadl na písek, odhadl, že místní gravitace odpovídá asi desetině pozemské přitažlivosti.

Ale jak tady proboha vůbec vytvářejí gravitaci? říkal si, zatímco se rozhlížel. *A proč vlastně?*

Po jeho levici se do nedohledné dálky rozprostíralo modravé jezero. Pláž pokrytá bílým pískem napravo asi po čtyřiceti metrech přecházela v mírný svah porostlý bujnou tropickou vegetací. Hustý neprostupný porost lemoval pobřeží po celé délce, vyjma místa asi o sto metrů opodál, kde vyrostl pravidelný hájek nepozemských stromů. Johann měl dobré oči a dokázal na dálku rozeznat trsy velikých hnědých koulí, zavěšené na nejnižších větvích. Rozhodl se lesík blíž prozkoumat.

Bosé nohy se mu bořily do písku. Každých deset kroků se ohlížel po Beatrici, stále klidně spala. Záhadné stromy měly silné, bílé kmeny. Stáhl nejbližší větev obtěžkanou trsem hnědých koulí a jednu z nich utrhl.

Byla veliká asi jako basketbalový míč, hnědá slupka byla drsná a tvrdá. Rozhlížel se po okolí, až objevil velký plochý kámen. Znovu

pohledem zkontroloval Beatrici, sehnul se a začal hnědým míčem bušit o kámen, postupně přidával na síle, až tvrdá slupka popraskala.

Silnými prsty roztáhl puklinu a odloupl kousek vnějšího obalu. Objevil se hustý červenavý rosol. Kousek uždíbl a přičichl. Necítil nic. Právě se chystal narudlou hmotu ochutnat, když se mu koule zavrtěla v ruce.

Překvapeně znehybněl a několik sekund vyčkával. Pohyb se opakoval. Jemně položil kouli na kámen, aby ji mohl zblízka pozorovat. Asi minutu z ní nespouštěl oči. Za tu dobu se několikrát mírně zakolíbala sem a tam. Ale než stačil vysledovat něco víc, zaslechl hlas sestry Beatrice. Volala ho. V okamžiku vyrazil z lesíka a rozběhl se k ní přes pláž.

Seděla na písku, modrý hábit omotaný kolem těla. Usmívala se mu vstříc. „Říkala jsem si, že ten vysoký muž v lesíku musíte být vy. Buď to, nebo by to byl zase sen."

Spustil se na zem vedle ní. „Jak je vám?"

„Docela dobře. Když jsem poprvé otevřela oči a uviděla písek, vodu a rostliny, na chvíli jsem si myslela, že jsem zemřela a dostala se do ráje." Zasmála se. „Předpokládám, že jste mě musel zachránit. Naposled si pamatuji, že jsem byla beznadějně zamotaná do šatů, pokoušela se plavat a marně jsem se snažila dostat nad hladinu."

„Bylo štěstí, že jsem vás našel. A ještě větší štěstí, že jste se dřív neutopila."

„Bůh si zřejmě ještě nepřál, abych zemřela, bratře." Šibalsky přimhouřila oči. „Nebo nám možná chtěl jasně ukázat, jak jsme závislí jeden na druhém, čistě pro případ, že bychom přehlédli předchozí jemné náznaky."

Znovu se rozesmála, ale vzápětí zvážněla. „Vděčím vám za život, bratře Johanne," řekla prostě a přitom s naléhavostí pro ni tak příznačnou. „Nemám tušení, jak se vám odvděčit."

Johann nevěděl co odpovědět. Náhle se cítil nejistý a rozpačitý. Ale v hlavě mu zněla slova, která by mohl říci, kdyby nebyl tak zmatený vlastními emocemi. *Už ses mi odvděčila. Tvůj smích a rozzářená tvář jsou pro mě jedinou odměnou, jakou bych si kdy mohl přát.*

Než začali společně prozkoumávat své nové působiště, Beatrice Johanna přesvědčila, že se může bez obav napít z jezera. Nebylo to snadné. Bez ohledu na palčivou žízeň se Johann zdráhal uvěřit, že pít

stojatou vodu může být bezpečné. Sestra Beatrice věcně konstatovala, že jezerní voda musí být v pořádku, protože jinak by jim hostitelé poskytli nádoby s pitnou vodou jako zatím pokaždé. Tváří v tvář její jistotě a přesvědčení se nakonec odhodlal vkročit na mělčinu. Vzdálil se od břehu asi na dvacet metrů, nabral vodu do dlaní a dlouze pil.

Beatrice si přehodila promočený hábit přes ramena jako plášť, skrývající dlouhé spodní prádlo. Cítila se stále lépe. Bok po boku vykročili po pláži. Johann jí chtěl ukázat neobyčejný lesík a hnědé koule, které objevil.

Místo toho si napřed prohlíželi popínavé rostliny, květiny se širokými listy a nízké keře, které rostly v bezprostřední blízkosti. S podobnou flórou se dosud žádný z nich nesetkal. Například jedna z plazivek, která ovíjela keř obalený černými bobulemi, se vyznačovala zvláštními zaoblenými šlahouny, které vyrůstaly kolmo z hlavního kmene a takřka o půl metru přesahovaly obvod rostliny. Další keř byl nápadný množstvím odnoží, které se obloukem vracely zpátky do země a vytvářely tak ochranný kruh kolem silného středového výhonu.

Při zkoumání vegetace narazili jen na jediný exemplář místní fauny. Byl to jásavě zbarvený létající tvor, veliký asi jako motýl. Stačili postřehnout jen tolik, že má dva páry dlouhých, úzkých křídel a čtyři páry tenkých nožiček. O chvíli později zahlédli tři další podobné ‚vážky', usazené na červeném plodu ve tvaru podkovy, který vyrůstal uprostřed širokého listu.

Objevili mnoho keřů obsypaných bobulemi a také půl tuctu různých rostlin, které nesly něco jako ovoce. Rozhodli se, že zatím nic ochutnávat nebudou – především kvůli tomu, co Johann zažil s hnědou koulí.

Sestra Beatrice už začínala být unavená, ale přesto Johanna doprovázela až k záhadnému lesíku. Hnědý plod stále ležel na stejném místě na kameni. Tam, kde Johann odtrhl slupku, zela v narudlém rosolu díra. Zvedl kouli a podal ji Beatrici. Držela kouli v dlaních asi minutu, pak zavrtěla hlavou.

„Žádný pohyb necítím, bratře."

Zkusil to také a nakonec pokrčil rameny. „Vím, že se ta koule hýbala. Cítil jsem to, a když jsem ji položil na kámen, dokonce jsem viděl, jak se houpe."

Beatrice se usmála. „Já vám přece věřím. Ale teď se nehýbe. A mezi událostmi, které jsme zažili a viděli v posledních několika dnech, nepatří záhada kývajícího se ořechu zdaleka k těm nejtajuplnějším."

Zadíval se na ni zkoumavýma očima. „Vy mě utěšujete."

„Tak trochu," přiznala omluvně. Vzala ho pod paží a zamířili zpátky k jezeru. „Za těch pár dní jsem pochopila vaši touhu a potřebu poznat a vysvětlit každý jev, se kterým se setkáte," vykládala v chůzi. „Ale jak už jsem vám jednou říkala, takový přístup vede nevyhnutelně k nespokojenosti. Mír v duši lze získat jen tehdy, když má člověk dostatek víry a když dokáže přijmout prostou existenci toho, co přesahuje meze našeho chápání."

Johann hned neodpověděl. Šel chvíli se sklopenou hlavou a uvažoval. „Sestro Beatrice, vaše představa slepého přijímání reality je pro mě neúnosná. Připadá mi to jako naprosté popírání procesu myšlení. Logické uvažování a pochopení společně vycházejí z analytického přístupu k tomu, co vidíme a známe ze zkušenosti. Bez nich bychom se nijak nelišili od miliard jiných molekul bílkovin, které jsou uvězněny v neživých skalách a ze kterých se skládají těla rostlin i všech nižších živočichů. Jedině schopnost myslet umožnila člověku uvědomit si, kdo je a jaké je jeho místo ve spletité struktuře vesmíru."

Došli na břeh jezera. Beatrice zvedla hlavu. „Svatý Michael nás učil, že schopnost myslet a logicky uvažovat je jedinečným a nejdůležitějším znakem člověka. Podporoval výzkum i různé způsoby poznání. Ale také nám často připomínal, že rozum není jediný dar, kterým Bůh oblažil lidstvo, že Pán nám seslal také lásku a víru. V jednom ze svých kázání řekl, že láska ani víra nenajdou místo v srdci toho, kdo je přesvědčen, že jedinou cestou k poznání a pravdě je pouze přísné spojení logiky a analýzy."

Johann se zadíval do jejích nebesky modrých očí a zaplavil ho příval vřelých citů. *Jak bych se s ní mohl přít,* říkal si v duchu, *když stačí zvuk jejího hlasu nebo úsměv a je ze mne ten nejšťastnější člověk na světě? Nesnaží se mi říct právě tohle? Že jsme víc než pouze myslící bytosti, a proto se musíme naučit přijímat představy a dojmy, které nejsme s to logicky vysvětlit?*

Náhle nesmírně zatoužil Beatrici políbit. Zřejmě to vycítila, protože o krok ustoupila a sklopila oči.

„A teď, bratře,“ řekla zvesela, „jestli jsme pro dnešek hotovi s filozofií, ráda bych si trochu zdřímla. Až se vzbudím, podíváme se po něčem k snědku –jestli bude ještě světlo. S prázdným žaludkem bychom určitě mnoho otázek týkajících se podstaty vesmíru nevyřešili.“

Johann se usmál. *Miluju tě, Beatrice,* pomyslel si.

8

Když se Beatrice probudila, byla až překvapivě plná energie. Vydali se společně podél břehu a asi po půl kilometru spatřili nízký kopec, který se zvedal z džungle a převyšoval hustou vegetaci. Beatrice trvala na tom, že musí vyšplhat nahoru.

Johann ji zrazoval a připomínal, že před necelými dvaceti hodinami se málem utopila, ale odmítla jeho obavy a začala se prodírat křovisky přímým směrem k vrcholku. Rychle zjistila, že dlouhý modrý hábit je v hustém porostu mírně řečeno na obtíž. Obrátila se na Johanna. „Bylo by příliš nestydaté, kdybych nechala šaty na pláži?“

Johann naprosto souhlasil s tím, že za daných okolností nemá smysl, aby dál nosila řádový oděv. Vrátila se na pobřeží, pečlivě róbu poskládala a uložila na písek kousek před skupinkou keřů, na kterých dozrávaly tmavomodré bobule. Johann se díval, jak k němu běží bosá po pláži, jen v tričku a dlouhých punčochách, a poprvé si uvědomil, že její tělo je právě tak krásné jako její tvář. Současně pocítil nával žádosti, ale rychle jej potlačil.

Prodírali se pár set metrů do vnitrozemí, než narazili na potůček a rozhodli sejít proti proudu až k pahorku. Vegetace na březích nebyla tak hustá a díky nízké gravitaci postupovali poměrně snadno. Vzduch byl příjemně teplý, ale rychlý pohyb způsobil, že se brzo začali potit.

Přibližně v polovině cesty na vrchol se zastavili. Beatrice usedla na kámen vyčnívající z proudu, nabrala vodu do dlaní, postříkala si obličej a pak se sklonila níž, aby se napila.

„Jak víte, že i tahle voda je pitná?“ zarazil ji Johann.

Beatrice vzhlédla, zavrtěla hlavou a rozjasnila tvář v úsměvu. „Rozhlédněte se kolem, bratře. Není to nádherné místo? Je vůbec myslitelné, aby voda v takovém ráji nebyla naprosto čistá? Kromě

toho jste nezemřel ani neonemocněl, když jste pil z jezera, proč bychom měli pochybovat o tom, že tahle voda není úplně stejná?“

Johann neodpověděl okamžitě. Pomalu se otočil, prohlížel si rostliny na obou březích potůčku. „Co tu děláme, sestro Beatrice?“ otázal se konečně. „Kdo a proč vytvořil tohle místo? Proč jsme procházeli Hirošimou a nacistickým Německem? K čemu měl sloužit ten nekonečný vlak plný bolesti a utrpení?“ Bezradně rozhodil rukama v zoufalém gestu. „Nic z toho mi nedává smysl.“

„Bratře Johanne,“ Beatrice zavrtěla hlavou a její tvář představovala ztělesněný úžas. „Někdy mám pocit, že jste opravdu beznadějně ztracen… Stojíme tu obklopeni takovou nádherou, a vy ji nedokážete vnímat, protože neumíte vysvětlit všechno, co se nám přihodilo. Copak jste neporozuměl vůbec ničemu z toho, co se vám snažím říct? Člověk nemusí poznat všechna tajemství vesmíru, aby byl šťastný. Vždycky budou existovat věci a jevy, které nedokážeme pochopit pouhým rozumem. Proto je pro nás tak důležitá víra. Bojím se, bratře, že vás čeká ještě mnoho strastí, pokud se nenaučíte života užívat, a ne ho rozebírat až k smrti.“

Johann uhnul očima a z jeho strnulého postoje poznala, že se ho velice dotkla. „Omlouvám se, bratře,“ vyhrkla upřímně. „Byla jsem k vám zbytečně příkrá, a taky domýšlivá. Odpusťte, prosím.“

Udělal dva kroky, sehnul se k potůčku, spojil dlaně a dlouze pil.

Pak si otřel ústa hřbetem ruky a obrátil se k ní.

„Vám vůbec nedělá starosti, že nechápete nic, co se kolem vás děje?“

Přešla blíž a dotkla se jeho paže. „Uvažuji o tom, bratře, a teď, když se k tomu tak často vracíte, se možná dokonce pokusím přijít na nějaké rozumné vysvětlení. Ale fakt, že nevím, kdo a proč vytvořil tento ostrov, mě netrápí. A nikdy, za žádnou cenu, bych nedopustila, aby mi něco takového zabránilo těšit se krásou božího světa.“

Když vyšplhali na samý vrcholek pahorku, rychle zjistili, že jsou opravdu na ostrově. Úlomek pevniny uprostřed modravé vodní pláně připomínal tvarem štíhlý člun, byl dlouhý a poměrně úzký, asi deset krát dva kilometry. Nejvyšší bod, vrcholek, na kterém stáli, se tyčil přesně uprostřed ostrova do výše necelých čtyř set metrů. Nalevo se podél celého dlouhého pobřeží táhla písečná pláž, kde Johann předešlého dne křísil Beatrici. Opačný břeh ostrova nepokrýval žádný pí-

sek, temně modré vody poklidného jezera tu narážely na úpatí příkré hradby útesů.

Písek a útesy se stýkaly na obou špicích ostrova a v těch místech vznikly fantastické skalní útvary, ve kterých byly i z dálky patrné jeskyně a chodby. Johann s Beatrici se rozhodli, že přednostně prozkoumají tuto oblast. Beatrice se naposled rozhlédla po úžasném panoramatu ohraničeném nekonečnou vodní plochou, která na horizontu splývala s modří oblohy, a první vyrazila podrostem k útesům na cípu ostrova, kde prvně vystoupili na břeh.

Než se dostali ke skalám, denního světla už bylo namále. První dvě jeskyně, do kterých vstoupili, byly obráceny k jezeru. Obě tvořila jediná rozlehlá prostora, ale dno jeskyní bylo překvapivě rovné. Tvar a uspořádání skalního labyrintu napovídaly, že na jeho vzniku se alespoň zčásti podílely jiné síly než vliv přírody.

Proplétali se skalami a právě obešli vysoký útes, když vtom oba zahlédli odlesk mihotavého světla na velikém balvanu asi dvacet metrů před sebou. Zarazili se téměř současně a chvíli záhadné záblesky pozorovali. Pěšinka ve skalách tady ostře zahýbala doleva a světlo vycházelo z nějakého místa za zákrutem.

Johann zvolna vykročil kupředu, levou rukou jel po skále a pozorně naslouchal ve snaze zachytit jakýkoli povědomý zvuk. Neslyšel nic. Srdce mu bilo stále prudčeji a v mysli se mu vynořily obrazy jiskřícího pásu a sněhuláků na kolečkách. Konečně se doplížil až k ohybu stezky. Beatrice se držela kousek za ním.

„Tak copak to tu máme," zašeptal neslyšně. Pomalu vysunul hlavu, skryt skalním výběžkem, a vyhlédl vlevo.

Spatřil kruhovou plošinu pokrytou pískem a obklopenou kolem dokola hřebenem skal vysokých pět až šest metrů. Uprostřed planinky zel v zemi otvor, ze kterého šlehaly do výše zlatorudé plameny. Zamával na Beatrici, aby se k němu přidala. Společně sešli na skalní náměstíčko. Zůstali stát a s úžasem sledovali nekonečný tanec ohně, který jakoby vystupoval přímo ze země.

„Pán nám dopřál i dar ohně, bratře Johanne," zašeptala Beatrice s posvátnou bázní. „Poskytl nám světlo a teplo."

Johann přikročil tak blízko, jak jen se odvážil, a nahlédl do otvoru. Neviděl nic než zlatou zář plamenů. „Vy tedy myslíte, že ten oheň je určen právě pro nás?"

„Ano, bratře.“ V Beatriciných očích se objevil výraz vytržení, náhle se zdálo, že hledí kamsi do nesmírné dálky. „Teď vím, že celý tenhle ostrov stvořila všemocná a vševědoucí bytost, ten, kterého já nazývám Bůh a jehož existenci vy stěží připouštíte, a že vše, co tu nalezneme, je určeno výhradně pro nás. Je nám souzeno, abychom tu společně žili, spali v jeskyních, pili vodu z jezera a z potůčků a jedli ovoce, kterého je tu taková hojnost… Pán nám věnoval nový ráj.“

Rozjásanou tvář ozařovaly záblesky plamenů. Johannovi blesklo hlavou, že přes popáleniny na obličeji, které se sotva začaly hojit, ji dosud nikdy neviděl tak krásnou. V tu chvíli věděl, že se do ní beznadějně zamiloval.

„Nechci být nezdvořilý, sestro Beatrice,“ přerušil po chvíli posvátné ticho, „ale mohla byste mi říci, jak to všechno najednou víte? Viděla jste snad něco, co mně uniklo?“

Stáli vedle sebe a dívali se do ohně. Umělé denní světlo už docela pohaslo. Beatrice se k němu obrátila a vzala jeho dlaně do svých. „Ne očima, bratře. Ale cítím Jeho přítomnost celým srdcem a celou svou duší.“

Přespali bok po boku u ohně a druhý den ráno objevili v jedné z mnoha jeskyní skladiště, obrovský prostor naplněný do posledního místečka nejrůznějšími věcmi, které by mohli potřebovat. Blízko u vchodu ležely na bělostných poličkách s typickými rudými proužky čtyři láhve na vodu a několik stovek známých válečků jídla. Hned vedle byly naskládané pyramidy ovoce a košíky plné bobulí a obilnin, které už na ostrově viděli. Význam tohoto uspořádání byl zcela zřejmý. Ani Johann už nepochyboval, jestli mají začít jíst ovoce místní „rajské zahrady“ nebo ne.

Ve výklencích upravených jako skříně a na policích, které se táhly hluboko do nitra jeskyně, pak nacházeli všechno možné: matrace a polštáře, ručníky a žíňky, nejrůznější nářadí povědomých tvarů a velikostí, stavební materiál, lana, provazy, rezervní kola, štůčky látek společně se šicími potřebami, hrnce a pánve, talíře, příbory, a stovky dalších předmětů, které ani jeden z nich nedokázal hned na místě určit. Všechno bylo zářivě bílé a každá věc měla na povrchu rudý proužek nebo znaménko.

Rozloha skladiště jim brala dech. Více než hodinu procházeli mezi regály a zjišťovali, co všechno mají k dispozici. Když se konečně zase vrátili ke vchodu, sestra Beatrice celá zářila.

„Tak co říkáte, bratře Johanne? Myslíte, že nám andělé poskytli dostatek zásob a materiálu?“

„To je slabé slovo, sestro Beatrice,“ odpověděl. „Každopádně se zdá, že Bůh nebo naše neznámé bytosti počítají s tím, že tady nějaký čas zůstaneme… přesně, jak jste včera večer říkala.“

„Kdo ví,“ navrhla nesměle, „možná tu budeme žít navěky.“

Johann se nevázaně radoval. „Sestro Beatrice,“ dobíral si ji vesele, „jestli je mi osudem určeno, že mám věčně zůstat s vámi na tomhle ostrově, vynasnažím se ze všech sil, abych byl… chápavější. Jinak přece nikdy nenajdu ten vnitřní klid, o kterém tolik mluvíte, a…“

Ohnala se po něm, ale Johann uskočil a smál se.

Dny plynuly jeden za druhým, podobné si jako vejce vejci. Spali v jeskyni, která byla nejblíž ohni, každý na své matraci, sotva metr od sebe. Vždycky při prvním náznaku svítání Beatrice Johanna probudila. Sešla dolů na pláž a tam meditovala, zatímco on navštívil toaletu – malou jeskyni s hlubokým otvorem uprostřed – a pak si v jezeře odplaval svou obvyklou tréninkovou dávku. Beze spěchu společně připravili snídani, která se obvykle skládala z hrubých hnědých zrn smíchaných s ovocnou šťávou a s bobulemi, a při jídle se domluvili, co ten den podniknou.

Většinou se spolu vydávali na průzkum neznámé krajiny. Několikrát došli až na protější cíp ostrova a prohlédli si tamější skalní bludiště. Jeskyně tu byly o poznání prostornější a dělily se na několik pokojů, jako by byly určeny větší skupině lidí. Ale základní systém byl velice podobný. I tady našli kruhovou plošinu, kde hořel věčný oheň, a ohromné skladiště se stovkami užitečných věcí.

„Takže vlastně nemusíme žít společně,“ podotkla Beatrice při jedné z návštěv druhého ‚obytného komplexu‘. „Kdybychom někdy dospěli k názoru, že jeden druhého nemůžeme vystát, můžeme prostě bydlet každý na opačné straně ostrova. Nebo bychom se mohli jen pro zpestření občas přestěhovat – použít druhou jeskyni jako letní byt…“

V některý den Beatrice ráno Johannovi oznámila, že by chtěla strávit dopoledne nebo celý den o samotě. Tehdy v ústraní rozmlouvala s Bohem nebo si ve skladišti vybrala látky, jehlu a nitě a šila pro oba jednoduché oblečení. Johann se pak vydával do vnitrozemí sám

nebo využil bohatou pokladnici materiálů a nářadí, které jim jejich hostitelé poskytli, a pouštěl se do nejrůznějšího budování.

Večer vždycky jedli společně u ohně a poté Johann Beatrici obyčejně požádal, aby zpívala. Pokaždé zazpívala alespoň jednu píseň, obyčejně dvě nebo tři. Měla neuvěřitelně široký repertoár, od náboženských písní přes operu a muzikál až k populární hudbě. Johanna velice potěšilo, když zjistil, že Beatrice umí také několik árií z Wagnerova Prstenu Nibelungů, včetně slavného zpěvu Brunhildy, poté, co ji Siegfried polibkem probudil z věčného spánku. Často poslouchal bez hnutí se zavřenýma očima a pokaždé znovu žasl, jak nesmírný pocit štěstí v něm vyvolává její zpěv.

Než šli spát, obvykle si ještě připravili lahodný nápoj z rozmačkaných bobulí a vody, který ohřívali nad ohněm. Život oběma plynul snadno a poklidně. Zřídkakdy se hádali. Johann už přivykl náboženskému zanícení sestry Beatrice. Ta se nikdy nevzdala snahy přesvědčit ho, že by byl v životě šťastnější, kdyby se přiklonil k Bohu, ale příliš na něho nenaléhala.

Zhruba po třech týdnech přestali počítat dny. Ubíhající čas už pro ně nic neznamenal. Sestra Beatrice byla spokojená se svým vztahem k Bohu i k bratru Johannovi. On byl šťasten, protože mohl trávit každou minutu, kdy byl vzhůru, v přítomnosti ženy, kterou miloval.

9

Byl ve svém bytě v Berlíně a hádal se s Evou. Blížil se víkend a Johann měl pocit, že by měli alespoň jeden večer strávit u rodičů v Postupimi. Eva prohlásila, že jeho rodiče jsou nudní a on sám taky.

Zacinkal zvonek. „Kdo je?“ ohlásil se Johann rozmrzele.

„To jsem já, sestra Beatrice.“ I v domácím telefonu zněl její hlas jako příjemná hudba. „Můžu jít nahoru?“

Rychle stiskl bzučák. „Kdo je sestra Beatrice?“ vyptávala se Eva, zpola udiveně, zpola nespokojeně.

„Je biskupem řádu svatého Michaela,“ odvětil Johann hrdě. „Je krásná, nádherně zpívá a zasvětila život pomoci ostatním lidem.“

„To zní příliš pěkně, než aby to byla pravda.“ Eva pohrdavě trhla rameny a zamířila do ložnice.

Ozvalo se zaklepání na dveře. „Dobré ráno, bratře Johanne," pozdravila Beatrice vesele. „Měla jsem cestu kolem a tak mě napadlo, že se u vás zastavím."

„Rád vás vidím, sestro Beatrice." Zval ji dál. Důvěrně ztišil hlas. ‚Za chvíli vám představím svou přítelkyni Evu. Jsme sice ještě zasnoubeni, ale už to dlouho nevydrží."

„To ráda slyším, bratře. Vůbec mi nepřipadá, že by byla pro vás ta pravá… Mimochodem, venku je strašné horko a šla jsem dost dlouho. Mohla bych se u vás osprchovat?"

„Ale samozřejmě," přikývl Johann. „Jsou to ty dveře přímo naproti v hale."

Několik vteřin poté se vrátila Eva. „Kam se poděla tvoje přítelkyně jeptiška?"

„Sestra Beatrice se sprchuje v koupelně pro hosty," odpověděl klidně.

„To je tedy velice podivné chování. Přijít k někomu na návštěvu jen proto, abych se osprchovala."

Johann vyhlédl do haly. Dveře do koupelny byly stále otevřené. Sestra Beatrice tam stála zády k němu jen ve spodním prádle. Na podlaze za ní ležel složený modrý hábit. Zkoušela rukou teplotu vody, pak se začala svlékat.

Zamířil ke koupelně. „Kam jdeš?" dožadovala se Eva.

„Jdu se podívat, jestli něco nepotřebuje."

Beatrice byla teď nahá. Opatrně vstoupila pod sprchu, nastavila ramena vlahému proudu. Závěs nezatáhla. Otočila se. Pramínky vody jí stékaly po plných, oblých prsou. Johann zůstal stát ve dveřích.

Sladce se na něj usmála. „Ahoj. Ta sprcha je prostě božská." Vzala ňadra do dlaní a začala si pomalými, krouživými pohyby třít bradavky.

„Přišel jsem se podívat, jestli něco nepotřebujete," vypravil ze sebe váhavě.

Pohlédla na něj tak, jako nikdy předtím. Stále se dotýkala nalitých prsů. „Ale ano, bratře. Vlastně je něco, co bych potřebovala."

Kývala na něho, aby šel blíž. Když už stál těsně vedle ní, vyklonila se ze sprchy a vášnivě ho políbila na ústa. Kapičky vody mu stékaly po tváři a rozstřikovaly se na podlaze.

„Teď se svlékni," řekla tiše, „a pojď ke mně."

Johann shodil šaty a nechal je ležet na hromádce na podlaze koupelny. Beatrice ustoupila dozadu, takže ve sprše bylo dost místa i pro něho. Stáli tváří k sobě pod proudem vody. Vzala ho za ruce a přitiskla jeho široké dlaně na svá ňadra. Znovu ho políbila.

Touha a žádost ho zalily jako horká vlna. Dlouze se líbali a pak Beatrice spustila ruku a souhlasně se dotkla jeho naběhlého penisu.

V tu chvíli si uvědomil, že Eva stojí mezi dveřmi a dívá se na ně.

Trhl sebou a probudil se. Otevřel oči, rozhlédl se dokola. V první chvíli nevěděl, kde je. Zvuk tekoucí vody mu připomínal šumění sprchy ve snu. Konečně si uvědomil, že to, co slyší, je ostrovní zavlažovací systém, který se automaticky zapojoval třikrát týdně na půl hodiny, vždycky uprostřed noci.

Sestra Beatrice klidně spala sotva metr od něho. Johann stále cítil pohlavní vzrušení vyvolané až příliš živým snem. Zavřel oči a snažil se znovu přivolat obraz zamilované Beatrice, která se na něho usmívá mezi pramínky vody.

V duchu ji uviděl, nahou a žádoucí, ale nebyla to snová vize, ale skutečná vzpomínka, stará dva dny. Tehdy ji pozoroval v zátoce na vzdálenější straně jeskyní, jak se koupe. Nechtěl špehovat. Dopoledne vyrazil sám na výpravu a přinášel domů další pár tmavě hnědých ořechů pro pozorování a zkoumání. Slyšel Beatrici cákat a zamířil tím směrem. Vůbec ho nenapadlo, že se možná koupe.

Poprvé ji uviděl, jak stojí nahá na písku, sotva dvacet metrů od něho. Nezavolal na ni, ani se nerozhodl respektovat její soukromí a vydat se opačným směrem. Místo toho ji tiše pozoroval a dokonce se schoval, když sáhla po ručníku a začala se utírat. Nedokázal odtrhnout oči od jejího těla. Nezahlédla ho.

Převalil se na lůžku na záda. Obraz nahé postavy se mu zjevoval v mysli s mučivou konkrétností. Rychlým pohledem se přesvědčil, že Beatrice tvrdě spí, a pak vklouzl rukou pod prádlo, které mu ušila.

Na vzdálenější straně ostrova objevili nový druh ovoce s nažloutlou, velice chutnou a šťavnatou dužinou. Spokojeni a v dobré náladě jím zakončili pozdní večeři.

„Dnes mám pro vás překvapení, bratře," prohlásila Beatrice. „Rozhodla jsem se, že se s vámi podělím o některé vzácné vzpomínky na svatého Michaela… Nikdy jsem o tom nevyprávěla nikomu,

kdo by nebyl členem řádu. Vím, že k mnoha otázkám náboženství přistupujete trochu cynicky, a tak vás prosím…“

Johann ji přerušil. „Obdiv k vám, sestro Beatrice, je větší než můj cynismus. Ujišťuji vás, že budu ctít všechno, co je vám svaté.“

„V to jsem doufala, bratře Johanne. Děkuji, že jste mě nezklamal.“ Usmála se. „Tak do toho, ptejte se na cokoli, co chcete vědět o svatém Michaelovi.“

„V prvé řadě mi není docela jasné, jak jste se dostala k michaelitům. Co takhle začít od začátku? Kdy jste se s ním poprvé setkala?“

Beatrice se zahleděla do ohně. „Teď mi to připadá tak strašně daleko… Jako by se to stalo v jiném životě.“

Chvíli si rovnala myšlenky. „Bylo to koncem zimy v osmatřicátém, přesně pětadvacátého února. Přijeli jsme se souborem do Florencie. Byli jsme v Evropě na šestitýdenním turné a už jsme měli za sebou Londýn, Paříž a Berlín, všude jsme vždycky zůstali týden. Naše společnost uváděla čtyři různé muzikály, hrála jsem hlavní roli v *Follow Your Heart* a menší úlohy v ostatních kusech.

Tenkrát mi bylo jednadvacet a studovala jsem druhým rokem na univerzitě v Minnesotě, jako hlavní obor jsem si vybrala hudbu a k tomu anglickou literaturu. Na půl roku jsem studium přerušila a podepsala smlouvu na evropské turné, protože jsem chtěla vydělat trochu peněz a už jsem byla unavená z věčného učení.

Americká divadelní skupina, čili ADS, jak jsme ji důvěrně nazývali, byla nejváženější americká společnost, která nehrála na stálé scéně. Projít konkursem v jednadvaceti bylo považováno za velikou poctu. Naši na mě byli strašně hrdí.“

Upila vody ze šálku. Johann nespouštěl oči z její tváře, ozářené mihotavými plameny. Rány už se dokonale zacelily. Nikdo by nepoznal, že před necelými dvěma měsíci byla Beatrice ošklivě popálená.

„Před každým představením jsme měli celý den volno,“ pokračovala ve vyprávění. „Den poté, co jsme přijeli do Florencie, slyšela jedna kolegyně kázání svatého Michaela, a když se vrátila, nadšeně nám vykládala o jeho jasnozřivosti a genialitě. Příště jsme se někteří vydali s ní, většinou spíš ze zvědavosti.

Bylo nádherné ráno, pamatuji se, že foukal chladný vítr, ale ve vzduchu už bylo cítit závany jara. Michael kázal pod širým nebem, v amfiteátru na předměstí Florencie, kde se v létě pořádaly koncerty

populární hudby. Téma jeho kázání v ten den znělo ‚Oběhový systém lidstva'.

Bohoslužba začínala několika písněmi. Po straně jeviště stál sbor asi pětadvaceti michaelitů v modrých hábitech. Michael vstoupil bez jakéhokoli zvláštního úvodu a přidal se ke zpěvákům, zpočátku zůstal stát vedle sboru a pak procházel mezi diváky. Své přívržence zdravil prostým úsměvem a pokynutím. Občas se zastavil a podával si ruku s lidmi, které nikdy předtím neviděl.

Měl dobrou náladu. Přátelsky se usmíval, na tvářích se mu dělaly dolíčky. Oči mu zářily azurovou modří, odrážel se v nich svit vycházejícího slunce. Přišli jsme brzo a posadili se asi do páté nebo šesté řady. Když procházel kolem, píseň právě končila. Zastavil se a poslouchal, jak zpívám. Pamatuji se, jak se mi rozbušilo srdce, když jsem si uvědomila, že se na mě dívá. Když jsme dozpívali, vzal mě za ruku a řekl prostě: ‚Máte nádherný hlas. Doufám, že tu dnes naleznete to, co hledáte'."

Zhluboka se nadechla a polkla naprázdno. Z očí jí tekly slzy. „Já… nedokážu vám vylíčit, bratře Johanne, co všechno jsem to ráno cítila a prožila od chvíle, co se mě dotkl. Bylo to, jako by se mě zmocnila obrovská vlna, klidná a jemná, přinášející útěchu. Když jsem se mu podívala do očí, cítila jsem, že z jeho duše vyzařuje nekonečný mír. Nikdy jsem nic podobného nepoznala. A později, když začal mluvit…"

Beatrice se odvrátila a upřela zraky do ohně. Tváře sejí leskly slzami. „Celý můj život se změnil během jediné hodiny. Nešlo jen o to, co říkal, ale jak to říkal: s vřelostí a humorem a všeobjímající láskou… Měla jsem pocit, že jeho slova mi pronikají přímo do duše. Vzpomínám si, připadalo mi, jako by žádní lidé okolo neseděli, jako by byl jen on a já, a přišel proto, aby se stal mým průvodcem a ukázal mi cestu, kterou pro mě Pán přichystal."

Znovu obrátila oči k Johannovi, krátce se pousmála a vstala. Začala pomalu přecházet kolem ohně. „Kázal italsky, ale předem text nahrál v šesti dalších jazycích. Kromě jiného byl fantastický polyglot. To, co říkal italsky, se nekrylo docela přesně s anglickou verzí, kterou jsem poslouchala, ale i ze záznamu byl jasně patrný jeho osobitý styl řeči a myšlení.

Hlavní myšlenka kázání byla prostá. Aby člověk dosáhl věčného míru na zemi, je třeba učinit další významný evoluční krok. Krok

stejně obtížný a důležitý, jako byl vznik prvních mnohobuněčných organismů. Tím kdysi dávno v mořích prekambria začala nová éra života – po dvou miliardách let, kdy jedinými obyvateli země byli primitivní jednobuněční tvorové. Podle svatého Michaela nastal čas opět postoupit o jeden vývojový stupeň výš. Konečným výsledkem evoluce se stane jediný obrovský lidský organismus, který bude pečovat o potřeby všech a ve kterém bude mít každý jedinec své místo.

Michael říkal, že cílem jeho života a úkolem pro všechny, kdo ho přijali za svého duchovního vůdce, je založit organizaci, která by fungovala jako oběhový systém nového nesmírného organismu a poskytovala potravu, ošacení, útočiště, lásku, vědění i zdravotní péči, kdekoli bude zapotřebí. Toužil vytvořit organizaci, ve které by pracovali muži a ženy naprosto oddaní jedinému cíli – sloužit svým bližním. Doufal, že jedině tak se mu podaří dokázat, že celosvětový sociální systém není utopie, ale první krok na cestě k nejvyššímu stupni evoluce."

Beatrice se posadila přímo proti Johannovi. „To všechno jsem pochopila za pouhou hodinu, bratře. Michaelovu víru, fantastickou vizi, že nový řád se stane tepnami a žilami lidstva… Po kázání jsem zůstala a vyptala se, co musím udělat, abych se mohla přidat k michaelitům. Toho večera jsem opustila divadelní společnost a přespala v ubytovně s Michaelovými stoupenci. Druhý den za svítání jsem strávila celou hodinu se svatým Michaelem, přednesla své vyznání a poprvé oblékla modré roucho."

Johann se naklonil blíž a vzal Beatrici za ruku. Dlouho seděli mlčky, hleděli do ohně nebo jeden druhému do tváře, až sestra Beatrice jemně vyprostila prsty z Johannovy dlaně, vešla do jeskyně a ulehla na své lůžko.

Seděli spolu u večeře. Odpoledne hráli fotbal na pláži a pak si byli zaplavat. Johann se snažil Beatrici vysvětlit, co zjistil o hnědých koulích ze záhadného lesíka. Nebylo to snadné, protože si z něj neustále dělala legraci a po každé jeho větě vyprskla smíchy.

„Je jasné, že pohyb ořechů způsobují ti červi," vykládal. „To se mi podařilo dokázat nade vší pochybnost… Ale ořech se nezačne hýbat, dokud někdo neodstraní kus skořápky. Červi uvnitř nějak poznají, že celistvost ochranné vrstvy byla narušena."

Beatrice obírala trs drobných černých bobulí, které našli za potokem. „Ale bratře," namítla a v očích jí hrálo, „ještě jste neodpověděl na moji první otázku. Jak ti červi proniknou tak tvrdou skořápkou? Sám jste řekl, že jsou i v těch plodech, které mají slupku neporušenou. Jak se tam dostali?"

„Mám pracovní hypotézu." Johann si nepovšiml záblesku veselí, který jí přelétl přes tvář. „Myslím, že se červi – možná v nějakém jiném stadiu, jako vajíčka nebo larvy – zavrtají do zárodku ořechu, když začíná růst, ještě než vnější obal ztvrdne. Dneska jsem pár takových pupenů nasbíral. Jestli chcete, přinesu je a můžeme se tady pokusit společně ověřit mou teorii. I když bez mikroskopu…"

„Vážený bratře Johanne," přerušila ho Beatrice nečekaně, „opravdu bych se strašně ráda dozvěděla o těch fascinujících stromech něco víc, ale právě teď bych přece jen dala přednost procházce podle vody. Nešel byste se mnou?"

„Jistě." Vstal. „Podívejte, sestro Beatrice," začal se nejistě obhajovat, „jestli vás vážně nezajímá, na co jsem přišel…"

„Neblázněte, bratře." Rozesmála se a vzala ho za ruku. „Těší mě, že se můžu podílet na vašich výzkumech. Prostě si z vás jen ráda dělám legraci."

Vedla ho dolů na pláž. Nebyla docela tma. Slabé světlo kdesi vysoko na obloze či na stropě, které první den dovedlo Johanna k ostrovu, se rozzářilo vždycky, když pohasl umělý sluneční svit, a rozjasňovalo krajinu měkkými stíny, asi jako měsíc před úplňkem.

„Co chcete, abych vám dnes zazpívala, bratře?" zeptala se Beatrice vesele. Kráčeli ruku v ruce po písku. „Vždycky jste byl dokonalý společník. Mám pocit, že vám dlužím alespoň jedno splněné přání."

„Znáte celého *Fantóma opery*?" Johann si vzpomněl na směs, kterou zpívala lidem z Valhally, když je pohltila obrovitá nezemsky bílá koule.

„Zaručeně všechno, co zpívá Christina. V šestatřicátém jsem tu roli hrála tři týdny, na letním festivalu v Minneapolis."

„Rád bych slyšel *Vše, co žádám*," řekl Johann.

„Asi víte, že v originále je to duet. Mám zpívat Raoula i Christinu? Jinak by to nedávalo moc smysl."

Johann kývl. Beatrice pustila jeho ruku a vykročila dopředu. Písek jí šustil pod bosýma nohama. Na sobě měla jen jednoduchou

bílou kombinézu s rudými pásky na rameni. Otočila se, usmála a začala zpívat.

„Nemysli na temnotu, nevěř děsům a přízrakům, já jsem tvé útočiště před hrůzou černých dnů, můj hlas je útěchou i spásou…“

Nikdy dosud nezněl křišťálový hlas tak nádherně. Stříbrné světlo zalévalo její jiskřící zlaté vlasy. Johann cítil, že skutečnost předčila všechny vysněné fantastické představy, které mu vlály v mysli a v srdci pokaždé, když si uvědomil, jak velice ji miluje. Žena, kterou zbožňoval, mu zpívala milostnou píseň.

„Řekni, že mě rád máš pro celé žití…“

Ano, miluji tě, Beatrice. Miluji tě víc, než bych si kdy dokázal představit.

Krása okamžiku ho uchvacovala a drtila zároveň. Cítil, jak se mu srdce svírá bolestnou nádherou, úzkostí téměř nedýchal. Z očí mu vytryskly slzy.

„…miluj mě, to je vše, co žádám.“

Píseň dozněla. Johann stál bez pohnutí, neschopen slova. Slzy mu stékaly po tvářích. Sestra Beatrice zvolna přistoupila blíž.

Uviděla, že pláče. „Jste v pořádku, bratře?“

Nedokázal promluvit.

„Milý bratře…“ Pohladila ho po rameni a lehce políbila na tvář.

Skoro celou noc probděl a v duchu se hádal sám se sebou. Časně ráno, zatímco sestra Beatrice meditovala, uplaval o několik kilometrů víc než obvykle, snažil se spotřebovat všechnu energii a zbavit se napětí, aby si mohl v klidu uspořádat myšlenky. Příliš to nepomohlo. Jakmile se začal zabývat představami, které ho cele ovládaly, znovu se cítil nervózní a neklidný.

Věděl, že Beatrice má v plánu jít se po snídani vykoupat. Věděl také, že ji chce znovu vidět nahou. V jediné věci se nedokázal rozhodnout: jestli ji má potají sledovat z bezpečného úkrytu, nebo prostě jít rovnou na pláž a začít hovor, jako by to byla ta nejobyčejnější věc na světě.

A co se stane potom? ptal se už po sté sám sebe. *Co když mě požádá, abych odešel? Copak bych pak mohl zradit její důvěru a dívat se na ni, schovaný někde za skalami?*

Ale je vůbec něco horšího, nabádal ho druhý vnitřní hlas, *než ji špehovat bez jejího vědomí? Není to ještě větší zrada?*

Probíral v duchu nejrůznější možnosti se všemi důsledky. Stále ještě se pevně nerozhodl, a dělalo mu to takové starosti, že za celou dobu, co spolu seděli u snídaně, na Beatrici sotva promluvil.

Povšimla si jeho neobvyklého chování. „Co se děje, bratře? Není vám dobře?“

Zamumlal něco o bolení žaludku. „Mohla by to být ta hnědá zrna,“ usoudila. „Nejsem si jistá, že je náš zažívací trakt dokáže bez potíží zpracovat, když vyschnou a ztvrdnou.“

Johann beze slova jedl dál. „Tak co hodláte dělat, zatímco já se půjdu vykoupat?“ zeptala se Beatrice nevinně.

Budu se na tebe tajně dívat, blesklo mu okamžitě myslí, *abych měl víc vzpomínek, které mě vprostřed noci přivádějí k šílenství.*

„Ještě nevím,“ řekl nahlas. „Možná si trochu zdřímnu… Dneska jsem toho uplaval víc než obyčejně.“

Pozorně se na něj zahleděla. „Opravdu nevypadáte dobře. Zajímalo by mě, jestli v našem ráji přece jen nejsou nějaké viry nebo bakterie.“ Natáhla se blíž a položila mu dlaň na čelo. „Ale horečku určitě nemáte.“

Horkost, která mě spaluje, způsobilo něco úplně jiného… Nemyslím, že bys to pochopila.

Sestra Beatrice si vzala ručník a mýdlo – vyrobili je převařením a zchlazením směsi bylin a rostlinných šťáv – a odešla. Johann se vrhl na lůžko. *Ani se nehnu, dokud se nevrátí*, ujišťoval se. *Dokážu to.*

Snažil se soustředit na další postup výzkumu hnědých ořechů, ale před očima se mu stále míhaly obrazy nahé postavy. Po pěti minutách vstal, vyšel z jeskyně a zamířil na pláž, kde se Beatrice vždycky koupala.

Neslyšně se přikradl na místo, které si vyhlédl předchozího dne. Beatrice nebyla na svém obvyklém místě. Slyšel sice, jak si tiše prozpěvuje, ale vůbec ji neviděl. Opustil bezpečný úkryt a vydal se po hlase.

Byla v malé písčité zátočině, skryté za neobvykle vysokou hradbou keřů. Uprostřed spleti listoví vyrůstal osamocený strom. Johann se přidržel nízké větve a pokusil se vyhlédnout přes křoví. Stále nic neviděl. Vyklonil se víc. Větev zapraskala, zlomila se a Johann se skutálel do písku.

„Polekal jste mě, bratře,“ ozvalo se za ním o pár vteřin později. Beatrice si chvatně omotala ručník kolem boků.

Rychle se zvedal. „Šel jsem za vámi… Uklouzla mi noha a upadl jsem.“

Bystré modré oči přelétly celou scénu, hradbu křovisek, zlomenou větev a otisk těla v písku. Johann si byl jist, že Beatrice pochopila, co tu skutečně dělal.

„Bratře Johanne.“ Pohlédla mu přímo do tváře. „Prosím, nechoďte příště za mnou tak nečekaně. Zvlášť pokud nejsem oblečená. Je to prostě otázka běžné zdvořilosti.“

Johann si ometal písek z kolen. „Omlouvám se, sestro Beatrice. Příště se pokusím svůj příchod ohlásit.“

Otočila se a zamířila zpátky na pláž. „Jsem namydlená a už mě štípe celé tělo. Jdu do vody. Myslím, že když už jste tady, mohl byste se klidně taky vykoupat. Jezero je dost velké pro oba a vzala jsem s sebou jednu osušku navíc.“

Odhodila ručník na břeh vedle mýdla a vrhla se do vody. Johann se díval, jak její nahé tělo mizí pod hladinou. Svlékl šaty a pořádně se namydlil. Všiml si, že Beatrice stojí na mělčině otočená zády a nevšímá si ho. Srdce mu divoce bušilo. Pečlivě uložil do paměti, kde ji naposled viděl, zhluboka nabral dech a ponořil se.

Plaval hladkými, mocnými tempy, klouzal průzračnou vodou těsně nade dnem. Na deset metrů spatřil její štíhlé tělo. Bez jediného šplouchnutí připlaval až k ní, chytil ji za nohy a stáhl pod vodu.

„Vy podvodníku,“ spílala mu Beatrice s prskáním a cákáním, když se zase postavila. „Vůbec jsem vás neslyšela.“

Udeřil dlaní do vody a oplatil jí lehkou spršku. Beatrice se potopila a chňapla ho za kotníky, snažila se ho povalit. Neměla k tomu dost síly. Vynořila se přímo před ním, bílá ňadra zasvítila těsně pod hladinou. O kousek výš se ve žlábku mezi prsy houpal dřevěný amulet michaelitů.

„Vy jste prostě strašně veliký,“ stěžovala si. „To není fér.“

Sklonil se níž a políbil ji na ústa. K jeho nesmírnému překvapení a radosti polibek opětovala. Pootevřel rty a cítil, jak ho její ústa zvou. Dotkli se jazykem, nejprve lehounce, pak s větší naléhavostí. Pocítil nezvladatelnou touhu.

„Miluju tě, Beatrice,“ vydechl. „Strašně tě miluju.“ Líbal ji na vlhký krk, na čelo.

„A já miluji tebe, bratře Johanne,“ zaslechl ji šeptat, než se jejich rty znovu spojily.

Druhý polibek byl ještě vášnivější. Johann vyzvedl Beatrici z vody. Nesl ji v náručí ke břehu, cítil v dlaních její jemnou kůži. Objala ho pažemi kolem krku. Hladově se líbali. Jemněji položil na písek a poklekl vedle.

Odtrhl rty od jejích úst, sklouzl níž, k ňadrům, jemně se jazykem dotýkal pravé bradavky, pak rozevřel ústa a přisál se k plnému prsu. Dosud nikdy necítil takovou touhu. Silnýma rukama jí roztáhl nohy a přitiskl se na ni.

„Já nemůžu, bratře," slyšel ji říkat. „Prosím, ne."

Otevřel oči. Tvář, kterou zbožňoval, viděl před sebou, vzdálenou jen několik centimetrů. Vypadala vyděšeně. „Prosím, ne," opakovala naléhavě.

V setině sekundy pochopil, že má dvě možnosti. Beatrice teď nedokáže zastavit jeho vybuchující vášeň. Nakonec mu jistě odpustí. Přece ho svým polibkem sama uvedla v pokušení…

S nezměrným úsilím a vůlí se od ní odtrhl, skulil se do písku. Chvíli ležel na zádech a celé tělo mu vibrovalo napětím. Pak se zvedl, vyrazil dlouhý neartikulovaný výkřik a vrhl se do vody.

10

„Bylo by lepší, kdybychom si promluvili o tom, co se stalo," prohlásila Beatrice toho večera. Právě dojídali. „Nemůžeme jen tak předstírat, že nic nebylo."

Johann prudce odložil talíř plný nakrájeného ovoce na zem. „Už jsem jednou řekl, že o tom mluvit nechci," namítl důrazně. Vstal a otočil se k Beatrici zády.

„Nechápu, proč se tak zlobíte, bratře. Z ničeho vás neobviňuji, nesnažím se tvrdit, že jste mě chtěl získat násilím, ale vzhledem k okolnostem se domnívám, že mám právo být zneklidněna…"

„Nebudu se o tom bavit, sestro Beatrice," přerušil ji příkře. Obrátil se k ní, tvář zrůzněnou bolestí a zoufalstvím. „Určitě ne dnes… možná nikdy."

„Ale to je dětinské," trvala Beatrice na svém. „O něčem tak důležitém si přece promluvit musíme. Až dosud bylo naše přátelství založeno na upřímnosti a důvěře. Jestli si vzájemně nedokážeme sdělit, co jsme cítili…"

Johann vyrazil do tmy, pryč od ohně i sestry Beatrice. „Kam jdete, bratře?“

„Nevím,“ odsekl přes rameno. „Někam jinam. Alespoň do chvíle, než pochopím, co vlastně cítím. Někam, kde vás neuvidím a neuslyším váš hlas.“

Zvuk jeho kroků na stezce zanikl v dáli. „Dobrou noc, bratře Johanne,“ zašeptala tiše.

Přespal na pláži kousek od osudného místa. Když se ráno probudil, skočil do vody a dlouho plaval podél pobřeží. Bylo skoro poledne, když se konečně vrátil k jeskyním.

Beatrice seděla v jeskyni nejbližší ohni. Poprvé za celou dobu, co žili na ostrově, měla na sobě řádový hábit a čepec. Johann usoudil, že si oboje zřejmě ušila ještě večer nebo časně ráno.

„Jsem ráda, že jste se vrátil, bratře,“ uvítala ho. „Chyběla mi vaše společnost… A bála jsem se o vás.“

„Děkuji, sestro Beatrice,“ odpověděl netečně.

„Jedl jste něco?“ vyptávala se starostlivě. „Oloupala jsem celý zelený meloun, ten, co máte tak rád.“

Přistrčila k němu talíř s nakrájeným ovocem. Beze slova jej přijal a posadil se, zády opřený o skálu.

„Dlouho jsem přemýšlela a modlila se, bratře… kvůli tomu, co se včera přihodilo,“ začala nejistě. „Neurážejte se, prosím. Nechci po vás, abyste o tom mluvil. Včera jsem udělala chybu, že jsem vás k tomu nutila. Ale něco bych vám ráda pověděla – aby se pročistil vzduch, jak se říká…“

Johana mlčky žvýkal plátky melounu.

Beatrice se zhluboka nadechla. „Myslím, že v srdci jsem dávno věděla, že jste se do mě zamiloval a že po mně toužíte i fyzicky. Podváděla jsem a klamala sama sebe, když jsem navenek trvala na tom, že jsme jen dobří přátelé, jako bratr a sestra, a že smích a škádlení, které se nám oběma tak líbí, je jen nevinná hra… Ano, bratře, také se mi to líbilo. Víc, než jsem byla ochotna připustit. Vědět, že mě někdo zbožňuje a obdivuje, bylo tak povznášející…“

Zarazila se, s námahou hledala slova. Zabodla oči do země. „Co je nejhorší, bratře, pokoušela jsem se klamat i Boha. Když jsem s ním rozmlouvala a modlila se, nikdy jsem nepřiznala, co k vám opravdu cítím, ani co snad cítíte vy ke mně. Teď je mi jasné proč.

Kdybych v modlitbě jen jedinkrát připustila, že vás nejspíš sexuálně přitahuji, musela bych uvažovat o tom, jaké by to bylo, kdybyste mě políbil, a byla bych donucena změnit své chování. Zapřela jsem před Bohem, co se mezi námi opravdu odehrává, a tím jsem zradila jeho důvěru a zpřetrhala tenké nitky duchovního spojení, které mezi Ním a mnou vznikaly po celá léta."

Znovu se odmlčela. Když Johann stále nic neříkal, pokračovala. „Minulou noc jsem přísahala Bohu, že od této chvíle budu říkat jen pravdu, Jemu i vám. Slíbila jsem, že nedopustím, abych znovu klamala sama sebe, a že si každý den najdu čas podělit se s Pánem o to, co cítím. Na důkaz, že jsem stále oddána řádu svatého Michaela a jeho svaté přísaze, se kterou je spojeno nejšťastnější období mého života, jsem také slíbila, že budu znovu nosit řádové roucho a čepec, aby mi – kdybych snad opět zapomněla – stále připomínaly, kdo jsem a co jsem."

Hlas jí přeskakoval rostoucím napětím. „Teď nastal čas, abych řekla pravdu i vám, bratře. Včera jsem nelhala. Opravdu vás miluji, víc než jsem kdy milovala kohokoli, s výjimkou svatého Michaela, ale nikdy kvůli své lásce neporuším svatou přísahu danou Bohu. Nyní dokážu přiznat vám, sama sobě i Pánu, že jsem vášnivě toužila po tom, abyste mě políbil. Včerejšek byl vzrušující, bratře Johanne, a pro mne velmi zvláštní. Ale bylo to špatné. Špatné pro nás oba. Špatné pro mne, protože jsem složila slib věčné čistoty, špatné pro vás, protože mé chování bylo zavádějící a určitě vás zmátlo a rozrušilo.

To, co se včera přihodilo, už se nebude opakovat. Minulou noc a ráno jsem se omlouvala Pánu za své pokrytectví a prosila ho o lásku a odpuštění. Teď vám říkám, milý, milý bratře, jak lituji, že jsem vám snad svým chováním a jednáním způsobila bolest, a slibuji, že nic podobného už se víckrát nestane. Odpusťte mi, prosím, jestli můžete."

Nejistě se usmála a vztáhla k Johannovi ruce. Zíral na ni prázdnýma očima, pak se otočil a zamířil k pobřeží.

Život na ostrově se v mnoha ohledech změnil. Sestra Beatrice dodržela slovo. Johann ji ani jednou neviděl jinak než v řádovém rouchu. Potlačovala svou hravost v obavě, že by ji snad mohl považovat za vyzývavost.

Oba teď trávili daleko víc času o samotě. Dál snídali a večeřeli společně, ale nespali už vedle sebe v téže jeskyni. V hovoru se náhle

objevily nevyřčené hranice, řeč se omezovala na bezpečná témata – její šití, vzpomínky na život v řádu, jeho botanické výzkumy.

Nikdy už spolu neplavali v jezeře. Ranní trénink se teď pro Johanna stal spíše terapií. Plaval až do úplného vyčerpání, až byl tak unavený, že přestával cítit svíravou bolest u srdce, která ho neustále provázela a rostla pokaždé, když Beatrici znovu spatřil.

Sestra Beatrice už po večeři nezpívala. Čas od času, když se vracel z výpravy do vzdálených koutů ostrova zpět k jeskyni, zaslechl ji, jak si tiše prozpěvuje sama pro sebe. Obvykle to byly nábožné písně. Ale uplynulo ještě mnoho dní, než dokázal naslouchat jejímu hlasu, aniž by se mu v hrudi něco bolestně svíralo.

Po čase vnitřní trýzeň vystřídalo otupění. Nevídal už Beatrici ve snu. Ale bývalé nadšení, které dřív provázelo všechno, co dělal, bylo to tam. Dokonce ani když přišel na to, že záhadní červi jsou vlastně součástí hnědých ořechů a vznikají přirozeným způsobem uvnitř skořápky, nepocítil skutečné vzrušení objevitele. Plavání, výpravy do vnitrozemí, dokonce i vědecké experimenty, to všechno sloužilo jen k odvrácení pozornosti. Dokud se něčím zabýval, neměl alespoň čas mučit se myšlenkami na nenaplněnou lásku.

„Mám o vás starost, bratře Johanne," začala sestra Beatrice opatrně jednoho dne po večeři. „Už dlouho nejste ve své kůži. To není ten Johann, o kterém jsem si myslela, že ho znám."

Několik vteřin na ni upřeně hleděl, než odpověděl. „Velice nevšední postřeh, sestro," pronesl nakonec výsměšně. „Možná dokonce přijdete i na to, co je příčinou mého trápení?" Nenamáhal se skrýt hněv v hlase.

„Proboha, bratře," Beatrice byla očividně šokovaná a zarmoucená. „To mě pořád tolik nenávidíte? Po celém tom čase? To mi nikdy nedokážete odpustit?"

Pohlédl stranou a snažil se ovládnout vzbouřené city. „Není pravda, že bych vás nenáviděl," vypravil ze sebe. „Ale nedokážu zapomenout na tu sestru Beatrici, která se mnou poprvé vkročila na tenhle ostrov… Tenkrát jsem byl šťastný."

Samotného ho překvapilo, co řekl. Nikdy předtím si nepřiznal, jak těžce na něho doléhá pocit ztráty.

„To nebyla pravá sestra Beatrice." Opatrně volila slova. „Ta žena, která s vámi flirtovala, to byl někdo jiný, něco mezi nedospělým

děvčetem z Minessoty a nevěrnou jeptiškou, která dodržuje posvátný slib pouze slovy. Je mi to líto, bratře Johanne, ale už se nevrátí, i když to moc chcete.“

„Proč ne, sestro Beatrice?“ Johann už se neovládl a vyskočil. „Proč se nevrátí?“ Téměř křičel. „Tuhle Beatrici jsem miloval, a ne pobožnou, samolibou stařenu, která se bojí třeba jen zasmát… Ach proboha,“ zvedl ruce k nebi, „to je tak nesmyslné, tak zatraceně idiotské.“

Prudce se k ní otočil. „Nikdy vás nenapadlo, že ten váš slavný slib teď nemá vůbec žádný význam? Beatrice, ty a já jsme na pustém ostrově uvnitř cizí kosmické lodi. Žádný rozumný člověk by v takové situaci nelpěl na směšné náboženské přísaze, kterou složil před lety na Zemi. Jestli mě opravdu miluješ, jak říkáš, měli bychom tu žít jako milenci, jako muž a žena, těšit se jeden z druhého, a ne…“

„Strašně se mýlíte, bratře.“ Beatrice ho přerušila s nečekanou prudkostí, i její sebeovládání zakolísalo pod náporem emocí. „Opravdu vás miluji, tak jako žena miluje muže. Proto jsem vás políbila. Proto jsem klamala sebe i Boha… Není to pro mne snadné. Pro lásku k vám jsem dala v sázku vlastní duši.“

Zhluboka se nadechla a ztlumila hlas. „I teď vás miluji, bratře, a jsem zoufalá, když vidím kolik bolesti a utrpení jsem vám způsobila. Jenže před lety jsem složila svatou přísahu, a ta v sobě zahrnuje i slib čistoty… Přísahala jsem Bohu, bratře, ne jinému člověku, ani církvi. Přísahala jsem, že se pro celý zbytek života vzdám sexu, a nehodlám svou přísahu zrušit ani obejít. Nikdy jsem nežádala, abych byla slibu zbavena v případě, že opustím Zemi nebo potkám někoho jako vy, někoho, kdo bude ztělesněním muže, kterého jsem si v mládí vysnila.

Ať už tomu věříte nebo ne, místo, kde teď jsme, je stále součástí Bohem stvořeného vesmíru. Možná nevíme, co se s námi stane, ale Pán to ví. Má přísaha tu platí stejně jako na Zemi, možná ještě víc, protože teď je pro mě obtížnější dostát danému slovu.“

Johann se začal hlučně smát. Nechápavě na něho pohlédla. „To je šílené,“ vyhrkl. „To je absolutně bláznivé. Nemůžu bojovat s vámi i s Bohem současně. Vzdávám se, alespoň prozatím… Taková je zase moje přísaha, sestro Beatrice, a taky ji vážně dodržím.“

Samozřejmě že to nebylo tak jednoduché. Ale pokaždé, když se mu zdálo, že cesta, kterou si zvolil, je neuskutečnitelná, přesvědčoval

Johann sám sebe, že kladné stránky nového života vysoko převažují nad nevýhodami. Sestra Beatrice byla přátelštější. Trávili spolu víc času. V některých okamžicích bylo pro něj velice obtížné skrýt fyzickou žádost, ale vcelku se mu úspěšně dařilo přijímat novou a nezvyklou roli staršího bratra.

Vůbec nebyl nešťastný. Z hovoru se vytratila ostražitost a vrátil se humor. Beatrice už nebyla tak vážná a obezřetná. Někdy po večeři zpívala nábožné písně. Znovu mu bylo dopřáno těšit se z jejího nádherného hlasu. Johann měl dvě oblíbené skladby, které si žádal znovu a znovu – ‚Ave Maria' a ‚Nesmírná krása'. Málem dokonce přesvědčil sám sebe, že teď má z Beatricina zpěvu daleko větší požitek, protože jeho pozornost neodvádějí myšlenky na sex.

Sestra Beatrice mu navrhla, že by mohli znovu spát v téže jeskyni. Johann to bez jakéhokoli vysvětlení odmítl. Během dlouhých hodin nočního osamění mohl povolit uzdu vášni a touze, které ve dne potlačoval. Ukájel se, i když se pak často cítil provinile. Beatrice byla pokaždé jediná žena, která se objevovala v jeho divokých fantaziích.

Jednou pozdě odpoledne, když umělé světlo zlatě dohasínalo, stáli spolu na pláži a přeli se o to, jak dlouho už jsou na ostrově. Beatrice tvrdila, že uběhlo necelých sto dní, a dokládala to tím, že jako žena má i bez kalendáře k dispozici téměř neomylný způsob měření času. Johann trval na tom, že uplynulá doba se ve skutečnosti blíží spíš sto dvaceti dnům. Přesvědčoval sestru Beatrici, že vlivem neobvyklé stravy a nízké gravitace s velkou pravděpodobností došlo ke zpomalení biologických hodin.

Právě obšírně vysvětloval a obhajoval svou teorii, když spatřil, jak se jí náhle rozšířily oči. „No tohle…" vydechla. „Bratře Johanne, máme návštěvu."

Prudce se obrátil a pohlédl směrem, jímž ukazovala. Dole u vody se asi tři metry nad zemí vznášela bílá stuha složená ze třpytivých částeček. Mířila podél pobřeží přímo k nim. Johann pocítil záchvěv strachu a neblahé předtuchy. Už zapomněl, jak magicky působí zářivé zjevení. Ani Beatrice nemohla od světélkujícího pásu odtrhnout oči. Letěl stále blíž, až se zastavil necelých deset metrů od nich a jen se vznášel na místě. Oba konce jiskřícího pruhu světla se vlnily a prohýbaly v nekonečném tanci.

Johann si uvědomil, že jako obyčejně sleduje očima pohyb tisíců drobounkých jiskřiček uvnitř zářivě ohraničeného tvaru. Vznášely se a pluly sem a tam, nahoru a dolů, chaoticky a bezcílně, měnily směr pokaždé, když narazily na okraj pásu.

Bělostná stuha se protáhla a zamířila k jeskyním, pryč z pláže. Johann a Beatrice šli za ní. Vlétla do nejtemnější jeskyně, do té, která byla nejvíce stíněna před ohněm i před slabou září umělého měsíce. Zastavila se u vzdálenější stěny a jen se vlnila. Jakmile Johann s Beatrici vstoupili a zůstali stát u vchodu, zářící pás se nečekaně rozdělil na dvě poloviny. Vířivý tanec pokračoval, ale obě části zvolna měnily tvar. Jedna se zformovala do postavy, která nepochybně představovala nahého Johanna. Druhá se změnila v děsivě přesnou, zářící podobu sestry Beatrice, bez hábitu a čepce.

Obrazy, vytvořené přibližně v měřítku jedna ku dvěma, byly poporčně i anatomicky dokonalé. Zpočátku se jen nehybně vznášely v šeru jeskyně, aby Johann s Beatrici měli čas vzpamatovat se ze šoku způsobeného fantastickou proměnou. Obrysy těl zřetelně kontrastovaly s temnou stěnou. Po chvíli se zářící figury obrátily tváří k sobě. Stínový Johann se naklonil a dlouze políbil stínovou Beatrici. Opětovala jeho polibek, položila mu paže kolem krku. Zdvihl ji a přitáhl k sobě. Jeho vzrušení bylo jasně patrné. Ovinula mu nohy kolem pasu a začala se zvolna, rytmicky pohybovat, nahoru a dolů. Obě postavy zajaté v aktu lásky se pomalu otáčely kolem své osy. „Neuvěřitelné," zašeptala Beatrice. „A neuvěřitelně nádherné." Také Johann byl omráčen čistou krásou zjevení, kterého byli svědky, ale daleko víc si uvědomoval, že se ho zmocňuje divoká a mocná touha. Musel vynaložit všechno sebeovládání, aby Beatrici nesevřel v náručí a nezačal ji líbat.

Bílé postavy, světélkující na pozadí kamenné stěny, se otočily o celých 360 stupňů. Vzápětí se prolnuly, linie těl zmizela a znovu se objevila zářící stuha. V příštím okamžiku jim nesmírnou rychlostí prolétla nad hlavami a zmizela ve tmě.

Pro Johanna byl smysl návštěvy bílého pásu zcela zřejmý. Ti, kdo stvořili tento ostrov a byli zodpovědní za přítomnost lidí v bílé kouli, očekávali, že mezi Johannem a Beatrici dojde ke spojení. Každé jiné vysvětlení podivuhodného úkazu by postrádalo smysl.

Sestra Beatrice s jeho výkladem nesouhlasila. Ochotně připustila, že si není jistá, proč se tu zářící pás tak náhle objevil, ale navrhovala jiná možná vysvětlení. Co když jim někdo kupříkladu chtěl dokázat, že jsou neustále sledováni? Nebo jí připomenout, že nedostála slovu a porušila slib čistoty? Nebo je tu ještě něco jiného, nějaký neznámý důvod, který ani zdaleka nejsou schopni pochopit? Diskutovali o tom při jídle i celý večer a Johann byl stále zoufalejší. Sestra Beatrice tvrdošíjně odmítala přijmout jeho výklad. „Co je to s vámi?“ vybuchl konečně. „To jste vyplýtvala tolik energie na zachování své vzácné počestnosti, že už nedokážete uvažovat reálně? Jak vás mám přesvědčit, že náš návštěvník docela určitě chce, abychom se stali milenci?“

„Bratře Johanne,“ odvětila s vynuceným klidem, „naslouchala jsem pečlivě všemu, co jste říkal, ale názor jsem nezměnila. Stále si nejsem jistá, jaký byl skutečný smysl toho zjevení. A pokud chovám v srdci jen stín pochybnosti, nemohu s čistým svědomím porušit slib. A co víc, musím připustit, že mě trochu děsí vaše naléhání a útočnost. Začínám si myslet, že jste se zdaleka nesmířil se současnou situací, ačkoli mě neustále přesvědčujete o opaku.“

„To jsou žvásty, sestro,“ obořil se na ni. „Celá tahle diskuse je od samého začátku úplně zbytečná. Je naprosto jasné, co nám chtěli sdělit, ať už si to přiznáte nebo ne. Oni si zaručeně myslí, že láska bez sexu je absurdní.“

„Bratře Johanne,“ opáčila rozhněvaně, „váš přístup k celé záležitosti je zlehčující a také ponižující. To je pro mě zcela nepřijatelné… A mimochodem, jestli je láska bez sexu absurdní, co byste řekl sexu bez lásky? Nebo budete tvrdit, že to je docela něco jiného?“

Zabodl oči do její tváře. „O čem to k sakru mluvíte?“

„Nikdy jsem se k tomu nevrátila, bratře, respektovala jsem vaše city. Ale vy jste se o tom také ani nezmínil, ani jednou za celou tu dobu, co tu společně žijeme. Tenkrát, když jsme se ocitli v tom domě v Mutchvillu… z vaší reakce bylo podle mého názoru zcela zřejmé, že prožíváme něco z vaší minulosti. Když se mi můžete vysmívat a mluvit o lásce bez sexu, připadá mi jedině správné bránit se připomínkou sexu bez lásky.“

Beatrice ještě nikdy neviděla Johanna tak rozzuřeného. Zrudl ve tváři a z hrdla se mu vydralo divoké zavrčení. S viditelným úsilím se

ovládl. „Raději teď odejdu, sestro," zasyčel. „Než řeknu něco, čeho bych mohl později litovat."

Zvedl se a běžel pryč od ohně, pryč od ní. Zmizel mezi skalami a ona téměř minutu seděla bez hnutí a upřeně hleděla do tmy.

Johann se vrátil druhý den odpoledne. Nedokázal si představit, že by žil sám na druhém cípu ostrova. Napadlo ho také, že by se mohl pokusit přeplavat jezero a zjistit, co leží za ním, ale zavrhl tu myšlenku jako úplně bláznivou.

Většinu dopoledne strávil tím, že se pokoušel rozbírat svoje pocity. Nakonec byl nucen připustit, že je nepravděpodobné, že by někdy dokázal úplně potlačit fyzickou touhu po Beatrici. Ale také si přiznal, že žít společně s ní, třebaže jen jako bratr a sestra, není vůbec tak strašné.

Když se objevil u jeskyně, sestra Beatrice se mu ihned začala dlouze omlouvat. Kála se před ním, že chtěla mít za každou cenu pravdu, že nejednala čestně a že ztratila rozvahu. Znovu ho ujišťovala o své lásce a slibovala, že už se nikdy nebude chovat tak jako včera.

Do týdne byly všechny spory zapomenuty. Život znovu plynul poklidným tempem a s navyklou rutinou. Johann se pomalu ale jistě smiřoval s nastoleným kompromisem. *K dokonalému štěstí mi schází jen jedna věc,* utěšoval sám sebe; *nakonec přece existují daleko horší rány osudu.*

Oba je překvapilo, když se jednoho rána hned po snídani v táboře znovu objevila světélkující stuha. Něco ji očividně rozrušilo, vlnila se a prohýbala, poletovala sem a tam, až se Johann s Beatrici vydali za ní po pěšině a vzhůru na pahorek v centru ostrova. Hnala se před nimi a neustále je pobízela ke spěchu. Když konečně vyšplhali na vrcholek kopce, odsvištěla směrem k druhému konci ostrova.

„Tak co má tohle všechno podle vás znamenat?" Johann sotva popadal dech.

„Nemám zdání," odpověděla Beatrice. „Podívejte, už je u pobřeží a míří dál, na jezero."

Oba současně zpozorovali tmavý předmět plovoucí na vodě. Stuha se zastavila několik set metrů od břehu a vznášela se nad něčím, co vypadalo jako kus odplaveného dřeva.

„Poznáte, co to je?"

Beatrice zavrtěla hlavou. „Ne. Ale nejspíš to máme zjistit.“

Běželi dolů po stezce a prodrali se džunglí na pobřeží kousek od druhého skalního sídla. Stále viděli v dálce zářící pás, který se vlnil nad vodou. Johann shodil košili, vrhl se do jezera a vyrazil tím směrem. Ze vzdálenosti asi dvaceti metrů rozpoznal, že na hladině plave lidské tělo. Člověk, buď mrtvý nebo v bezvědomí, spočíval horní polovinou těla na plochém kusu vyplaveného dřeva.

Když se Johann přiblížil k cíli, světélkující stuha nabrala rychlost a zmizela v dálce. Připlaval až k prámu a obeplul ho, aby mohl bezvládnému člověku pohlédnout do obličeje. Rozbitá a zkrvavená tvář patřila Yasinu al-Kharifovi.

11

Od chvíle, kdy našli Yasina, trvalo celé tři dny, než si Beatrice zdřímla déle než jen na hodinku. Nedopřála si spánek dřív, dokud nebyla přesvědčena, že nový trosečník bez její neustálé péče a pozornosti nezahyne. Yasin stále vyhlížel děsivě. Ve škvírkách mezi otoky už se objevily oči a také už nevykašlával krev, ale rozbitá a odřená tvář stále hrála všemi barvami.

Třetího dne mu Beatrice s Johannem srovnali a zafixovali zlomenou nohu a pevně ovázali hrudník, aby polámaná žebra tolik nebolela. Beatrice trpělivě ošetřovala a čistila jeho otevřené rány a trávila nekonečné hodiny tím, že mu po lžičkách nalévala do úst vodu, teplou polévku nebo šťávu z ovoce.

Yasina velice bolelo třeba jen pohnout rty. Nemohl ještě mluvit, ale bolest se mu odrážela v očích, kdykoli s ním hýbali. Když ho Beatrice krmila nebo mu převazovala rány, objevoval se v jeho temném pohledu ještě jiný výraz, který Johannovi líčila jako vděčnost.

Usídlili se v dosud neobývaném cípu ostrova, v největší jeskyni druhého obytného komplexu. Johann tam z nedalekého skladiště nanosil všechno, co potřebovali – matrace, polštáře i nouzové lékařské vybavení. Zatímco sestra Beatrice držela hlídku u Yasina, Johann se vydával do nitra ostrova, přinášel jídlo a pátral po léčivých bylinách, které si vyžádala. Občas se musel dokonce vypravit na druhý konec ostrova a přinést odtud něco naprosto nezbytného.

Beatrice byla úplně posedlá Yasinovým uzdravením. Nemluvila o ničem jiném. Popisovala Johannovi každý pohyb a výraz tváře svého

pacienta. V modlitbách neustále opakovala žádosti o pomoc a prosila Boha, aby je vedl na cestě k záchraně zraněného přítele.

Naprosto odmítala veškeré dohady o tom, co se Yasinovi mohlo stát. Hned druhého dne, když Johann podotkl, že Yasin vypadá „jako by dostal pořádnou nakládačku“, příkře odpověděla:

„Naším úkolem, bratře Johanne, je udělat všechno, co se dá, abychom mu umožnili úplně se uzdravit. Jak přišel ke svým zraněním, to nemá s naší snahou nic společného.“

Johann sledoval její naprostou oddanost a odevzdanost tomuto jedinému úkolu – zajistit Yasinovo uzdravení – se směsicí úcty a žárlivosti. Sám si nedokázal představit, že by někdy tak neúnavně pečoval o blaho a zdraví jiného člověka. Jednou jí mírně vyčetl, že málo spí. Zmínil se o tom, že Yasinovi by víc prospělo, kdyby byla odpočinutá a měla čistou hlavu. Beatrice mu prostě řekla, ať si hledí svého.

Po týdnu si Johann uvědomil, že se cítí osamělý a že bolestně postrádá bouřlivé diskuse u ohně, které tak miloval. Rozhodl se však, že Beatrici nic neřekne, nejen proto, že si vyčítal svoje sobectví, ale také proto, že určitým způsobem chápal, že to, jak pečuje o Yasina, je prostě jedním z rysů její povahy.

S jistotou věděl, že Yasinův příchod mu nezpůsobil vůbec žádnou radost. Dělal si veliké starosti o společnou budoucnost ve třech. Vůbec neměl chuť dělit se o Beatrici s jiným mužem, a už vůbec ne s člověkem, jako byl Yasin.

Desátého dne Yasin požádal, aby ho přestěhovali blíž ke stěně jeskyně, kde se mohl vsedě opřít. Vyhověli mu a z obou stran ho obložili polštáři. Šero v jeskyni rozjasňovaly odlesky plamenů věčného ohně.

Yasin zamumlal několik děkovných slov. „Určitě si oba lámete hlavu nad tím, proč jsem byl v takovém stavu, když jste mě našli,“ začal po chvíli. „Celé ty dny, co tu ležím, přemýšlím, co se stalo… Nevím, jestli to dokážu vysvětlit tak, aby to dávalo smysl – i mně.“

Trhaně nabíral dech. Sestra Beatrice naléhala, aby šetřil síly, a přesvědčovala ho, že později budou mít na povídání spoustu času.

„Ne, ne.“ Yasin pozdvihl ke rtům šálek horkého bylinkového čaje se šťávou z černých bobulí. „Teď je stejně tak dobrá chvíle jako kdykoli jindy. Chci vám to povědět a mít to s krku. Kromě toho,“ s ná-

mahou se usmál a vzápětí sykl bolestí, „znám našeho šéfa Eberhardta. Chce všemu přijít na kloub. Má to prostě v povaze.“

Sestra Beatrice střelila po Johannovi zvědavým pohledem. „Nejlepší bude, když začnu od začátku, když jste se od nás vy dva oddělili, v té první místnosti uvnitř koule,“ pokračoval Yasin. „Strávili jsem tam ještě dva dny. Pak se objevili dva sněhuláci na bruslích a hnali nás nahoru po skluzavce za jednou z těch dlouhých světélkujících věcí. Když jsme vyšplhali nahoru, šli jsme celou věčnost, aspoň nám to tak připadalo. Nakonec jsme dorazili k jezeru.“

„Byly tam rozložené matrace a na nich jsme přespali. Ráno jsme zase pochodovali za tím blýskavým pásem, urazili jsme asi kilometr nebo dva podél břehu. Došli jsme k velké lodi, očividně připravené pro nás. Nasedli jsme a přepluli přes jezero, pořád za tím pásem a skoro ve tmě. Asi za tři nebo čtyři hodiny jsme se dostali na druhý břeh. Pás nám svítil na cestu a vedl nás po pěšině mezi něčím, co vypadalo jako vysoké stromy.

Některé ženské z naší skupiny během toho posledního pochodu už začínaly bláznit – zvlášť ta šikmooká zdravotní sestřička, která se podle mě úplně zcvokla někdy brzo potom, co jsme opustili Mars. V jednu chvíli si prostě sedla na zem a odmítala se hnout. Postávali jsem kolem skoro hodinu, až se z lesa vynořil zase ten sněhulák. Vysunuly se z něj takové dvě ručičky, pak ji prostě zvedl a nesl dál. Ječela celou cestu jako hysterka.

Konečně jsme došli k cíli, byla to mýtina uprostřed lesa a na ní stálo pět kuželovitých stanů připomínajících indiánská tepee, pěkně dokola kolem ohromného věčného ohně, který jako by šlehal přímo ze země. Sněhulák i ten svítící pás pak zmizeli.“

Yasin si olízl rty a upil čaje. Johann i sestra Beatrice napjatě poslouchali.

„Dva stany měly zřejmě sloužit jako záchody. Nebylo tam nic, jen uprostřed díra v zemi. Další tři byly zařízené na bydlení –v každém ležely tři matrace, jen nepatrný kousek od sebe, a vedle stálo něco jako… nejlepší označení bude asi krabice nebo malá truhla, prostě něco hranatého s víkem, do čeho jsme si mohli uložit věci.“

Yasin se krátce uchechtl. „Nevěřili byste, jaký vypukl blázinec. Jak se rozdělíme na tři trojice, kdo bude bydlet s kým? Hádali jsme se o tom skoro hodinu, postávali jsme ve tmě kolem ohně. Vymysleli jsme tucet různých uspořádání a pokaždé se našel někdo, kdo nebyl

spokojený. Nakonec se vaše přítelkyně, sestra Vivien, pořádně naštvala. Už jí to šlo na nervy, tak prostě vlezla do jednoho stanu a vytáhla si matraci ven. ‚Já budu spát tady,' prohlásila. ‚To by mělo usnadnit další rozdělení.'

Udělal jsem totéž a přestěhoval si matraci z dalšího stanu ven k ohni. Fernando a Satoko se pak usídlili v jednom z dvojmístných stanů, Anna a sestra Nuba zabraly druhý. Na ty dva michaelity a Kwame Hassana tak zbyl třetí stan."

Yasin potřásl hlavou. „Jestli nás během toho prvního týdne někdo sledoval, museli jsme mu připadat jako úplní blázni. Žádná organizace. Beznadějný zmatek. Bylo mi od začátku jasné, že pro nás připravili v podstatě stálé ubytování. Když se poprvé rozednilo a začali jsme s průzkumem okolí, objevili jsme v bezprostřední blízkosti potok, další skupinu stanů se zásobami a materiálem a spoustou věcí k jídlu. Vesnice, jak jsme začali tomu místu říkat, byla zhruba uprostřed poloostrova. Celá plocha měřila asi pětadvacet čtverečních kilometrů, na třech stranách hraničila s jezerem a čtvrtou stranu tvořila propast nebo rozsedlina, tak hluboká, že jsme nedohlédli na dno."

„Byla tam, kudy jste prošli, nějaká gravitace?" zeptal se Johann. „Nebo jste pořád zůstávali ve stavu beztíže?"

„Dobrá otázka, šéfe," pochválil ho Yasin. „Byla tam malá přitažlivost, řekl bych, že asi tak desetina pozemské gravitace. Všimli jsme si toho oba, já i Hassan, jakmile jsme přepluli jezero."

„Takže naše koule se zřejmě otáčí," usoudil Johann.

Yasin pokrčil rameny a ušklíbl se. „Ne nutně. Kdo ví, jaké zázraky techniky tihle hoši vymysleli. Třeba jsou na některých místech umělá gravitační pole. Ale nechceme přece nudit sestru Beatrici odbornými hovory."

„Možná vás to překvapí, pane al-Kharife, ale na univerzitě jsem absolvovala celý ročník přednášek z fyziky," podotkla Beatrice.

„To je fajn, sestro," pokynul jí Yasin blahosklonně. „Až budeme tady s velkým šéfem potřebovat, aby nám někdo pomohl rozeznat muony od leptonů, zavoláme vás. Jak to bylo dál: netrvalo dlouho a celá skupina dospěla k názoru, že potřebujeme lepší organizaci. Zvolili jsme Kwame Hassana za náčelníka a sestru Vivien za jeho zástupce. To byla první z mnoha chyb.

Hassan bral svou funkci strašně vážně. Myslel si, že mu dává právo všem nám rozkazovat. Hned druhý den rozdělil úkoly a zod-

povědnost za jednotlivé činnosti. To mi tak moc nevadilo, i když jsem většinou musel dělat s Ravim a s Josém… Bez urážky, sestro, ale ani jeden z nich neměl od puberty jediný originální nápad. Prostě to, co Hassan prováděl, mi šlo pěkně na nervy. Začal sledovat, jak se každý z nás chová a co dělá, a hodnotil to. Fakt. Věřili byste tomu? Jednou se pěkně naštval, když jsem mu řekl, že seru na to, co si on myslí.“

Yasin se náhle zarazil a svraštil obočí. Chvíli rozvažoval. „To je moc detailů,“ rozhodl se. „Raději vám rychle řeknu, co se stalo během dalších tří měsíců. Hassan a sestra Vivien spolu začali spát a prohlásili se za krále a královnu. Ravi a José se vystěhovali ze svého stanu, aby měl královský pár svoji rezidenci. Zavedli spoustu zbytečných pravidel a zákonů a taky tresty za jejich porušení. Jednou mě třeba na celý den zavřeli do záchodovýho stanu a ten mexický bandita Gomez mě tam hlídal, jen proto, že jsem odmítl splnit rozkaz sestry Vivien a řekl jí, že je děvka.

Hassan na práci ani nesáhl a ta jeho královna taky ne. Ani jeden nám nepomohl, když jsme s Ravim a Josém stavěli velký, pohodlný dům, kam by se vešli všichni. Duševní stav Satoko se zatím vlivem Gomezovy pánovitosti i všeho ostatního stále zhoršoval. Snažil jsem se být jí přítelem a pomáhat jí, ale Fernando mě varoval, abych si jí nevšímal.“

Přes Yasinovu tvář přelétl záblesk podivného, silného vzrušení. „Satoko zbavili povinnosti pracovat s ostatními,“ navázal za chvíli. „Takže často zůstávala přes den ve vesnici sama. Už nějakou dobu mi naznačovala, že by se se mnou chtěla setkat mezi čtyřma očima. Jednou ráno, když se všichni rozešli za přidělenými úkoly, vrátil jsem se tajně do vesnice, abych s ní promluvil.

Byla ráda, že jsem přišel. Jak mě uviděla, začala mě vášnivě objímat a líbat a chtěla, abych s ní šel do stanu a vyspal se s ní. Když jsem odmítl a vysvětlil, že jsem se přišel jenom podívat, jestli bych jí nemohl nějak pomoct, hrozně mi děkovala a začala mi vykládat o rudých démonech, kteří vždycky, když je ve vesnici sama, vylétají z propasti a chtějí ji znásilnit. Dal jsem najevo, že její pohádce moc nevěřím, ale ona trvala na tom, abych s ní hned šel na louku nad průrvou.

Vydali jsme se po pěšině k propasti a Satoko ze sebe cestou začala strhávat šaty, prý aby byla pro démony připravená. Najednou se

rozběhla, hnala se nahá po louce a ječela z plných plic. Měl jsem strach, že chce skočit do propasti. Chytil jsem ji a přitiskl k zemi, ale ona ječela dál.

V tu chvíli vyrazili odněkud z lesa Hassan s Gomezem a okamžitě se na mě vrhli. Bránil jsem se, ale byli na mě moc silní. Mlátili do mě pěstmi, až jsem skoro ztratil vědomí. Pak mě Gomez zvedl a shodil do propasti.

Připadalo mi, že letím celou věčnost. Někdy během pádu jsem omdlel. Víc už si nepamatuji. Pak jsem se probral a slyšel váš milý hlas, sestro Beatrice."

Měla v očích slzy. „Je mi to tak líto, Yasine." Vzala ho za ruku. „Neměla jsem tušení, že to bylo tak hrozné."

Nesmírný zmatek v duši nedopřál Johannovi klidu. Jakmile si byl jistý, že Yasin usnul, tiše se doplížil k protější stěně jeskyně, kde spala Beatrice.

„Probuďte se," šeptal jí do ucha. „Probuďte se!" Když se konečně pohnula a otevřela oči, položil prst na rty. „Musím s vámi mluvit."

Rozespale klopýtala za ním ven z jeskyně a po cestičce dolů na pláž. „Tak co je, bratře Johanne? Co se děje?"

Johann už se neudržel. „Ta historka, co nám Yasin vykládal před večeří, je skoro určitě největší snůška lží a výmyslů, jaké jste kdy slyšela," vyhrkl prudce. „A vy mu na to skočíte. Spolkla jste to i s navijákem."

Beatrice si ho zvědavě měřila. „Uklidněte se, bratře. Jste hrozně rozčilený, a já nechápu proč."

„Yasin al-Kharif je patologický lhář," rozkřikl se Johann. „A taky sexuální psychopat. Měla byste vidět jeho záznamy. Pětkrát, slyšíte, pětkrát byl obviněn z trestných činů sexuálního zaměření, na Zemi i na Marsu! Dokonce zaútočil i na jednu ženu z mého týmu ve Valhalle! Jak znám Fernanda Gomeze i Kwame Hassana, je naprosto jisté, že ho chytili ve chvíli, kdy se pokoušel Satoko znásilnit."

Beatrice chvíli neříkala nic. „Bratře Johanne," ozvala se konečně, „Yasin má za sebou ošklivý zážitek, ať už je příčina jakákoli. Pochybujete o tom, že ho zbili a shodili z útesu a že se to odehrálo přibližně tak, jak nám řekl?"

„Tahle část jeho pohádky se nejspíš blížila pravdě," připustil Johann. „Možná to je to jediné, co je pravda. Ale nejspíš si to všechno zasloužil. Vůbec nevěřím…"

„Vy si myslíte, bratře," přerušila ho, „že existují důvody, které člověka ospravedlňují a dovolují mu zabít jinou lidskou bytost? Slyším dobře?"

„Ne, to ne… s výjimkou velice neobvyklých okolností. Ale také si nemyslím, že by násilník zasluhoval nějaké sympatie."

Znovu ztichla. „Proto jste tak rozčilený, bratře? Protože se k Yasinovi chovám vlídně?"

„Já… ano, nejspíš ano," připustil váhavě.

Beatrice promluvila pomalu, ale pevně. „Bratře Johanne, jsem příslušnicí řádu svatého Michaela, a proto je mou povinností cítit se všemi lidmi, bez ohledu na to, jakých hrozných činů se snad dopustili. Nevím, jestli vám to pomůže, ale můj soucit s Yasinem nemá nic společného s tím, jestli věřím jeho vyprávění nebo ne. Dokážete to pochopit?"

Johann na ni mlčky hleděl. „Nebo je v tom ještě něco, bratře?"

Ano, je, pomyslel si. *Ale nejsem si jistý, jestli ti to už mohu říci.*

Beatrice chvíli vyčkávala. „Takže bych si snad mohla jít zase lehnout? Jsem docela unavená."

Otočila se a zamířila zpátky k jeskyni.

„Je tu ještě něco." Johann se náhle cítil velmi nejistý.

Beatrice se zastavila. „Co, bratře?"

„Jsem přesvědčen, že ti mimozemšťané či andělé nám sem Yasina poslali úmyslné. Protože jsme nijak nereagovali na jejich výzvu, na obraz, který jsme viděli v jeskyni."

Upřeně se na něho zadívala a dlouho mlčela. „Myslela jsem, že s tímhle jsme už skončili," pronesla unaveně. „Mám pocit, že jsme se dohodli…"

„Ale to bylo předtím, než se objevil Yasin." Johann jí rychle skočil do řeči. „Copak to nechápete?" naléhal. „To přece nemůže být náhoda, že se sem dostal tak brzy po tom zjevení. Jestli po nás žádali, abychom se začali milovat, a my jsme nemohli nebo nechtěli uposlechnout jednoznačných instrukcí, pak je logické, že přítomnost dalšího muže změní naše chování, nebo dokonce Yasin…" Nedořekl.

Sestra Beatrice se mračila a oči jí blýskaly hněvem. „Vůbec se mi nelíbí, co naznačujete, bratře. Boží andělé by se zaručeně nezajímali

o naše sexuální chování. Teď mám v úmyslu skončit tento rozhovor a vrátit se do postele, dřív než se ještě víc rozzlobím."

Johann zůstal stát a díval se za ní. *To ještě neznamená, že změním názor,* říkal si v duchu. *Ani se ti nepodaří popřít fakt, že to všechno není jen shoda náhod.*

12

Noha Yasinovi srůstala jen pomalu. Ještě po měsíci bylo příliš brzo na sejmutí improvizované dlahy. Ale v té době už se mu zahojil rozbitý obličej i zlámaná žebra a měl celkem dobrou náladu.

Všichni tři stále bydleli na druhé straně ostrova. Jedli společně u ohně na prostranství kousek od jeskyně. Po večeři často hovořili až dlouho do noci. Yasin se v těchto diskusích pokaždé prosazoval díky svému nabubřelému sebevědomí a schopnosti bleskového úsudku.

Malý Arab na rozdíl od Johanna a Beatrice nevymyslel vlastní teorii vysvětlující existenci obrovité koule, ve které se nacházeli, nebo původ krabicovité lodi, do níž nastoupili na Marsu. Když se jednou zmínil o tom, že každá loď by mohla být jiného původu, že dva vesmírné koráby byly možná stvořeny dvěma různými druhy bytostí, které o sobě navzájem nemají ani tušení, Johann a Beatrice na sebe užasle pohlédli.

„Proč myslíte, že se za tím vším skrývá nějaký konkrétní cíl nebo pečlivě vypracovaný plán?" Yasin zkroutil rty v typickém úšklebku. „Jen proto, že všechna ta podivná stvoření, která jsme viděli, jsou pokaždé bílá s červenými odznaky? To je rozhodně dost primitivní přístup. Vezměte si, co jsme se zatím dozvěděli o přírodě. Vládnoucím principem světa je chaos, a ne dokonale pravidelné schéma, vypracované nějakým vládcem a stvořitelem. I nejjednodušší jevy, jako třeba počasí, vzdorují našim snahám ovládnout je pomocí matematických simulací. Proč bychom se měli domnívat, že náš chabý mozeček snad dokáže pochopit tyhle neznámé tvory?"

Yasin se nestaral o to, jestli jsou jejich hostiteli andělé nebo mimozemšťané, ani jestli jsou lidem přátelsky nakloněni nebo ne. Když se k tomuto problému vrátili podruhé, řekl Johannovi a sestře Beatrici přímo, že on považuje hovory na téma bílé koule a jejích tvůrců sotva za víc, než za „intelektuální sebeukájení". Raději mluvil o jiných věcech.

Yasin měl vrozený vypravěčský talent. Johann sice pochyboval, že by všechny ty příběhy z mládí, které vyslechli, byly pravdivé, souhlasil však se sestrou Beatrici v tom, že Yasinovo líčení rušné Alexandrie i přísného života v Medíně, jedné z pevností islámu, je vyzývavé i strhující.

O svém dětství a mládí Yasin mluvil s překvapivou otevřeností. Narodil se v Alexandrii a žil tam až do svých třinácti let. Jeho otec pocházel ze Saudské Arábie a v té době byl profesorem islámských dějin na alexandrijské univerzitě. Yasinův strýc, starší bratr jeho matky, byl jedním z prvních absolventů profesora al-Kharifa.

Yasinova matka, stejně inteligentní jako krásná, se provdala za pohledného profesora, když jí bylo sotva sedmnáct. Okamžitě otěhotněla a porodila Yasina, další tři děti přišly na svět v rychlém sledu. První roky Yasinova života byly naplněny každodenními modlitbami, čtením z Koránu a dalšími projevy fundamentalistické muslimské víry, právě tak, jako kdyby byl vyrůstal v některém z velkých měst v Saudské Arábii. Za hranicemi muslimské enklávy však vřel život kosmopolitního přístavu. Alexandrie nabízela malému chlapci tisícero lákadel. Kdykoli mohl, utíkal z domu a toulal se po městě, okouzlen vzrušujícími proměnami života, které potkával na každém kroku. Rozmanité zkušenosti, získané na ulici, doplňovaly jeho skvělá vysvědčení z islámské školy.

Když mu bylo téměř dvanáct, stal se poprvé svědkem toho, jak matka protestuje proti omezením, která jí ukládal manžel a jeho přísný výklad společné víry. Situace se neustále zhoršovala a nakonec nevyhnutelně vyústila v rozvod. Jednoho večera, několik dní poté, co oslavil třinácté narozeniny, dostal Yasin od otce rozkaz sbalit si své věci a pomoci při balení také sourozencům. Zatímco Yasinova matka tiše plakala v obývacím pokoji rodinného domu v Alexandrii, profesor al-Kharif sebral veškerý svůj majetek včetně čtyř dětí a odejel do Medíny, do své rodné Arábie. Ani Yasin, ani žádný z jeho sourozenců už matku nikdy víc nespatřil.

Yasin bez váhání převzal otcův názor na celou událost. Netruchlil pro matku, kterou ztratil. Naopak, mluvil o ní tak, jako by těžce zhřešila proti manželství, jako by její nevhodné chování ospravedlňovalo otcův odchod.

„Nikdy nedokážeme překlenout propast mezi dvěma zcela odlišnými kulturami, která nás odděluje od Yasina," řekla Beatrice jedno-

ho rána. Právě skončila meditaci a Johann si odplaval své dva kilometry. Kráčeli vedle sebe po pláži. „Náš život je tak hrozně jiný. Yasin nemá žádnou úctu k ženám, protože ho od narození učili, že žena má jediný úkol – sloužit muži. Otec a jeho přísná náboženská výchova ho ovlivnily naprosto jednoznačným způsobem.“

„Yasinův přístup k ženám se dá jen stěží označit jako ‚neúcta‘,“ namítl Johann. „‚Pohrdání‘ by bylo přesnější slovo. Neznáte ho tak jako já. Vzpomeňte si, pracoval jsem s ním půldruhého roku. Ženy jsou podle něho dobré jedině do postele a k tomu, aby rodily děti.“

„Ale copak může uvažovat jinak, bratře? Matka z jeho života zmizela v době, kdy ji nejvíc potřeboval, a podle Yasinova názoru to bylo její vinou, že ztratil rodinné zázemí a současně musel opustit rušné, bohaté město, které tolik miloval. Je jen přirozené…“

„Je mi líto, sestro Beatrice,“ přerušil ji Johann mírně, „ale pro mne je nepřijatelné omlouvat Yasinovo protispolečenské chování a jeho názory tím, že byl v dětství vystaven citové deprivaci. Mnohokrát už jsem slyšel podobné argumenty, které měly ospravedlnit zločin, a nikdy jsem je nedokázal přijmout. Dokud byl Yasin ještě mladý, mohly by se snad jeho činy posuzovat s ohledem na rodinné zázemí. Ale teď už ne. Copak jeho zkušenosti z let dospělosti neznamenají nic? Žil v Anglii, a krátce dokonce ve Státech. Je nadprůměrně inteligentní. Copak by si mohl nevšimnout, že zbytek světa, včetně většiny jeho muslimských souvěrců a Arabů, k ženám přistupuje o poznání lidštěji? Ne, sestro. Yasin si nezasluhuje soucit. Milióny mužů vyrostly ve stejném prostředí a pod stejnými vlivy, a přesto většina z nich nebyla nikdy odsouzena za napadení ženy. Nevadí mi, že je Arab. Co z něj v mých očích dělá zločince, je fakt, že je to nelítostný násilník. Podle mého názoru je Yasin prokazatelně nebezpečný psychopat, a bylo by dobré mít se před ním na pozoru.“

Sestra Beatrice na Johanna dlouho hleděla. „Je to pro mne smutné zjištění, bratře, že chováte v srdci tak nelaskavý pohled na jiného člověka. Copak nevěříte, že každý se může změnit, bez ohledu na to, jak je starý? Pokud by tomu tak nebylo, znamenalo by to přece, že je lidstvo navěky ztraceno!“

Johann se zahleděl do dáli na jezero. „Většinou jsem optimista, sestro Beatrice. Schopnost člověka konat dobro a stále se rozvíjet mě fascinuje jako nic jiného. V životě jsem se dokonce setkal s několika lidmi – a vás počítám mezi ně – kteří dokázali tyto své schopnosti

plně využít. Ale většina toho nikdy nedosáhne. Jak to, že si každý člověk není schopen uvědomit, jaké má obrovské možnosti? To je pro mě záhada. Myslím, že každý z nás je nevyhnutelně poznamenán vším, co prožije od prenatálního vývoje až k dospělosti. Většina zkušeností takto získaných se v člověku nesmazatelně zapisuje do něčeho, co by se dalo srovnat s počítačovým pevným diskem, a jen ve výjimečných případech se podaří takto zaznamenanou informaci přemazat. Jak stárneme, soubor vtištěných záznamů nás omezuje a brání změnám osobnosti, které jsou nezbytné k tomu, aby člověk mohl využít všechny své schopnosti. Podle mého názoru se vy a vaši bratří z michaelitského řádu snažíte vytvořit ideální společnost, ale toho lze docílit jedině v případě, že se podaří podstatně ovlivnit proces vtiskování. Lidé, kteří jsou dnes dospělí, nemohou nikdy dorůst až k tomu, co označujete jako konečný stupeň vývoje. Záznamy na jejich pevných discích jim nikdy nedovolí, aby se zcela změnili a potlačili všechno sobectví, jak je zapotřebí. Jedině když dokážete dostatečně sledovat a ovlivňovat vývoj dalších generací, máte naději, že dosáhnete vytčeného cíle.“

Beatrice na něho pohlédla s úctou. „To je velice zajímavé, bratře. Samozřejmě s vámi nesouhlasím v tom, že Yasin al-Kharif a další jemu podobní jsou nenávratně ztracení a není možné přivést je na správnou cestu, ale zkušenost mě naučila, že když chceme změnit svět, musíme začít u dětí. V tom se váš názor shoduje s postojem řádu svatého Michaela. Proto se také náš řád tolik snaží získávat mladé lidi.“

Zamířila ke skalám a vzala Johanna pod paží, něco takového už neudělala celé týdny. „Pohlížíte na svět velice neobvyklým způsobem, bratře,“ dodala. „Ještě se od vás musím hodně učit.“

Zavěšeni do sebe zamířili po pěšině k jeskyním. Neurčitý pocit blížící se katastrofy, který Johanna od Yasinova příchodu neustále pronásledoval, na okamžik vyprchal. Ale neblahá předtucha se vrátila s mrazivou intenzitou, když si Johann všiml, že Yasin stojí na plochém kameni před jeskyní a prohlíží si je s potměšilým úšklebkem ve tváři.

„Historie, kterou učíte na vašich západních školách, je většinou beznadějně pokroucená a nepřesná,“ vykládal Yasin po večeři. „Když jsem si v Anglii a v Americe prohlížel středoškolské učebni-

ce, úplně jsem zíral. Vaše zaujatost a jednostrannost je prostě ohromující.“

„O čem to mluvíte?“ zeptala se Beatrice překvapeně.

„V prvé řadě,“ začal Yasin zeširoka, „automaticky se předpokládá, že takzvaná západní civilizace, velice volně definovaná jako neurčité historické kontinuum zasahující od starověkého Řecka a Říma přes viktoriánskou Anglii až ke Spojeným státům dvacátého století, je vysoko nadřazena všem ostatním civilizacím, jaké kdy existovaly. Otec zuřil, když jsem se vrátil do Medíny a ukázal mu učebnici světových dějin, kterou používají na středních školách v Texasu. O islámu tam nebyla ani zmínka, s výjimkou událostí, kdy se náš svět střetl se světem Evropanů.

Dočetli jsme se s otcem, že naši civilizaci charakterizujete jako hordy nelítostných bojovníků a nomádů v sedlech, kteří se ve středověku přehnali severní Afrikou, většinou Asie a celou jižní Evropou. Nikde se neobjevila ani zmínka o tom, že jsme vytvořili moderní číselnou soustavu, že astronomové arabského světa provedli první skutečně vědecká pozorování oblohy, že vaše skvělá angličtina od nás převzala slova jako algebra, almanach nebo chemie… Obsah té učebnice byl přímo urážející.“

Yasin mluvil čím dál hlasitěji a doprovázel svá slova vášnivými gesty. „Otec vedl na univerzitě v Medíně semináře komparativní historie. Byl to nejlepší kurs, do jakého jsem se kdy zapsal, a nejen proto, že přednášel právě můj otec. Základní idea, kterou prosazoval, byla velice prostá. Vždycky nás učil, že východiskem celé historie lidstva, od Sumeru až po rozvoj asijských velmocí v polovině jednadvacátého století, je v podstatě soupeření, mocenský boj mezi dvěma skupinami: evropskou, kterou reprezentují germánské kmeny sídlící ve Skandinávii, Anglii a v Německu, a skupinou středo-východní, jejíž nejskvělejší představitelé pocházejí z levantské a arabské oblasti.

Ve svých přednáškách otec srovnával přínos obou etnických skupin pro moderní civilizaci a došel k nezvratnému závěru, že naše úspěchy – zvlášť v případě, že Židé budou správně řazeni k Levantincům – daleko přesahují vše, čeho kdy dosáhli světlovlasí árijci s modrýma očima, bez ohledu na to, že právě jim jsou tak často připisovány veškeré zásluhy o rozvoj západní Evropy a Spojených států…“

Yasin dokázal bez pobízení řečnit na jakékoli téma. Historie a věda patřily k jeho nejoblíbenějším tématům. Své závěry podkládal volnou kombinací fakt a povrchních analýz. Čas od času ho Johann nebo sestra Beatrice přistihli, že argumentuje zkomoleným výkladem známých skutečností, nebo se dopouští závažných faktických chyb. Yasin se však ve svém přesvědčení nedal ani v nejmenším zviklat, jako kdyby samospasitelná pravda, kterou hlásal, nebyla žádným způsobem závislá na výchozích faktech.

Otevřené a objektivní diskuse se z večerních hovorů u ohně téměř vytratily. Johann nikdy neměl v oblibě vzrušené debaty a spory. Raději důkladně promýšlel to, co vyslechl, mnohomluvné obhajoby odporovaly jeho rozvážné povaze. Sestra Beatrice měla sice ohromné znalosti z mnoha oborů, ale k chybám druhých přistupovala velice shovívavě. Výsledkem bylo, že mnohá Yasinova prohlášení a tvrzení zapadla bez dalšího komentáře, přestože je Johann i Beatrice považovali za fantastická nebo dokonce směšná.

Noha se Yasinovi konečně zahojila a mohl se bez obtíží pohybovat. Jednoho večera, dva dny poté, co mu sundali dlahu, se řeč stočila na problém základního principu islámu – teorii, že násilí, nebo dokonce zabíjení nevěřících, je přijatelný či přímo nezbytný způsob, jak šířit Prorokovo učení. Sestra Beatrice kladla otázky, které mířily přímo k jádru věci, připomínala historické události odporující Yasinově výkladu, a on se bránil s rostoucí zuřivostí.

„Jistě, jistě, sestro, všechno, co říkáte, je pravda, Mohamed při několika příležitostech, po bitvě mezi svými příznivci a odpůrci, opravdu dal souhlas k povraždění zajatců. Ale zase vytrhujete historická fakta z kontextu. Mohamed byl přesvědčen, že nemá jinou možnost. Byl v úzkých. Musel bránit pravé slovo Alláhovo. Všichni jeho protivníci se spojili a snažili se ho zahnat do kouta a úplně zničit. Jakýkoli projev milosrdenství by byl považován za známku slabosti.“

„Pokud se dobře pamatuji,“ odporovala Beatrice, „není pravda, že by Mohamed dal souhlas k masakru zajatců jen ‚při několika příležitostech‘. Velice často byli poražení po bitvě nelítostně povražděni. A byl to přece sám Mohamed, kdo povýšil ozbrojený konflikt na jeden ze základních pilířů islámu! Neřekl snad, že nejrychlejší cesta, jak vstoupit do ráje, je mučednická smrt v boji proti nevěřícím? A nejsou snad v Koránu texty, které pravověrné přímo vyzývají…“

„Tak moment, sestro," zarazil ji Yasin velitelsky. V očích mu hněvivě blýskalo. „Není vůbec pravděpodobné, že by některý z vás dokázal ocenit jemné předivo islámu, pevnou tkaninu, která je spletena z jednotlivých principů víry. Útočíte na jednu nepatrnou součást našeho náboženství a vůbec nechápete nesmírnou složitost celé struktury, do které všechno zapadá."

Yasin se zhluboka nadechl a pokračoval v přednášce tónem dospělého, který poučuje svéhlavé děti. „Potíž je hlavně v tom, že vy dva máte ponětí jen o jediném náboženství, o křesťanství, a to je přece víra pro ženské, protože vychvaluje soucit, odpuštění a monogamii a vyznává nedotknutelnost lidského života. Takové ctnosti ženské vždycky ochotně přijímají.

Naproti tomu islám je vírou mužů a má své vlastní zásady a ctnosti. Možná se vám některé nelíbí, jako třeba to, že pravou víru je nutno šířit bojem, že polygamie slouží ku prospěchu celé společnosti nebo že žena je jen služebnicí mužů, ale to ještě neznamená, že jsou to špatné zásady. Není důležité, co si vy nebo já nebo kdokoli jiný myslí o náboženství a o tom, jak by mělo vypadat, záleží jen na tom, co Alláh žádá od svých věrných. Souhlasíme s tím, že Kristus i Mohamed byli sesláni Bohem, ale jediný Mohamed je pravým Prorokem, jedině on vyslechl slova Alláhova správně a úplně."

„Naznačujete snad, že z nás tří jste jedině vy schopen objektivně posuzovat islám i křesťanství?" otázala se Beatrice zostra. „Dovolte, abych vám připomněla, že jsem studiu náboženství zasvětila celý život a že možná vím o nauce, dějinách i praxi islámu zrovna tolik, co vy."

„Ale jste křesťanka a žena." Yasin střelil pohledem po Johannovi a na tváři se mu objevil nadřazený, pohrdavý úsměv. „Je velice nepravděpodobné, že by se vám kdy podařilo pohlížet na islám bez předsudků daných vaším pohlavím a náboženstvím, ať budete studovat jak dlouho chcete."

Sestra Beatrice prudce vstala. Yasinova slova jí zjevně otřásla. „Dobrou noc," řekla stručně. „Jdu raději spát, než se ještě víc rozčílím… Od té doby, co mi bylo čtrnáct, se ještě nikdo úmyslně tolik nesnažil, abych se cítila tak bezvýznamná a méněcenná."

Zamířila k jeskyni. Yasin podruhé pohlédl na Johanna a lhostejně pokrčil rameny. Johann vyskočil a šel za Beatricí.

Té noci Johann mnoho nespal. Hádka mezi Yasinem a Beatricí způsobila, že se v něm stále silněji ozývalo zlé tušení. Yasin se úplně zotavil, nepotřeboval už Beatrici k tomu, aby se o něho starala, a Johann měl obavy, že malý Arab bude své opovržení vůči ženám obecně i Beatrici osobně dávat najevo stále otevřeněji. Marně se snažil přijít na to, jak by se dalo v budoucnu zabránit dalším srážkám.

Mluvil ještě krátce s Beatrici, než ulehla, a poprvé měl při rozhovoru pocit, že i ona začíná pochybovat, jestli je vůbec možné, aby žili na rajském ostrově všichni tři v míru a shodě. *Možná přijde den*, pomyslel si, *kdy bude litovat, že tak horlivě pečovala o to, aby se Yasin uzdravil.*

13

Jakmile byl Yasin zdravý, jeho postoj k sestře Beatrici se skutečně změnil. Začal se vysmívat její náboženské odevzdanosti, nejen modlitbám a meditacím, ale i tomu, že stále nosí modré řádové roucho a čepec. Jeho poznámky byly zpočátku rádoby nevinné, zakrývané žertem, ale jak ubíhal čas, objevovaly se stále častěji a ve stále urážlivější podobě.

Sestra Beatrice se nebránila. Nedovolila si ani poznamenat, že Yasinův výklad principů islámu je velice nepřesný. Prosila také Johanna, aby do ničeho nezasahoval. I když připustila, že Yasinovo pohrdání jí vadí, daleko více se starala o to, aby se jim podařilo najít způsob, jak žít společně v míru.

Yasin se přestěhoval do vlastní jeskyně, prý proto, aby měl více soukromí, a Johann s Beatrici zůstali bydlet spolu ve velké jeskyni u ohně. Malý Arab trávil celé dny v okolí skladiště, hrál si s nářadím a vyráběl všechno možné, co by se mohlo hodit. Johann a Beatrice museli připustit, že trakař i vozík, které smontoval, jsou nadmíru užitečné.

K večeři se Yasin pokaždé dostavil včas a správně předpokládal, že Johann s Beatrici připraví dost jídla i pro něj. Jednou s ohromnou pompou vyhlásil, že se rozhodl vystavět na pobřeží pro všechny tři veliký dům. Beatrice ani Johann však o smělý projekt nejevili žádný velký zájem a Yasin byl po zbytek večera zamračený a rozmrzelý.

Obvyklé večerní hovory u ohně přestaly docela po další hádce, kdy dal Yasin otevřeně najevo, že názory sestry Beatrice jsou podle

něho naprosto bezvýznamné. Johann mu vyčetl aroganci a nesnášenlivost a padlo několik ostrých slov, ale Beatrice dokázala zapřít vlastní pocity a podařilo se jí oba rozvaděné muže smířit.

V poslední době Beatrice meditovala nejen časně ráno, ale i večer. Nedařilo se jí ve vztahu k Yasinovi dosáhnout jakéhokoli kompromisu, který by jí ponechával alespoň zlomek sebeúcty, a to ji očividně trápilo. Hledala útěchu v modlitbách a ve zkoumání vlastního nitra. V přítomnosti obou mužů se statečně snažila ukazovat veselou tvář, ale Johann viděl, že je to jen maska. Ani zpěv jí nepřinášel úlevu. Jednou po večeři se všichni tři bavili neobvykle přátelsky a Johann ji požádal, aby něco zazpívala. Zmlkla nečekaně v polovici druhé skladby a utekla do jeskyně. Později se Johannovi svěřila, že když zpívala, Yasin ji sledoval „neslušným“ pohledem.

Johann mu při jedné příležitosti připomněl, že už by se měl také pustit do práce a začít pomáhat se sběrem plodů a přípravou jídla, ale Yasin takovou činnost s převahou odmítl jako „ženskou práci“. Johann byl proto příjemně překvapen, když se Yasin jednoho rána sám nabídl, že ho doprovodí na pravidelné výpravě za potravou. Sestru Beatrici to potěšilo a prohlásila, že je to „první opravdová známka“ toho, že Yasin je ochoten se přizpůsobit.

Muži vzali velké koše, které Beatrice upletla z tenkých pásků lýčí uložených ve skladišti, a v dobré náladě se vydali na cestu od útesů do středu ostrova.

Celé dopoledne se zdálo, že Yasina upřímně zaujal Johannův výklad o sklizni zralého ovoce a bobulí. Dokonce utrousil několik obdivných slov, když mu Johann v blízkosti druhého sídliště ukazoval farmu – vymýcenou plochu o rozloze několika tisíc čtverečních metrů. V pravidelných řadách tu s Beatrici zasázeli nejdůležitější obilniny, které na ostrově objevili.

„Takže vy sbíráte semena a pak je zasijete?“ vyptával se Yasin.

„Nemají semena, alespoň ne v našem slova smyslu,“ vysvětloval Johann. Sehnul se k nejbližší rostlince. „Každý druh ‚obilí‘ má jednu zvláštní část, která se zasadí do země a vyroste z ní celá nová rostlina. Stálo nás hodně trpělivosti a pozorování a trvalo pěkně dlouho, než jsme objevili, o kterou část u každého druhu jde.“

V poledne už měli košíky téměř plné. Yasin přiznal, že je unavený a že má hlad. Usadili se na kamenech u širokého potoka, asi sto metrů pod vrcholkem pahorku, a v klidu poobědvali. Z místa, kde

seděli, dohlédli až k jeskyním na obydleném konci ostrova. Beatrice plavala v jezeře kousek od útesů.

„Je to ta nejdivnější ženská, jakou jsem kdy potkal," prohlásil Yasin.

Johann se pousmál. „Sestra Beatrice je úžasná. Neznám nikoho, kdo by se jí jen trochu vyrovnal."

Yasin si nasypal do úst hrst bobulí a obrátil se k Johannovi.

„Omlouvám se, že jsem sem tak najednou vpadnul a pokazil vám vaši idylku, šéfe," zamumlal s protivným úsměvem. „Už jsi musel bejt pořádně nadrženej, než jsem se konečně přestěhoval do vedlejší jeskyně."

Johann na něho překvapeně pohlédl. „Cože?" zeptal se zmateně.

„Ale no tak, šéfe!" Yasin roztáhl ústa v chlípném úšklebku. „Nejsem přece tak úplně slepej, dobře jsem si všimnul, jak vy dva po sobě koukáte." Naklonil se blíž a pokračoval důvěrným tónem. „Strašně rád bych věděl, jaká je v posteli. Sténá a kope, nebo je při tom taky tak prkenná jako jindy?"

Johann ohromením ztratil řeč. V první chvíli nevěřil vlastním uším. Pak se ho zmocnil zuřivý hněv a cítil, jak se mu krev hrne do obličeje. Vstal a otočil se k Yasinovi zády.

Ten si jeho reakci vyložil po svém. „Určitě je skvělá," pomlaskával. „Tichá voda, to znám. Vsadil bych se, že jakmile shodí ten příšernej župan, je jako divoká kočka."

„Drž hubu, Yasine!" Johann se prudce obrátil. Celý se chvěl zuřivostí a oči mu blýskaly. Yasin to zpozoroval a zvedl ruce k obraně.

„Klídek, šéfe. Nemusíš hned ztrácet nervy… Jen mě to tak napadlo. Chápeš, jsme tu sami na ostrově, dva chlapi a jedna cákla děvka. Je přece jasné, že jsem…"

„Jen pro tvou informaci," vyjel na něj Johann bez rozmýšlení, „sestra Beatrice a já spolu nespíme. Při vstupu do řádu složila slib čistoty a pořád…"

Zarazil se. Už teď věděl, že řekl příliš mnoho. Uhnul očima před Yasinovým upřeným pohledem. „Jdeme," přikázal a zvedl koš.

Zatraceně, zatraceně, opakoval si v duchu, když rychlým krokem scházeli po pěšině k jeskyním. *Nevěřím tomu mizerovi ani slovo. Měl jsem ho nechat při tom, že já a Beatrice jsme milenci.*

Johann se vztekal. Sestra Beatrice nehodlala brát jeho varování vážně. Leželi na matracích ve své jeskyni a šeptali si.

„Přece nevěříte, bratře, že by se Yasin pokusil získat mě násilím. Nikdy ani v nejmenším nedal najevo…“

Tichý Johannův hlas prozrazoval napětí i starost. „Dosud ho obvinili z napadení pěti žen! Jen Bůh ví, kolik jich bylo doopravdy. Říkám vám, sestro Beatrice, viděl jsem mu to na očích, když se mě zeptal, jestli jste ‚dobrá v posteli‘. Chce vás dostat, a klidně by vás znásilnil, kdyby si myslel, že mu to projde.“

Beatrice zaváhala. „Bratře Johanne,“ ozvala se po dlouhém mlčení, „nezdá se vám, že to trochu přeháníte? Třeba na něj žárlíte, nebo vás pronásleduje pocit viny za to, čeho jsme se málem dopustili, nebo možná přenášíte vlastní touhy na Yasina. Připouštím, že jeho otázky a to, jak o nás mluvil, bylo příšerné, ale Yasin je hrubý a nevychovaný a to, co vám řekl, přesně odpovídá jeho povaze.“

„Ušetřte mě své amatérské psychologie,“ odsekl Johann prudce. „Vím, co jsem viděl a slyšel. Jestli jste takový důvěřivý blázen, že nechcete pochopit, co vám tu říkám…“

„Nelíbí se mi, když mě takhle kritizujete, bratře Johanne. Myslím, že je nejvyšší čas tenhle rozhovor skončit. Dobrou noc, a spěte sladce.“

Johannův denní rozvrh byl naprosto pravidelný a předvídatelný. Každé ráno nejméně půl hodiny plaval. Každý pátý den si trénink protáhl a zůstal ve vodě déle než hodinu. Od rozhovoru s Yasinem už uplynulo několik týdnů. Jednoho rána, právě v den, kdy měl v plánu plavat déle, však Johann vstupoval do jezera s podivným a nepříjemným mrazením mezi lopatkami. Ještě se nerozednilo a hladina se v matném světle modrošedě leskla.

Když pravidelně zvedal hlavu z vody při nadechování, obvykle si neuvědomoval, že by se na něco díval. Vnímal nekonečnou vodní pláň na jedné a ostrov na druhé straně, ale nikdy doopravdy nesledoval nic konkrétního. Onoho rána se však přistihl, že pokaždé, když otočí hlavu doprava, pozorně si prohlíží pobřeží. Za necelou minutu, po čtyřiceti tempech, už si byl naprosto jist, že ho z převisu nad jeskyní pozoruje Yasin.

Plaval dál a přemýšlel nad tou záhadou. Yasin byl notorický spáč a málokdy se objevil venku před snídaní. Obvykle nevstával dřív, než se Johann vrátil od jezera a Beatrice skončila svou ranní meditaci. Při dalším nádechu znovu přelétl očima okraj převisu. Yasin byl

pryč. Nebyl to jen přelud? Ne, určitě ho zahlédl nejméně pětkrát nebo šestkrát. Ale jak to, že je tak brzo vzhůru? A proč vyšplhal na útes a díval se, jak Johann plave?

Než udělal dalších deset temp, dospěl k rozhodnutí. Jestli jsou jeho obavy plané – a přesvědčoval sám sebe, že nejspíš ano – může odplavat dvojitou denní dávku zítra. Není přece nutné tolik lpět na pravidelném rozvrhu. Obrátil se a plaval zpátky k jeskyním.

Byl ještě třicet metrů od břehu a už slyšel, jak Beatrice křičí. Strach a hněv mu dodaly křídla. Proběhl mělkou vodou, klopýtl na písku, hnal se přes pláž a vzhůru k jeskyni.

V okamžiku, kdy zabočil kolem balvanu a vpadl do jeskyně, slyšel Beatrici. „Dost, Yasine, přestaň!“

„Jen klid, sestro,“ odpovídal Yasin podivně nezúčastněným tónem. „Bude to jen chvilka.“

Povalil Beatrici na její lůžko a svíral její zmítající se tělo mezi koleny. Levou rukou se jí sápal po hrdle, pravačkou z ní strhával prádlo. Obě ruce měla volné a bušila do něj pěstmi v marné snaze osvobodit se. Opodál se na zemi válel rozervaný modrý hábit.

Johann prolétl jeskyní a stiskl překvapeného Yasina zezadu. S nadlidským vzepětím ho zvedl nad hlavu, udělal dva kroky a vší silou mrštil drobným tělem o skálu. Yasin se sesul na zem, omráčený nárazem a dočasně neschopen pohybu. Johann byl v mžiku u něho. V neovladatelném vzteku chytil násilníka pod rameny a děsivou silou s ním znovu a znovu tloukl o stěnu jeskyně. Yasin už byl celý zkrvavený, krev mu prýštila i z úst, v očích prosvítalo bělmo a zdálo se, že každým okamžikem musí ztratit vědomí.

„Ne, Johanne, ne!“ křičela Beatrice. Johann necítil, že ho její ruce objímají kolem hrudi, nevnímal, že se ho Beatrice snaží zarazit. Konečně Yasina pustil. Malý Arab se zhroutil do beztvaré hromádky na podlaze jeskyně a zůstal nehybně ležet. Johann se sklonil a obrátil mu zkrvavenou, rozbitou tvář ke světlu.

„Ještě jednou se jí dotkneš,“ zasyčel, „a jsi mrtvý, Yasine al-Kharife. Rozumíš? Mrtvý!“

Yasin se pokoušel něco říci, ale rozkašlal se a z koutku úst mu vytryskla krev. Sestra Beatrice mu chtěla pomoci a snažila se Johanna obejít.

„Ne!“ zařval a hrubě ji strhl zpátky. „Nebudeš mu pomáhat! Ne po tom, co ti chtěl udělat!“

Beatrice zahlédla divoký lesk v jeho očích a raději neodporovala. Johann ji stále držel za paži. Znovu se obrátil k Yasinovi.

„Vrátíme se do jeskyní na druhé straně ostrova. Za žádných okolností se k nám nepřiblížíš. Je to jasné?“

Oběma se zdálo, že Yasin chabě přikývl. Pak mu hlava sklouzla ke straně a ztratil vědomí. Hleděli jeden na druhého, až Beatrice zabořila tvář Johannovi do ramena a rozplakala se.

14

Během několika následujících dní sestra Beatrice dvakrát Johanna úpěnlivě prosila, aby se s ní vypravil na druhou stranu ostrova, ujistit se, že Yasin je v pořádku. Poprvé to rozzuřeně odmítl. Podruhé, šest dní po incidentu, váhavě slíbil, že Yasina zkontroluje sám, aby se Beatrice nestrachovala, že snad zemřel na následky zranění utrpěných ve rvačce.

Rozhodl se vydat na cestu uprostřed noci, aby co nejvíce snížil pravděpodobnost, že by ho Yasin mohl zahlédnout. Průzkumná výprava byla úspěšná. Našel Yasina v jedné z menších jeskyní, jak tvrdě spí. Vedle lůžka stál nový koš s jídlem a u něj sbírka stejných léčivých bylin, jakými Beatrice ošetřovala jeho rány po jeho příchodu na ostrov. Před vstupem do jeskyně se povalovaly rozmanité nástroje a nářadí a další věci ze skladiště.

Beatrici uklidnilo, že Yasin nezahynul. Ale jak míjel čas, znovu se jí zmocňovalo znepokojení nad choulostivou situací, ve které se nacházeli.

„Dříve či později na Yasina narazíme znovu,“ řekla Johannovi jednou večer u ohně. „Tenhle ostrov je prostě příliš malý na to, abychom se mohli jeden druhému věčně vyhýbat. Nebylo by lepší, kdybychom za ním zašli a pokusili se nějak dohodnout? Bojím se, že jinak…“

Johann byl neoblomný. Pokud se týkalo Yasina, za žádnou cenu nehodlal přistoupit na kompromis. Stále ještě se hněval sám na sebe, že sestru Beatrici lépe neochránil. Navzdory jejím opakovaným žádostem tvrdošíjně odmítal třeba jen uvažovat o tom, že by Yasinovi odpustil. Beatrice ho čas od času znovu prosila, aby uspořádali „mírovou konferenci“, ale jako by mluvila do dubu.

Johann pokácel vzrostlejší strom a z pevného, houževnatého dřeva vyrobil dva obušky. Menší dal Beatrici a trval na tom, aby ho měla po ruce pokaždé, když nebudou spolu. Větší hůl nosil stále při sobě.

Nikdy už nešel ráno plavat. Nehodlal Yasinovi poskytnout další příležitost, aby se mohl v jeho nepřítomnosti tajně přikrást k jeskyni a znovu Beatrici napadnout. Místo plavání každý den časně ráno vystoupil na pahorek a z několika pozorovatelen sledoval, co Yasin dělá.

Brzo už znal jeho dopolední rozvrh nazpaměť. Jakmile Yasin vstal, uhasil obě pochodně, které v noci osvětlovaly vchod do jeskyně. Obrácen tváří k jezeru odříkal předepsané ranní modlitby, udělal si pořádnou snídani a pak se pustil do práce na některém ze svých mnoha projektů.

Johann několik dní po sobě sledoval, jak Yasin staví malou loď, podobnou kánoji, a zkouší ji na mělčině pod útesy. Jednoho dne časně ráno naložil zásoby a vyrazil na jezero. Johann zůstal na své pozorovatelně a díval se za lodí tak dlouho, až se rozplynula za obzorem. Toho večera se s Beatrici radovali v jistotě, že příčina napětí a strachu konečně zmizela z ostrova.

Ale příštího rána Johann uviděl kánoji ležet vytaženou na písku pod jeskyní. Yasin sám se z jeskyně vynořil až v poledne. Po večeři seděli Johann s Beatrici u ohně a uvažovali, co ho asi mohlo přimět k návratu.

„Možná prostě nebylo kam jít," přemýšlela sestra Beatrice nahlas. „Třeba je jezero kolem dokola ohrazeno nějakou pevnou bariérou."

Johann se pohroužil do složitých úvah. „Všichni tři jsme do jezera ‚spadli', jestli je to ten správný výraz. Takže mezi naší oblastí a zbytkem vesmírné lodi musí existovat nějaké spojení."

„Pokud ho naši hostitelé neuzavřeli," podotkla Beatrice.

„Právě proto mě to znepokojuje," odpověděl Johann vážně. „Sledoval jsem Yasinovy přípravy. Vzal si s sebou spoustu zásob a materiálu. Určitě měl v úmyslu opustit ostrov navždy. Zřejmě mu nezbývalo nic jiného, než se vrátit. Jsem čím dál pevněji přesvědčen, že ho sem poslali úmyslně, především proto…"

„Zase už, bratře?" přerušila ho Beatrice prudce. „Nemůžete na to prostě zapomenout? Zvlášť teď, když máme dost jiných starostí."

„Dobrá," odsekl Johann. „Ale jedno si pamatujte. Nehodlám Yasinovi odpustit, co vám udělal. Je to ten nejhorší lump a ničema…"

Beze slova naslouchala další vzteklé tirádě. Její naděje se nesplnily. Bylo zřejmé, že místo aby se Johannova zášť vůči Yasinovi otupila, změnila se časem v nesmiřitelnou nenávist.

Na nejširším místě pláže, v zátoce necelý kilometr od jeskyní, si Yasin začal stavět dům. Každé ráno po snídani naložil materiál a nářadí do nového, prostornějšího vozíku a dotáhl všechno na staveniště. Pracoval celé dny a někdy až dlouho do noci, večer si na práci svítil pochodněmi.

Johann objevil několik výhodně položených míst, odkud mohl sledovat, jak stavba pokračuje. Den poté, co Yasin dokončil hrubou kostru domku, přesvědčil Johann Beatrici, aby se s ním ráno šla na novou stavbu podívat.

„Yasin je každopádně šikovný, že, bratře?"

„Nikdy jsem netvrdil, že není chytrý a nadaný," připustil zdráhavě Johann. „Ve Valhalle často zvládl za jediný den úkol, který by obyčejnému inženýrovi zabral nejméně dva týdny. Ale jeho schopnosti nemohou v širším měřítku ani zdaleka vyvážit pokřivenou povahu. Yasin je možná génius, ale to nic nemění na tom, že je také nebezpečný psychopat."

Beatrice mlčela. Johann zase jednou sklouzl do rozhořčeného projevu na téma Yasin. Tentokrát uvažoval o tom, jak je podivné, že ani jeden, ani druhý na své polovině ostrova dosud nenarazili na stopy Yasinovy přítomnosti.

„Buď je tak strašně chytrý," prohlašoval, „nebo nás naprosto ignoruje. „Nejspíš přesvědčil sám sebe, že za ním nakonec přijdeme sami a budeme mávat olivovou ratolestí. Ale to se šeredně plete."

Beatrice využila přestávky v jeho monologu. „Bratře Johanne, neurazte se, prosím, ale ráda bych se vás na něco zeptala. Když jste dopředu věděl, že Yasin byl odsouzen za násilné činy, proč jste ho proboha vůbec přijal jako inženýra do Valhally?"

Johann pokrčil rameny. „Mea culpa. Základna tenkrát někoho takového nutně potřebovala. Myslel jsem, že jeho technické schopnosti jsou důležitější než záznamy v trestním rejstříku. Teď je mi jasné, že jsem udělal obrovskou chybu." Křivě se pousmál. „Nikdy není pozdě se něčemu přiučit, že?"

To není, pomyslela si Beatrice. *A já doufám, že se vám brzo podaří smířit se i s tou nejobtížnější zásadou křesťanství: že každý člověk, bez ohledu na to, jakých odporných činů se snad dopouštěl, má právo na odpuštění.*

Hodinu před svítáním Johanna probudil zápach. Nemohl se splést. Někde na ostrově hořelo.

Vyšel z jeskyně a vyšplhal na vysoký balvan. V dálce se odrážela slabá záře. Nabíral vzduch. Skutečně, byl to kouř. Vrátil se do jeskyně a vzbudil sestru Beatrici.

„Někde hoří. Chci jít na kopec a podívat se, kde to je."

Beatrice zavětřila. „Taky to cítím. Jestli počkáte jen minutku, než se opláchnu, půjdu s vámi."

Ruku v ruce tápali tmou po stezce k vrcholu. Jak stoupali výš, otevřel se jim výhled na zuřící požár. Oheň se už dost rozšířil. Spáleniště pokrývalo téměř pět procent povrchu ostrova. Plameny se zatím držely v níže položených oblastech a jen zvolna šplhaly vzhůru po svahu. Zdálo se, že centrum požáru je někde v místech, kde si Yasin stavěl dům.

Oba současně zpozorovali bílý jiskřící pás, zpočátku jen jako nejasnou záři daleko nad jezerem. Blížil se k ostrovu nesmírnou rychlostí. Nad ohněm se střemhlav snesl dolů, několikrát obletěl zuřící požár a rozletěl se zpátky přes jezero.

Sledovali jej, až světélkující stopa zmizela v černočerné tmě nad obzorem. Sestra Beatrice se pokřižovala a tiše odříkávala modlitbu. „Občas zapomínám, bratře, že my dva a Yasin nejsme jediní obyvatelé tohoto světa. Andělé nad námi stále bdí, i když se zjevují jen zřídka."

Johann pozoroval požár. Nad ostrovem vanul stálý, velmi mírný větřík, takže oheň se naštěstí nešířil příliš rychle. Ale s výjimkou obou skalnatých cípů ostrova byla vegetace všude tak hustá, že neexistovalo nic, co by mohlo plameny zastavit dřív, než jej pohltí celý.

Umělé denní světlo se rozzářilo náhle jako obvykle a prudký jas přinutil Johanna a Beatrici zavřít na okamžik oči. Oheň teď nevypadal tak děsivě jako v noci. Bylo už zřejmé, že požár vypukl v džungli hned za Yasinovým nedokončeným domkem a pak se rozšířil třemi směry – na obě strany podél pláže a vzhůru po svahu. Stavba na pobřeží zůstala netknutá, ale všude okolo se táhla jen zčernalá pustina.

Dlouho stáli na úbočí pahorku a očima pátrali po Yasinovi. Rozhlíželi se po okrajích spáleniště, po plážích i v okolí jeskynního komplexu. Nikde ho nezahlédli.

„Doufám, že se mu podařilo bezpečně vyváznout," strachovala se Beatrice.

„Určitě ano," uklidňoval ji Johann. „Nejspíš nesl pochodeň a uklouzl nebo zakopl a z nepozornosti způsobil požár. Před ohněm mohl snadno utéct, leda by byl těžce zraněný. Teď ale nemám strach o Yasina. Bojím se, co budeme jíst, jestli…"

Nedořekl. Země se mu náhle pohnula pod nohama. Zavrávoral a chytil Beatrici za paži. „To je zemětřesení!" užasl.

Země se chvěla stále silněji. Udržet se na nohou bylo nemožné. Sedli si a drželi se za ruce. Znenadání je mocný náraz odhodil stranou. Svalili se do trávy. Johann měl tvář podrápanou větvemi nejbližšího keře. Pokoušel se znovu posadit, ale nešlo to. Neznámá síla ho prudce vrhla k zemi.

Oba začali klouzat dolů po svahu. Nedokázali se udržet jeden druhého. „Jste v pořádku?" vykřikl Johann. Skutálel se do křoví, které na chvíli zarazilo jeho pád.

„Zatím ano," odpovídala Beatrice. „Ale jestli takhle poletíme až dolů, tak nevím."

Nový náraz odtrhl Johannovi ruce od keře, kterého se držel. Převalil se přes rameno a vrazil do sestry Beatrice. V tu chvíli se nesmírná síla, která je stahovala dolů po svahu, náhle vytratila. Vyškrábali se na nohy a se smíchem stanuli vedle sebe.

Než stačil Johann něco říct, sestra Beatrice s vytřeštěnýma očima ukázala za něj. „Podívejte se, podívejte, co se stalo s jezerem!" vykřikla.

Johann se rychle otočil. „Proboha," vydechl jen. Před zemětřesením a těmi podivnými nárazy stál Yasinův dům asi třicet metrů od břehu. Teď na stejném místě vody jezera ustoupily nejméně o tři sta metrů a místo průzračné mělčiny se tu táhla neposkvrněná plocha tmavého vlhkého písku. Johann se rozhlížel po novém pobřeží. Odliv zasáhl oblast přibližně ve tvaru půlměsíce, s nejširší částí poblíž nedokončené stavby. Na druhé straně ostrova, v okolí druhého sídliště, se úroveň hladiny téměř nezměnila.

„To je moc divné," hloubal Johann. „Voda se stáhla symetricky, přesně okolo místa, kde vznikl požár, jako by to někdo přesně vypočítal."

Zemětřesení nemělo na oheň žádný vliv. Zatímco Johann pozoroval, jak se plameny šíří, sestra Beatrice hleděla do dálky na jezero a povšimla si podivného chvění na horizontu, kde se hladina dotýkala oblohy. Vypadalo to, že se záhadný jev přibližuje. Ukázala rozčeřené místo na obzoru Johannovi.

Dívali se, jak vzdálený hřeben letí blíž a mění se ve vlnu děsivých rozměrů. Hnala se k ostrovu a stále rostla. Johann odhadoval, že je vysoká nejméně sto metrů.

Hleděli na zpěněnou vodní stěnu, která se chystala za několik sekund udeřit na ostrov, a zmocňovala se jich hrůza. Johann se pokoušel spočítat objem vlny. Násilím se nutil ke klidu a přesvědčoval sestru Beatrici, že pod vrcholkem hory jsou zaručeně v bezpečí. „Samozřejmě," mumlal spíš pro sebe. „Tohle je dokonalá metoda, jak uhasit požár."

Pohled na gigantickou masu vody, která se k nim blížila, vzbuzoval děs i obdiv. Vlna narazila na pobřeží a zlomila se s ohlušujícím řevem. Voda se hnala vzhůru po svahu a ničila vše, co jí stálo v cestě. Tam, kde ještě před vteřinou zuřil požár, vládla teď povodeň.

Johann a Beatrice bez dechu, ruku v ruce, sledovali úžasnou podívanou. Proudy vod stékaly po svazích pahorku a stahovaly se zpátky do jezera. Krajina se změnila jako mávnutím čarovného proutku. Místo husté džungle se teď po celé ploše hlavního útoku vlny táhla jen beznadějná změť propletených rostlin a stromů vyrvaných z kořenů. Do deseti minut bylo po všem. Voda zmizela a jezero se opět vrátilo tam, kde bylo před zemětřesením. Jen pláže zůstaly pokryté listím a větvemi, které ustupující vlna strhla s sebou. Yasinův dům zmizel beze stopy.

„Právě jsme byli svědky jednoho Božího zázraku, bratře," vydechla Beatrice nadšeně.

Nesmírný nápor vlny zničil všechny níže položené oblasti ostrova mezi místem, kde Johann s Beatrici poprvé vystoupili na břeh, a jeskyněmi, ve kterých žil Yasin. Z vrcholu hory se dal snadno zjistit rozsah katastrofy. Johann Beatrici ujistil, že jestli byl Yasin v oka-

mžiku nárazu uvnitř jeskyně, zaručeně útok vodní spousty přežil bez úhony.

„Jestli spal, což je velice pravděpodobné, určitě bude v pořádku."

„Ale co když se snažil hasit oheň? Nebo zůstal z nějakého důvodu dole u svého domku?"

„To bychom ho byli viděli. Kromě toho, v takovém případě bychom už pro něj stejně nemohli nic udělat."

Právě obědvali. Sestra Beatrice hned zpočátku navrhla, že by měli Yasinovi na druhou stranu ostrova donést koš ovoce jako gesto dobré vůle, protože vlna zničila všechny zdroje potravy v okolí jeskyně. Chtěla se také přesvědčit, že se mu nic nestalo.

Johann byl zásadně proti takovému projevu milosrdenství. Připomněl sestře Beatrici, že Yasin je velice vynalézavý a skoro určitě žádnou pomoc nepotřebuje. „A jestli je v pořádku, to zjistím zítra z pozorovatelny sám."

Beatrice náhle změnila téma. „Bůh byl ke mně v mnoha směrech velice milostivý," svěřila se Johannovi. „Vzpomínám si, jak jsem v dětství poprvé slyšela příběh o Mojžíšovi, který vedl svůj národ z egyptského otroctví a Rudé moře se před nimi rozestoupilo. Učitel náboženství nám jednou ukázal obrázek. Na obou stranách se tyčily ohromné stěny nehybné vody a mezi nimi kráčeli po suchém dně lidé, nepatrní ve srovnání s nesmírnou silou vodních spoust. Pamatuju se, že jsem vždycky toužila být při tom a vidět zázrak našeho Pána na vlastní oči. Teď vím, co asi cítil Mojžíš a ostatní Židé. Když jsem pochopila, že Bůh seslal obrovitou vlnu, aby nás zachránil před ohněm, celá jsem se chvěla tušením Jeho přítomnosti. Bylo to něco neuvěřitelného."

Johann dál mlčky jedl svou směs bobulí, obilnin a vody. Neříkal nic.

„Bratře Johanne," ozvala se Beatrice po chvíli, „nechcete tu přece sedět a popírat, že to, co se přihodilo dnes ráno, byl zásah Boží prozřetelnosti?" Na hlase jí bylo patrné, že se cítí trochu dotčená. „I nevěřící Tomáš by uvěřil, kdyby se setkal s tak mocnou silou."

„Sestro Beatrice, ochotně připouštím, že jsem nikdy nezažil nic tak působivého. Když ta vlna narazila na břeh, byla vysoká jako padesátipatrová budova. Nebyla jste sama, kdo cítil chvění. Ale Bůh není jediný, kdo by dokázal vyvolat tak nesmírný pohyb vod, aby uhasil požár. Technicky vyspělá civilizace mimozemšťanů, podob-

ných těm, kteří stvořili tento ostrov i kouli, v níž se nacházíme, by také dokázala využít svých znalostí z oboru fyziky a manévrovat s lodí tak, aby.

„Ale ta vlna byla dokonalá, bratře," přerušila ho Beatrice. „Byla přesně tak velká, aby úplně uhasila požár, a přelila se přes ostrov přesně na správném místě. Nedošlo k žádným zbytečným škodám. Vaši mimozemšťané by museli být kouzelníci…"

„To taky očividně jsou," hádal se Johann. „Uvažujte, sestro. Byla ta vlna o tolik fantastičtější než scéna z Hirošimy nebo exkurze do nacistického Německa?"

Beatrice si dala s odpovědí na čas. „V takových chvílích mi nejvíc chybí sestra Vivien," povzdychla nakonec. „Měla v sobě určitou dávku skepse, která mě držela pevně na zemi, ale vždycky to byla skvělá přítelkyně. Spojovala nás víra v našeho Pána a oddanost Jeho dílu. Vy a já si nikdy nemůžeme být tak blízcí. Bez ohledu na to, jak se máme rádi a co všechno společně prožijeme, vždycky mezi námi bude propast. Vždycky nás bude oddělovat odlišný názor na svět a na smysl života."

Odvrátila oči. „Přes vaši péči a starostlivost se někdy cítím hrozně osamělá. Vím, že mě máte rád, a to mě utěšuje. Ale občas se mi stýská po sestře Vivien a po všem, co pro mě znamenala. Ona by za tou vlnou viděla ruku Páně. Radovaly bychom se z toho celé týdny. Do noci bychom si povídali o Bohu a o zázracích, které učinil…"

Znovu pohlédla na Johanna a měla slzy v očích. „Omlouvám se, bratře," pokusila se o úsměv. „Nemám právo…"

„Jste člověk, sestro Beatrice," přerušil ji jemně. „Osamělost je velmi lidský cit. Je mi líto, že vám nemohu poskytnout víc. Časem snad…"

„Časem snad, bratře Johanne. Bude-li si to Bůh přát…"

Příštího rána se Johann marně rozhlížel z vrcholku hory a pátral po Yasinovi. Zůstal na pozorovatelně až do poledne a pak se vrátil se zprávami dolů do jeskyně. Slíbil sestře Beatrici, že pokud se Yasin neobjeví ani další den, vydá se na opačný konec ostrova a zjistí, co se s ním stalo.

Druhého dne ráno vyšplhala Beatrice na pahorek společně s Johannem. Yasin se neukázal. Pozorovali jeho jeskyni až do oběda.

„Mám podivné tušení, bratře. Zdá se mi, že Yasin je mrtvý. Jinak není možné, že jsme ho ještě neviděli.“

„Možná se přestěhoval někam výš,“ odpověděl nepřesvědčivě. „Třeba má strach z dalšího zemětřesení a z další vlny.“

Johann věděl, že mu nezbývá nic jiného než dostát slibu, který Beatrici dal. Sbalil si do batohu trochu jídla, vodu a léky, vzal si svou hůl a za hodinu vyrazil. Vydal se po stezce vzhůru k vrcholu hory, aby během celého sestupu nemusel Yasinovu jeskyni spustit z očí.

Mířil k útesům a na každém místě, odkud měl výhled, se na chvíli zastavil. Pozorně naslouchal, jestli se neozve neobvyklý zvuk, který by prozrazoval něčí přítomnost, a pečlivě se rozhlížel. Mezi skalami nenarazil na žádné známky lidské přítomnosti.

Když ho od planiny s věčným ohněm dělilo sotva sto metrů, zabočil k pobřeží a přibližoval se z jiného směru. Vynořil se ze skal přímo proti vchodu do největší prostory, ve které kdysi žili všichni tři pohromadě. Okamžitě si všiml, že vstupní otvor do jeho oblíbené jeskyně, odkud byl skvělý výhled na jezero, je přehrazen jakousi branou. Trochu ho to zmátlo, ale plížil se pomalu dál, kryl se za skalami a střežil se způsobit sebemenší hluk.

Asi dvacet metrů od jeskyně se přikrčil za balvan a obezřetně vyhlížel. Vstup do jeskyně lemovala po obou stranách i nahoře mříž z bílých tyčí s červenými znamínky. Uprostřed zůstala vysoká, úzká dvířka ze stejného materiálu, otevřená dokořán.

Někdo, nejspíš Yasin, vyrobil bránu, aby mohl kontrolovat, kdo vchází a vychází z jeskyně, přemýšlel Johann. Ví, že vstup je vidět jen od jezera. Chce se chránit před námi? Přede mnou? Ale jestli ano, proč dál spí ve druhé jeskyni?

Johann však už neměl příležitost dokončit své úvahy ani si prohlédnout celou konstrukci zblízka. Něco ho strašnou silou udeřilo zezadu do hlavy a v příštím okamžiku ztratil vědomí.

15

Když se probral, venku už byla tma. Hlava mu třeštila. Dotkl se velké boule v zátylku a zasténal bolestí.

Pomalu se rozhlížel. Na vzdálenější kamenné stěně se odrážela zář plamenů. Poznal, že je v přední prostoře veliké jeskyně, kde spolu s Beatricí ošetřovali Yasina. Zvolna se posadil. Bušení v hlavě se s

každým pohybem zhoršovalo. Chvíli počkal a pak se s nadlidským úsilím vyškrábal na nohy.

Sám nevěděl, jak se mu podařilo dovrávorat těch několik metrů až ke vchodu do jeskyně. Dvířka teď byla zavřená a zamčená. Bezúspěšně se je pokoušel vyrazit. Pak chytil dvě tyče, které tvořily součást mříže, a snažil se je ohnout. Nepovolily ani o milimetr.

Námaha způsobila, že se bolest hlavy stala nesnesitelnou. Zvedal se mu žaludek a všechno se s ním točilo. Dotápal zpátky dozadu, přitáhl si jednu z matrací opřených o stěnu doprostřed místnosti a sesul se na ni. Za několik minut už zase spal.

Když se probudil podruhé, trápil hlad a žízeň. Venku byl bílý den. Hlava ho bolela o poznání méně. Vzpomněl na svůj batoh a napadlo ho, co se s ním asi stalo.

Prohlédl si důkladněji konstrukci, která uzavírala vstup do jeskyně. Zdvojené svislé tyče byly od sebe vzdálené na polovinu jeho dlaně, tedy asi patnáct centimetrů, a každý pár někdo pevně svázal nejméně na deseti místech. Bránu zpevňovaly nahodile umístěné krátké vodorovné příčky.

Úzká dvířka sahala téměř do třímetrové výše, ale široká byla jen půl metru. Na druhé straně mříží byly mezi stropem a dnem jeskyně zapřeny a upevněny dvě svislé tyče, které dvířka zajišťovaly. Nalevo u dolního okraje mříže, kousek od skalní stěny, zůstal malý čtvercový otvor.

Johann posuzoval celou konstrukci z technického hlediska a hledal slabiny. Všude, kde byla mříž zapuštěna do skály, zapadaly vodorovné i svislé tyče do vyhloubených žlábků, které zajišťovaly naprostou pevnost spoje. Vyzkoušel několik takových míst. Všechna snadno odolávala jeho náporu. Ať už tohle vězení postavil kdokoli, odvedl důkladnou práci.

Usadil se znovu na matraci. V tom okamžiku se na druhé straně mříží objevil Yasin. V jedné ruce nesl dlouhý klacek, v druhé misku s jídlem.

„Ahoj, šéfe.“ Prostrčil misku otvorem u země. „Doufám, že ses dobře vyspal.“

Johann přistoupil k mřížím. „Pusť mě odtud, Yasine.“ Snažil se, aby jeho hlas zněl pokud možno klidně.

„Napřed mi vysvětli, cos tady včera večer hledal.“ Yasin se držel v bezpečné vzdálenosti od vchodu, aby na něj Johann svými dlouhými pažemi nedosáhl. „Podle toho, jak ses se mnou naposled loučil, nemohl jsem předpokládat, že bychom se příště sešli v míru.“

„Měli jsme o tebe se sestrou Beatricí strach, když jsme tě po té vlně ani jednou nezahlédli. Báli jsme se, že jsi možná zraněný nebo mrtvý. Nesl jsem ti jídlo, vodu a léky. Máš můj batoh. Můžeš si ověřit.“

„Šach, šéfe.“ Yasin ho nenechal domluvit. „To, co jsi měl v batohu, je skvělý příklad nouzového vybavení. Možná budeš mít taky dobré vysvětlení pro ten kyj, co jsi měl s sebou. Žije snad teď na ostrově divá zvěř, o které já nic nevím?“

Johann mlčel. „Pro ten obušek nemám dobré vysvětlení, Yasine,“ řekl nakonec.

„Že by ses opravdu potřeboval chránit přede mnou, šéfe? Jsem o polovinu menší. Málem jsi mě zabil holýma rukama.“ Z Yasinova hlasu čišela zatrpklost. „A proč bys mě býval zabil, můj německý obře, kdyby tě tvoje bláznivá Beatrice nezarazila? Protože jsem na rozdíl od tebe neměl strach dostat ji třeba násilím? To je podle tvého křiváckého křesťanského mozku dostatečný důvod k tomu, abys zabil člověka?“

Johannovi bylo jasné, že ho Yasin jen dráždí. Nereagoval. Yasin chvíli vyčkával a pak pokračoval. „Když jsme spolu dělali ve Valhalle, myslel jsem, že jsi chytrej chlap. Ale pochybuju o tom od chvíle, co jsme se nalodili do té krabice, a zvlášť od té doby, co jsem se dostal na tenhle ostrov.“

Přistoupil blíž k mřížím. „Rozmysli si to, Siegfriede. Jaká je jediná možnost, abychom spolu všichni tři vycházeli, když už jsme tu uvízli? My dva se musíme podělit o tu děvku. Kdyby chodila jen s jedním, dřív nebo později se žárlivostí pobijeme. Taková je lidská nátura. Rovnováhy dosáhnem jedině tehdy, když ji budem šoustat oba.“

Johann se snažil ovládnout zuřivost, která se ho zmocňovala. Vnitřní hlas mu připomínal, že není v situaci, kdy by se s Yasinem mohl hádat. Přesto se mu úplně nepodařilo skrýt znechucení, které v něm takový návrh vyvolal.

„Copak je s tebou, šéfe?“ Yasin ho lehce šťouchl tyčí do břicha. „Snad tě ta ženská neuhranula? Mohls ji mít, kdykoli bys chtěl, a je

jasné, že po ní jedeš, ale za celých sto dní nic. Jseš teplej, šéfe? To je tvoje tajemství? Jebal bys radši mě, ne?“

„Nejsem teplej, ty hajzle!“ Johann už nedokázal udržet jazyk za zuby. „Ale nevěřím, že ženu je nejlíp získat násilím, zvlášť pokud je milá a důvěřivá a hluboce věří, že čistota je součástí její oddanosti Bohu.“

Yasin se rozchechtal. „To je sranda! Ty musíš bejt stejnej cvok jako ona. Ženská jako kněz, to je pěkná kuriozitka i dole na Zemi, ale tady, na tomhle místě, je to úplně uhozený. Už jsme o tom mluvili dřív, šéfe. Ženský mají v životě za úkol jen dvě věci: oblažovat muže a rodit děti. Všechno ostatní je blbost. Ale chtěl jsem ti říct něco jiného. Na tom, že ses mě pokusil zabít, mě nejvíc znepokojuje jedna věc – tvoje jednání dokazuje, jak máš přeházenej systém hodnot. Žádnej rozumnej chlap by se nepokusil druhýho zabít kvůli něčemu, co je úplně přirozený, jako třeba že si to chce rozdat s holkou. Ani kdyby šlo o jeho vlastní ženu, a tohle určitě nebyl ten případ.“

Johann se zlobil sám na sebe, že se před chvílí neovládl. Přinutil se k mlčení a snažil se Yasinův hlas nevnímat. Zvedl misku, kterou mu Yasin přistrčil otvorem, a znovu se usadil na matraci.

Yasin stál u mříží. „Tak dobře, šéfe,“ šklebil se. „Nejspíš mi chceš naznačit, že by to pro dnešek stačilo. Podle tvého chování soudím, že ještě nejseš připravenej, aby ses mi omluvil.“

Johann vzhlédl od jídla. „Omluvil?“

„Jasně. Myslím, že je to docela na místě. Nakonec jsi mě sakra skoro zabil. Když se omluvíš, bude to skvělej začátek na cestě ke zlepšení našich vzájemných vztahů.“

Johann na něho mlčky upřeně hleděl. Yasin po chvilce pokrčil rameny a zmizel. Vrátil se za pár vteřin s další miskou a s lahví vody. „Tady máš, Siegfriede. To by ti mělo stačit, než se s Brunhildou vrátíme.“

„Co chceš dělat?“ Johann se nepokoušel zakrýt znepokojení.

„Přitáhnu sem tu zlatovlasou pannu. Posledních čtyřicet dní jsem byl velice osamělý a dámskou společnost jsem postrádal zvlášť citelně. Jsem si jist, že sestra Beatrice se mnou ráda půjde, jen co jí vysvětlím situaci.“

Johann se přiblížil k mříži. „Opovaž se jí ublížit, Yasine!“

Malý Arab se znovu ušklíbl. „Vzhledem k okolnostem ti nezbývá nic jiného, než mi důvěřovat… šéfe. Auf Wiedersehen.“

Otočil se a odešel, na zádech Johannův batoh. Do kroku si hvízdal melodii z Wagnerova Soumraku bohů.

Johann prožil den jako v agónii. Snažil se nemyslet na Yasina a na sestru Beatrici a na to, co se teď možná odehrává na opačném konci ostrova, ale bez úspěchu. Obraz Yasina, jak právě v této jeskyni tiskne Beatrici pod sebou, ho neustále pronásledoval s mučivou konkrétností.

Vší silou zaútočil na mříž. Cloumal tyčemi, až ho všechno bolelo. Vyšplhal po stěně a skočil, pověsil se celou vahou na tyč, která vypadala, že není dost důkladně zapuštěná do stropu. V zoufalé snaze uniknout prolézal labyrintem místností v zadním traktu jeskyně a hledal balvan, který by dokázal vrhnout proti mříži.

Nenašel nic. Nedokázal tyčemi pohnout ani o milimetr. Yasinovi se podařilo vytvořit dokonalé vězení.

Brzo po poledni dojedl zbytek ovoce a dopil poslední vodu. Déle než hodinu zuřivě pobíhal po jeskyni a nakonec se vyčerpaný zhroutil na lůžko. Probudil se sotva půl hodiny předtím, než se Yasin s Beatrici vrátili.

Sotva ji Johann uviděl, vrhl se ke vchodu. „Stalo se vám něco?“

„Ne, bratře,“ odpověděla. Jejich ruce se setkaly mezi mřížemi. „Ale co vy? Yasin říkal, že vás uhodil hodně.“

„Hlava je v pořádku, ale strašně jsem se bál o vás. Neublížil vám?“

Yasin stál na doslech, sotva metr za Beatrici, v ruce svou oblíbenou hůl.

„Choval se jako dokonalý gentleman. Požádal mě, abych šla s ním, že budeme všichni tři jednat o naší společné budoucnosti. Řekla jsem mu, že si také myslím, že je nejvyšší čas si promluvit.“

„Najíme se tady, před tvou celou, šéfe. Neměj strach, rozdělíme se s tebou,“ vložil se Yasin do hovoru.

„Nemohl byste ho pustit?“ zeptala se sestra Beatrice. „Dávám vám své slovo, že k ničemu nedojde.“

„Neřekl bych, že je to dobrý nápad, sestřičko. Ani kdyby mi náš Siegfried sám dal své slovo. Naše poslední střetnutí nebylo zrovna příjemné. Nemám v úmyslu riskovat, dokud nebude jasné, že si rozumíme.“

Sestra Beatrice přinesla Johannovi několik plátků jeho oblíbeného melounu. Posadila se před celu a připravila směs ovoce s bobulemi, okořeněnou sladkými lístečky bylinky, které říkala rozmarýna, protože tvarem připomínala pozemskou rostlinu. Všichni se pustili do jídla, ale hovor vázl.

Yasin jim vyprávěl, co zažil během požáru a povodně. Oheň opravdu způsobila jedna z jeho pochodní. Táhl na staveniště těžké dřevěné trámy a neopatrně zakopl pochodeň do podrostu. Myslel, že oheň uhasil, ale zřejmě někde doutnalo dál, a když se vrátil na noc do jeskyně, plameny se začaly šířit. Později byl venku, kousek od čela požáru, když si poprvé všiml vlny, jak se valí na ostrov. Utíkal stranou a vyškrábal se na svah mimo dosah záplavy jen několik minut předtím, než vlna udeřila.

Když dojedli, byla už tma. Yasin zapálil dvě pochodně a zastrčil je do držáků po obou stranách brány. Pak odvedl sestru Beatrici stranou a tlumeně jí cosi vykládal.

Vrátili se po několika minutách. Yasin nařídil Johannovi, aby ustoupil ode dveří. „Pustím ji k tobě na návštěvu, šéfe, ale nehodlám nic riskovat, čistě pro případ, že bys chtěl něco zkoušet. Hezky až dozadu ke zdi, ale abych na tebe pořád viděl.“

Johann se stáhl dál do jeskyně. Yasin s velkou obezřetností otevřel dvířka, celou dobu nespouštěl Johanna z očí. Sestra Beatrice vešla a v příští vteřině Yasin zárazil zámkové tyče zpátky na místo. Johann přistoupil blíž a vzal Beatrici do náručí. Yasin zůstal stát u vchodu a díval se na ně.

Obě pochodně jasně ozařovaly celou přední část jeskyně. Zblízka Johann ihned poznal, že Beatrici něco velice trápí. „Co se děje?“ zeptal se tiše.

„Pojďme se posadit a promluvíme si.“ Johann přitáhl zezadu další matraci a položil ji vedle svojí. Počkal, až sestra Beatrice usedne. Zkřížila nohy pod sebou, sundala čepec a uvolnila sponky. Zlaté vlasy sejí rozsypaly po zádech v bohatých pramenech.

„Tak co se děje?“ opakoval.

„Shodli jsme se s Yasinem,“ začala Beatrice napjatým hlasem, „že situace, která až do dnešního dne vládla na ostrově, je neudržitelná. Nicméně jsme se nemohli domluvit, jak problém vyřešíme. Nakonec jsme se pohádali. Pak mi Yasin řekl, že má v úmyslu věznit vás až do té doby, než mu splníme dvě podmínky.“

„Jaké jsou to podmínky?“

„Chce, abyste se mu v mé přítomnosti omluvil, že jste ho málem zabil, když mě chtěl… získat násilím.“

„Ten malý mizera,“ zamumlal Johann. „A ta druhá podmínka, sestro? Co ještě chce?“

Beatrice se náhle odvrátila. Chvěla se po celém těle. Johann ji vzal za ruku, ale zavrtěla hlavou. „To nic, bratře. Hned budu v pořádku.“

Dvakrát zhluboka nabrala dech a na několik vteřin sepjala ruce. Pak se znovu obrátila k Johannovi. „Yasin se domnívá, že případné potíže a neshody mezi námi zmizí, pokud já nebudu tím, o co vy dva spolu soupeříte. Kdybych patřila vám oběma a dělili jste se o mě bez nepřátelství a žárlivosti, mohli bychom žít všichni společně v míru.“

„Ráno mi tu vysvětloval svoje šílené představy. Ale není mi jasné, co to znamená. Myslel jsem, že mi řeknete, jaká je druhá podmínka mého propuštění.“

„Yasin chce, abychom se milovali, tady, dnes v noci. Chce se dívat. Pak se bude se mnou milovat on, venku před celou, a vy budete přihlížet. Podle jeho názoru by to mělo zmírnit…“

„Cože?!“ zařval Johann. „V životě jsem neslyšel něco tak směšného! Ten chlap je prostě blázen! Určitě jste mu to řekla.“

„Prohlásil, že můj názor na celou záležitost není vůbec důležitý,“ odpověděla sestra Beatrice s námahou, „a vzhledem k tomu, že především moje osoba je příčinou všech potíží, bude prý jedině spravedlivé, abych byla také nástrojem smíru.“

Johann vyskočil z lůžka a rozběhl se k mříži. Křikem přivolával Yasina. „Ty jsi zvrhlé zvíře, al-Kharife!“ hulákal, když se Arab objevil. „Zbláznil ses, u všech čertů? Jak si můžeš myslet, že bychom já nebo sestra Beatrice přistoupili na něco takového?“

„Pomalu s těmi urážkami, šéfe.“ Yasin sebevědomě protahoval slova. „Nebo si je začnu zapisovat a přičtu ti je k času, který strávíš ve vězení, ať už moje podmínky splníš nebo ne. A proč z toho vůbec děláš takový problém? Klidně ti přenechám první jízdu a spokojím se s projetou cestičkou.“

„Ty parchante!“ zařval Johann a marně se snažil na Yasina dosáhnout a zakroutit mu krkem. Stáhl se zpátky za mříž, až když ho Yasin dvakrát sekl klackem přes ruce.

„Ty tady teď poroučet nebudeš, Siegfriede!“ vyštěkl. „Chovej se radši slušně, nebo se odtud jakživ nedostaneš. Jestli víš, co je pro tebe dobrý, tak si to teď rozdáš s tou děvkou, co na tebe čeká v posteli. Další šanci už možná nedostaneš.“

Sestra Beatrice tiše plakala. Johann se posadil vedle ní. „Bratře Johanne,“ vzlykla, „cítím se úplně ztracená. Modlila jsem se k Bohu a prosila ho, aby mi ukázal cestu, aby mi odpustil všechno, čím jsem se snad provinila…“

„Neudělala jste nic špatného.“ Johann ji jemně objal a konejšil v náručí. „Jste ten nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznal.“

Po chvilce se odtáhla. „Udělám to, bratře Johanne,“ zašeptala sevřeným hlasem. „Jestli je to nutné, budu se milovat s vámi i s Yasinem, jen když tahle hrůza skončí.“

„Nepovídejte nesmysly.“ Znovu ji přitáhl k sobě. „Nikdy bych nedopustil, abyste tak ponížila sama sebe. Na to vás příliš miluju a příliš si vás vážím.“

„Pro začátek to není špatné,“ zachechtal se Yasin za mřížemi. „Ale už byste mohli přestat chodit kolem horké kaše a dát se do toho. Dnes je ta pravá noc, jestli víte, co tím myslím. Další příležitost už nebude.“

Johann jemně vzal tvář sestry Beatrice do dlaní a políbil ji na čelo. „Mám tě rád,“ zašeptal.

„Mám tě ráda,“ odpověděla se slzami v očích.

16

Johann probudil sestru Beatrici uprostřed noci. „Musíme vymyslet plán,“ šeptal tiše. „Tohle je možná naše poslední příležitost, kdy si můžeme promluvit. Yasin už tě sem nejspíš nikdy víc nepustí.“

Snažil se sestře Beatrici co možná jemně vysvětlit, že je jen otázkou času, kdy ji Yasin znásilní. „Možná to udělá hned zítra, možná bude čekat celé týdny, ale dříve či později tě bude chtít dostat.“

„Copak není nic, co bych mohla udělat?“ ptala se zoufale. „Prosit ho, aby mě nechal na pokoji, nebo se mu vrhnout k nohám a žádat o milost?“

Johann byl toho názoru, že žádné prosby Yasina od jeho úmyslu neodradí. „Nebylo by to k ničemu,“ vysvětloval šeptem. „Dokonce si myslím, že když dáš najevo strach, napadne tě o to dřív.“

Došli k závěru, že jediným možným východiskem z tísnivé situace je dostat Johanna z vězení. Sestra Beatrice chtěla pokus o útěk o několik dní odložit. „Yasin možná změkne," uvažovala. „Nebo se mi podaří odemknout dveře, až mě nebude hlídat."

Johann naopak tvrdil, že nejlepší příležitost se naskytne druhý den ráno. „Nečeká, že ty by ses o něco pokusila," přesvědčoval ji. „Když do něho vrazíš nebo ho uhodíš v okamžiku, kdy půjdeš ven, než stačí dát tyče na místo a zamknout, mělo by mi to poskytnout dost času. A pokud se dostanu k mříži dřív, než ji zajistí, v žádném případě už mě tady neudrží."

Sestra Beatrice s odporem pohlížela na skutečnost, že by se měla dopustit fyzického násilí. Johann se jí otázal, jaká představa je pro ni „méně uspokojivá", vrazit do Yasina, nebo se od něj nechat znásilnit? S velkými obavami Beatrice nakonec s jeho plánem souhlasila. Zbytek noci strávila na modlitbách a v meditaci.

Yasin se u mříží ukázal až hodinu po východu slunce. „Už ti nezbývá moc času, šéfe! Tvoje zbožňovaná kráska sedí vedle tebe a je na to zralá. Proč z ní nesundáš šaty a nepodíváš se, jak vypadá pod nima? Pak ti bude jasný, co ti chybělo."

„Neposmívej se mi, Yasine," odpověděl Johann odměřeným tónem.

„A proč ne? Nakonec, jestli se dobře pamatuju, podle tebe jsem hajzl, zvrhlý zvíře a parchant. Není to zajímavý, šéfe? Já jsem ti ani jednou nenadával."

„Urážel jsi sestru Beatrici i mě jinými způsoby. Ale máš pravdu, nadávky nejsou k ničemu."

„Copak, copak?" zachechtal se Yasin. „Že by náš obr z Německa po noci za mřížemi trochu změkl? Neboje to nějaká finta, abych se přestal mít na pozoru? Mimochodem, šéfe, když už jsme u toho, co bude s tou omluvou?"

Johann si unaveně povzdychl. „Yasine, prosím, nebudeme se teď hádat. Nemohli bychom se nasnídat v klidu?"

„V pohodě, šéfe. Jestli tobě vyhovuje zůstat v cele, mě vyhovuje, že se nebudeme bavit o nevyřízených účtech, které spolu máme. Ale kdyby ses omluvil, hned bychom byli o pěkný kus dál. Možná bych dokonce začal přemýšlet o tom, kdy ti odemknu tyhle dveře."

„S omluvou se možná časem smířím," odpověděl Johann. „Ale tvoje druhá podmínka je mi odporná. Nikdy bych sestru Beatrici ani sebe tak nepokořil."

„Není to zvláštní? Další důkaz, jak se od sebe lišíme," zašklebil se Yasin. „Nedělalo by mi potíže poskočit si s tou hezkou sestřičkou, i kdyby ses na to díval. Dal bych se do toho hned a ještě bych ti poděkoval, žes mě nechal, abych si užil první. Ale kdybych se ti měl omlouvat, radši bych si ukousl jazyk."

„Mohli bychom se teď nasnídat, prosím?" Téma hovoru nebylo Beatrici příjemné..

„Dobré ráno, sestro," uklonil se výsměšně Yasin. „Tak krásně jsme si tady se Siegfriedem povídali, že jsem na vás úplně zapomněl. Snídani, říkáte? Jak že jsem to rozhodl? Aha, už si vzpomínám. Vy dva dostanete snídani, až si to spolu rozdáte. Snídat potom společně, bok po boku, to je přece skvělé. Ale jestli se dneska ráno nebude dít nic zajímavého, na co bych se mohl koukat, prohlašuj u návštěvu za skončenou."

Johann s Beatrici na sebe mlčky hleděli. Čas ubíhal. Pak Johann rozevřel náruč. Objali se na rozloučenou.

„Myslím, že teď půjdu ven, Yasine." Sestra Beatrice vykročila k mříži.

„Momentíček, sestro." Yasin vytáhl svůj oblíbený klacek z úkrytu blízko vchodu. „Ještě není všechno připraveno. Šéfe, pěkně až dozadu. Lehni si hlavou ke zdi."

Beatrice se ohlédla a zachytila Johannův pohled. V jejích očích uviděl záblesk paniky. Pokusil se o uklidňující úsměv. „To přece není nutné, Yasine."

„Dělej, co říkám!" okřikl ho Yasin. „Já rozhoduju, co je nutný a co ne."

Johann kývl na sestru Beatrici a ustoupil k zadní stěně velké místnosti. Napřed usedl, pak se natáhl na podlahu.

„Koukej čumět do zdi," nařizoval Yasin.

Johann poslechl. V tu chvíli Yasin téměř bezhlučně odjistil zámkové tyče a kývl na sestru Beatrici, aby prošla dvířky.

Na okamžik zaváhala, pak vyšla ven. Yasin jí naznačil, že má ustoupit stranou. Když se napolo odvrátil, vší silou se na něj vrhla. „Johanne!" zaječela.

Snažila se Yasina zadržet. Neporazila ho, ale přece jen překvapeně zavrávoral pod vahou jejího těla. Upustil jednu zámkovou tyč. „Ty děvko!“ vyjekl a uhodil Beatrici klackem do zad. Pustila ho a upadla. Johann se řítil k mříži. Ztratil několik cenných chvil, když zakopl o matraci. Yasin ho spatřil, vrhl se ke vchodu a prostrčil klacek mříží. Johann se pokusil na poslední chvíli uhnout, ale hůl ho zasáhla do hrudi a sklouzla stranou. Upadl na kolena.

Ta chvilka Yasinovi stačila, aby zarazil jednu tyč na místo. Vteřinu poté se Johann vrhl celým tělem proti dvířkám. Prohnula se, ale vydržela.

„Zvoral jsi to, ty blázne křesťanská,“ zasyčel Yasin pohrdavě. „Jsi hlupák. A teď doopravdy zaplatíš. Ty i ta tvá bláznivá čubka.“

V tu chvíli mu sestra Beatrice skočila zezadu na krk. Okamžitě se ohnal a odhodil ji stranou. Jen na zlomek sekundy se ocitl příliš blízko mříže. Johann po něm hrábl a podařilo se mu mohutnou pravicí chytit Yasina za krk. Nesmírnou silou ho přitáhl k mříži, kde na něj dosáhl i druhou rukou. Sevřel Yasinovi hrdlo a začal ho škrtit.

„Odemkni dveře!“ křičel na Beatrici, která se těžce zdvíhala ze země.

Yasin chrčel a sípal. Johann nepovolil.

„Nezabíjej ho… Nezabíjej ho, prosím.“ Beatrice spěchala ke dveřím.

Yasin již téměř ztrácel vědomí, ale s ohromným úsilím se mu podařilo bodnout klackem přímo za sebe. Zasáhl Johanna do slabin. Drtivý stisk povolil jen na okamžik, ale Yasinovi to stačilo. Vykroutil se z Johannova sevření, odstrčil sestru Beatrici od dvířek a dvakrát ji udeřil klackem, jednou ze strany do hlavy. Upadla a krev se jí řinula z rány nad levým uchem.

V okamžiku, kdy se Yasin shýbl pro druhou tyč, Johann znovu celou silou narazil do dvířek. Mříže se prohnuly, ale zámek držel pevně. Johann číhal u vchodu a pokoušel se Yasinovi zabránit, aby zasunul na místo i druhou závoru.

Yasin číhavě pozoroval protivníka a ohmatával si hrdlo. „To bylo podruhé, co ses mě pokusil zabít. Další příležitost už nedostaneš, to slibuju. Dřív zabiju já tebe.“

Vytrhl z držáku jednu pochodeň a přikročil k bráně. Když Johann neustoupil, Yasin náhle vrazil pochodeň mezi mříže a spálil mu paži.

„Jen pojď, zkus to ještě jednou, šéfe. Hrozně rád bych ti přismažil kůži.“

Johann se stáhl a Yasin zarazil na místo zbylou zámkovou tyč. Vrátil pochodeň do držáku. Pak se obrátil k sestře Beatrici. Seděla na zemi a snažila se cípem roucha zastavit krev, která se jí řinula po spánku.

„Co se týká tebe, ty děvko,“ zavrčel zuřivě, „teď zaplatíš za to, žes mě zradila.“

Vykročil k ní a zamával klackem. Beatrice se otočila a snažila se utéci. Udeřil ji tvrdě přes záda a srazil k zemi. Zasténala bolestí. Krčila se před ním. „Ne, ne, prosím, ne,“ žadonila.

Yasin ji hrubě chytil za vlasy a vláčel po skalnatém terénu, až ji dotáhl před Johannovu celu. Sehnul se a škubl modrým plátnem. Řádový oděv se roztrhl. Když se Beatrice pokoušela bránit, udeřil ji dvakrát tvrdě do tváře. Rozplakala se.

„Jen pojď blíž, šéfe,“ hulákal Yasin na Johanna, který se držel u zadní stěny jeskyně. „Ukážu ti, co děláme s ženskými, které se neumějí chovat.“

Sklonil se nad sestrou Beatrici a začal z ní rvát šaty. Pokaždé, když ho prosila, aby přestal, uhodil ji do obličeje. Zlomená na duchu a krvácející přestala nakonec vzdorovat.

Ležela na zemi, od pasu dolů nahá, hruď zakrytou cáry prádla a modrého hábitu. V pravé ruce svírala řádový amulet, symbol zasvěcení. Chvěla se hrůzou. Yasin si stáhl kalhoty.

Za mřížemi se ozval Johann. „Yasine, prosím! Už jí neubližuj! Je nevinná. Přinutil jsem ji, aby mi pomohla. Muč mě, zabij mě, dělej se mnou co chceš, ale prosím tě nech ji být.“

„Na to je pozdě, šéfe.“ Yasin stál nad sestrou Beatricí a předváděl se. „Tahle čubka musí dostat za vyučenou!“

Johann nemohl déle přihlížet. Pokusil se schovat v zadní části jeskyně. Ale i tam doléhaly zoufalé výkřiky Beatrice a Yasinův triumfální řev. Johann v bezmocném zoufalství zabořil tvář do dlaní a plakal.

„Hej, šéfe, vylez,“ hulákal Yasin před jeskyní. „Už jsem si rozmyslel, co s vámi udělám. To by tě mohlo zajímat.“

Johann vykročil k mříži. Žaludek se mu svíral hladem. Naposled jedl minulou noc.

„Tvoji sestřičku jsem svázal, leží u mě v jeskyni. Mimochodem, má docela prima tělo – pro případ, že by sis toho nikdy nevšiml.“ Yasin se na Johanna významně zašklebil. „Pak jsem si byl zaplavat v jezeře. Sex a potom pořádná osvěžující koupel, to je moje.“

Protáhl se a zívl. „Nakonec jsem přemýšlel o našem případu. Nazval jsem ho *al-Kharif versus Eberhardt a spol*.“ Yasin se zasmál vlastní duchaplnosti. „Po západním způsobu, samozřejmě, abys tomu rozuměl. Můžeš si myslet, že jsem tuhle causu posuzoval z hlediska islámské justice.“

Naklonil se blíž k Johannovi. „Snad si pamatuješ, šéfe, že usvědčeným zlodějům se u nás utínají ruce. To značně snižuje pravděpodobnost, že budou krást dál.“ Spokojeně se uchechtl.

„Vynech ty kecy, Yasine. Ven s tím.“

„S radostí. Jak už jsem předeslal, vynesu rozsudek v tomto případě. Tvoji komplicové, vedení jako a spol., zvlášť ta dobrá sestřička, z toho vyjdou s poměrně mírným trestem. Vlastně vím o některých, kteří by to za trest vůbec nepovažovali. Vzal jsem v úvahu tvoje přiznání, žes ji ‚donutil‘, aby se stala tvým spoluviníkem. Prostě sestra Beatrice se mnou bude po třicet následujících dní každý den souložit, tady, před tvou celou, na matraci, jestli jí to líp vyhovuje, a kdykoli budu chtít.“

Yasin se odmlčel a čekal na Johannovu reakci. Když se nic neozývalo, pokračoval. „Co se týká tebe, Johanne Eberhardte, alias šéfe, alias Siegfriede, alias německý obře, byl jsi obviněn ze dvou pokusů o vraždu. Jaký trest může být dost hrozný pro někoho, kdo se dvakrát snažil zabít člověka, který mu nikdy ani stéblo nepřeložil? Zemřít můžeš jen jednou. Smrt by proto měla být pomalá a bolestná. Odsuzuji tě k smrti hladem v této cele. Včera jsi dostal poslední jídlo a vodu v životě.“

Johann poslouchal Yasinovo jásavé vyhlašování rozsudku, ale nemyslel přitom na sebe. Jediné, na co dokázal myslet, byla Beatrice. Její ortel mu připadal mnohem horší než odsouzení na smrt. *Nepřežije taková muka, aniž by se v ní něco zlomilo,* myslel si. *To krásné a zářivé, co z ní dělalo tak výjimečnou bytost, bude nenávratně zničeno.*

Nebál se umírání, ani smrti hladem. Strach mu naháněly výčitky svědomí a každodenní sebeobviňování. *Yasin by ji stejně nakonec*

znásilnil, přesvědčoval sám sebe. *Ale nebylo by to tak kruté. Já jsem vinen tím, co se jí stalo.*

Pokaždé, když se Yasin v příštích třech dnech chystal milovat se sestrou Beatricí, hulákal na svého vězně a mlátil klackem do mříží. Chtěl se ujistit, že Johannovi nic neujde. Johann se nikdy neukázal. Nehodlal Yasinovi dopřát takové zadostiučinění. Při průzkumu bludiště úzkých chodeb v zadním traktu jeskyně objevil několik míst, kam se dokázal vsoukat jedině po čtyřech a kam zvenčí nedoléhal sebemenší zvuk. Druhou a třetí noc tam zůstal tak dlouho, dokud si nebyl jist, že všechno skončilo. První večer slyšel Beatrici dvakrát vykřiknout, a každý výkřik mu projel srdcem jako nůž.

Čtvrtého dne už se cítil slabý a malátný. Začal uvažovat, jak dlouho to bude trvat, než zemře hlady. Aby zahnal tíseň, která se ho stále zmocňovala, slíbil si, že až do konce bude myslet jen na příjemné a krásné věci. Většinu času strávil tím, že vzpomínal na dětství, na šťastné dny v dobách, kdy ještě neměl tušení o finančních problémech svých rodičů. Kdykoli však pomyslel na sestru Beatrici, její zářivý obraz ho znovu uvrhl do černočerného zoufalství.

Čtvrtou noc od svého uvěznění Johann s úžasem uslyšel, že Beatrice zpívá. Přemožen zvědavostí se dovlekl k mřížím. Seděla na matraci přímo před vchodem do cely, obrácená tváří k jezeru, takže Johann viděl jen temeno její hlavy. Zpívala starý černošský spirituál.

„Neplač, můj malý… neplakej víc… Víš, že tvá máma… musí už jít… Duše má letí vzhůru… Ó, Pane můj."

Johannovi se svíralo srdce, když naslouchal bolestně krásnému, tesknému hlasu. Z očí mu vytryskly slzy. Po chvíli si všiml, že ho Yasin pozoruje.

„Úžasný hlas, co, šéfe?" Yasin přistoupil blíž. „Tahle sestřička má vážně talent."

Johann na něho pohlédl a otřel si oči. „Nejspíš tě napadlo, jak jsem ji k tomu asi donutil." Yasin pokrčil rameny. „Bylo to snadné. Dal jsem jí na vybranou. Buď mi bude zpívat, nebo… Ani mě nepřekvapilo, jak se rozhodla. Dokonce i já jsem měl za poslední čtyři dny sexu dost."

„Já za Jordán hledím… za řeku svou… Ta chladí mé rány… ta hřeje duši mou… Duše má letí vzhůru… Ó, Pane můj."

„Můžeš si s ní promluvit, šéfe," vybídl ho Yasin. „Jen do toho. Vzhledem k tomu, jak vypadáš, už moc příležitostí asi mít nebudeš."

Johann se přitiskl k mřížoví přímo za Beatricí. Když natáhl ruku, mohl její téměř dotknout. „Sestro Beatrice," vypravil ze sebe podivně ochraptělým hlasem. „To jsem já, Johann."

Pomalu se otočila, ale nepřestávala zpívat. V nebeské modři jejího pohledu se odrážela beznaděj a nekonečný smutek. Pokusila se o úsměv, ale oči zůstaly plné nevýslovné bolesti.

„Už smráká se, bratři… je pozdě, já vím… Duše má letí vzhůru… Ó, Pane můj."

Johann měl pocit, že mu srdce pukne lítostí. Nedokázal se na Beatrici déle dívat. Klopýtal zpátky, uprostřed cely sebral matraci a vlekl ji za sebou do tmy, až na samý konec jeskyně.

Nemůže existovat horší peklo než tohle, táhlo mu hlavou. *Nesnesl bych znovu takovou bolest. Zůstanu tady, kde nic neuvidím* a neuslyším, a tady také zemřu.

17

Johann si byl jist, že jedenáctý den ve vězení bude pro něj poslední. Ležel ve tmě na matraci, příliš slabý na to, aby se dokázal třeba jen posadit. Znovu přemýšlel o tom, jaká asi bude smrt. Pokoušel se představit si Boha, ráj, anděly, kteří zpívají stejně krásně jako sestra Beatrice. Nešlo to. I v poslední hodince mu přísně logicky a racionálně uvažující mozek napovídal, že jakýkoli posmrtný život je vysoce nepravděpodobný.

Smrt bude stejná jako tohle, pomyslel si. *Věčná tma a nicota. Jen už o tom nebudu vědět.*

Ležel celé hodiny bez hnutí. Dávno už neměl představu, jestli je venku den nebo noc. Chvílemi ztrácel vědomí a zase se probouzel. Bolest způsobovanou hladem už necítil. Zvolna sklouzával cestou k zapomnění.

Když poprvé zaslechl šramot, pomyslel si, že blouzní nebo že je to jen sen. Škrábání přicházelo z jedné boční chodbičky za jeho hlavou. Když podivný zvuk neustával, sebral odvahu a s bolestným úsilím se vzepřel na lokti. Obrátil hlavu směrem, odkud se šramot ozýval, díval se a čekal.

Trvalo to déle než hodinu. Johann měl pocit, že skřípavý zvuk časem stále sílí. Pak se k jeho nesmírnému úžasu kámen, který chodbičku uzavíral, náhle odvalil stranou a dírou přibližně o průměru fotbalového míče dovnitř proniklo několik paprsků světla. Doplazil se k ústí tunelu. Před nově vzniklým otvorem objevil tři válečky jídla a malý kanystr, bílý s červenými znaménky, plný vody.

Rozechvělý štěstím zvedl kanystr k ústům. Nikdy v životě mu obyčejná voda nechutnala lip. Převaloval doušek v ústech a pak ho nechal pomaloučku sklouznout do hrdla. Ukousl si z jednoho válečku a zvolna žvýkal. Cítit mezi zuby potravu byl zvláštní, velice příjemný pocit. Pomalu, beze spěchu snědl všechny tři válečky. Pak neohrabaně sepjal ruce. „Děkuji vám, ať už jste kdokoli," zašeptal. „Ať jste bytosti z jiného světa nebo andělé, děkuji vám z celého srdce."

Voda a jídlo se objevovalo dvakrát denně, obvykle v době, kdy Johann spal. Jednou odpočíval na lůžku s očima otevřenýma, když zahlédl v otvoru slabou záři. Trpělivě sledoval, jak se rozptýlené paprsky mění v planoucí světlo. Oslňující jas dosáhl takové intenzity, že nebylo možné dívat se přímo do ústí tunelu, a pak náhle všechno pohaslo. Johann se doplazil na konec chodbičky. Vedle otvoru našel další dávku jídla a vody.

V přední části jeskyně se neobjevil ani jednou. Dával si také velký pozor, aby nezpůsobil sebemenší hluk. Vymyslel plán. S jistotou očekával, že se Yasin dříve či později přijde přesvědčit, jestli je jeho vězeň opravdu mrtvý. Až ta chvíle nastane, Johann bude připraven.

Dny ubíhaly. Johanna překvapovalo, že se Yasin ještě neukázal. Síla se mu zase vrátila. Hodně spal a ve dne posiloval, dělal stovky dřepů, kliků a dalších cvičení. Až konečně dojde na závěrečný střet s Yasinem, neponechá nic náhodě.

Ještě dřív než uslyšel kroky, zahlédl na skalní stěně slabý odraz světla. Srdce se mu divoce rozbušilo. Zády ke zdi se pomalu sunul k zákrutu chodby. Zůstal stát a pozorně naslouchal. Kroky zněly měkce a nejistě. Na okamžik zaváhal, pak pochopil. *Je to sestra Beatrice*, pomyslel si. *Yasin poslal napřed ji, aby se podívala, jestli už jsem mrtvý.*

Ozvěna kroků teď zaznívala z větší dálky. Návštěvník se zřejmě vydal ze středu jeskyně na opačnou stranu. Pak Johann uslyšel tiché kroky znovu. Blížily se. Přitiskl se ke stěně. Jakmile usoudil, že sest-

ra Beatrice je jen pár metrů od něho, v místě, kam zaručeně není vidět od vstupu do jeskyně, vyrazil zpoza rohu a sevřel ji pažemi.

V poslední chvíli jí přitiskl dlaň na ústa a ztlumil její ulekaný výkřik. Upustila pochodeň na zem. „Klid," šeptal jí do ucha. „To jsem já, Johann. Jen klid a ani slovo."

Když si byl jist, že pochopila, pustil ji a zvedl pochodeň. Položil prst na rty, vzal Beatrici za ruku a vedl ji labyrintem chodeb až na konec, do tunelu, kde měl lůžko.

„Sedni si," vybídl ji polohlasně. Překvapilo ho, že Beatrice má na sobě volnou blůzu a dlouhé kalhoty. „Tady si můžeme promluvit, když nebudeme moc křičet. Stěny jeskyně ztlumí každý zvuk."

„Ach, bratře Johanne," vydechla s rozzářenou tváří. „Kdybys jen věděl, kolikrát jsem se modlila, abys byl ještě naživu. Pán vyslyšel mé prosby."

Pověděl jí o otvoru v boční chodbičce, o světle, o tom, jak dostával jídlo a vodu.

„To je zázrak," zvolala Beatrice tiše. „To je naprostý zázrak." Vzala ho za ruku a políbila ji. „Nemůžu uvěřit, že žiješ."

Chvíli na sebe mlčky hleděli.

„A co ty?" zeptal se konečně Johann. „Jak se daří tobě?"

„Ne moc dobře." V očích se jí objevil výraz skrývané bolesti. „Ale asi by to mohlo být mnohem horší. Pán mi pomohl, abych se dokázala vyrovnat se svým utrpením, bratře," dodala za okamžik. „Protože jsem byla mírná a pokorná a nepůsobila žádné potíže, Yasin mi milostivě dopřál čas k meditaci a modlitbám. Bez nich by má duše dávno zahynula. Znovu jsem poznala, že člověk dokáže snášet všechno, pokud si v srdci uchová dost víry."

Johann ji vzal za ruce. „Chci, abys Yasinovi řekla, že jsem mrtvý. Mohla bys to pro mě udělat?"

Hleděla mu přímo do očí a uvažovala. Rozhodla se téměř okamžitě. Vylovila z kapsy kalhot bílý nůž.

„Pořád mi nedůvěřuje, bratře. I když mě nazývá svou ženou. Nařídil mi, že jestli tě najdu mrtvého, mám ti uříznout jeden prst a přinést mu ho jako důkaz."

Johann nezaváhal. Natáhl levou ruku. „Navrhuji prostředníček," řekl. „Bez toho se nejsnáz obejdu."

Sestra Beatrice zesinala a zdálo se, že přemáhá nevolnost. „Chceš, abych to udělal sám?" zeptal se Johann.

Přikývla. „Prosím… jestli můžeš. Já… Nejsem si jistá… jestli bych ti dokázala tak ublížit.“

Podal jí pochodeň. „Bude z toho hodně krve. Musíme ránu hned vypálit.“

Přitiskl levou ruku k zemi. Požádal sestru Beatrici, aby držela pochodeň co nejblíž, aby dobře viděl. Přejel palcem čepel nože. Byla ostrá jako břitva.

Jediným rychlým pohybem si odsekl prostřední prst přesně v kloubu a vzápětí přitiskl krvácející pahýl k pochodni. Zasyčelo to a Johann sebou trhl bolestí. Zavřel oči, několikrát se zhluboka nadechl. Když znovu pohlédl na sestru Beatrici, povšiml si, že z děsivého pozůstatku lidského prstu v její dlani kape krev.

„Co se stane s krví, když člověk zemře?“ zeptal se. „Mrtvoly přece nekrvácejí.“

„Myslím, že ne,“ zaváhala Beatrice. „Ale nejsem si jistá.“

„Nemůžeme nic riskovat. Něco takového Yasin možná ví.“

Vzal prst, opláchl ho a řez, který dosud krvácel, vypálil pochodní. „Řekni mu, žes to spálila náhodou, že jsi třeba zakopla,“ nařizoval Beatrici. „A teď jdi, než mu to bude podezřelé.“

Sestra Beatrice se sklonila a lehce Johanna políbila na rty. „Ani netušíš…“ začala.

„Ale ano,“ pousmál se. „Prosím, jdi už.“

Johann předpokládal, že se Yasin objeví za pár minut a bude si chtít prohlédnout mrtvé tělo svého vězně. Nemýlil se. Chvíli poté, co Beatrice odešla, uslyšel dvojí kroky. Rychle se k němu přibližovaly. Znovu se co nejvíc přitiskl ke stěně kousek za ústím tunelu. Měl v úmyslu po Yasinovi skočit, jakmile ho uvidí.

Ozval se hlas sestry Beatrice. „Tady za rohem. Leží na matraci, až na konci chodby.“

„Jen jdi napřed, miláčku,“ pobízel ji Yasin. „Veď mě.“

Beatrice širokým obloukem zabočila do tunelu a Johann udeřil. Yasinovi se navzdory překvapení podařilo vyhnout prvnímu útoku. Nedal se chytit, uskočil a couvl o několik metrů. V pravici svíral hůl.

Beatrice s pochodní v ruce rychle ustoupila stranou. „Dej pozor,“ zavolala na Johanna. „Naostřil si tu tyč jako oštěp.“

Johann obcházel jeskyni v kruhu, aby ochránil sestru Beatrici a nedal Yasinovi příležitost k útěku. Yasin jediným pohledem zhodno-

til situaci. „Zase jsi mě zradila, ty děvko," zasyčel nenávistně. „Až to s ním skončím, zabiju tě."

Zvedl hůl k rameni jako kopí a připravil se k útoku. „Alláhu, dej mi sílu," vykřikl a vrhl se proti Johannovi.

Johann nespouštěl oči z hrotu oštěpu, který mu mířil přímo na srdce. V poslední chvíli uskočil, chytil tyč kousek nad místem, kde ji svíral Yasin, a vytrhl mu ji. Jediným bleskurychlým plynulým pohybem a s nesmírnou silou zabodl kopí Yasinovi do hrdla. Cítil, jak vybroušený hrot narazil na krční obratle.

Yasin vypoulil oči a zavrávoral. Zvedl ruce k hrdlu a pokusil se kopí vytrhnout. Bylo pozdě. Krev se mu řinula z úst.

Sestra Beatrice odvrátila oči. Yasin klesl na kolena. Zvedl zrak k Johannovi a pokusil se zasmát. „Dobrá práce, šéfe," zachrčel. Pak se převalil na bok a zemřel.

Beatrice upustila pochodeň a vrhla se Johannovi do náručí. Vzlykala s hlavou zabořenou do jeho ramene. „Už je to pryč," konejšil ji. „Už je to všechno pryč."

Téhož večera spálili Yasinovo tělo na pohřební hranici. Spali těsně vedle sebe, celou noc se drželi za ruce. Ráno si šel Johann zaplavat a Beatrice meditovala na pláži. Když se vrátil, pozdravila ho polibkem.

Při snídani mnoho nemluvili. Žádný z nich netoužil vracet se v mysli k zabíjení a k hrůzám, které oba prožili. Po zbytek dopoledne sbírali jídlo a všechny potřebné věci. V poledne, ještě než si hodili batohy na záda a vyrazili na cestu na druhý konec ostrova, Beatrice poděkovala Bohu za vysvobození a odříkala modlitbu za Yasinovu duši.

18

První noc, kterou strávili spolu doma, na druhé straně ostrova, se Beatrice Johannovi svěřila se svým podezřením, že je těhotná. „Znám své tělo dobře, bratře Johanne, a už teď se mi zdá, že jsem nějak jiná. Kromě toho už mám zpoždění celý týden."

Navrhla, aby se spolu nemilovali, dokud se nepodaří s jistotou určit, jestli je nebo není v jiném stavu, a dodala, že by s tím chtěla počkat i z jiného důvodu: aby se mohla vyrovnat s pocitem odporu,

který teď spojovala s jakoukoli sexuální aktivitou. „I když tě miluji," vysvětlovala, „je pro mě stále obtížné třeba si jen představit, že bychom… byli spolu. Vzpomínky na to, co jsem prožila s Yasinem, jsou pro mě stále příliš živé, příliš bolestné."

Johann to chápal. Přestože o milování spolu hovořili jen v nepřímých náznacích, od prvního polibku mu bylo jasné, že Beatrice už se necítí vázána slibem čistoty, který Yasin tak násilně porušil.

Čekání se vleklo. Každé ráno, sotva se probudili, ještě dřív, než Johann zamířil k jezeru a Beatrice se pohroužila do meditací, mlčky k ní obracel tázavý pohled. Každé ráno zavrtěla hlavou.

Jedenáctého dne od Yasinovy smrti se vydali na dlouhou procházku podél pobřeží. „Byl jsi vždycky ve všem skvělý, Johanne." Beatrice ho držela za ruku. „Laskavý, milující, ohleduplný. Vím, že by ses chtěl zeptat na tisíc věcí, ale kvůli mě jsi to neudělal… Nejsem ještě připravená mluvit o všem, co jsem prožila s Yasinem – Bůh ví, že kdyby to šlo, chtěla bych na to úplně zapomenout – ale myslím, že už můžeme předpokládat, že jsem v jiném stavu. Už mám osmnáct dní zpoždění. Za celý život se mi perioda nikdy nezpozdila víc než o týden."

„O čem si konkrétně chceš promluvit?" podivil se Johann. „Tohle jsme přece už spolu probírali."

„Ale tys mi neřekl, co opravdu cítíš. A já jsem se ti nesvěřila s tajnými myšlenkami, které mě napadají, když se modlím… Opravdu jsem bojovala s tím, čemu se říká smíšené pocity, a několikrát jsem změnila názor. Zpočátku mě děsila představa, že bych přivedla na svět Yasinovo dítě." Pohlédla na něho vlahýma očima. „Jestli už bych měla mít miminko, chtěla bych, aby bylo tvoje. Ale čím víc jsem nad tím uvažovala a modlila se, tím víc jsem si uvědomovala, že je dětinské odmítat dítě kvůli jeho otci, a že to odporuje všemu, v co z hloubi srdce věřím. Když mi Pán dovolil počít s Yasinem nový život, pak k tomu určitě měl nějaký důvod."

Zastavili se. Beatrice vzala Johannovy ruce do svých a zadívala se mu přímo do očí. „Jestli jsem opravdu těhotná, Johanne, není to jenom Yasinovo dítě. Je stejně tak moje, a Boží, i tvoje. Nechci tím naznačit, že bychom měli říct Michaelovi nebo Marii – tahle dvě jména jsem vybrala, jestli budeš souhlasit – že ty jsi jejich biologický otec. Vysvětlili bychom jim po pravdě, jak přišli na svět. Ale ty bys jim byl pravým otcem, jestli to mohu tak říct. Biologičtí rodiče jen

poskytnou své geny. Myslím si – a jestli jsem dobře pochopila, cos mi vyprávěl, je to i tvůj názor – že ti, kdo dítě vychovávají, jsou jeho skuteční rodiče, ti v něm zanechávají první nesmazatelný otisk.“

Beatrice trpělivě vyčkávala, až Johann odpoví. „Lhal bych,“ promluvil konečně, „kdybych řekl, že mě těší představa, že možná nosíš Yasinovo dítě. Pořád doufám, že nejsi v jiném stavu. Ale jestli ano…“

Políbil ji na čelo. „Miluji tě, Beatrice, a chci ti pomáhat, jak jen to půjde. Jestli jsi těhotná, budu se bít s démony, kteří mi našeptávají zlé myšlenky, a nakonec je zaženu. Je to prosté.“

Usmála se a oči jí zářily něhou a láskou. „Jsi skvělý muž, Johanne.“

Dny ubíhaly. Život byl krásný. Dohodli se, že počkají třicet dní od Yasinovy smrti, než Beatrici oficiálně prohlásí za nastávající matku. Byl pro to logický důvod, i když nepříliš přesvědčivý.

„Slyšela jsem, že u některých žen v akutním stressu jedna perioda úplně vynechá,“ tvrdila Beatrice, když o tom diskutovali. „Doba, kterou jsem strávila s Yasinem, do téhle kategorie zaručeně patří.“

V rozhodující den se Johann probudil nezvykle časně. Ležel na matraci a pozoroval mihotavé záblesky plamenů, které se odrážely na stěně. Představoval si, jaké by to asi bylo sdílet tento malý svět s dítětem.

Beatrice pokojně spala po jeho boku. Johann se na ni zadíval. Dýchala mírně a tiše, ze spánku se usmívala. *V poslední době je nádherná,* pomyslel si. *Tváře jí zrůžověly. Zajímalo by mě, co je pravdy na té staré povídačce, že ženy v těhotenství vždycky zkrásní.*

Vyčkal, až nastane den, a pak Beatrici probudil. Zkontrolovala situaci. Plaše se usmála a zavrtěla hlavou. „Nic…“

„Dnes je to třicet dní.“

„Já vím. Myslím, že jsem oficiálně v jiném stavu.“

Johann vstal a protáhl se. „Tedy… nevím, co bych řekl.“

„Neříkej nic,“ požádala ho tiše. „Jen pojď sem a polib mě.“

Sklonil se nad jejím lůžkem a políbil ji na rty. Beatrice ho objala kolem krku a polibek opětovala, zpočátku něžně, ale pak s rostoucí vášnivostí.

„Páni,“ rozesmál se Johann, když se od sebe odtrhli. „To je skvělý způsob, jak začít den.“

Beatrice ho dál objímala pažemi kolem krku. „Dneska nechci, abys odešel, Johanne. Chci, abys mě miloval.“

Během předehry se choval opatrně a snažil se být velice jemný a něžný. Obával se, že jakýkoli náhlý nebo prudký pohyb Beatrici znova připomene děsivé zážitky z minulosti. Líbali se a laskali, až měl strach, že co nevidět exploduje touhou.

„Jsem připravená, Johanne,“ zašeptala mu do ucha a jemně se ho dotýkala jazykem. „Pojď, vezmi si mě, prosím.“

Několik následujících minut prožil Johann v naprosté extázi. Nikdy v životě si ani nepředstavoval, že by fyzický prožitek mohl být tak intenzivní. Naprosto se odevzdal závratné rozkoši a k vlastnímu překvapení vyrazil při vyvrcholení dlouhý naříkavý výkřik.

„Proboha,“ ozvala se Beatrice po chvíli, „stalo se něco?“

„Cože?“ Johann zvedl hlavu z jejího krku. Smál se. „Ne, má krásná paní. Nic se nestalo. Všechno je absolutně, dokonale, neuvěřitelně nádherné.“

Hbitě vyskočil a roztančil se po jeskyni. „Nikdy v životě mi nebylo líp!“ Za chviličku už zase ležel vedle ní a divoce ji líbal, na čelo, na krk, na rty, laskal mezi rty její ňadra.

„A víš, proč je všechno nádherné?“

Beatrice zavrtěla hlavou.

„Protože tě strašně, šíleně miluju.“

Rozkoš sexu dodala jejich vztahu nový rozměr. Byli si už tak blízcí, jak jen je to možné mezi dobrými přáteli, a doba, kdy se navzájem poznávali i fyzicky, byla pro ně spojena s nesmírným potěšením. Beatrice byla z obou ta vynalézavější, ačkoli Johann ji čas od času překvapil, když přišel s návrhem něčeho vzrušujícího, co jí ani nepřišlo na mysl. Milovali se v jezeře, na pláži, u ohně, v naprosté temnotě v nejvzdálenější části jeskyně, dokonce i v lesíku, pod stromy, které nesly podivné hnědé ořechy.

Vlastní štěstí přivádělo Johanna k úžasu. Často v noci ležel s očima dokořán a tiše se smál radostí nad přízní osudu. *Kdybych se uměl modlit,* pomyslel si jedné noci, *prosil bych Boha, aby zastavil čas, tady a teď. Chtěl bych tak žít navěky.*

Jednoho dne plavali spolu nazí v jezeře a pak, oba vyčerpaní a uspokojení po zvlášť divokém milování, leželi vedle sebe na písku a nečinně hleděli do temné klenby nad hlavou.

„Myslím, že ráj nemůže být o nic lepší než tohle," povzdechl Johann blaženě.

„Řekla bych, že ne," souhlasila. „Ale fantazie našeho Pána je bez hranic. On nás zná líp, než my známe sami sebe. Určitě bude mít něco nádherného…"

Zarazila se a pohlédla na Johanna. „O čem to mluvíme?" S hranou vážností zavrtěla hlavou. „Ty přece nevěříš v ráj… Jen docela nepatrně věříš v Boha."

Johann se po ní natáhl a políbil ji. „Jestli mě něco může přimět, abych uvěřil, pak je to čas strávený s tebou. Žádný z Božích andělů se ti určitě nevyrovná v posteli."

„Beru tuhle svatokrádež jako kompliment," smála se. „Pořád jsi ještě v zajetí toho, čemu jsme v řádu říkali ‚svatozář noviců'. Je to velice příjemné, ale vím, že to časem vyprchá. Pak budu prostě zase tvá nejlepší přítelkyně Beatrice."

„A to je taky nádherné," odpověděl Johann.

Johannovi se zdál sen. Všude zářilo jasné světlo, prudké a oslňující. Beatrice v bílých šatech stála uprostřed oblaku. Ozval se hluboký zvučný hlas: „Ona patří vesmíru."

Ucítil na rameni lehký dotyk. „Vzbuď se, Johanne," říkala Beatrice naléhavě. „Vzbuď se a dej mi ruku."

Johann se zavrtěl a natáhl k ní paži. Vzala jeho dlaň a položila si ji na břicho. „Pořádně mě kopl," hlásila vzrušeně. „Sotva před minutou. Předtím jsem jednou cítila dvě nebo tři kopnutí a pak přestal. Teď, zase. Cítils to?"

„Myslím že ne."

„No tak, malý, kopni ještě jednou pro strýčka Johanna."

Johann ucítil pod prsty slabý úder. Rázem se posadil. „Hej, opravdu to cítím."

„Ten byl nejlepší,.Johanne, a jen pro tebe." Beatrice se zeširoka usmívala. „Kdybys tak věděl, jaké to je, když v tobě roste nový život… Nemůže být nic krásnějšího. Nikdy jsem si nedokázala představit, jak je to vzrušující."

Natřásla si polštář pod hlavou a položila obě ruce na břicho. Johann se zase uložil a zavřel oči.

„Myslíš, že to není fér, že muži nemohou mít děti a ženy ano?" vyptávala se Beatrice.

Znovu otevřel oči a pousmál se. „To nevím. Vlastně jsem o tom nikdy nepřemýšlel.“

„Na univerzitě v Minnesotě jsem měla kamaráda, jmenoval se Ted. Studovali jsme spolu hudbu. Strašně ho rozčilovalo, že nikdy nebude moci přijít do jiného stavu a přivést na svět dítě. Když jiná studentka opravdu otěhotněla, Ted nám všem řekl, že na ni žárlí… Žárlíš na mě, že já ho cítím, jak kope, a ty ne?“

„Samozřejmě že ne,“ zasmál se Johann.

„A kdyby to bylo naše dítě, myslím tvoje a mé, tak bys žárlil?“

Zaváhal. „Nevím. Možná bych trochu žárlil.“

„Pořád ti vadí, že je to Yasinovo dítě, viď?“ ozvala se Beatrice po krátké odmlce.

Johann uhnul pohledem. „Ano. Přál bych si, aby to bylo jinak. Pořád doufám…“

„Měj sám se sebou trpělivost, milý. Nemůžeš si mozkem naprogramovat city. Možná až se naše holčička narodí…“

Smál se. „Tak tenhle týden je to holčička? Minulý týden sis byla tak jistá, že to bude chlapec, žes po mně chtěla, abych o něm mluvil jako o Michaelovi.“

„Těhotné ženy v takových záležitostech často mění názor. Mají na to právo.“

Johann znovu zavřel oči. „Kdy jsem ti naposled řekla, že tě mám ráda?“ zeptala se ještě Beatrice.

„Někdy včera. Myslím hned po večeři.“

„Miluju tě, Johanne,“ řekla ona.

„Miluju tě, Beatrice,“ odpověděl on.

Jak se blížil čas narození dítěte, Johann si dával pozor, aby se nikdy z jeskyně nevzdálil na dobu delší než půl hodiny. Pokaždé, když odešel, Beatrice rozmlouvala s Bohem a ujišťovala se, že Pán jistě nechce, aby dítě přišlo na svět, zatímco je Johann pryč.

Většinu času trávila v jeskyni, polehávala a posedávala na matraci. Vedle vždy stála připravená dvě umyvadla s vodou a pruhy měkké čisté látky, které Johann denně vyměňoval. Když se pokoušela chodit nebo dělat cokoli, co vyžadovalo fyzickou námahu, plod jí bolestivě tlačil na děložní hrdlo. Nezvyklá váha také způsobovala, že se Beatrice pohybovala poněkud nemotorně, několikrát mezi skalami klopýtla a málem upadla.

Johann už sestavil kolébku, ve které bude dítě spát, a Beatrice ušila několik oblečků pro miminko a tolik plenek, kolik jen bude zapotřebí. Společně vymysleli a vyrobili dva vaky, aby mohli děťátko nosit na zádech, až se narodí. Oba byli připraveni. Při svých večerních modlitbách Beatrice sdělovala Bohu, že už dokončili všechny přípravy, a děkovala mu, že jí dopřál po celou dobu těhotenství pevné zdraví, ale neodvážila se přímo žádat, aby se dítě narodilo co nejdřív.

Když minul předpokládaný termín, který určili pečlivými výpočty, Beatrice se stávala stále netrpělivější a neklidnější. „Co budeme dělat, Johanne," posteskla si jednou ráno, „jestli to nikdy nepřijde? Co když prostě poroste dál a dál a já nikdy nezačnu rodit?"

„S tím si teď ještě určitě nemusíme dělat starosti," uklidňoval ji. „Pokud si vzpomínám, první děti často přicházejí na svět později."

První porodní bolesti se ozvaly za několik dní při snídani. „Co to bylo?" pronesla Beatrice náhle. Pak se rozzářila. „Myslím, že cítím první stahy, Johanne. Nejspíš už to začíná."

Opatrněji dovedl do jeskyně. Porod pokračoval jen velice pomalu. O čtyři hodiny později jí praskla voda, ale interval mezi stahy se až do večera stále pohyboval okolo pěti minut.

Hodiny míjely a Johann začínal mít starost. Porod už trval třináct hodin. Každý stah působil Beatrici mučivou bolest. Nezdálo se však, že by věci nějak pokročily. Jednotlivé stahy pořád přicházely minimálně po čtyřech minutách.

Na vrcholu každého stahu Beatrice křičela a její nářek jen zvyšoval Johannovu nervozitu. Nevěděl, co má dělat, aby jí pomohl. Zdálo se mu, že jí sotva stačil otřít zpocené čelo a navlhčit rty a už začaly další bolesti.

„Ach, ach, ne, ach, Johanne, už je to tu zase," sténala. Chytila ho za ruku a pevně sevřela. Její tělo se pokaždé prohnulo do oblouku, několikrát rychle zalapala po dechu, než ji bolest přemohla. Pak křičela a Johann zápolil s panikou, která se ho zmocňovala.

„Už to nevydržím," oddechovala Beatrice těžce. „Už prostě nemůžu."

„Ty to zvládneš, děvče," ujišťoval ji. „Jen ještě chvíli… Už to brzo bude."

Upevnil přímo před vchodem pochodeň, ale v jeskyni bylo přesto velmi málo světla. Pokaždé, když ho Beatrice žádala, aby se podíval,

jestli se v ní něco změnilo, neviděl dost dobře, aby jí mohl říct něco povzbuzujícího.

Několikrát během dlouhého porodu se Beatrice nahlas modlila. Po jednom obzvláště bolestivém stahu znovu sepjala ruce na hrudi. „Pane, prosím, prosím, dej mi sílu a odvahu a pomoz mi přivést toto dítě na svět. Bojím se, Pane, a jsem tak unavená… Dej, ať se to stane, ať se mé dítě už brzo narodí."

Stahy byly čím dál bolestivější, jak se hlavička dítěte prodírala ven. „Nemá dost místa, Johanne," sténala Beatrice zoufale. „Cítím to… Nechci, aby mě to roztrhlo. Musíš mu udělat cestu."

„Ale jak?" Johann ztrácel rozvahu. „Nejsem doktor. A navíc tam dolů ani nevidím, je tu sakra tma!"

Beatrice naléhala, a tak se vyřítil z jeskyně a letěl ke skříni s nářadím, postavené u skály na protější straně náměstíčka, kousek od věčného ohně. V spěchu se přehraboval přihrádkami a hledal velký nůž, jehly a podomácku vyrobenou nit. Vůbec si přitom nepovšiml, že za ním náhle vzplálo jasné světlo.

Když se vrátil do jeskyně, nad Beatriciným tělem se vznášel známý zářící pás. Právě začínala další kontrakce. Johann neměl čas sledovat tanec světélkujících částeček v pásu. V horečném chvatu rozřízl podle Beatriciných instrukcí kůži pod vagínou a zvětšil tak průchod. V druhé ruce držel kus navlhčené látky a rychle otíral prýštící krev. V rozšířeném průchodu se téměř okamžitě objevila hlavička. Při příštím stahu dítě vyklouzlo ven a Johann je zachytil do náručí. Očistil je a přestřihl pupeční šňůru.

„Je to děvčátko," oznamoval Beatrici. „Máš krásnou holčičku." Maria se dala do křiku.

„My máme holčičku," opravila ho. Když uslyšela dětský pláč, oči se jí zalily slzami radosti. „Máme holčičku…" opakovala.

Vzala Marii od Johanna a položila si ji na obnaženou hruď. „Děkuji ti, Pane, moc ti za ni děkuji," zašeptala vroucně s očima obrácenýma k jiskřícímu pásu. Nadzvedla jeden prs, jemně vložila bradavku Marii do drobounkých úst a pohybovala s ní sem a tam. Maria po chvilce přestala plakat a přisála se k prsu. Zpočátku pila přerušovaně, jako by si nebyla jistá, že právě to chce dělat. Beatrice zůstávala klidná. Pokaždé, když Maria přestala sát, znovu jí trpělivě přistrčila bradavku k pusince.

Jakmile vyšla placenta, Johann se pokusil nouzový řez zase sešít. Nebylo to jednoduché – ruce se mu třásly a špatně na práci viděl. Beatrice také stále silně krvácela, což mu znesnadňovalo přístup k ráně a bránilo mu to v soustředění.

Nakonec, když se mu za několik minut podařilo uvázat jen čtyři bolestivé stehy, Beatrice navrhla, aby vyrobil z několika vrstev látky pevný obvaz, který by jí mohl upevnit kolem boků a stehen. „Pokus se napřed přitisknout okraje rány k sobě," radila mu. „Líp se pak zahojí."

Když byl hotov, umyl si ruce v dalším umyvadle s vodou. Zářící pás se nečekaně zavlnil, velkou rychlostí vylétl z jeskyně a zmizel ve tmě. „Děkujeme," zavolala za ním Beatrice.

„Děkujeme," opakoval Johann ozvěnou. Vyčerpaně dosedl na zem vedle novopečené matky. Maria usnula Beatrici v náručí.

„Omlouvám se, že jsem to šití nezvládl lip. Nechtěl jsem ti ublížit."

„Ty blázínku." Beatrice jen zářila. „Zvládl jsi všechno skvěle. Bez tebe bych to nedokázala."

Johann se pousmál a vzal ji za ruku. „Jsi šťastná?"

Pohlédla na spící Marii. „Naprosto, božsky šťastná."

19

Maria křičela skoro celou noc. Ztichla jen ve chvílích, kdy pila nebo na okamžik usnula. Johann byl ráno unavenější než těsně po porodu.

Poprvé pohlédl na Beatrici v denním světle a vylekal se. Tvář měla křídově bílou a oči podlité krví. Přesvědčovala ho, že její slabost a vyčerpání jsou po tak těžkém porodu obvyklé.

Několikrát Marii pochoval a pečlivě si ji prohlížel. Nad čelem jí vyrůstala čupřinka černých vlásků. Pleť přecházela do snědého odstínu podobně jako u jejího otce, ale tvářičkou a očima Johannovi připomínala víc Beatrici.

„Řekl bych, že bude modrooká, jako ty."

Beatrice se unaveně pokusila o úsměv. „Jestli máš chvilku," požádala ho, „mohl bys mi vyměnit obvaz? Mám pocit, že tenhle už je úplně promočený."

Johann uložil plačící Marii do vaku a upevnil si ho na ramena. Sklonil se k Beatrici a nadzvedl cíp dlouhé košile, kterou měla na sobě. Po zádech mu přeběhl mráz, když to uviděl. Krev byla všude – na obvaze, na košili, i po čisté matraci, na kterou se Beatrice přesunula po porodu. Připravil včera obvaz zvlášť pečlivě, poskládal na sebe mnoho vrstev látky, a myslel si, že ho nebude muset měnit dřív než zítra nebo pozítří. Mýlil se.

Dával pozor, aby Beatrici nepoplašil. Zamumlal několik omluvných slov a rozběhl se do skladiště. Za pár minut byl zpátky s novým obvazem a vědrem čisté vody.

„Bolí to?“ S nejvyšší opatrností snímal starý obvaz.

„Trošku.“

Jakmile odstranil rudě prosakující látku, hned viděl, v čem je potíž. Otřel okolí řezu, ale během několika sekund se všechno znovu zalilo krví. Beatrice stále silně krvácela. Jemně se dotkl prsty rány a marně se snažil zjistit, odkud se všechna ta krev bere. Beatrice sebou trhla.

„Promiň.“ Johann se rychle pokoušel vyznat v tom, co vidí. Co jí mám proboha říct? Nechci ji přece vyděsit.

„Pořád ještě krvácíš,“ oznámil věcně. „Nevíš, jestli je to normální, nebo co bychom měli udělat, abychom krvácení zastavili?“

„To nevím. V řádu jsme sice absolvovali rychlokurs pomoci při porodu, ale tak daleko jsme se nedostali.“

Pečlivě očistil okolí rány a přiložil nový obvaz. Krvácení po celou tu dobu neustávalo.

„Jsem vážně unavená, milý,“ povzdechla si, když byl hotov. „Nevadilo by ti, kdybych si zdřímla, až nakrmím Marii? Postaráš se o ni hodinku nebo dvě?“

„Rád,“ odpověděl a v duchu zaháněl vzrůstající obavy.

Maria usnula ve vaku Johannovi na zádech. Vydal se dolů na pláž pod jeskyní. Vstoupil do jezera a brodil se mělkou vodou, až mu dosahovala téměř ke kolenům, právě k lemu krátkých kalhot. Zůstal stát a zadíval se do dáli přes jezero.

„Jak ti asi tohle všechno vysvětlíme, Mařenko?“ řekl nahlas. „Dokážeš někdy docela pochopit, že žiješ s maminkou a strýčkem Johannem na ostrově uprostřed obrovité koule, vesmírné lodi, kterou z neznámých důvodů postavily neznámé bytosti, nebo snad Bůh a jeho andělé?“

Pohlédl přes rameno na spící dítě. „Všechny ty záhady tě nejspíš ještě pár let vůbec nebudou zajímat. Tvůj svět bude máma, strýček, jeskyně a jezero, džungle a hora – a bude ti to úplně stačit. Dostane se ti lásky a lidské společnosti. Nebudeš toužit po tom, abys znala odpovědi na nekonečné otázky. Ještě dlouho ne."

Pomalu kráčel po písku. Maria se zavrtěla a začala vrnět. „Byla jsi počata v bolesti a zlobě, maličká. Ale slibuji, že tvůj život bude docela jiný."

Opatrně sesmekl vak z ramena a jemně jej položil na zem. Zvedl Marii nad hlavu. Nožičky se jí houpaly ve vzduchu. „Mám tě rád, Marie, a nejen proto, že tolik miluji tvoji matku." Přitiskl rty na drobné čelíčko. „Mám tě rád, protože jsi lidská bytost, tvor v celém vesmíru tak zvláštní a jedinečný, schopný neomezeného vývoje rozumu, myšlení a citů. Mám tě rád, protože vím, že se od tebe naučím, co to znamená nebýt sobecký."

Když se vrátil do jeskyně, Beatrice ještě spala. Ležela na zádech a víčka se jí drobně chvěla. Johann si pomyslel, že se jí asi něco zdá. Maria cestou domů zase usnula. Opatrně, aby vakem příliš neházel, se posadil na své lůžko.

„Ano, já vím," pronesla náhle Beatrice ze sna. „Staň se vůle Páně." Z očí jí tekly slzy. „Děkuji ti, Michaeli. Ano, řeknu mu to."

Ani ne za minutu otevřela oči. „Johanne?" ozvala se okamžitě.

„Tady jsme, vedle tebe. Maria spí."

„Pojď blíž, prosím," požádala ho podivně slavnostním hlasem. „Měla jsem vidění."

Johann se zvolna, aby neprobudil Marii, přisunul vedle Beatrice. Chytila ho za ruku. Oči upírala kamsi do nekonečné dálky. „Ve snu ke mně přišel svatý Michael. Přišel mi povědět, že mě volá Pán… Zemřu."

Srdce se Johannovi prudce sevřelo a cítil, jak mu celým tělem proniká děsivé chvění. Pokusil se promluvit, ale nemohl. Stěží zalapal po dechu.

Beatrice z něj nespouštěla oči. „Michael vypadal přesně stejně, jako když jsem ho viděla naposled, tenkrát v Itálii, než jsem odjela domů na tátův pohřeb. Usmíval se, Johanne… tak krásně se usmíval. Neřekl mi přesně, kdy zemřu, ale vím, že to už bude velice brzo."

„Ne!“ vykřikl. Zoufale vrtěl hlavou. „Ne, ty neumřeš, to není pravda, to nemůže být…“

Položila mu prst na rty. „Poslouchej mě, milý, prosím. Chci ti toho tolik říct a nemáme moc času.“

S námahou se pokusila posadit. Johann rychle posbíral polštáře a naskládal jí je pod záda. Když Beatrici znovu pohlédl do tváře, z levé nosní dírky jí vytékal tenký pramének krve. Byla světle červená, skoro narůžovělá, stejná, jakou viděl ráno, neměla nic společného s temně rudou krví, která provázela narození Marie. Bezděčně se zachvěl a rychle Beatrici otřel tvář kusem vlhké látky.

Tichým hlasem mu poděkovala a znovu stiskla jeho dlaň. Z nosu jí dál prýštila krev. „Vím, že budeš Marii milovat, Johanne. Nemám o to ani trochu strach. Jsem si jistá, že to, jak ji budeš vychovávat, dokáže Pánu, nebo mimozemšťanům, jestli chceš, že my lidé jsme schopni překonat svoje temnější stránky. To, že dokážeme milovat dítě svého nepřítele a pečovat o ně, je hold nejušlechtilejším vlastnostem člověka. Chtěla bych ale, abys mi teď slíbil dvě věci. Za prvé, že řekneš Marii pravdu – o tom, kdo byla její matka a její pravý otec, a o tom, jak přišla na svět. Kolik pravdy a v jakém údobí jejího života jí povíš, to nechám na tobě. Ale Maria si zaslouží znát pravdu, Johanne.“

Natáhla ruku a otřela Johannovi z tváře slzy. „Milý, milý,“ povzdechla si s unaveným úsměvem. Zhluboka se nadechla a pokračovala.

„Chtěla bych také, abys mi slíbil, že Marii povíš o Bohu. To bude pro tebe mnohem těžší. Nečekám, že v Něho uvěříš, jen tě prosím: pověz jí tolik, kolik jen můžeš. O víře její matky, o tom, jak víra v Boha ovlivnila můj život, jak se stala jeho součástí. Nauč ji, jak se má modlit.“ Beatrice se s velkým úsilím pozvedla na lůžku a naklonila se blíž. „Prosím, prosím, řekni jí, v co jsem věřila, jak jsem milovala Ježíše Krista a svatého Michaela a co pro mě oba znamenali.“

Sklouzla zpátky do polštářů a na okamžik zavřela oči. Krev jí teď vytékala z druhé dírky. Johann mechanicky otřel rudý pramínek, neschopen promluvit, přemožen tím, co cítil.

Beatrice se znovu nadzvedla a přetáhla si přes hlavu šňůrku amuletu. „Ještě něco.“ Podala přívěsek Johannovi. „Dej to Marii. Až vyroste, vysvětlíš jí, co to znamená.“

Zvrátila se na lůžko a v okamžiku znovu usnula. Johann zůstal sedět vedle ní. Cítil v srdci neztišitelnou bolest. Roztržitě si přehazoval amulet z ruky do ruky. Chvílemi Beatrici otíral zpocené čelo a smýval krev z tváře. Pravidelně kontroloval dýchání a puls.

Opět si povšiml, jak je bledá. Tvář měla propadlou, oči jako by se ztrácely uvnitř vyzáblého obličeje. Náhle se v něm cosi zlomilo. Z hloubi nitra se vydral dlouho potlačovaný vzlyk. Oči se mu zalily slzami. „Ne, ne, to ne," slyšel sám sebe prosit a zaklínat. Složil hlavu Beatrici na hruď.

„Slibuji," zašeptal neslyšně.

Zůstal s Beatrici tak dlouho, jak jen mohl. Její stav se neměnil. Nakonec se zvedl a sebral nůž, který použil předešlé noci. Vyšel před jeskyni a posadil se na jeden z balvanů rozhozených kolem ohně.

Prohlížel si amulet. Dřevořezba představovala obraz mladého muže stojícího na stupních. Okolo něho i za ním šlehaly gigantické plameny. Vlasy se mu vlnily, paže zdvihal k nebi. Johann amulet obrátil. Zadní strana dřevěného kolečka byla prázdná a hladká. Vzal nůž a vyřezal do dřeva jméno. MARIA.

Děvčátko se po chvíli probudilo a začalo křičet. Johann Marii vysvobodil z těsného vaku a pokusil se dát jí trochu vody. Vyplivla ji. Jemně uložil dítě na nejbližší matraci a zavěsil mu kolem krku amulet. Přívěsek dosahoval až k plence.

„Teď je na tebe ještě velký, Marie, ale jednou ti bude slušet." Vyměnil děvčátku pleny, ale kvílení neustávalo. Věděl, že Maria má hlad. Vzal ji do jeskyně. Beatrice spala. Z nosu jí vytrvale prýštila krev, ještě světlejší než předtím.

Lehounce ji vzal za rameno. „Lásko, nerad tě ruším, ale Maria má hlad."

Beatrice se rychle probrala. Byla děsivě bledá, ale podařilo se jí věnovat Johannovi zářivý úsměv. „Viděla jsem anděly, Johanne." Vzala Marii do náruče a začala ji kojit. „Slyšela jsem je zpívat. Zpívají tak krásně, ani bys tomu nevěřil."

„Já jsem také slyšel zpívat anděla," odpověděl. „A také jsem ho viděl."

Beatrice zlehka naklonila hlavu a zvědavě na Johanna pohlédla. Po tváři se jí rozléval úsměv. „Prosím, polib mě, Johanne," ozvala se tiše. „Chci ještě jednou cítit tvé rty na svých."

Sklonil se blíž a políbil ji, opatrně, aby nevyrušil Marii. Jejich rty se setkaly. V tu chvíli Johanna přemohl žal. Skryl tvář v dlaních, chvěl se po celém těle a bezmocně vzlykal. Dítě se rozplakalo. Beatrice se je snažila ukonejšit oba. „No tak, no tak. Všechno bude dobré."

Johann vstal. Otřel si oči a vysmrkal se. Beatrice dvakrát zakašlala a podruhé jí z koutku úst začala vytékat světle rudá krev. Poklekl vedle ní a setřel z bílé košile nové narůžovělé skvrny. *Ona umře,* blesklo mu hlavou. V duši cítil děsivou prázdnotu, horší než nejstrašnější zármutek.

20

Beatrice zemřela dřív, než pohasl denní svit. Johann zůstal u ní a držel ji za ruku. Když si byl jist, že je mrtvá, zavinul její tělo do tří velkých kusů látky a zakryl jí tvář. Nemohl se na ni dívat, příliš to bolelo.

Ale neměl čas zabývat se svým žalem. Musel se postarat o dítě. V posledních chvílích matčina života Maria plakala. Určitě měla hlad a Johann se už teď děsil, že nedokáže najít způsob, jak ji nakrmit.

Spěšně vymačkal šťávu ze tří různých druhů ovoce. Snažil se přijít na to, jak by mohl vyrobit dudlíka a nechat ji sát, ale ve skladišti nebylo nic, co by se jen vzdáleně podobalo gumě.

Zpočátku držel Marii v náručí a trpělivě jí nechal stékat šťávu na rty, kapku po kapce. Prskala a odmítala polykat. Občas otevřela pusinku a šťáva jí kápla dovnitř, ale vždycky ji hned vyplivla a křičela o to víc.

Téměř hodinu se bezúspěšně snažil děvčátko přimět, aby spolklo trochu tekutiny. Na chvilku si odpočinul, aby se uklidnil, a pak se pokusil použít malou lžičku a mírné násilí a přinutit Marii, aby se napila. Bránila se ze všech sil a nakonec únavou usnula, vyčerpaná a stále hladová.

Johann byl bez sebe zoufalstvím a zármutkem. Nechal Marii klidně spát na matraci a rozběhl se k pobřeží. V okamžiku, kdy vkročil na písek, se dal do křiku. Křičel jak jen mohl, co nejhlasitěji, beze slov, skoro celou minutu. Nakonec ztichl, lapal po dechu a zíral na temnou klenbu nad hlavou.

„Slyšíte mě, vy tam, ať už jste mimozemšťani nebo Bůh nebo kdo je to zodpovědný za tohle místo? Doufám, že ano, protože vám chci něco říct, a měli byste zatraceně dobře poslouchat!

Slíbil jsem Beatrici, andělu, kterého jste mi vzali, že se postarám o její dceru, Marii, a hodlám svůj slib taky dodržet. Ale je tu jedna potíž, nepřekonatelná překážka, se kterou si neporadím. Lidské děti potřebují mateřské mléko, potřebují, aby je matka kojila. Muži našeho druhu, jako jsem já, nemají mléko, nemohou děti nakrmit. Chápete to? Je vám jasné, co říkám?“

Na okamžik se odmlčel, aby si urovnal myšlenky. Chvěl se po celém těle. „Nemám ji čím nakrmit!“ vykřikl. „Nedokážu vyrobit nic, co by se podobalo mateřskému mléku. Jestli Maria nebude jíst, taky umře. Tak co mám dělat? Dívat se, jak pomalu a bolestivě umírá hlady? To nedokážu! Vím, jaké to je, a nedopustím, aby dítě muselo prožít takovou hrůzu. Jestli chcete, abychom zůstali naživu, musíte nám teď pomoci. Jinak mi nezbývá nic jiného, než nás zabít oba. Nenechám Marii umřít hladem.“

Čerň vzdálené klenby se nezměnila, ale Johann měl přesto neurčitý pocit, že mu někdo nebo něco naslouchá.

„A ještě jedna věc, když už jsme u toho,“ vykřikl. „Co se to tu k sakru vlastně děje? Co je to tady za místo? Jestli má tohle všechno nějaký účel nebo cíl, proč o tom nesmím nic vědět?“

Ještě pět minut zůstal na pláži a díval se vzhůru. Pak zaslechl Mariin pláč. Rozběhl se zpátky a dorazil právě v okamžiku, kdy z jeskyně velkou rychlostí vylétl známý jiskřící pás. Johann vzal Marii do náruče a snažil se ji ukonejšit.

„Vyděsil tě, viď,“ broukal potichu. „Neboj se, strýček Johann tě ochrání, už je u tebe.“

Obešel celou planinu ve snaze zjistit, jestli se něco nezměnilo. Pak zamířil do skladiště. Ani tam neobjevil nic nového.

Vzrušení, které pocítil, když spatřil zářící pás, vyprchávalo. Vrátil se před jeskyni, kterou dřív sdílel s Beatrici. Váhal a dohadoval se sám se sebou, jestli má vstoupit dovnitř nebo ne. Věděl, že už pouhý letmý pohled na obrys jejího těla zahaleného v plátně v něm vyvolá další záchvat žalu. Nakonec opatrně překročil práh jeskyně. Mihotavá zář ohně osvětlovala předmět ležící u zadní stěny. Johann dosud nikdy nic podobného nespatřil. Přistoupil blíž. Vypadalo to jako dámská podprsenka, celá bílá, jen malé bradavky uprostřed košíčků

byly obkrouženy rudým proužkem. Johann obracel předmět v rukách. Byl překvapivě těžký. Zatřásl s ním. Uvnitř košíčků něco šplouchalo.

Uložil na chvilku Marii na matraci vedle její mrtvé matky a přetáhl si podivnou bílou věc přes hlavu. Seděla mu dokonale. Vzal Marii do náruče, jemněji přiložil jednu bradavku k ústům a pohyboval s ní sem a tam, jak to viděl po porodu u Beatrice. Maria se přisála k umělému ňadru a za chvilku už spokojeně pila.

„Ať do mě hrom uhodí…“ Johann se pousmál nad neuvěřitelnou scénou. Zvedl oči vzhůru. „Ať jste kdokoli… díky.“

Když se Maria najedla a usnula, Johann se vydal do skladiště a přinesl velkou lopatu. Na plošině, kde s Beatrici pěstovali obilí, začal kopat dlouhou úzkou jámu. Noc už hodně pokročila, ale chtěl Beatrici pohřbít ještě před svítáním.

Jakmile byl hrob dostatečně hluboký, vrátil se do jeskyně a přehodil si Beatricino tělo, zahalené plátnem, přes rameno. Povšiml si, že u zadní stěny se objevily další dvě bílé „podprsenky“. Přes tvář mu přelétl lehký úsměv. Vykročil se svým smutným břemenem do noci.

Měl pocit, že je pro Marii důležité, aby byla přítomna pohřbu své matky, i když věděl, že si to určitě nebude pamatovat. Položil proto nehybné tělo vedle hrobu a vrátil se pro dítě. Probudil Marii a ta se rozkřičela hladem. Přehodil si přes rameno jednu „podprsenku“ a vzal ji s sebou k hrobu.

Posadil se na zem, zády opřený o tenký kmen, a Marii nakrmil. Zatímco pila, držel její drobnou ručičku ve své velké dlani a naslouchal spokojenému vrnění.

Přes vrchol hory vpravo od nich se pojednou přehouply dva světélkující pásy, prudce se zarazily v letu a zůstaly viset ve vzduchu asi pět metrů nad otevřeným hrobem. Jejich náhlý příchod Marii vyděsil. Přestala pít, ale Johann ji konejšil tichým hlasem a přesunul ji k druhému prsu. Za chvíli už zase spokojeně sála a nevšímala si zářivých pruhů světla, které se vznášely na obloze nad ní.

Napila se do sytosti a znovu usnula. Johann ji jemně uložil na zem a vstal. Dlouho se díval na oba pásy světla, sledoval jednotlivé částečky, poletující a jiskřící uvnitř zářivého vzoru. Částice se stejně jako před lety v berlínském parku vznášely a tančily v nekončícím

reji, narážely na okraj formace a neviditelná síla je vracela zpět do středu celé struktury.

S těžkým srdcem přistoupil k Beatricinu ztuhlému tělu. Zaplavila ho nová vlna zármutku. Klesl na kolena vedle ní.

„Měl jsem tě moc rád, Beatrice," řekl nahlas. „Nevím, jak dokážu žít bez tebe."

Zabořil tvář do záhybů plátna, které halily mrtvé tělo, a rozplakal se. Uběhlo sotva několik vteřin, když vtom zaslechl zvuk, při kterém mu vstávaly vlasy na hlavě a cítil, jak mu naskakuje husí kůže.

„Nemysli na temnotu, nevěř děsům a přízrakům, já jsem tvé útočiště před hrůzou černých dnů, můj hlas je útěchou i spásou…"

Byl to její hlas! Nemohl se mýlit. Johann se vymrštil ze země a bez sebe hrůzou se rozhlížel. Zdálo se, že hlas přichází odněkud shora, jakoby ze vzduchu. Vzhlédl a viděl, že oba zářivé pásy splynuly v jediný tvar a proměnily se v dokonalý obraz Beatriciny tváře. Otvírala ústa a zpívala.

„Řekni, že mě rád máš pro celé žití…"

Johann zůstal stál neschopen pohybu a naslouchal, oslněný, omráčený, slzy mu volně stékaly po lících. Bylo to dokonalé, neuvěřitelné, zázračné.

„…miluj mě, to je vše, co žádám." Píseň dozněla. O vteřinu později zářivý zjev zmizel a nad otevřeným hrobem se zase vznášely jen dva hladké pásy.

„Děkuju," vydechl Johann a zamával na ně. „To byla nádhera."

Zvedl tělo a uložil je do hrobu. Nabral hrst hlíny a vhodil ji do otevřené jámy, pak vzal lopatu a pokračoval, dokud poslední záhyby plátna nezmizely pod vrstvou země. V tu chvíli se náhodou obrátil a všiml si, že Maria je vzhůru. Neplakala, jen se dívala na světelnou hru jiskřících pásů.

Johann si připomněl slib, který dal Beatrici, a uvědomil si, že dosud neodříkal modlitbu za její duši. Vzal Marii do náruče.

„Někteří lidé věří," promlouval k holčičce, „že když byl člověk v tomto životě dobrý, setká se po smrti s Bohem a ostatními dobrými lidmi v místě, kterému se říká nebe. Tvá maminka tomu věřila. Ona byla moc, moc dobrý člověk, a tak je teď možná v nebi u Boha."

Zarazil se. „Je zvykem, že když zemře někdo, kdo je křesťan, jako byla ona, ostatní se při pohřbu modlí. Prosí Boha, aby přijal duši

zemřelého člověka k sobě na nebesa. Nemám s modlením moc zkušeností, ale chtěl bych se o to teď pokusit.“

Zhluboka se nadechl a políbil Marii na čelo. Nespouštěla oči z obou zářících pruhů světla. „Pane…“ Zarazil se. Najednou nevěděl, co má říct, a byl si jist, že jakmile vysloví Beatricino jméno, znovu se rozpláče.

V tu chvíli se oba pásy znenadání prolnuly a změnily se v obrovskou kouli, jasně bílou kromě dvou šedavých pásků kolem rovníku, dvou kruhů na severní polokouli, které vypadaly jako oči, a šedivé čepičky na pólu. Světélkující částice tu bezpochyby představovaly vesmírnou loď, ve které Johann s Marií žili.

Jakmile se začala tvořit bělostná koule, ze všech stran se slétlo snad deset nebo ještě víc nových pásů, dlouhých pruhů zářivého světla. Na chvíli se seřadily do dvou vyrovnaných linií vpravo od koule.

Johann i Maria oslněni mžikali a zakrývali si oči před ostrým jasem. Johanna překvapilo, že holčička nepláče. Zdálo se, že světelná podívaná, která se odehrává ve vzduchu nad ní, ji přímo fascinuje.

Uběhla necelá minuta. Nové pásy všechny ve stejnou chvíli opustily vyrovnaný šik a změnily se v několik soustředných kruhů podobných terči. Uprostřed zářilo jasné světlo a na kružnicích okolo něj obíhaly maličké jiskřičky. Koule, která představovala vesmírnou loď, se začala rychle smršťovat, až z ní zbylo jen další mihotavé světélko letící za svým cílem. Zastavilo se těsně vedle jiskřičky na čtvrté oběžné dráze směrem od středu.

Obraz strnul v neměnné podobě, jen světélka beze spěchu kroužila po svých drahách. Johann s náhlým zamrazením posvátné bázně pochopil, na co se to vlastně dívá.

Mihotavá jiskřička, která představovala jejich loď, se pomalu odpoutala od Marsu. Překřížila oběžné dráhy Jupiteru a Saturnu a znenadání prudce zvýšila rychlost. Vzdalovala se od centra celé soustavy. Schéma podobné terči se před jejich očima zmenšovalo a zmenšovalo, až z něho zbyl pouze vzdálený světelný bod. Sluneční soustava zůstala kdesi vzadu a na obloze se objevovaly nové hvězdy.

Johann pohlédl na Marii, kterou stále choval v náručí. „Možná to nechápu úplně správně, ale myslím, že podle toho, co se nám snaží sdělit, stali se z nás mezihvězdní cestovatelé.“ V mysli se mu už teď vynořovaly tisíce otázek. Znovu zvedl oči k obrazu, který se před

nimi rozvíjel. Mihotavý bod se právě přiblížil k novému zdroji světla, který se rychle zvětšoval. Jasu přibývalo.

Soustavu neznámé hvězdy tvořilo čtrnáct planet, kroužících po svých oběžných drahách. Loď zamířila přímo ke čtvrté z nich. Planeta rostla a zvětšovala se, až její zobrazení zaplňovalo takřka celou šíři oblohy nad Johannem a Marií. Loď zřejmě přistála na povrchu planety. Světélkující částice vytvořily široké panorama, obraz stvořený ze světla a stínu. Johann rozeznával vlny oceánu tříštící se o pobřeží, les a listy na stromech, které se třepetaly ve větru, vysoké hory s vrcholky pokrytými sněhem. Na temné obloze cizí planety plály dva úplňky.

„Tam tedy letíme," sděloval ohromeně dítěti, které držel v náručí.

Na drobné tvářičce se odrazil záblesk jasného světla. Všechny pásy a jejich vířící částice teď utvořily kouli, která opět připomínala vesmírnou loď, jenže tentokrát byla obrovitá a vypadala, jako kdyby byla vyrobená z pevného materiálu. Zaplňovala téměř celou oblohu nad ostrovem. Pomalu se přibližovala k Johannovi a Marii, štěrbina mezi polokoulemi se otevřela a z ní vyklouzla dlouhá točitá rampa. Dotkla se země kousek od místa, kde Johann stál. Na druhém konci spirálovitého schodiště, v černém prázdnu rovníku, stála bílá zářící postava. Johann zavrávoral a téměř omdlel, když poznal Beatrici v řádovém hábitu a čepci.

„Ave Maria," zaznělo velebně shůry. Průzračný čistý hlas nepochybně patřil Beatrici. Po několika taktech se k němu přidal sbor stejně nádherných hlasů, které se ozývaly ze všech koutů oblohy. Johann naslouchal překrásné, božské hudbě jako u vytržení.

Když píseň dozněla, Beatrice sestoupila po rampě o tři kroky níž. „Pojď s námi, bratře Johanne," uslyšel její hlas. „Pomůžeme ti postarat se o Marii."

Johann se třásl tak, až měl strach, že děvčátko upustí. Každou částí těla vnímal neobyčejné, intenzivní chvění.

„Vystup vzhůru po rampě, bratře," ozval se znovu známý hlas. „Čekáme na tebe."

Vzhlédl k zářícímu obrazu Beatrice. Stála vysoko nad ním, s úsměvem ve tváři a rukama rozpaženýma. Pocítil v duši mír, jaký dosud nikdy nepoznal. Zamířil k okraji rampy. Maria zaplakala a Johann ji tišil v náručí.

Opatrně vykročil a pak se rozběhl nahoru.

„Už jdu,“ zvolal vzrušeně. Ve tváři se mu odráželo světlo dopadající shůry.